

BAŞTAN ÇIKARILMIŞ

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

GECE EVİ SERİSİ HEYECANI HIZLA DEVAM EDİYOR

Gece Evi'ni büyük bir riske atacak tehlikeli sırlar birçok şeyi altüst etmek üzeredir. Fakat bu sırlar zaman ayarlı bir bomba gibi. Aynı zamanda Zoey en iyi arkadaşlarına -ve erkek arkadaşlarına- hiç olmadığı kadar ihtiyaç duymaktadır. Ama Zoey, kimseye güvenemediğinden yalnız kalmıştır. Ayrıca kötülüğe teslim olmayıp duygularını kontrol etmesi gerekmektedir. Daha doğrusu baştan çıkarılmamak için oldukça zorlu bir mücadele vermektedir. İyi ve kötünün savaşı oldukça zorlu geçecektir.

"Özetlemek gerekirse; elinizden bırakamayacağınız bir kitap."
Sugar

"Stephenie Meyer'den daha iyi..."
People Magazine

SERİNİN İLK BEŞ KİTABI

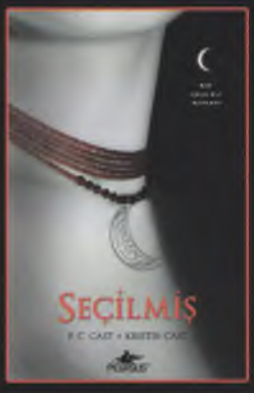
www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-4263-36-3
9 786054 263363

Seri Tasarımı: Cara E. Petrus
Kapak Tasarım: Michael Storrings
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

Gece Evi'ne Hoşgeldiniz

GECE EVİ

www.houseofnight.com

Pegasus Yayınları: 230
Bestseller Roman: 64

BAŞTAN ÇIKARILMIŞ
P. C. CAST – KRISTIN CAST
Özgün Adı: TEMPTED

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Yayınevi Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ocak 2009
ISBN: 978-605-4263-36-3

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

BAŞTAN ÇIKARILMIŞ

İngilizce'den Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Kristin ve ben, bu kitabı, birlikte çalışmanın büyük bir keyif olduğu ve yeniden yazmayı katlanılır kılan, muhteşem yayıncımız Jennifer Weis'a ithaf ediyoruz. Seni seviyoruz, Jen!

TEŞEKKÜRLER

Kristin ve ben, St. Martin's Press'teki harika ekibimize bir kez daha teşekkür etmek istiyoruz. Onları bir aile gibi benimsedik ve inceliklerini, cömertliklerini, yaratıcılıklarını ve bize olan inançlarını takdir ediyoruz. Jennifer Weis, Anne Bensson, Matthew Shear, Anne Marie Tallberg, Britney Kleinfelter, Katy Hershberger ve Sally Richardson: Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler... Ayrıca, keskin zekalı kapak tasarımı ekibimiz Micheal Storrings ve Elsio Lyons'da bolca XXXOOO gönderiyoruz.

Jenny Sullivan, kusursuz ve insanı korkutacak kadar doğru prova okuma yeteneklerin için teşekkürler.

Her zamanki gibi, üç küçük kelimeyle –vampir cilalama okulu– hayatımızı değiştiren müthiş ajansımız ve dostumuz Meredith Bernstein'a teşekkürü borç biliyoruz.

Ve tabii ki hayranlarımıza da teşekkürler! Özellikle bizimle temas kurup Gece Evi'nin kalplerinize nasıl işlediğini paylaşan sizlere!

BÖLÜM BİR

Zoey

Tulsa'nın üstünü kaplayan gece sihirli bir hilalle ışıl ışıldı. Parlaklığı, şehri kaplayan buz tabakasına ve yoldan çıkmış ölümsüz ve hilekar bir Yüksek Rahibe'yle büyük hesaplaşmamızın yaşandığını Benediktin Manastırı'na öyle bir ışıltı katıyor ki, çevremizdeki her şeye Tanrıçamızın eli değmiş gibi hissetmemek mümkün değildi. Meryem'in Mağarası'nın hemen önündeki, ay ışığıyla yıkanan çembere; Ruh, Kan, Toprak, İnsanlık ve Gece'nin kısa süre önce hayat buldukları, nefretle karanlığa karşı ortak bir zafere imza attıkları güç noktasına baktım. Meryem Ana'nın taştan oyulmuş, güllerle bezenmiş ve mağaranın içine yüksek bir resife oturtulmuş görüntüsü, gümüşi ışıkta bir yol gösterici gibi parlıyordu. Heykele baktım. Meryem'in yüzünde dingin bir ifade vardı; buzla kaplı yanakları, sessiz bir mutlulukla ağlıyormuş gibi ışıldıyorlardı.

Bakışlarımı göğe çevirdim. *Teşekkürler.* Tanrıçam Nyx'i sembolize eden güzel hilale sessiz bir dua gönderdim. *Hayattayız. Kalona ve Neferet gittiler.*

Aya bakarak "Teşekkürler," diye fısıldadım.

İç sesini dinle...

Kelimeler, içimden, bir yaz esintisinin okşadığı yapraklar misali belirsiz ve tatlı tatlı geçip bilincimi uyanan zihnimin adamakıllı algılayamayacağı bir hafiflikle okşarken, Nyx'in fısıldadığı emri ruhuma işliyordu.

Çevremde pek çok insanın (rahibeler, çaylaklar ve birkaç vampir) olduğunu hayal meyal algılıyordum. Geceyi dolduran bağırış çağırışları, konuşmaları, ağlayışları ve hatta gülüşleri duyabiliyordum ama çok uzak gibiydiler. O anda benim için gerçekliği olan şeyler, yukarıdaki ay ve göğsümü bir omzumdan diğerine baştan başa geçen yara izinden ibaretti. Yara izim, sessiz duama karşılık usul usul seğiriyordu ama acı yoktu. Bu, aşinası olduğum, Nyx'in beni bir kez daha İşaretlediğinin habercisi, ılık bir karıncalanma hissiydi. Tişörtümün yakasından içeri bakacak olursam, o uzun ve kızgın görünüşlü yara izini süsleyen safir renkli egzotik filigran deseniyle karşılaşacağımı biliyordum. Bu, Tanrıçamın yolunda ilerlediğimin göstergesiydi.

"Erik ve Heath, ikiniz, Stevie Rae, Johnny B. ve Dallas'ı bulun. Sonra, Alaycı Kuzgunlar'ın da Kalona ve Neferet'le birlikte kaçtıklarından emin olmak için manastırın çevresini kolaçan edin." Darius'un talimatı beni ılık ve bulanık dua havamdan çekip çıkarmıştı. Şokun etkisi geçerken, sesler ve karmaşanın duyularıma hücum etmesiyle sesi sonuna kadar açılmış bir iPod'a maruz kalmışım gibi hissettim.

"Ama Heath bir insan ve Alaycı Kuzgunlar onu bir saniyede öldürebilirler." Kelimeler, ay çarpmasına uğramış olmanın tek moronca yeteneğim olmadığını ispat etmek ister gibi, dudaklarımdan bir çırpıda dökülüvermişlerdi.

Tahmin edileceği üzere, Heath bir kedinin şaplağına maruz kalmış bir yavru kurbağa gibi derhal şişindi.

"Zo, ben lanet olası bir süt oğlanı değilim."

Erik, fazla uzun ve yapılı cüssesi ve ben-adamın-canına-okurum tarzı vampir duruşuyla alaycı bir homurtu koyverdi. "Hayır,

sen lanet olası bir insansın. Dur bir dakika, bu seni gerçekten de süt oğlanı yapar."

"Kötü adamları haklamamızın üstünden beş dakika geçmeden, Erik ve Heath birbirlerine bakarak, göğüslerini yumruklamaya başladılar bile... Tam onlardan bekleneceği gibi..." dedi Afrodit, patenti kendisine ait olan küçümseyici bakışıyla. Ancak Darius'a bakarken yüz ifadesi bir anda değişiverdi. "Hey, seksi çocuk. İyisin değil mi?"

"Benim için endişelenmene gerek yok." Darius bakışlarını Afrodit'inkilere sabitledi ve aralarındaki kimya adeta telepatiye dönüşüp çağlamaya başladı. Neyse ki Darius her zamanki gibi Afrodit'e sokulup iğrenç bir öpücüğe girişmek yerine, Stark'a döndü.

Afrodit'in bakışları da Stark'a çevrilmişti. "Pekâlâ. Iyyk. Göğsün tütsülenmiş bir tavuğa dönüşmüş."

James Stark, Darius'la Erik'in ortasında ayakta duruyordu. Pekâlâ, yaptığı şeyin tam olarak ayakta durmak olduğunu söylemek güçtü. Stark öne arkaya sallanıyordu ve yıkılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Erik, Afrodit'i duymazdan gelerek "Darius, belki de Stark'ı içeri götürmen daha iyi olacak. Ben Stevie Rae'yle birlikte keşif olayını koordine eder, her şeyin yolunda gitmesini sağlarım." Ağzından dökülen kelimelerde bir sorun yoktu ama takındığı buradaki-yetkili-isim-benim havası ve son olarak küçümseyici bir tavırla "Hatta Heath'in buradan çıkmasına da yardım ederim," diye eklemesi kendini beğenmiş bir pislik gibi görünmesine neden olmuştu.

Heath "Buradan çıkmama sen mi yardım edeceksin? Bana olsa olsa annen yardım eder."

"Hey," dedi Stark. "Bunlardan hangisi senin erkek arkadaşın?" Bu berbat haliyle bile, gözlerimi esir almayı başarmıştı. Sesi

biraz çatallı ve son derece cılız çıkıyordu ama gözlerinde mizahi bir ışıltı parlıyordu.

Heath ve Erik aynı anda "Ben!" dediler.

"Ah, Tanrı aşkına, Zoey, ikisi de birbirinden salak," dedi Afrodit.

Stark kıkırdamaya başladı ama gülüşü önce bir öksürüğe, hemen ardından da acı dolu bir iniltiye dönüştü. Gözleri döndü ve yaylı bir oyuncak gibi yere yığıldı.

Darius, Erebus'un Oğulları için son derece doğal olan bir çeviklikle, Stark'ı yere düşmeden yakaladı. "Onu içeri götürmeliyim."

Kafam patlayacak gibiydi. Stark, Darius'un kolları arasında boş bir çuval gibi yatarken, ölüme çok yaklaşmış gibi görünüyordu. "Revirin nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye geveledim.

"Sorun değil," dedi Afrodit. "Penguenlerden birinden yolu göstermesini isterim. Hey, Rahibe!" Gecenin bir savaş alanı kaosundan savaş sonrası kaosuna dönüşmesinin ardından manastırdan dışarı fırlayan rahibelerden birine seslenmişti.

Darius rahibenin peşinden hızla hareket ederken, Afrodit de onu takip etti. Savaşçı bana omzunun üstünden baktı. "Sen bizimle gelmiyor musun, Zoey?"

"Mümkün olduğunca çabuk geleceğim." Ben Erik ve Heath'e dönme fırsatı bulamadan, arkamdan günü kurtaran tanıdık bir ses yükseldi.

"Sen Darius ve Afrodit'le git, Zoey. Ben Salak ile Avanak'la ilgilenir, ortalıkta öcü böcülerin kalmadığından emin olurum."

"Stevie Rae, sen en iyi dostların en iyisisin," diyerek ona döndüm ve arkadaşımı kucakladım. Güven veren sağlam duruşu ve normal görüntüsü çok iyi gelmişti. Aslında o kadar normal görünüyordu ki, geriye doğru bir adım atıp bana sırıtarak baktığı zaman, alnının ortasında içi dolu bir hilalle başlayıp, yüzünün iki yanından aşağı inen kırmızı dövmeyi ilk defa görüyormuşum gibi

irkildim. İçimden keskin bir huzursuzluk geçip gitti.

Tereddüdümü yanlış anlayarak, "Bu iki ahmak için endişelenmene gerek yok," dedi. "Onları birbirlerinden uzak tutma olayına alıştım artık." Orada durup ona dik dik bakmaya devam ettiğimi görünce, yüzündeki gülümseme parlaklığını kaybetti. "Hey, Büyükannenin iyi olduğunu biliyorsun, değil mi? Kalona giderken, Kramisha onu içeri soktu. Rahibe Mary Angela da onlara bakmaya gideceğini söyledi."

"Evet. Kramisha'nın Büyükannemin tekerlekli sandalyeden kalkmasına yardım ettiğini hatırlıyorum. Ben sadece..." Durdum. Ben sadece ne? En yakın arkadaşımda ve onunla birlikte hareket eden diğer çocuklarda doğru olmayan bir şeyler olduğunu hissettiğimi nasıl ifade edebilir ve bunu en yakın arkadaşımın yüzüne nasıl söyleyebilirdim?

"Sadece yorgunsun ve seni endişelendiren bir yığın şey var," dedi Stevie Rae yumuşak bir sesle.

Gözlerindeki ışıltı anlayış mıydı? Yoksa farklı ve çok daha karanlık bir şey mi?

"Anlıyorum, Z ve buradakilerin icabına bakacağım. Sen git ve Stark'ın iyi olduğundan emin ol." Beni tekrar kucakladı ve manastıra doğru itekledi.

Duygusuz bir sesle "Tamam. Teşekkürler," dedim ve orada durmuş beni izleyen iki ahmağı yok sayarak manastıra doğru yürümeye başladım.

Stevie Rae arkamdan seslendi. "Hey, Darius ya da herhangi birine söyle, zaman konusunda dikkatli olsunlar. Güneşin doğmasına topu topu bir saat var ve biliyorsun ben ve kırmızı çaylaklar, gün doğmadan içeri girmek zorundayız."

"Tamam, sorun yok. Aklımda tutarım," dedim.

Asıl sorun, benim Stevie Rae'nin eskisi gibi olmadığını her an biraz daha fazla düşünür olmamdı.

BÖLÜM İKİ

Stevie Rae

"Pekâlâ, siz ikiniz, beni dinleyin. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Aklınızı başınıza toplayın." Stevie Rae ellerini kalçalarına yerleştirip Erik'le Heath'in arasına girerken ikisine de ters ters bakıyordu. Gözlerini onlardan bir an bile ayırmadan seslendi: "Dallas!"

Çocuk hiç vakit kaybetmeden yanına koştu. "Ne oldu, Stevie Rae?"

"Johnny B.'yi bul. Ona Heath'i de yanına alıp manastırın Lewis Caddesi'ne bakan cephesini kolaçan etmesini ve Alaycı Kuzgunlar'ın gittiklerinden emin olmasını söyle. Sen ve Erik binanın güney tarafına gidin. Ben de 21. Cadde'ye doğru gideceğim."

Erik "Tek başına mı?" diye sordu.

"Evet, tek başıma," dedi Stevie Rae sertçe. "Yoksa ayağımı vurduğum anda yeri titretebileceğimi unuttun mu? Ayrıca seni ve o kıskanç kıçını tuttuğum gibi havaya fırlatabilirim. Ağaçları tek başıma kolaçan etmek konusunda bir sıkıntı yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Dallas bir kahkaha attı. "Bence toprakla ilgili bir özelliği olan kırmızı bir vampir, bir mavi vampiri kolayca alt eder."

Bu sözleri, Heath'in homurdanarak gülmesine neden olmuştu. Ve Erik derhal onun üstüne yürüdü.

"Hayır!" Stevie Rae iki delikanlının yumruklarını konuşturmalarına fırsat vermeden araya girdi. "Birbirinize söyleyecek iyi bir sözünüz yoksa, çenelerinizi kapalı tutmanızı tavsiye ederim."

Johnny B. "Beni mi çağırdın, Stevie Rae?" diyerek yanına geldi. "Darius'u okçu çocuğu manastıra taşırken gördüm. Gelip seni bulmamı söyledi."

"Evet," dedi Stevie Rae. "Heath'le ikinizin Lewis tarafını kontrol etmenizi istiyorum. Alaycı Kuzgunlar'ın tamamen gittiklerinden emin olun."

"Oldu bil," dedi Johnny B. Heath'in omzuna dostça bir yumruk indirerek. "Haydi, oyun kurucu. Göster bakalım kendini."

Stevie Rae, Heath'in kafasını ve omuzlarını öne eğip Johnny B.'nin omzuna birkaç yumruk indirmesi karşısında kafasını sallayarak "Lanet ağaçlara ve gölgelere dikkat edin," dedi.

"Sorun değil," dedi Dallas sesi çıkmayan Erik'le birlikte harekete geçmeye hazırlanırken.

"Elinizi çabuk tutun," dedi Stevie Rae. "Güneş doğmak üzere. Yarım saat içinde, Meryem'in Mağarası'nın önünde toplanalım. Herhangi bir şey görürseniz bağırmanız yeter, hepimiz koşarak geliriz."

Stevie Rae, gerçekten gönderildikleri yerlere gittiklerinden emin olmak için, dörtlünün arkasından bir süre baktıktan sonra iç geçirerek kendi görevini yerine getirmek üzere işe koyuldu. Bu iş canını sıkıyordu. Zoey'i beyaz ekmekten bile çok seviyordu ama en yakın arkadaşının erkek arkadaş sorunlarıyla uğraşırken kendini kasırgaya kapılmış bir kurbağa yavrusu gibi hissediyordu. Eskiden Erik'in yer yüzündeki en seksi adam olduğunu dü-

şünürdü. Onunla birkaç gün geçirdikten sonra onun süper-adam egosu olan, baş belasının teki olduğu kanaatine varmıştı. Heath ise şeker bir çocuktu ama sadece bir insandı ve Z onun için endişelenmekte haklıydı. İnsanlar, vampirlerden ve hatta çaylaklardan daha kolay ölüyorlardı. Omzunun üstünden bakıp Heath ve Johnny B.'yi görmeye çalıştı ama buzlu karanlık ve ağaçlar arasında, hiç kimseyi göremiyordu.

Gerçi yalnız kalmakla bir derdi yoktu. Johnny B.'nin Heath'e göz kulak olacağını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse ondan ve kıskanç Erik'ten bir süreliğine bile olsa kurtulmak, işine gelmişti. Dallas o ikisinin yanında daha bir gözüne giriyordu. O sade ve kolay biriydi. Stevie Rae'nin erkek arkadaşı gibiydi. İkisinin arasında bir şeyler vardı ama bu ayaklarına dolanan bir şey değildi. Dallas, Stevie Rae'nin uğraşması gereken başka meseleler olduğunu biliyor ve onu rahat bırakıyordu. Ve ne zaman ihtiyaç duysa, yanında bitiyordu. Kolay olay, şeker ve nefes gibiydi. Evet, Dallas'ı daha iyi tarif edemezdi.

Meryem'in Mağarası'nı kuşatan ve manastırı her zaman işlek olan 21. Cadde'den ayıran ağaçları kolaçan ederken, *Z erkekleri idare etmek konusunda benden biraz ders alsa iyi olacak,* diye düşündü.

Kesin olan tek şey bunun berbat bir gece olduğuydu. Daha on adım bile atmadan, dalgalı saçları sırılsıklam olmuştu. Burnundan bile sular damlıyordu. Elinin tersiyle yüzünü kaplayan yağmur ve kar karışımı soğuk ıslaklığı kuruladı. Ortalık acayip derecede karanlık ve sessizdi. 21. Cadde'deki sokak lambalarının hiçbirinin yanmıyor olması da ürkütücüydü. Sokakta tek bir araba –devriye gezen bir polis aracı bile– yoktu. Yokuş aşağı, düşe kalka ilerliyordu. Ayakları yola değdiğinde, yönünü bulmasını süper-iyi kırmızı çaylak görüşüne borçluydu. Görünüşe bakılırsa Kalona kaçmış, ışık ve sesi de yanında götürmüştü.

Biraz ürktüğünü hissederek, yüzüne düşen ıslak saçları arkaya itti ve kendini toplamaya çalıştı. "Bir tavuktan farkın yok. Ve tavukların ne korkak yaratıklar olduklarını iyi bilirsin." Bunu yüksek sesle söylemişti. Sesinin buz ve karanlığın etkisiyle tuhaf sayılacak kadar yüksek çıkması onu iyice ürkütmüştü.

Neden bu kadar diken üstündeydi? Kendi kendine "En yakın arkadaşından bir şeyler sakladığın için olmasın?" diye mırıldandı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Karanlık ve buzlu gecede, sesi gereğinden fazla yüksek çıkıyordu.

Ama Z'e bir şeylerden bahsedecekti o. Gerçekten! Sadece vakit bulamamıştı. Zaten Z'in başında yeterince sıkıntı, stres vardı. Ve... ve... anlatacağı kişi Zoey bile olsa, bu konuyu konuşmak hiç kolay iş değildi.

Ayağının dibindeki kırık, buzla kaplı dalı itti. Zor olup olmamasının önemli olmadığını biliyordu. Zoey'le konuşacaktı. Konuşmak zorundaydı ama sonra. Belki çok, çok sonra.

En azından şimdilik, şimdiki zamana odaklanmasında fayda vardı.

Gözlerini kısarak ve buzlu yağmura karşı elini gözlerine siper ederek ağaç dallarının arasına baktı. Karanlık ve fırtınaya rağmen, görüşü gayet netti ve dalların arasında iri karanlık cüsseler olmadığını görmek onu bir hayli rahatlatmıştı. Yol kenarından yürümenin daha kolay olacağına karar vererek ve gözlerini bir an bile indirmeyerek 21. Cadde boyunca ilerlemeye başladı.

Kokuyu ancak rahibelerin arazisinin hemen bitişikteki üst sınıftan birine ait evin arasında kalan çit hattına ulaşınca aldı.

Kan.

Yanlış bir kan.

Durdu. Yırtıcı bir hayvan gibi, havayı koklamaya başladı. Kan, toprağı kaplayan buzun ıslak ve küflü kokusu, kış ağaçlarının gevrek tarçın kokusu ve ayaklarının altındaki insan yapımı

asfaltın kokusuyla iç içe geçmişti. Araya giren diğer kokuları duymazdan gelerek sadece kan kokusuna odaklandı. Bu insan ya da çaylak kanı değildi. Bu yüzden, gün ışığı ve bahar, bal ve çikolata, aşk, hayat ve hayalini kurduğu şeyler kokmuyordu. Hayır, bu kan kokusunda karanlık bir şey vardı. Fazla koyuydu. İçinde insanlıktan uzak bir şeyler vardı. Ama sonuçta kandı ve ruhunun derinliklerinde çok yanlış olduğunu bilmesine rağmen Stevie Rae'yi kendine çekiyordu.

Onu ilk kızıl damlalara ulaştıran şey, bu, tuhaf ve başka bir dünyaya ait olan kokusunun çekimi oldu. Güneşten mahrum şafak vaktinin fırtınaya özgü karanlığında, gelişmiş görüş yeteneğine rağmen Stevie Rae'nin bile tek görebildiği, buzla kaplı yolun ve yan taraftaki çimlerin üstüne saçılmış ıslak lekeler oldu. Oysa Stevie Rae gördüğü şeyin kan olduğunu biliyordu. Bol miktarda kan.

Ama ortalıkta kan kaybeden bir insan ya da hayvan yoktu.

Gözüne, buzla kaplı zeminde gittikçe sıklaşan ve sokaktan manastırın arka tarafındaki sıkı koruluğa doğru uzanan bir sıvı izi takıldı.

Yırtıcı hayvan güdüleri, vakit kaybetmeden devreye girmişti. Hızlı hızlı nefes alarak ve hiç gürültü çıkarmamaya özen göstererek sinsi adımlarla kan izlerini takip etmeye başladı.

Ve onu en büyük ağaçlardan birinin altında buldu. Sanki orada saklanıp ölmek için, kendini sürükleyerek oraya atmış gibi, büyük ve yeni kırılmış bir ağaç dalının altında yığılmıştı.

Stevie Rae müthiş bir korkuyla sarsıldı. Bu, bir Alaycı Kuzgun'du.

Çok büyük bir yaratıktı. Uzaktan göründüklerinden çok daha iriydi. Yüzü yere dönük halde yan yattığı için, Stevie Rae yaratığın yüzünü tam olarak göremiyordu. Görebildiği devasa kanadında bir sorun var gibiydi; büyük ihtimalle kırılmıştı. Hemen

altından çıkan ve kan içinde kalmış insan kolu da tuhaf bir açıyla duruyordu. Bacakları da insan bacaklarıydı ve cenin konumunda ölmüş gibi yukarı doğru çekilmişlerdi. Darius, Z ve çetenin diğer üyeleri 21. Cadde'den manastıra doğru koşturarak ilerlerken Darius'un ateş ettiğini hatırlıyordu. Demek o sırada bu Alaycı Kuzgunu vurmuştu.

"Lanet olsun," dedi. "Feci düşmüş olmalı."

Stevie Rae, cesedi başka bir yere çekmesine yardım etmeleri için Dallas ve diğerlerine seslenmek üzere ellerini ağzının çevresine kapatırken, Alaycı Kuzgun kıpırdandı ve gözlerini açtı.

Stevie Rae donakaldı. İkisi birbirlerine bakıyorlardı. Yaratığın kırmızı gözleri iri iri açıldı. Kuş suratının orta yerindeki iri iri açılmış, şaşkın ve olabildiğince insan gözleriyle ona bakıyordu. Bakışları Stevie Rae'nin üstünde ve çevresinde dolaştı. Yalnız olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi. Stevie Rae otomatik olarak yere çöktü, ellerini havaya kaldırdı ve ona güç vermesi için toprağı çağırmaya hazırlandı.

Ve o anda kuzgun konuştu.

"Öldür beni. Bu işe bir son ver," derken acı içinde, nefes nefeseydi.

Sesi, insan sesine o kadar benziyordu ki, bu beklenmedik benzerlik karşısında Stevie Rae derhal ellerini indirip arkaya doğru bir adım attı. "Konuşabiliyorsun!" dedi.

Ve sonra Alaycı Kuzgun, Stevie Rae'yi tamamen şok edecek ve hayatının akışını değiştirecek bir şey yaptı.

Güldü.

Bu kuru, alaycı bir sesti ve acı dolu bir inlemeyle sonlandı. Ama gerçek bir kahkahaydı ve kuzgunun sözleri çok insaniydi.

"Evet," dedi kesik kesik nefes alarak. "Konuşuyorum. Kan kaybediyorum. Ölüyorum. Beni öldür de bir an önce bitsin." Ölümüyle yüzleşmeye heves edermiş gibi, doğrulup oturmaya çalıştı

ama bu hareket ona müthiş bir acı vermişti. Kuzgun'un oldukça insanvari gözleri döndü ve bilincini kaybederek tekrar yere yığıldı.

Stevie Rae bir karar aldığını algılayamayacağı kadar büyük bir hızla harekete geçti. Ona ulaştığı zaman, tereddüdü sadece bir an sürdü. Kuzgun, yüz üstü bayılmıştı; bu yüzden kanatlarını bir kenara çekip onu kollarının altından tutmak Stevie Rae'nin beklemediği kadar kolay oldu. İriydi, gerçekten çok iri. Şöyle iri yarı bir erkek kadardı. Bu yüzden, Stevie Rae onun çok ağır olması beklentisiyle bütün gücünü topladı. Ama değildi. Aslında o kadar hafifti ki, onu sürüklemek süper kolay oldu ve zihni çığlık çığlığa "Ne yaptığını sanıyorsun? Ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırırken, Stevie Rae kendini onu yerde sürüklerken buldu.

Ne yaptığını sanıyordu gerçekten?

Cevabı Stevie Rae de bilmiyordu. Tek bildiği, ne yapmadığıydı. Alaycı Kuzgunu öldürmüyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Zoey

"İyileşecek mi?" Stark'ı uyandırmamak için fısıldayarak konuşmuştum ama boşunaydı çünkü gözkapakları kıpırdandı ve dudakları her zamanki kibirli yarım gülümsemesinin bir hayaletiyle büküldü.

"Henüz ölmedim," dedi.

"Ve ben seninle konuşmuyorum." Bu sözleri niyet ettiğimden çok daha sevimsiz bir sesle söylemiştim.

Büyükanne Kızılkuş, Benediktin rahibelerinin lideri Rahibe Mary Angela'nın desteğiyle küçük revire girerken "Sakin, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi.

"Büyükanne! Buradasın demek!" Hızlı adımlarla yanına gittim ve Rahibenin onu bir sandalyeye oturtmasına yardım ettim.

"Benim için endişeleniyor." Stark gözlerini yummuştu ama dudaklarındaki alaycı gülümseme hâlâ yerli yerindeydi.

"Bunu biliyorum, *tsi-ta-ga-a-s-ha-ya*. Ancak Zoey Yüksek Rahibe olmak üzere seçilmiş biri ve duygularını kontrol etmeyi öğrenmek zorunda."

Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya mı? Büyükannem bu kadar solgun ve zayıf görünmeseydi ve genel anlamda bu kadar endişeli olma-

saydım yüksek perdeden bir kahkaha atabilirdim. "Özür dilerim, Büyükanne. Sakin olmam gerektiğini biliyorum ama çevremdeki insanlar ölüp dururken bu hiç kolay olmuyor." Sözümü telaşla tamamlayıp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Ayrıca senin yatakta olman gerekmiyor mu?"

"Birazdan, *u-we-tsi-a-ge-ya,* birazdan."

Darius yanığını koyu kıvamlı bir merhemle kaplarken, Stark genizden gelen bir sesle "*Tsi-ta-ga-a-s* ne demek?" diye sordu. Yarasına rağmen çok meraklı ve muzip bir hali vardı.

Büyükannem onu *"Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya,"* diye düzeltti. "Horoz anlamına gelir."

Stark bir kahkaha koyverdi. Sonra acıyla yüzünü buruşturdu.

Darius "Kıpırdama!" diye emretti.

Paniğimin sesime yansımasına engel olmaya çalışarak, "Rahibe, burada bir doktorunuzun olduğunu söylemiştiniz," dedim.

Darius, Rahibe Mary Angela'ya cevap verme fırsatı bırakmadan hemen araya girdi. "Bir insan doktoru ona yardım edemez. Dinlenmeye ve sükunete ihtiyacı..."

Stark sözünü kesti. "Dinlenmek ve sükunet yeterli. Ama dediğim gibi, henüz ölmedim." Darius'un gözlerinin içine baktı. Savaşçının omuz silktiğini ve genç vampire hak verir gibi kafasını salladığını gördüm.

Aralarındaki bu küçük alış verişi görmezden gelmem gerekirdi ama sabrımın sonuna geleli saatler olmuştu. "Pekâlâ. Bana anlatmadığınız şey ne?"

Darius'a yardım eden rahibe bana uzun ve soğuk bir bakış atarken "Belki de yaralı çocuğun bu fedakarlığı boşuna yapmadığını bilmeye ihtiyacı vardır," dedi.

Rahibenin bu sert tavrı gırtlağıma bir yumrunun oturmasına neden olmuştu. Cevap veremedim. Stark'ın gönüllü olduğu fe-

dakarlık, benim için hayatını feda etmekti. Gırtlağımdaki kuruluk yüzünden güçlükle yutkundum. Hayatımın ederi neydi? Ben henüz on yedi yaşında bir çocuktum. Defalarca hata yapmış, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Yoldan çıkmış bir meleği tuzağa düşürmek için yaratılmış bir kızın reenkarnasyonuydum ve bu, için için kendimi onu sevmekten alıkoyamayacağım anlamına geliyordu. Bunu yapmama gerektiğini bile bile...

Hayır. Stark'ın uğruna canını vermesine değecek bir hayatım yoktu.

"Ben zaten biliyorum." Stark'ın sesi titrememişti; az öncekine göre çok daha güçlü ve kendinden emindi. Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımdam kurtulmak için gözlerimi kırpıştırıp ona baktım. "Yaptığım şey görevimin bir parçasıydı. Ben bir savaşçıyım. Hayatımı Yüksek Rahibemiz ve Nyx'in gözdesi Zoey Kızılkuşa adamaya söz verdim. Bu, Tanrıçamız adına hareket ettiğimi gösterir. Eğer Zoey'in o kötü adamları haklamasında biraz olsun faydam olduysa vurulup yere serilmemin lafı bile olmaz."

Büyükannem "Aferin sana *tsi-ta-ga-a-s-ha-ya*," dedi.

"Rahibe Emily, bu gecenin kalan kısmında revir görevinizden izinlisiniz. Lütfen yerinize Rahibe Bianca'yı gönderin. Sanırım Luka 6:37 ile birkaç saat geçirmek size iyi gelecektir," dedi Rahibe Mary Angela.

"Nasıl isterseniz, Rahibe," dedi Rahibe Emily ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

"Luka 6:37 mi? O nedir?" diye sordum.

"Başkasını yargılamayın, siz de yargılanmazsınız. Suçlu çıkarmayın ki siz de suçlu çıkarılmayın. Başkasını bağışlayın, siz de bağışlanırsınız," dedi büyükannem. Damien yarı açık kapıyı hafifçe tıklatırken Rahibe Mary Angela ve Büyükannem birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Girebilir miyiz? Stark'ı görmesi gereken biri var." Damien

omzunun üstünden arkaya baktı ve *orada-kal* işareti yaptı. Cevap olarak gelen yumuşak *hav* sesi sözü geçenin bir köpek olduğunun habercisiydi.

Stark, Damien'ı ya da kapıyı görmemek için hızla kafasını çevirirken acıyla yüzünü buruşturdu. "Onu sakın içeri sokmayın. Artık Jack'in kızı olduğunu söyleyin."

"Hayır." Arkaya doğru bir adım atan Damien'i durdurdu. "Jack'e söyle, Düşes'i içeri getirsin."

Stark'ın "Zoey, hayır, ben..." diye başlayan itirazını elimle susturdum.

"İçeri getirsin dedim," dedim. Sonra Stark'ın gözlerinin içine baktım. "Bana güveniyor musun?"

Bana uzun uzun baktı. Acısını ve kırılganlığını açıkça görebiliyordum ama sonunda kafasını salladı ve "Sana güveniyorum," dedi.

"Haydi, Damien," dedim.

Damien arkasına döndü ve omzunun üstünden bir şeyler mırıldandıktan sonra kenara çekildi. İçeri önce Jack girdi. Yanakları pespembe, gözleri şüphe uyandıracak kadar ışıl ışıldı. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve dönüp kapıya baktı. "Haydi. Sorun yok," dedi. "O burada."

Sarı labrador paytak adımlarla içeri girdi. Bu kadar iri bir köpeğin böyle hızlı hareket edebiliyor olması şaşırtıcıydı doğrusu. Jack'in yanında kısa bir an durdu ve ona kuyruğunu sallayarak baktı.

"Sorun yok," dedi Jack bir kez daha. Düşes'e gülümsedi ve gözlerinden yanaklarına süzülen yaşları elinin tersiyle kuruladı. "Artık daha iyi." Yatağı işaret etti. Düşes'in bakışları yatağa çevrildi ve doğruca Stark'a sabitlendi.

Yaralı çocuk ve köpek, hepimizin nefeslerimizi tuttuğumuza yemin edebileceğim uzunca bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Stark tereddütlü ve gözyaşlarının çatallaştırdığı bir sesle "Merhaba, cici kız," dedi.

Düşes'in kulakları havaya dikildi.

Stark elini kaldırdı ve köpeğe ona yaklaşmasını işaret etti. "Gel buraya, Düş."

Talimatı köpeğin içinde bir barajın duvarlarını yıkıp geçmiş gibi, Düşes hızla ileri doğru hamle yaptı. Kırk beş kiloluk iri cüssesine hiç yakışmayan bir yavru köpek edasıyla, bir taraftan sızlanıyor, bir taraftan havlıyor, bir taraftan da kıvranıyordu.

Darius "Hayır!" diye bağırdı. "Yatağa çıkmak yok!"

Düşes savaşçının sözüne itaat etti ve başını Stark'ın yanına yaslamakla ve iri burnunu koltuk altına sokmakla yetindi. Yüzü mutluluk saçan Stark ise köpeğini okşarken onu ne kadar çok özlediğini ve ne uslu bir kız olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Damien bana bir kağıt mendil uzatana kadar kendimin de böğüre böğüre ağlamakta olduğumu fark etmedim.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak yüzümü kuruladım.

Damien bana şöyle bir gülümsedikten sonra Jack'in yanına gitti ve elini erkek arkadaşının omzuna attı (ve tabii ona da bir mendil uzattı). Damien'in "Haydi, rahibelerin bizim için hazırladıkları odayı bulalım," dediğini duydum. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Jack burnunu çekmekle hıçkırmak arası bir ses çıkardı, kafasını salladı ve Damien'in peşinden odadan çıkmaya hazırlandı.

Stark arkalarından seslendi. "Jack, bekle."

Jack, Düşes'in kafasının yaslı durduğu yatağa, kolunu köpeğin boynuna dolamış olan Stark'a döndü.

"Benim bunu yapamadığım bir dönemde, Düşes'e çok iyi baktın."

"Hiç sorun olmadı. Daha önce hiç köpeğim olmamıştı; ne kadar harika yaratıklar olduklarını bilmiyordum." Jack'in sesi titri-

yordu. Gırtlağını temizledi ve "Ben... Ben senin artık öyle berbat ve kötü durumda olmamana ve Düşes'le birlikte olabilecek olmana seviniyorum."

"Evet, o konuya değinmişken," dedi Stark. Hareket ederken canının ne kadar yandığı yüzünü buruşturmasından belliydi. "Henüz yüzde yüz iyileşmiş değilim. Hem zaten iyileştiğim zamanda düzenimin ne olacağını bilmiyorum. Bu yüzden düşündüm de... Sen ve ben, Düşes'i paylaşsak fena olmayacak sanırım."

"Gerçekten mi?" Jack'in yüzü aydınlanmıştı.

Stark yorgun bir tavırla kafasını salladı. "Gerçekten. Damien ve sen, Düşes'i odanıza götürüp belki daha sonra geri getirebilirsiniz, ne dersin?"

"Kesinlikle!" dedi Jack ve gırtlağını temizledikten sonra devam etti. "Evet, daha önce de dediğim gibi, Düşes bize hiç sorun olmadı."

"İyi," dedi Stark. Düşes'in burnunu havaya kaldırıp labradorun gözlerinin içine baktı. "Ben iyiyim, cici kızım. Şimdi daha da iyi olabilmem için, Jack'le gitmen gerek."

Bunun canını çok yaktığından hiç şüphem yoktu ama Stark doğrulup oturdu ve eğilip Düşes'in burnuna bir öpücük kondurdu ve köpeğin yanağını yalamasına izin verdi. "Aferin kızıma. İşte benim cici kızım..." diye fısıldayarak onu tekrar öptü. "Haydi, Jack'le git."

Düşes, Stark'ın yüzünü son bir kez daha yaladıktan sonra, ağlamaklı bir ses çıkararak yataktan ayrıldı ve kuyruğunu sallayarak, yüzünü kurulamakta olan Jack'in yanına gitti.

"Ona çok iyi bakacağım ve bugün gün batınca seni görmeye getireceğim. Tamam mı?"

Stark gülümsemeyi başardı. "Tamam, teşekkürler, Jack." Ve sonra kendini yastıklara bıraktı.

Darius hepimize "Sükunete ve dinlenmeye ihtiyacı var," dedikten sonra, Stark'la ilgilenmeye devam etti.

"Zoey, Büyükanneni odasına götürmeme yardım etmek ister misin? Onu da sükunete ve dinlenmeye ihtiyacı var. Hepimiz için uzun bir gece oldu," dedi Rahibe Mary Angela.

Endişelerimi Stark'tan Büyükanneme kaydırarak, bakışlarımı fazlasıyla değer verdiğim iki insanın arasında gezdirdim.

Stark bakışımı yakaladı ve "Hey, Büyükannenle ilgilen," dedi. "Güneşin birazdan doğacağını hissediyorum. Zaten o zaman ışık gibi sönüvereceğim."

"Tamam... Pekâlâ." Yatağın yanına gittim ve orada tuhaf tuhaf durdum. Ne yapmam gerekiyordu? Onu öpmeli miydim? Elini mi sıkmalıydım? Başparmağımı havaya kaldırıp ahmakça bir gülümseme mi takınmalıydım? Demek istediğim resmi erkek arkadaşım değildi ama ikimizin arasında arkadaşlığın ötesine geçen bir bağ vardı. Allak bullak ve endişeli bir ruh haliyle, fazlasıyla rahatsız hissederek omzuna dokundum ve fısıldadım: "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Gözlerimin içine baktı ve bir anda odanın geri kalan kısmı solup gitti. "Bunun için kendi kalbimin durması gerekse bile, kalbini her zaman koruyacağımı bilmeni istiyorum," dedi yumuşacık bir sesle.

Eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyelim."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Gün batınca görüşürüz," dedikten sonra telaşlı adımlarla Büyükannemin yanına gittim. Rahibe Mary Angela'yla birlikte onu ayağa kaldırdık ve odadan çıkarıp kısa koridorun diğer ucunda kalan, hastane tarzı bir odaya neredeyse taşıdık. Büyükannem elimin altında o kadar hafif ve çelimsizdi ki endişeden midemin yandığını hissettim.

Rahibe Mary Angela arkasına yastıklar yerleştirip onu rahat ettirmek için çevresinde pervane olurken, Büyükannem bana "Endişelenmeyi bırak, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi.

Rahibe "Size ağrı kesici ilaç getireceğim," dedi. "Ayrıca gidip Stark'ın odasındaki panjurların kapalı, perdelerin çekili olup olmadığına da bakacağım. Bu arada sizin de biraz sohbete zamanınız kalır. Ancak geri geldiğim zaman ilacınızı için, istirahate çekilmeniz konusunda ısrarcıyım."

"Mary Angela, gerçekten işinizin hakkını veriyorsunuz," dedi Büyükannem.

Rahibe "Bunu ancak kendisi de görevinin hakkını veren biri anlayabilir," dedi. Ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Büyükannem bana gülümsedi ve elini yatağının kenarına vurdu. "Haydi, gel yanıma otur, *u-we-tsi-a-ge-ya*."

Yatağı fazla sarsmamaya özen göstererek ve bacaklarımı altıma toplayarak Büyükannemin yanına oturdum. Yüzü, hayatını kurtaran hava yastığı yüzünden yara bere ve yanık içindeydi. Dudağının ve yanağının bir kısmında dikişler vardı. Kafasında bir bandaj, sol kolunda ise ürkütücü görünüşlü bir alçı vardı.

"Yaralarımın, senin içindekilerden çok daha az acı verici ve çok daha dar kapsamlı olmalarına rağmen bu kadar kötü görünmeleri ironik değil mi?" diye sordu.

Büyükanneme gerçekten iyi olduğumu söylemeye niyetlendim ama bir sonraki cümlesi inkar duygumdan geriye kalanları da silip süpürmeye yetti.

"Bakire A-ya'nın reenkarnasyonu olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

BÖLÜM DÖRT

Zoey

Ağır ağır, "Daha onu ilk gördüğüm anda, Kalona'ya çekildiğimi hissettim," dedim. Büyükanneme yalan söyleyemezdim. Ama bu ona gerçekleri söylemenin kolay olacağı anlamına da gelmezdi. "Ama hemen hemen bütün çaylaklar ve hatta vampirler de ondan etkilenmişlerdi. Aslına bakarsan, hepsi, Kalona'nın yaydığı bir sihre kapılmış gibiydiler."

Büyükannem kafasını salladı. "Stevie Rae bahsetti. Ama senin için durum farklı mıydı? Yani sahip olduğu sihirli çekim gücünün ötesinde bir şey miydi?"

"Evet. Benim için olay, sihrine kapılmak gibi bir şey değildi." Gırtlağımdaki kuruluktan kurtulmak için yutkundum. "Onun Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğu numarasını yutmadım; Neferet'le birlikte bir kötülük planladıklarını da biliyordum. Karanlığını görebiliyordum. Ama yine de onunla birlikte olmak istiyordum. Hâlâ iyi olmayı seçebileceğini düşündüğüm için değil, yanlış olduğunu bile bile onu istediğim için."

"Ama bu arzuyla savaştın, u-we-tsi-a-ge-ya. Kendi yolunu, sevginin, iyiliğin ve Tanrıçanın yolunu seçtin ve bu sayede o yaratığı defettin. Sevgiyi seçtin," diye bir kez daha tekrarladı. "Bırak bu duygu, ruhunda açtığı yaraya merhem olsun."

Göğsümdeki o gerilim ve panik duygusu çözülmeye başlamıştı. A-ya'nın reenkarnasyonu olduğumu anladığım andan beri ilk kez bu kadar güçlü hissederek "Kendi yolumu takip edebilirim," dedim. Sonra kaşlarım çatıldı. İkimizin arasında bir bağ olduğu inkar edilemezdi. Adına öz, ruh, nefis ya da her ne derseniz deyin, bu, Kalona'yı senelerce hapis tutan toprak misali, beni ölümsüz bir varlığa bağlıyordu. "Ben A-ya değilim," diye tekrarladım. "Ama Kalona'yla işim bitmedi. Şimdi ne yapacağım, Büyükanne?"

Büyükannem elimi ellerinin arasına alıp sıktı. "Dediğin gibi, kendi yolunu takip edeceksin. Ve şimdi bu yol seni yumuşacık, ılık bir yatağa ve bütün gün sürecek bir uykuya götürüyor."

"Krizleri tek tek aşacağım yani."

"Ağırdan alarak," dedi Büyükannem.

"Verdiğiniz tavsiyeye sizin de uyma zamanınız geldi, Sylvia." Rahibe Mary Angela bir elinde bir bardak su, diğer elinde haplarla odaya girmişti.

Büyükannem, rahibeye yorgun bir gülümsemeyle baktı ve ilaçları aldı. Hapları dilinin üstüne yerleştirip suyunu içerken ellerinin titrediğini gördüm.

"Büyükanne, şimdi istirahat etmen için gidiyorum," dedim.

"Seni seviyorum, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Bugün çok iyi iş çıkardın."

"Sensiz başaramazdım. Ben de seni seviyorum, Büyükanne." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. Gözlerini yumdu ve hoşnut bir gülümsemeyle yastığına yaslandı. Rahibe Mary Angela'nın peşinden odadan çıktım ve daha koridora çıkar çıkmaz soru bombardımanına başladım. "Herkese oda bulabildiniz mi? Kırmızı çaylaklar iyiler mi? Stevie Rae'nin, Erik, Heath ve diğerlerini manastırın çevresini kolaçan etmeye gönderip göndermediğini biliyor musunuz? Dışarısı güvenli mi?"

Rahibe Mary Angela bu kelime selini durdurmak ister gibi elini kaldırdı. "Çocuğum, nefes al ki ben de konuşabileyim."

İç geçirmemek için kendimi zor tutsam da, koridor boyunca ilerlerken sessiz kalmayı başardım. Rahibe Mary Angela, Stevie Rae'nin kırmızı çaylaklar için en doğru mekanın yeraltı olacağını söylemesi üzerine, diğer rahibelerle bodrum katına bir tür yatakhane kurduklarını anlattı. Benim ekip yukarıdaki misafir yatakhanelerine yerleşmişlerdi ve çocuklar dışarısının Alaycı Kuzgunlar'dan tamamen arındığı haberini vermişlerdi.

"Biliyor musunuz, gerçekten inanılmazsınız." Gülümsedim. Uzun koridorun üzerindeki kapalı bir kapının önünde durduk. "Teşekkür ederim."

"Ben Efendimin bir hizmetkarıyım ve yaptıklarımı severek yapıyorum," dedi ve kapıyı açtı. "Buradaki merdivenler bodrum katına iniyorlar. Bildiğim kadarıyla çocukların çoğu aşağıdalar."

"Zoey! Buradasın demek. Şuna bir bakmalısın. Stevie Rae'nin ne yaptığına asla inanamayacaksın." Damien merdivenleri koşarak çıkıyordu.

Midemin düğümlendiğini hissettim. "Ne?" Hiç duraksamadan basamakları inmeye başladım. "Sorun ne?"

Sırıttı. "Sorun yok. İnanılmaz bir şey." Damien elimi tuttu ve beni merdivenlerden aşağı doğru çekti.

"Sence doğru kelimenin korkunç ya da dehşet verici olması gerekmez mi?" diye sordum.

Elimi sıktı. "Bu kadar kaygılı olmaktan vazgeç. Bu gece Kalona ve Neferet'i alt ettin. Her şey yoluna girecek."

Ben de onun elini sıktım ve gülümsememeye ve daha az kaygılı görünmeye çalıştım. Ama içimden bir ses bu gece yaşananların ne bir son, ne de bir zafer olmadığını fısıldıyordu. Bu korkunç ve dehşet verici bir başlangıçtan başka bir şey değildi.

"Vay canına." Şok içinde, inanmaz gözlerle bakıyordum.

"Bence vay anasını demek daha doğru," dedi Damien.

"Bunu gerçekten Stevie Rae mi yaptı?"

"Jack'in söylediğine göre, evet." Yan yana durmuş, yeni oyulmuş toprağın karanlığına bakıyorduk.

"Pekâlâ, ürkütücü," diyerek düşüncelerimi dile getirdim.

Damien bana tuhaf bir bakış attı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Şey..." dedim ve durdum çünkü tünel beni huzursuz etse de, tam olarak ne demek istediğimi ben de bilmiyordum. "Şey... Burası gerçekten çok karanlık."

Damien güldü. "Tabii ki karanlık olacak. Karanlık olması gerekiyor. Ne de olsa toprakta bir çukur."

"Bana topraktaki bir çukurdan daha doğal bir şey gibi geldi." Rahibe Mary Angela da yanımıza gelmiş, bizimle birlikte karanlığa bakıyordu. "Nedense beni rahatlattı. Belki de kokusu yüzündendir."

Üçümüz de havayı kokladık. Pis kokuyordu. Ama Damien "Zengin ve sağlıklı bir koku," dedi.

Rahibe "Yeni sürülmüş toprak gibi," dedi.

"Yani, ürkütücü değil, Z. Kasırga kopsa burada çok rahat saklanırdım," dedi Damien.

Fazla duyarlı ve bir anlamda salak hissederek derin bir iç çektim ve yeni gözlerimle görmek ve daha doğru bir önseziyle hissedebilmek için tünelin derinliklerine baktım. "Rahibe, el fenerinizi ödünç alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Rahibe Mary Angela, bodrumun asıl kısmından mahzen dediği bu kısma kadar elinde taşıdığı uzun ömürlü, büyük boy el fenerini uzattı. Son birkaç gündür Tulsa'yı esir alan buz fırtınası, şehrin tamamı gibi manastırın elektriğini de kesmişti. Burada

gaz jeneratörleri vardı, bu yüzden manastırın ana binasında rahibelerin pek sevdikleri zilyonlarca mumun yanısıra birkaç elektrik lambası da yanıyordu. Ancak elektriği mahzene harcamak istemedikleri için tek ışık, rahibenin taşıdığı el fenerinden geliyordu. Feneri alıp yerdeki çukura tuttum.

Tünel pek büyük sayılmazdı. Kollarımı iki yana açtığım zaman, iki tarafa rahatlıkla dokunabilirdim. Kafamı kaldırdım. Yüksekliği, boyumu ancak otuz santim kadar geçiyordu. Rahibe ve Damien'in bariz biçimde hissettikleri rahatlık hissini bulmaya çalışarak havayı kokladım. Burnumu kırıştırdım. Burası topraktan çıkan kökler ve diğer ıvır zıvırlarla karanlık ve rutubet kokuyordu. Diğer ıvır zıvır dediğim şeyler kıpırdanıyormuş gibi geliyordu. Tenimim ürperdiğini ve karıncalandığını hissettim.

Sonra şöyle bir silkelendim. Yeraltındaki bir tünelin nesi bu kadar iğrenç gelebilirdi ki. Benim toprakla ilgili bir özelliğim vardı; bundan korkuyor olamazdım.

Dişlerimi sıkarak tünelin içine doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha...

"Hey, şey, Z, fazla uzaklaşma. Tek ışık sende ve Rahibe Mary Angela'nın karanlıkta kalmasını istemem. Ne de olsa korkabilir."

Kafamı salladım ve gülümseyerek arkama döndüm. Fenerin ışığı Damien'in endişeli, Rahibe Mary Angela'nın dingin çehrelerini aydınlattı.

"Demek rahibenin karanlıktan korkmasını istemiyorsun."

Damien suçlu bir çocuk gibi kıpırdandı.

Rahibe Mary Angela elini Damien'in omzuna koydu. "Beni düşünmen büyük incelik, Damien ama ben karanlıktan korkmam."

Damien'a ödlek-kızlar-gibi-davranma bakışı atarken, birden kafama dank etti.

Arkamdaki hava değişiyordu. Artık o tünelde yalnız olmadığımı biliyordum. Korku omurgamdan yukarı hızla tırmanırken, dönüp kaçma, oradan olabildiğince çabuk uzaklaşma ve bir daha asla geri dönmeme arzusuyla doldum.

Ve az kalsın koşmaya başlıyordum ama sonra kendimi bile şaşırtacak bir şey yaptım. Daha biraz önce yoldan çıkmış bir ölümsüzle –ruh boyutunda bağlı olduğum bir yaratıkla– yüzleşmiş ve kaçmamıştım.

Şimdi de kaçmayacaktım.

"Zoey? Sorun ne?" Yüzümü karanlığa çevirirken, Damien'in sesi çok uzaktan gelir gibiydi.

Ve birden, bir yeraltı canavarının parlayan gözünü andıran bir ışık parladı. Büyük bir ışık değildi ama parlaktı. Görüşüm bulanıklaştı ve kısmi bir körlüğün ardından, yeniden baktığımda üç başlı bir canavar görür gibi oldum. Vahşi, salınan bir yelesi, uyumsuz ve gülünç duran omuzları vardı.

Doğal olarak, aklı başında her çocuğun yapacağı şeyi yaptım. Derin bir nefes alıp en sağlam kız çığlığımı koyverdim. Çığlığım, tek gözlü canavarın üç ağzında yankı buldu. Arkamda Damien'in çığlığı bastığını duyabiliyordum. Rahibe Mary Angela'nın nefesinin kesildiğine de yemin edebilirdim. Tam, yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapmaya, dönüp son hızla kaçmaya hazırlanırken, üç kafadan biri çığlık atmayı bıraktı ve fenerin ışığına doğru adım attı.

"Lanet olsun, Zoey. Senin derdin ne? Sadece İkizler ve ben varım. Ödümüzü patlattın," dedi Afrodit.

"Afrodit?" Kalbimin göğsümden fırlamasına mani olmak ister gibi, elimi üstüne bastırmıştım.

"Tabii ki benim," dedi ve tiksinti dolu bir ifadeyle yanımdan geçti. "Tanrıça aşkına, topla kendini."

İkizler hâlâ tüneldeydiler. Erin'in elinde, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkı tuttuğu kalın bir mum vardı. Shaunee de omuzları birbirine basılacak kadar yakınında duruyordu. Donakalmış gibiydiler. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Ah, selam," dedim. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

İlk konuşan Shaunee oldu. "Öyle mi dersin?" Titrek elini alnına sürdü ve Erin'e döndü. "İkiz, betim benzim atmış değil mi?"

Erin en yakın arkadaşına gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum ama..." Gözlerini kıstı. "Hayır. Hâlâ muhteşem kapuçino rengindesin." Erin'in boşta kalan eli gür, altın sarısı saçlarına uzandı. "Saçlarımın dökülmediğini ya da sevimsiz bir griye dönüşmediğini söyle bana."

İkizlere kaşlarımı çatarak baktım. "Erin, saçlarının dökülüğü ya da beyazladığı yok. Ve Shaunee ne yapsan betin benzin atamaz. Tanrım, önce siz beni korkuttunuz."

"Bak, bir daha Kalona ve Neferet'i kovalamak zorunda kalırsan, böyle çığlık at olur mu?" dedi Erin.

"Evet, bu halinle aklını tamamen yitirmiş gibi görünüyosun," dedi Shaunee, yanımdan geçerlerken.

Peşlerinden yürüdüm ve Damien'in her zamanki halinden daha da gay bir tavırla kendini yelpazelediği ve Rahibe Mary Angela'nın ıstavroz çıkardığı mahzen alanına çıktım. Feneri, loş ışıkta bir sıvının içinde yüzen fetüsleri barındırıyormuş gibi görünen sıra sıra kavanozların durduğu bir masanın üstüne bıraktım.

"Cidden, burada ne arıyorsunuz?" diye sordum.

"Dallas denen o çocuk, depodan buraya bu tünelden geldiklerini söyledi," dedi Shaunee.

"Burasının çok hoş olduğunu ve tüneli Stevie Rae'nin açtığını anlattı,"dedi Erin.

"Biz de inip kendi gözlerimizle görmek istedik," dedi Shaunee.

Afrodit'e dönüp "Peki sen burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Dinamik İkili'nin korunmaya ihtiyacı vardı. Doğal olarak benden yardım istediler."

Damien, İkizler'in didişmeye başlamalarına fırsat bırakmadan "Peki nasıl oldu da öyle pat diye beliriverdiniz?" diye sordu.

"Kolay," dedi Erin elinde mumuyla, hızla tünelin içine doğru giderken. Aramızda birkaç metrelik bir mesafe açılınca, yüzünü yeniden bize çevirdi. "Tünel bu noktada sola doğru keskin bir dönüş yapıyor." Yana çekilince ışık kayboldu. Yeniden ortaya çıkınca, ışık tekrar parladı. "Son ana kadar birbirimizi görememiş olmamız bu yüzden."

"Stevie Rae'nin bir şekilde böyle bir şey yapabilmiş olması inanılmaz," dedi Damien. Tünele sokulmadığı ve fenere yakın durmaya özen gösterdiği dikkatimden kaçmamıştı.

Rahibe Mary Angela tünelin girişine yaklaştı. Yeni kazılmış tünelin duvarına hürmetle dokundu ve "Bunu Stevie Rae yaptı ama ilahi müdahaleden güç aldı," dedi.

"İlahi müdahale derken, yine Meryem-Ana-Nyx'in-başka-bir-suretidir olayını mı kastediyorsunuz?" Mahzenin diğer ucundan Stevie Rae'nin neşeli sesi yükselince, hepimiz irkildik.

"Evet, çocuğum, onu kastediyorum."

"Sizi gücendirmek istemem ama bu bugüne dek duyduğum en acayip şey," dedi Stevie Rae. Bize iyice yaklaşmıştı. Solgun göründüğünü fark ettim. Ayrıca tuhaf bir koku da almıştım ama gülümseyince, yüzü her zamanki şirin, tanıdık haline dönüverdim. "Z, duyduğum o tiz kız çığlığı senden mi çıktı?"

"Şey, evet." Sırıtmamak elimde değildi. "Tünelin içindeydim. Afrodit ve İkizlerle karşılaşmayı hiç beklemiyordum."

"Bence çok mantıklı. Afrodit'ten ala öcü mü var?" dedi Stevie Rae.

Güldüm ve konuyu değiştirme fırsatını kaçırmayarak "Şey, öcü demişken, yukarıda hiç Alaycı Kuzgun gördün mü?"

Stevie Rae gözlerini kaçırdı.

"Yukarısı güvenli. Endişelenecek bir şey yok," dedi hızlı hızlı.

"Çok sevindim," dedi Rahibe Mary Angela. "O insan-canavar karışımı yaratıklar gerçekten tiksinti uyandırıyorlardı." Ürperdi. "Kurtulduğumuza gerçekten çok memnunum."

Stevie Rae pat diye "Ama bu onların kabahati değildi," deyiverdi.

"Efendim?" Stevie Rae'nin savunmaya geçer gibi konuşması rahibenin kafasını karıştırmışa benziyordu.

"Tecavüzün ve kötülüğün bir karışımı olarak, o şekilde doğmak kendi tercihleri değildi. Onlar gerçekten kurbandılar."

"Onlara acıdığımı söyleyemem," dedim. Stevie Rae'nin birden bire Alaycı Kuzgunları savunmaya geçmesi garibime gitmişti doğrusu.

Damien ürperdi. "Onlardan bahsetmek zorunda mıyız?"

"Hayır, kesinlikle değiliz," dedi Stevie Rae.

"İyi ve her neyse, Zoey'i buraya getirme nedenim ona senin açtığın tüneli göstermeki, Stevie Rae. Şu kadarını söyleyeyim, büyüleyici."

"Teşekkürler, Damien. Bunu yapabildiğimi görmek benim için de müthişti." Stevie Rae yanımdan geçti ve tünelin girişine doğru birkaç adım attı. Arkasında siyah devasa bir yılanın içi gibi uzanan uçsuz bucaksız karanlığa karışması çok sürmedi. Kollarını iki yana açıp ellerini tünelin pis duvarlarına yasladı. Ve o anda, bundan bir ay kadar önce Damien'le birlikte izlediğimiz *Samson ve Delilah* adlı eski filmden bir sahneyi anımsattı. Hafızamda

canlanan, Delilah'nın kör Samson'u onunla alay eden korkunç insanları barındıran bir stadyumun devasa sütunlarının arasında durmaya yönlendirdiği sahneydi. Samson sihirli gücünü geri kazanmış, kendini yok etmek üzere, sütunları birbirinden ayırıp...

"Doğru değil mi, Zoey?"

"Ha?" Zihnimde canlanan hüzünlü ve yıkıcı sahneyle burularak gözlerimi kırpıştırdım.

"Dedim ki tüneli açarken, benim için toprağı yerinden oynatan Meryem değil, Nyx'in bana bahşettiği güçtü. Tanrım, sen beni dilnemiyorsun bile..." dedi Stevie Rae. Ellerini indirmişti ve bana aklından-neler-geçiyor diye sorar gibi bakıyordu.

"Pardon, Nyx'le ilgili ne diyordun?"

"Nyx'le Meryem Ana'nın birbiriyle uzaktan yakından alakalı olmadıklarını düşündüğümü. İsa'nın anneciğinin, bu tünelin toprağını yerinden oynatmama kesinlikle yardım etmediğini." Stevie Rae omuz silkti. "Duygularınızı incitmek falan istemem, Rahibe ama ben böyle düşünüyorum."

"İstediğini düşünmeye hakkın var," derken Rahibe Mary Angela her zamanki gibi sakin görünüyordu. "Ama sakın unutma ki, senin bir şeye inanmaman onun var olma ihtimalini azaltmaz."

"Şey, düşünüyordum da, bence bu çok da tuhaf bir hipotez sayılmaz," dedi Damien. "Çaylak El Kitabı 101'den hatırlarsanız, Meryem, Nyx'in sayısız yüzlerinden biri olarak anlatılmıştı."

"Hah," dedim. "Cidden mi?"

Damien bana kesinlikle-daha-iyi-bir-öğrenci-olmalısın bakışı attıktan sonra kafasını salladı ve en iyi öğretmen tonlamasıyla "Evet," dedi. "Hıristiyanlığın Avrupa'yı istilası sırasında, Nyx'inkiler kadar, Gaea'nın[1] mabetlerinin de Meryem mabetlerine dönüştürülüğü belgelenmiş. Hatta halkların yeni..."

1 Gaea : Toprak Ana

Tünelin içine bakarken, Damien'in sonu gelmeyen vaazı, arka planda yatıştırıcı bir masal etkisi yaratıyordu. Karanlık derin ve yoğundu. Stevie Rae'nin birkaç santim gerisinden öteyi göremiyordum. Bir şey ya da biri, orada, sadece birkaç metre uzakta bizi izliyor olabilirdi. Ve görünmek istemediği sürece, bizim bundan haberimiz olmazdı. Ve bu düşünce beni ürkütüyordu.

Kendi kendime, *pekâlâ, saçmalıyorsun*, diye çıkıştım. *Bu sadece bir tünel.* Yine de bu mantıksız korku beni zorluyordu. Ve bu durum, ne yazık ki, beni kızdırıyor ve daha fazla zorlama isteği uyandırıyordu. Ve korku filmlerindeki her sarışın moron gibi, karanlığa doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha...

Karanlık beni yutuverdi.

Mahzenden ve arkadaşlarımdan sadece birkaç metre uzakta olduğumu biliyordum. Damien'in din ve Tanrıça hakkında gevezelik edişini duyabiliyordum. Kalbim, ruhum –adına ne derseniz deyin– hiç durmadan kaçmamı söylüyordu. *Uzaklaş! Git buradan!*

Sanki bir tünel değil de, içi dolu... beni kaplayan... beni nefessiz koyan... beni esir alan... bir şeymiş gibi toprağın basıncını hissedebiliyordum.

Nefesim her an biraz daha hızlanıyordu. Nefes nefese kaldığımın farkındaydım ama elimde değildi. Ayaklarımın dibinden, karanlığa doğru bir yılan gibi kıvrılarak uzanan bu tünelden kaçmak istiyordum ama tek yapabildiğim geriye doğru yarım yamalak bir adım atmak oldu. Ayaklarıma söz geçiremiyordum! Gözlerimin önünde noktalar yanıp sönüyor, beni kör ediyorlardı. Her şey grileşmeye başladı. Ve ben... Düşüyor... Düşüyordum...

BÖLÜM BEŞ

Zoey

Karanlık hafiflemiyordu. Sadece görüşümü kör etmekle kalmıyor, bütün duyularımı alıp götürüyordu. Nefes almak için çabalayarak sallanıp durduğumu, bir şey –dokunabileceğim, duyabileceğim, koklayabileceğim– bana gerçeklik hissi verebilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştığımı sanıyordum.

Ölmüş müydüm?

Hayır, hiç sanmıyordum. Benediktin Manastırı'nın altındaki tünelde, dostlarımdan sadece birkaç metre uzakta olduğumu biliyordum. Karanlık beni fena korkutmuştu ama ölümüme neden olmuş olamazdı.

Ama korkmuştum. Çok korktuğumu hatırlıyordum.

Ve bu karanlık dışında hiçbir şey yoktu.

Bana ne olmuştu böyle? Nyx? Zihnim çığlık çığlığaydı. Bana yardım et, Tanrıçam! Lütfen bana bir ışık göster!

"Ruhunun derinliklerini dinle..."

Zihnimde Tanrıçanın tatlı, güven veren sesini duyunca yüksek sesle ağlamaya başladığımı sandım ama kelimeleri yok olup gittiğinde, geriye acımasız bir sessizlik ve karanlıktan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ruhumun derinliklerini nasıl dinleyebilirdim ki?

Sakinleşmeye ve bir şeyler duymaya çabaladım ama daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemeyen sessizlikten –insanın ruhunu emen, siyah, boş ve sonsuz bir sessizlikten– başka bir şey yoktu. Beni yönlendirebilecek hiçbir şeyin olmadığı gibi... Tek bildiğim...

Ne olduğu kafama dank ettiğinde, sersemliğim bir kat daha arttı.

Beni yönlendirecek bir şey vardı. Bir parçam bu karanlığı daha önce de tecrübe etmişti.

Göremiyordum. Hissedemiyordum. Kendi içime dönmekten, buna bir anlam verebilecek, buradan çıkmam için bana rehberlik edebilecek parçamı aramaktan başka bir şey yapamıyordum.

Hafızam bir kez daha kıpırdandı ve beni manastırın altındaki tüneldeki bu geceden çok daha eskilere taşıdı. Yıllar direncimle birlikte akıp gitti. Ta ki ben yeniden düşmeye başlayana kadar.

Duyularım yavaş yavaş yerine geldi. Kendi düşüncelerimden daha fazlasını duymaya başladım. Çevremde yankılanan davul seslerine uzaktan gelen kadın sesleri dokunmuştu sanki. Koku alma duyum geri geldi ve bana manastırdaki tüneli anımsatan o nemli kokuyu tanıdım. Ve nihayet çıplak sırtımda toprağı hissettim. Bilincimin geri kalan kısmı da tamamen uyanmadan önce, geri gelen duyularımın selinde kendimi yoklamak için sadece birkaç saniyem oldu. Yalnız değildim! Sırtım toprağa yaslıydı ama birinin sımsıkı sarılmış kolları arasındaydım.

Ve sonra o konuştu.

"Ah, tanrıça, hayır. Sakın buna izin verme!"

Bu, Kalona'nın sesiydi ve ilk tepkim kollarının arasından kurtulmak için haykırarak çırpınmak oldu ama vücuduma sözüm geçmiyordu ve ağzımdan dökülen kelimeler benim değildi.

"Şışşt, umutsuzluğa kapılma. Ben seninleyim, aşkım."

"Beni tuzağa düşürdün!" Beni suçlarken bile, bedenimi saran kollarını iyice sıkmıştı. Ölümsüz kucaklamasının soğuk tutkusunu tanımıştım.

Bedenim bedenine iyice sokulurken, tanımadığım sesim "Seni kurtardım," diye cevap verdi. "Bu dünyada dolaşmaman gerekiyordu. Bu yüzden bu kadar mutsuzdun, bu yüzden doyumsuzdun."

"Başka seçeneğim yoktu! Ölümlüler anlamıyorlar."

Kollarımı boynuna dolamıştım. Parmaklarım yumuşacık ve ağır saçlarının arasında dolaşıyordu. "Anlıyorum. Burada, yanımda huzur bul. Hüzünlü huzursuzluğunu salıver gitsin. Ben seni rahatlatırım."

Daha kelimeler dudaklarından dökülmeden, teslimiyetini hissettim. "Evet," diye mırıldandı. "Hüznümü senin içine gömeceğim ve umutsuz özlemim nihayet tükenecek."

"Evet, aşkım, refakatçim, Savaşçım. Evet..."

Ve o anda, kendimi A-ya'nın içinde kaybettim. Arzusunun nerede son bulduğunu, ruhumun nerede başladığını ayırt etmem imkansızdı. Hâlâ bir seçme şansım olsaydı, bunu istemezdim. Tek bildiğim, kaderimde benim için yazılmış olan yerde olduğumdu. Kalona'nın kolları arasında.

Kanatları bizi örttü ve dokunuşunun ürpertisinin beni yakmasına mani oldu. Dudakları dudaklarımla buluştu. Bir merak ve teslimiyet duygusuyla, birbirimizi ağır ağır, baştan başa keşfettik. Vücudumuz birlikte hareket etmeye başlarken, tam bir sevinçle tanıştım.

Ve sonra, birden bire, çözülmeye başladım.

"Hayır!" Bu çığlık gırtlağımdan ve ruhumdan kopup gelmişti. Gitmek istemiyordum. Onunla kalmak istiyordum. Benim yerim onun yanıydı.

Ama bir kez daha kontrol bende değildi ve solup gittiğimi, toprakla bütünleştiğimi hissettim. A-ya hıçkırırken sesi zihnimdeki tek kelimeyi aksettiriyordu: HATIRLA...

Tokat yanağımı yakarken, zihnimdeki son karanlığı da temizleyen büyük bir nefes aldım. Gözlerimi açtım; el fenerinin ışığı gözlerimi kısmama ve kırpıştırmama neden oldu. "Hatırlıyorum." Sesim de en az zihnim kadar paslıydı sanki.

"Kim olduğunu hatırlıyor musun? Yoksa bir şamar daha atayım mı?" dedi Afrodit.

Zihnim işlemekte o kadar ağır kalmıştı ki, karanlıktan koparılmama hâlâ itiraz etmekteydi. Gözlerimi kırpıştırdım ve zihnimi arındırmaya çalışarak kafamı salladım. "Hayır!" Bu tek kelimeyi öyle bir duygu yoğunluğuyla haykırmıştım ki, Afrodit otomatik olarak geri çekildi.

"Tamam," dedi. "Bana daha sonra da teşekkür edebilirsin."

Yerini Rahibe Mary Angela aldı, üzerime eğildi ve soğuk ve terli yüzüme düşen saçları arkaya iterek "Zoey," dedi. "Bizimle misin?"

"Evet," dedim çatlak bir sesle.

"Zoey, ne oldu? Nefesinin kesilmesine ne neden oldu?"

"Hasta hissetmiyorsun, değil mi?" Erin'in sesi titriyordu.

"Yani ciğerlerin sökülecekmiş gibi öksürme ihtiyacı falan duymuyorsun," derken Shaunee de en az ikizi kadar mutsuz görünüyordu.

Stevie Rae bana yaklaşabilmek için İkizler'i kenara itti. "Konuş benimle, Z. Gerçekten iyi misin?"

"İyiyim. Ölüyor falan değilim." Her ne kadar A-ya'yla tattığım umutsuzluğun son izlerinden silkinmekte güçlük çeksem de, düşüncelerim yeniden bir düzene oturmaya başlamıştı. Arkadaşlarımın bedenimin Değişimi reddediyor olmasından korktuklarını

anlıyordum. Kendimi doğrulup oturmaya zorlarken, elimi Stevie Rae'ye uzattım. "Kalkmama yardım et. Şimdi daha iyiyim."

Stevie Rae beni çekip kaldırdı. Dengemi kazanmaya çalışırken öne arkaya hafifçe sallandığımı görünce elini bir süre dirseğimden çekmedi.

"Sana ne oldu böyle, Z?" dedi Damien beni dikkatle süzerken.

Ne demem gerekiyordu? Arkadaşlarıma, kendimi geçmişte, bugün düşmanımız olan birine verişimin çok taze ve canlı bir anısına sahip olduğumu itiraf etmeli miydim? Daha kendim, bu anının neden olduğu yeni duygu labirentinde dolaşma fırsatı bulamamışken, durumu arkadaşlarıma nasıl izah edebilirdim ki?

"Anlat bize, çocuğum. Dile getirilen gerçek, her zaman tahminlerden daha az ürkütücüdür," dedi Rahibe Mary Angela.

İç geçirdim ve "Tünel beni korkuttu," dedim.

"Seni korkuttu mu? İçinde bir şey varmış gibi mi geldi?" Damien nihayet bana bakmaktan vazgeçip gergin bakışlarını karanlık tünele çevirmişti.

İkizler tünelden uzağa, mahzene doğru bir iki adım attılar.

"Hayır, içeride bir şey yok." Duraksadım. "En azından olmadığını sanıyorum. Her neyse beni korkutan o değildi."

"Ne yani? Karanlıktan korktuğun için bayıldığına inanmamızı mı bekliyorsun?" Soru Afrodit'ten gelmişti.

Hepsi dik dik bana bakıyorlardı.

Gırtlağımı temizledim.

"Hey, millet," dedi Stevie Rae. "Belki de Zoey'nin konuşmak istemediği bir şeyler vardır."

En yakın arkadaşıma baktım ve az önce olanlar hakkında bir şey söylemediğim sürece, onunla ilgili atmam gereken adımlarla yüzleşemeyeceğimi fark ettim.

"Haklısın," dedim Stevie Rae'ye. "Bu konuda konuşmak istemiyorum ama sizler gerçeği duymayı hak ediyorsunuz." Bakışlarımı grubun diğer üyelerinin üstünde dolaştırdım. "Tünel beni çok korkuttu çünkü ruhum onu tanıdı." Gırtlağımı temizledim ve söze devam ettim. "Kalona'yla birlikte toprağa esir oluşumu hatırladım."

"Gerçekten de içinde A-ya'dan bir şeyler olduğu için mi?" Damien'in sesi yumuşacıktı.

Kafamı salladım. "Ben benim ama hâlâ ondan da bir parça taşıyorum."

"İlginç." Damien uzun bir iç geçirdi.

Afrodit "İyi de, bu, bugün sen ve Kalona açısından nasıl bir anlam taşıyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!" Stres ve az önce yaşananlar konusunda dürüst olma karmaşası içimde kaynıyordu. "Lanet olası cevabı bilmiyorum. Elimde sadece bir hatıra ve bu hatırayı işlemek için sıfır zaman var. Biraz geri çekilseniz de, aklımı başıma toplasam nasıl olur?"

Hepsi huzursuzca kıpırdanıp bana *kafayı-yedi* bakışları atarken, "tamam" diye mırıldandılar. Bana şaşkın şaşkın bakan arkadaşlarımı ve çevremde uçuşan neredeyse gözle görülür Kalona sorularını yok sayarak Stevie Rae'ye döndüm. "Şu tüneli nasıl yaptığını tam olarak açıklar mısın?"

Mavi gözlerine yansıyan soru işaretinden, ses tonumun onu endişelendirdiğini anlamıştım. Sesim hiç de "Ah, lanet olsun. Az önce bayıldım ve konuyu değiştirmem gerek; çünkü reenkarne olmuş bir piliç olmaktan utanıyorum," der gibi çıkmamıştı. Tam bir Yüksek Rahibe edasıyla konuşmuştum.

Stevie Rae gergin ve huzursuz bir tavırla, tam aksi durumda olduğu için gereğinden fazla umarsız görünmeye çalışarak, çevresine bakındı. "Hey, sen iyi olduğundan emin misin? Yukarı

çıkıp sana bir kola falan bulmamızı istemez misin? Yani eğer burası eski görüntülerin canlanmasına neden oluyorsa, belki başka bir yerde konuşmak daha iyi bir fikir olabilir."

"Ben iyiyim. Şu anda sadece tüneli dinlemek istiyorum." Ona gözümü kırpmadan bakıyordum. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat."

Diğer çocukların ve Rahibe Mary Angela'nın da bizi karmaşayla karışık bir merakla izlediklerinin farkındaydım ama gözlerimi Stevie Rae'den ayırmamakta ısrar ediyordum.

"Pekâlâ, tamam. Yasak dönemi tünellerinin şehir merkezindeki binaların hemen hepsinin altında dolandıklarını hepimiz biliyoruz, değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Hatırlarsan hepsinin nereye çıktıklarını görmek için keşif çalışmaları yaptığımı da söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum."

"Pekâlâ, şimdi, Ant'ın geçen gün bahsettiği bir tür yarı kapalı tünel girişini buldum. Hani şu Philtower Binası'nın altına uzanan diğerlerinden ayrılan kol." Sabırsızlık içinde, bir kez daha kafamı salladım. "Şey, orası pislik doluydu ama ortasında kalan küçük deliği fark ettiğim zaman, pisliklerin bir kısmını kenara itip aradan kolumu uzattım ve bir miktar soğuk hava hissettim. Bu bana tünelin diğer tarafta da devam ettiğini düşündürdü. Bu yüzden, zihnim, ellerim ve elementimle ittim. Ve toprak bana karşılık verdi."

"Karşılık vermek derken? Sarsıldı falan mı?" diye sordum.

"Daha çok, hareket etti diyelim. İstediğim gibi. Zihnimde." Duraksadı. "Açıklaması çok güç. Ancak olan şuydu. Tüneli mühürleyen toprak un ufak oldu. Ben de açılan aralıktan geçerek gerçekten çok eski bir tünele adım attım."

"Ve bu eski tünel tamamen topraktan oluşuyordu. Duvarları, deponun ve şehir merkezinin altındaki tünellerinki gibi betonla kaplı değildi demek?" dedi Damien.

Stevie Rae gülümseyerek kafasını salladı. Sarı bukleleri omuzlarının çevresinde zıpladılar. "Evet. Ve şehrin merkezine değil, dışına doğru uzanıyordu."

"Yani buraya kadar geliyor muydu?" Zihnimde mesafenin kaç kilometre olduğunu kestirmeye çalıştım ama hesap yapmam mümkün değildi. Tabii ki matematik özürlüyüm ama yine de bayağı bir mesafeydi hani.

"Hayır. Olan şuydu. Bu toprak tüneli bulup girişini açınca, keşfetmek için içine girdim. Pekâlâ, Philtower Binası'nın yan kollarından biri gibi başlıyor. Şehir merkezinden uzaklaşıyor olmasını tuhaf ve biraz da hoş buldum doğrusu."

Damien söze girdi. "Bunu nasıl anlayabildin? Yani ne yöne gittiğini nasıl tahmin edebildin ki?"

"Benim için kolaydı. Biliyorsun, her zaman toprak elementimin yönünü, kuzeyi bulabiliyorum. Kuzeyi bir kez bulunca, her yeri bulabilirim."

"Hımm," dedi Damien.

"Devam et," dedim. "Ya sonra?"

"Sonra tünel sona erdi. Yani durdu. Sen bana burada, rahibelerin yerinde buluşmakla ilgili o notu vermeden önce orada kalmıştım. Yani, tabii ki daha sonra geri gelip biraz daha yoklamak niyetindeydim ama benim için birinci öncelik değildi. Sen çocukları buraya aktarmak zorunda kalabileceğimi söyleyince, bu toprak tünel aklımdan çıkmaz oldu. Sona ermeden önce bu yöne doğru geldiğini hatırlıyordum. Bu yüzden o noktaya geri döndüm. Nereye gitmek istediğimi ve tünelin oraya nasıl ulaşmasını arzu ettiğimi düşündüm. Sonra bir kez daha bastırdım, tıpkı tünelin ağzını iyice açmaya çalışırken yaptığım gibi. Son-

ra, abra-kadabra, toprak ondan istediğim şeyi gerçekleştirdi ve işte buradayız. Ta-ta-ta-taaam!" Sözlerini kocaman, ışıl ışıl bir gülümsemeyle tamamladı.

Stevie Rae'nin açıklamasını saran sessizlikte, Rahibe Mary Angela'nın sesi son derece normal ve makuldü. Ve bu hali onu daha da çok sevmeme neden oldu. "Oldukça dikkat çekici, değil mi? Stevie Rae, sen ve ben yeteneğinin kaynağı konusunda hemfikir olmayabiliriz. Ben yine de yeteneğinin büyüklüğünü hayranlıkla izliyorum."

"Teşekkürler, Rahibe! Bence siz de muhteşemsiniz. Hele bir rahibe için."

"Orada nasıl görebildin?" diye sordum.

"Benim karanlıkta görmekle bir sorunum yok ama diğer çocuklar benim kadar iyi değildiler. Bu yüzden depo tünellerinden gaz fenerleri getirdim." Stevie Rae, mahzenin kuytu köşelerinde daha önce fark etmediğim gaz fenerlerini işaret etti.

Shaunee "Yine de bayağı uzun bir yol," diyordu.

"Cidden. Bir hayli karanlık ve ürkütücü olmalı," dedi Erin.

"Hayır. Toprak ne ben ne de kırmızı çaylaklar için gerçekten de ürkütücü değil." Stevie Rae omuz silkti. "Dediğim gibi, büyük bir olay değildi. Aslına bakarsanız süper kolay oldu."

"Ve bütün kırmızı çaylakları buraya sapasağlam ulaştırmayı başardın," dedi Damien.

"Evet!"

"Bütün derken?" diye sordum.

"Bütün derken de ne demek, Z? Bu sorunun hiçbir anlamı yok. Daha önce tanıştığın kırmızı çaylaklar, Heath ve Erik. Hepsini getirdim. Başka kim olabilir ki?" Ağzından çıkan kelimeler son derece normal görünüyordu ama sözünü tuhaf ve gergin bir gülüşle tamamladı. Üstelik gözlerimin içine bakamıyordu.

Midem kasıldı. Stevie Rae bana hâlâ yalan söylüyordu. Ve ben, bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Bence Zoey'nin kafası, çok yorgun olduğu için bu kadar karışık. Bu geceki tecrübeden sonra çok doğal," dedi Rahibe Mary Angela. Omzuma koyduğu sıcacık eli, en az sesi kadar güven vericiydi. "Hepimiz yorgunuz," diye ekledi. Gülümsemesi, Stevie Rae, İkizler, Afrodit ve Damien'ı da içine almıştı. "Şafak sökmek üzere. Haydi sizleri de diğer arkadaşlarınızın yanına yerleştirelim. Uyuyun. İyice dinlendikten sonra her şeyin daha net görüneceğinden eminim."

Yorgun bir tavırla kafamı salladım ve Rahibe Mary Angela'nın peşinden biraz önce indiğimiz merdivenlere doğru yürüdüm. Ancak Rahibe, yola devam edip manastırın koridoruna çıkmak yerine, Damien'in peşinden telaşla içeri girerken gözden kaçırdığım başka bir kapıyı açtı. Daha az basamaklı bir merdiven ana bodrum alanına çıkıyordu. Burası geniş fakat normal görünüşlü bir bodrum katıydı ve rahibeler tarafından devasa bir çamaşırlıktan, geçici bir yatakhaneye dönüştürülmüştü. Karşılıklı duvar dipleri çarşaflar, battaniyeler ve yastıklarla donatılarak rahat bir hava sergileyen portatif yataklar yerleştirilmişti. Yataklardan birinin üstünde bir çocuk ölçüsünde bir şişkinlik vardı ve battaniyenin arasından çıkan kırmızı saçlar bana Elliot'un derin bir uykuda olduğunu düşündürdü. Diğer çocuklar, yıkama ve kurutma yerinde toplanmış, her zaman kıçımı üşüten katlamalı metal sandalyelerine oturup, çamaşır makinelerinden birinin üstüne yerleştirilmiş bir TV ekranına bakıyorlardı. Bol bol esniyorlardı. Hallerine bakılırsa şafak sökmeye başlamıştı ama hepsi büyülenmiş gözlerle TV ekranında olup bitenlere bakıyorlardı. Ekrana baktım ve yorgun yüzümde kocaman bir gülümsemenin belirdiğini hissettim.

"*Neşeli Günler*[2] mi? *Neşeli Günler'i* mi seyrediyorlar?" diyerek güldüm.

2 The Sound of Music

Rahibe Mary Angela bana tek kaşını kaldırarak baktı. "En sevdiğimiz DVD'lerden biridir. Çaylakların da hoşuna gidebilir diye düşündüm."

"Klasiktir," dedi Damien.

Shaunee "Eskiden Nazi çocuğu şirin bulurdum," dedi.

"Von Trappleri yüz üstü bırakması dışında,"dedi Erin.

İkizler birer sandalye kapıp diğer çocukların arasına katılırken, "Zaten şirin olmaktan çıkması da o zamana denk geliyor," dedi Shaunee.

"Ama herkes Julie Andrews'u sever," dedi Stevie Rae.

"O lanet olası şımarık çocuklara sıkı bir dayak çekmeliymiş," dedi Kramisha televizyon karşısındaki yerinden. Omzunun üstünden arkaya baktı ve Rahibe Mary Angela'ya bitkin bir gülümseme gönderdi. "Lanet olası kısmı için özür dilerim, Rahibe. Ama gerçekten çok şımarıklar."

"Bütün çocuklar gibi onların da sevgiye, dikkate ve anlayışa ihtiyacı vardı," dedi Rahibe.

"Pekâlâ, peh diyorum. Cidden," dedi Afrodit. "İçinizden biri *Bir Sorunu Maria Gibi Nasıl Çözersiniz?* şarkısına girişmeden ve ben narin bileklerimi dişlerimle parçalamak zorunda kalmadan, hemen gidip Darius'u ve odamı bulacağım." Kaşlarını oynattı ve bodrum katından ayrılmak üzere harekete geçti.

Rahibe Mary Angela "Afrodit," diye seslendi. Afrodit durup omzunun üstünden bakınca, "Sanırım Darius hâlâ Stark'la birlikte," dedi. "Ona iyi geceler demende bir sakınca yok ama odanı dördüncü katta bulabilirsin. Savaşçıyla değil, Zoey'le kalacaksın."

"Iggh," diye inledim.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Neden hiç şaşırmadım." Ve sonra kendi kendine söylenerek ve kalçalarını savurarak uzaklaştı.

Stevie Rae, Afrodit'in arkasından gözlerini çevirdikten sonra "Üzgünüm, Z," dedi. "Yine oda arkadaşın olmak isterdim ama bence burada kalmam daha iyi olacak. Gün doğduktan sonra yeraltında kalmak iyi geliyor. Üstelik kırmızı çaylakların yakınında olmam gerek."

"Sorun değil," dedim biraz fazla çabuk. *Ne yani artık en yakın arkadaşımla yalnız kalmak da mı istemiyordum?*

"Diğer herkes hâlâ yukarıda mı?" Damien'in çevresine bakındığını gördüm. Jack'i aradığına hiç şüphe yoktu.

Diğer taraftan, ben, erkek arkadaşlarımın ikisini de merak etmemiştim. Dışarıda yaşanan aptal testosteron gösterisinden sonra, erkek arkadaşsız olma fikri daha cazip gelmeye başlamıştı.

Ve bir de Kalona ve hiç hatırlamamış olmayı tercih ettiğim o anı vardı.

"Evet, diğer herkes yukarıda kafeteryada ya da yataklarındalar. Hey, dünyadan Zo'ya! Şuna bir baksana! Rahibelerin göz alıcı bir Doritos koleksiyonu var. Dahası senin için kola da buldum. Bol kafein ve şekerli." Heath bodruma inen son üç basamağı atlayıverdi.

BÖLÜM ALTI

Zoey

"Teşekkürler, Heath." Heath elinde bir paket peynirli Doritos ve bir kutu kolayla sırıtarak bana doğru yaklaşırken iç geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Z, sen gerçekten iyiysen, gidip Jack'i bulmak ve Düşes'in iyi olup olmadığına bakmak istiyorum. Sonra da sonsuza dek uyurum herhalde," dedi Damien.

"Sorun değil," dedim aceleyle. Damien'in, Heath'a A-ya anım konusunda bir şey söylemesini istemiyordum.

Ben kola kutusunun halkasını çekerken, Stevie Rae, Heath'e "Erik nerelerde?" diye sordu.

"Hâlâ dışarıda, şatonun kralı rolünü oynuyor."

"Benden sonra herhangi bir şey bulabildiniz mi?" Stevie Rae'nin sesi birden o kadar keskinleşmişti ki kırmızı çaylakların bir kısmı gözlerini "En Sevdiğim Şeyler"i söyleyen Maria ve Von Trapplerden ona çevirdiler.

"Hayır. Erik şu anda ukalalık yapmakla ve Dallas'la benim zaten kontrol ettiğimiz yerleri tekrar kolaçan etmekle meşgul."

Dallas, adını duyunca, TV'nin karşısındaki yerinden kafasını kaldırdı. "Dışarıda her şey yolunda Stevie Rae."

Stevie Rae, Dallas'a eliyle buraya-gel işareti yapınca, çocuk hızlı hareketlerle yanımıza geldi. Stevie Rae sesini iyice alçaltarak "Bana bilgi ver," dedi.

"Buraya inmeden önce, dışarıda da söyledim ya," dedi Dallas. Gözleri yeniden TV ekranındaki krem renkli midillilere ve elmalı strudele kaymıştı.

Stevie Rae koluna bir şaplak indirdi. "Lütfen dikkatini bana verir misin? Artık dışarıda değilim. Şu anda buradayım. Bana tekrar bilgi ver."

Dallas iç geçirdi, bütün dikkatini Stevie Rae'ye yönelterek şirin ve anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Pekâlâ. Pekâlâ. Ama bunu sadece kibarca rica ettiğin için yapacağım." Stevie Rae kaşlarını çatarak bakınca, hiç duraksamadan sözlerine devam etti. "Erik, Johhny B., Heath..." Durdu ve başıyla Heath'i işaret etti. "Ve senin söylediğin gibi etrafı kontrol ettik. Ama hiç eğlenceli değildi çünkü buz gerçekten kaygandı ve dışarısı süper soğuk." Durdu. Stevie Rae ona gözünü kırpmadan bakıyordu. "Her neyse, zaten bildiğin gibi, sen Yirmi Birinci Cadde'yi kolaçan ederken biz de kendi tarafımıza bakıyorduk. Bir süre sonra da hepimiz mağarada buluştuk. Ve sana Lewis'le Yirmi Birinci Cadde'nin köşesinde üç ceset bulduğumuzu söyledik. İcaplarına bakmamızı istedin. Sonra da gittin. Biz de senin isteğini yerine getirdik. Sonra Heath, ben ve Johnny B. kurulanmak, bir şeyler yemek ve TV seyretmek için içeri girdik. Sanırım Erik hâlâ ortalığı kolaçan etmekle meşgul."

"Ama neden?" Stevie Rae'nin sesi sertti.

Dallas omuz silkti. "Heath'in dediği gibi, ukala olduğu için olabilir."

Rahibe Mary Angela "Cesetler?" diye sordu.

Dallas kafasını salladı. "Evet. Üç tane ölü Alaycı Kuzgun bulduk. Darius vurmuş olmalı çünkü hepsinde mermi delikleri var."

Rahibe Mary Angela sesini alçaltarak "Peki o ölü yaratıkları ne yaptınız?" diye sordu.

"Stevie Rae'nin dediği gibi, manastırın arkasındaki çöp konteynerlerine attık. Dışarısı buz gibi. Bir şey olmaz. Buz yüzünden yakın zamanda çöp kamyonları da gelmez. Ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalabilirler diye düşündük."

"Ah, Tanrım!" Rahibenin beti benzi atmıştı.

"Çöp konteynerine mi attınız? Ama ben size çöp konteynerine atın demedim ki!" Stevie Rae adeta bağırıyordu.

"Şışşt." TV izleyicileri dönüp bize bakınca, Kramisha, Stevie Rae'yi uyarma ihtiyacı duydu.

Rahibe Mary Angela onu takip etmemizi işaret etti ve beşimiz hızlı adımlarla bodrumdan çıkıp merdivenleri tırmandık ve nihayet manastırın holüne ulaştık.

"Dallas, onları çöp konteynerine attığınıza inanamıyorum!" Diğerlerinin duyamayacağı bir mesafeye ulaşır ulaşmaz, Stevie Rae yeniden bağırmaya başlamıştı.

"Ne yapmamızı bekliyordun? Mezar kazıp ayin düzenlememizi mi?" Dallas, Rahibe'ye döndü ve "Özür dilerim," dedi. "Saygısızlık etmek istemedim, Rahibe. Ailem Katoliktir."

Rahibe Mary Angela "Kötü niyetli olmadığından eminim, oğlum," dedi. Sesi titriyordu. "Cesetler aklıma bile gelmemişti."

"Endişelenmeyin, Rahibe." Heath rahibenin kolunu sıvazladı. "Cesetlerle uğraşmanız gerekmiyor. Ne hissettiğinizi anlıyorum. Bütün olanlar, kanatlı adam, Neferet, Alaycı Kuzgunlar, bütün bunlar fazla..."

"O lanet olası çöp konteynerlerinde kalamaz," dedi Stevie Rae, Heath'i duymamış gibi. "Bu doğru değil."

Sakin bir sesle "Ama neden?" diye sordum. O ana kadar büyük bir dikkatle, her saniye biraz daha üzgün görünen Stevie Rae'yi incelemekle meşgul olduğum için, sessiz kalmıştım.

Stevie Rae'nin gözlerimin içine bakma sorunu ortadan kalkmışa benziyordu. "Çünkü doğru değil," diye tekrarladı.

"Onlar, Kalona'nın ağzından çıkan tek bir kelimeyle bizi öldürmek için ellerinden geleni artlarına koymayacak kısmen ölümsüz canavarlardı," dedim.

Stevie Rae "Kısmen ölümsüz, kısmen ne?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım ama Heath benden hızlı davrandı. "Kısmen kuş?"

"Hayır." Stevie Rae ondan tarafa bakmıyordu bile. Gözlerini benden bir an bile ayırmadan "Kısmen kuş değil... O ölümsüz olan yanları. Kanları kısmen ölümsüz, kısmen insan. İnsan, Zoey. İnsan kısmı için üzülüyorum ve bence bu, çöp konteynerlerine tıkılmalarından daha fazlasını hak ediyor."

Gözlerinde, sesinin tınısında beni gerçekten tedirgin eden bir şey vardı. Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Birisi için üzülmem için bir kan tesadüfünden fazlası gerekir."

Stevie Rae'nin gözleri parladı. Vücudu, suratına bir tokat indirmişim gibi sarsılmıştı. "Sanırım seninle aramızdaki en önemli fark bu."

Ve o anda Stevie Rae'nin Alaycı Kuzgunlar için üzülmesinin mümkün olduğunu anladım. Tuhaf biçimde, onlarda kendini görüyordu. Ölmüş ve daha sonra "kaza" olarak niteleyebileceğini düşündüğüm bir olay sonucu insanlığının büyük kısmını kaybetmiş halde yeniden canlanmıştı. Bu açıdan bakınca sanırım onun için üzüldüm. Çünkü o kısmen insan, kısmen canavar olmanın nasıl bir şey olduğunu iyi biliyordu.

İkimizin Gece Evi'nde olmamızı ve eskisi gibi rahatça konuşabilmemizi dileyerek, "Hey," dedim yumuşak bir sesle. "Bir şeyin allak bullak halde doğmasına neden olacak bir kaza sonucu can bulmasıyla, sonra yaşayacağı korkunç bir olay arasında dağlar kadar fark var. Birinde bir şekilde yaratılırsın, diğerinde ise bir şey seni aslında olmadığın bir şeye dönüştürür."

"Ha?" dedi Heath.

"Sanırım Zoey'in söylemeye çalıştığı, Stevie Rae'nin, aslında hiçbir ortak noktaları olmamasına rağmen, ölü Alaycı Kuzgunlarla empati kurmasını anlayabildiği," dedi Rahibe Mary Angela. "Ve haksız da sayılmaz. O yaratıklar karanlık varlıklardı ve her ne kadar ölüm fikri beni de allak bullak etse de, ölmeleri gerektiğini anlayabiliyorum."

Stevie Rae'nin bakışları benden ayrıldı. "İkiniz de yanılıyorsunuz. Düşündüğüm bu değil ama bu konuda daha fazla konuşmaya da niyetim yok." Stevie Rae hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Arkasından seslendim: "Stevie Rae?"

Bana bakmadı bile. "Erik'i bulup dışarıda her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım ve sonra onu içeri göndereceğim. Seninle daha sonra konuşuruz." Döndü ve dışarıya açıldığını tahmin ettiğim bir kapıdan çıkarak, kapıyı sertçe çarptı.

"Genelde böyle davranmaz," dedi Dallas.

Rahibe Mary Angela, "Onun için dua edeceğim," diye fısıldadı.

"Endişelenmeyin," dedi Heath. "Birazdan içeriye döner. Güneş doğuyor."

Yüzümü ovuşturdum. Yapmam gereken, Stevie Rae'nin peşinden gidip onu bir köşeye sıkıştırmak ve bana neler olduğunu anlatmasını sağlamaktı. Ama o an için birden fazla sorunla uğrşacak halim yoktu. Daha A-ya konusunu halledememiştim. Suçluluk hissi veren bir sır gibi, zihnimin arka tarafında oturduğunu hissedebiliyordum.

"Zo, sen iyi misin? İyi bir uykuya ihtiyaç duyar gibi görünüyorsun. Gerçi hepimiz öyleyiz ya," dedi Heath esneyerek.

Gözlerimi kırpıştırdım ve ona bitkin bir gülümsemeyle baktım. "Evet, bu doğru. Yatmaya gidiyorum. Ama önce Stark'a bir

bakmak istiyorum."

"Çok çabuk," dedi Rahibe.

Kafamı salladım. Heath'ten tarafa bakmamaya özen göstererek "Pekâlâ, şey, ımmm," dedim. "Yaklaşık olarak sekiz saat sonra görüşürüz, millet."

"İyi geceler, yavrum," dedi Rahibe Mary Angela beni kucaklarken. Sonra kulağıma, "Efendin seni korusun ve kutsasın," diye fısıldadı.

"Teşekkürler, Rahibe," diye fısıldarken ben de ona sımsıkı sarıldım.

Rahibeden ayrıldığım zaman, Heath beni çok şaşırtacak bir şey yapıp elimi tuttu. Ona soru işaretleriyle dolu bir bakış attım.

"Sana Stark'ın odasına kadar eşlik edeyim."

Yenilgiye uğramış gibi omuz silktim. El ele koridor boyunca yürüdük. Hiçbir şey konuşmadan sadece yürüyorduk. Heath'in eli sıcacıktı ve adımlarına uyum sağlamakta hiç güçlük çekmiyordum. Heath gırtlağını temizlerken bir hayli gevşemiştim.

"Hey, ımm. Biraz önce dışarıda Erik'le neden olduğumuz rezillik için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Aptalcaydı. Beni sinirlendirmesine izin vermemeliydim."

"Haklısın. Vermemeliydin. Ama bazen sinir bozucu olabiliyor," dedim.

Heath sırıttı. "Ne demezsin? Yakında onu terk edeceksin, değil mi?"

"Heath, Erik konusunu seninle konuşacak değilim."

Sırıtışı bütün yüzünü kaplamıştı. Gözlerimi çevirdim.

"Beni kandıramazsın. Seni o kadar iyi tanıyorum ki. Sen patronluk taslayan tiplerle yapamazsın."

"Çeneni kapa ve yürü," dedim ama elini sıktım. O da benim elimi sıktı. Haklıydı. Patronluk taslayan tiplerden hoşlanmazdım

ve o beni gerçekten ama gerçekten çok iyi tanıyordu.

Koridorda bir dirseğe gelmiştik. Önünde geniş bir girintisi olan güzel bir vitraylı pencere vardı. Girintinin içine üzeri minderlerle beslenmiş bir sıra yerleştirilmişti. Burası kitap okumak için kusursuz bir yerdi. Pencerenin kenarında, iki tarafında da sayısız adak mumunun yandığı, porselenden yapılma, çok güzel bir Meryem heykeli vardı. Heath'le birlikte yavaşladık ve bankın yanında durduk.

"Gerçekten çok güzel," dedim.

"Evet. Daha önce Meryem'e hiç dikkat etmemişim. Ama mumlarla aydınlatılmış bütün bu heykeller çok güzel görünüyor. Sence rahibe haklı olabilir mi? Nyx, Meryem, Meryem de Nyx olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Nyx seninle konuşmuyor mu?"

"Evet, bazen. Ama İsa'nın annesi mevzusu hiç gündeme gelmedi," dedim.

"Bence bir dahaki sefere sormalısın."

"Belki sorarım," dedim.

Orada el ele durup, sarı alevlerin heykelin parlak yüzeyinde dans edişlerini seyrettik. Ben, Tanrıçamın, ortalığın hayat memat stresiyle kaynamadığı bir anda beni ziyaret etmesinin ne muhteşem bir şey olacağını düşünürken, Heath pat diye "Duyduğuma göre, Stark, bir Savaşçı olarak hayatını sana adayacağına dair yemin etmiş," deyiverdi.

Onu büyük bir dikkatle süzerek, kıskançlık ya da öfke emaresi aradım ama mavi gözlerinde gördüğüm tek şey merak oldu.

"Evet, etti," dedim.

"Bu çok önemli bir bağ imiş."

"Evet, öyle," dedim.

"Stark şu oku hedefi asla şaşırmayan çocuk değil mi?" diye sordu.

"Doğru."

"Yani onun senin tarafında olması, bir anlamda Terminatör tarafından korunmak gibi bir şey, desene."

Bu sözleri beni gülümsetmişti. "Arnold kadar iri yarı değil ama bence bu çok yerinde bir kıyaslama oldu."

"O da seni seviyor mu?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı; ne diyeceğimi bilemiyordum. Ortaokuldaki günlerimizden beri hep olduğu gibi, Heath yine söylenecek en doğru sözü bulmuştu. "Bana gerçeği söyle, yeter."

"Evet, sanırım beni seviyor."

"Ya sen onu?"

"Belki," dedim isteksizce. "Ama bu sana olan hislerimi değiştirmiyor."

"İyi ama, bugün bizim durumumuz için bunun ne anlamı var?"

Ağzından çıkan sözcüklerin, Afrodit'in A-ya anısının Kalona ve benim durumumu nasıl etkilediği konusunda sorusunun bir yankısı olması çok tuhaftı. Sersemlediğimi hissettim; çünkü iki sorunun da cevabını bilmiyordum. Sağ şakağıma oturmaya hazırlanan zonklamayı bastırmak için elimi alnıma götürdüm. "Sanırım bu bizi Damgalanmış ve keyfi kaçmış iki insan yapıyor," dedim.

Heath hiçbir şey demedi. Bana onu ne kadar çok incittiğimi her şeyden daha iyi anlatan, aşinası olduğum o tatlı ve hüzünlü ifadeyle bakıyordu.

Kalbimi dağlıyordu.

"Heath, çok üzgünüm. Ben sadece... Ben sadece..." Sesim çatlak çıkınca, baştan aldım. "Şu anda pek çok konuda ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum."

"Ben ne yapman gerektiğini biliyorum." Banka oturdu ve bana kollarını uzattı. "Zo, buraya gel."

Kafamı salladım. "Heath, ben bunu..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Sana bir şey veriyorum. Buraya gel."

Ona allak bullak gözlerle baktığımı görünce iç geçirdi, elini havaya kaldırıp ellerimi tuttu ve gergin ancak dirençten uzak vücudumu kendine çekip kucağına oturttu. Bana sımsıkı sarıldı ve sekizinci sınıfta, bir anda benden daha iri bir cüsseye kavuştuğu günlerden beri hep yaptığı gibi, çenesini başımın tepesine yasladı. Yüzünü boynunun girintisine gömüp kokusunu içime çektim. Bu, çocukluğumun kokusuydu. Arka bahçede, sivri sinek kovucu eşliğinde müzik dinleyip sohbet ettiğimiz yaz gecelerinin kokusu... Ya da sayısız kız –ve sayısız erkek– onu attığı paslar için tebrik ederken, kollarının arasından bir an bile çıkmadığım maç sonrası partilerinin. Uzun iyi geceler öpücüklerinin ve aşkın keşfiyle birlikte gelen tutkunun.

Ve birdenbire fark ettim ki, aşinalığın ve güvenliğin kokusunu içime çekerken, bir hayli gevşemiştim. İç geçirerek ona iyice sokuldum.

"Daha iyisin ya?" diye mırıldandı.

"Daha iyiyim," dedim. "Heath ben gerçekten de..."

"Sakın!" Beni sımsıkı sardı. "Şu anda ne ben, ne Erik, ne de o yeni çocuk için endişelenmeni istemiyorum. Şu anda sadece bizi hatırla. Seneler boyunca nasıl olduğumuzu. Yanındayım, Zo. Anlayamadığım bunca saçmalık arasında buradayım. Ve biz birbirimize aidiz. Kanım öyle söylüyor."

"Ama neden?" diye sordum. "Neden hâlâ buradasın? Erik ve Stark'ın varlığını bile bilmene rağmen, benimle birlikte olmaya nasıl bu kadar istekli olabiliyorsun?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi basitçe. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum ve ömrüm boyunca da seveceğim."

Gözlerim yaşarmıştı, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım. "Ama Heath, Stark hiçbir yere gitmeyecek. Ve Erik konusunda ne yapacağımı da bilmiyorum."

"Biliyorum."

Derin bir nefes alıp verdim. "Ve içimde, Kalona'yla benim kontrolümde olmayan bir bağ var."

"Ama ona hayır dedin ve başından defettin."

"Ettim etmesine ama ruhuma kazınmış anılar var. Farklı bir hayattaki varlığımla ilgili anılar. O hayatta Kalona'yla birlikteydim."

Bana zilyonlarca soru sormak ya da kendini geri çekmek yerine beni saran kollarını iyice sıkılaştırdı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. Sesi çok samimiydi. "Her şeye bir çözüm bulacaksın."

"Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Senle ilgili ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Benimle ilgili yapılacak bir şey yok. Ben seninleyim. O kadar." Duraksadı ve kelimeleri bir çırpıda telaffuz etmek ister gibi, telaşla, "Seni vampirlerle paylaşmam gerekiyorsa paylaşırım," dedi.

Kollarının arasından çıkmadan, yüzüne bakabilmek için kafamı arkaya attım. "Heath, sen beni, bir başka erkekle birlikte olmama tahammül edemeceyecek kadar çok kıskanırsın."

"Tahammül edeceğimi söylemedim ki zaten. Elbette hoşuma gitmeyecek ama sensiz kalmak istemiyorum, Zoey."

"Çok acayip bir durum," dedim.

Ben bakışlarımı kaçırmaya çalışırken çenemi tuttu "Evet," dedi. "Çok acayip. Ama gerçek şu ki, aramızdaki Damgalanma

sürdüğü müddetçe, seninle başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir şeye sahip olacağımı biliyorum. Sana, o Drakula bozuntularının hiçbirinin veremeyeceği bir şey verebilirim. Bir ölümsüzün bile elini süremeyeceği bir şey."

Ona baktım. Heath'in gözlerinde yaşlar parlıyordu. On sekiz yaşından o kadar büyük görünüyordu ki, bu hali beni ürkütmüştü. "Seni üzmek istemiyorum," dedim. "Hayatını alt üst etmek de."

"O zaman beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmaktan vazgeç," dedi. "Biz birbirimize aitiz."

Pekâlâ, yanlış olduğunu biliyorum ama ona birlikte olmamızın imkansızlığını haykırmak yerine, kollarının arasına iyice büzüşüp beni orada tutmasına izin verdim. Evet, bencillikti ama kendimi Heath'te ve geçmişin dokunuşunda kaybettim. Beni sarışı mükemmeldi. Benimle öpüşüp koklaşmaya yeltenmemişti. Beni okşamaya, sıkıştırmaya kalkışmamıştı. Bir yerlerini kesip kanını içmemi teklif etmemişti. Oysa bunu yapsa, aramızdaki tutkunun özgür kalması an meselesiydi. Heath beni sadece kollarının arasında tutuyor ve beni ne çok sevdiğini mırıldanıyordu. Her şeyin gerçekten yoluna gireceğini söylüyordu. Kalp atışlarını hissediyordum. Orada dolgun ve baştan çıkarıcı kanı hissediyordum. O kadar yakınımda ve ılıktı ki... Ancak o an için Damgalanmış kanından bile daha çok ihtiyaç duyduğum tek şey, yakınlığımız, ortak geçmişimiz ve anlayışının gücüydü.

Ve lise aşkım, Heath Luck'un gerçekten refakatçim olduğu an, işte o andı.

BÖLÜM YEDİ

Stevie Rae

Stevie Rae kendini tam bir mankafa gibi hissederek manastırın kapısını çarptı ve kendini buz gibi geceye bıraktı. Zoey'e ya da biraz sanrılı olsa da süper-iyi rahibeye gerçekten kızgın değildi. Aslında, kendinden başka hiç kimseye kızgın değildi.

Kendi kendine "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmaktan nefret ediyorum." Gerçek niyeti bu değildi ama görünüşe bakılırsa, ne kadar hızlı kürek sallarsa sallasın her an biraz daha derinleşen bir bok yığınıyla karşı karşıyaydı.

Zoey moron değildi. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Bu oldukça açıktı ama Stevie Rae anlatmaya nereden başlayabilirdi ki? Açıklanacak o kadar çok şey vardı ki. Üstelik Stevie Rae bunların olmasını hiç istememişti. Hele Alaycı Kuzgun kısmını. Lanet olsun! Neredeyse ölü olduğunu fark etmeden önce, böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi. Birisi bundan bahsetse, bir kahkaha koyverir ve "Hayır, böyle bir şey hayatta olmaz," derdi.

Ama mümkündü işte, çünkü olmuştu. *O* olmuştu.

Stevie Rae manastır arazisi içinde son ve en korkunç sırrını

pekâlâ ortaya çıkarabilecek ve lanet olası traktör motoruna çomak sokabilecek baş-belası Erik'i bulmak için dolaşırken kendini bu berbat keşmekeşe nasıl sokabildiğine hayret ediyordu. Onu neden kurtarmıştı? Neden Dallas'a ve diğerlerine seslenip işini bitirmelerini istememişti?

Bayılmadan önce Alaycı Kuzgun'un son isteği bu olmuştu oysa.

Ama konuşmuştu bir kere. Sesi insan gibi çıkmıştı. Ve Stevie Rae onu öldürememişti.

"Erik!" Hangi cehennemdeydi acaba? "Erik, buraya gel!" İç çatışmasını durdurup geceye doğru seslendi. Gece mi? Stevie Rae gözlerini kısarak doğuya baktı ve şafak öncesinin olgun erik kırmızısının belirmeye başladığını gördü. "Erik! Rapor zamanı!" Üçüncü defa bağırıyordu. Durdu ve sessiz manastır arazisinde çevresine bakındı.

Bakışları Z ve çetenin diğer elemanlarının Gece Evi'nden kaçarken bindikleri atlar için geçici bir ahıra dönüştürülen seraya kaydı. Ancak dikkatini çeken, seranın kendisi değildi. Gözlerini asıl ayıramadığı, seranın hemen yanındaki masum görünüşlü alet edevat barakasıydı. Baraka, penceresiz bir ek bina olarak tamamen normal görünüyordu. Kapısı kilitli bile değildi. Stevie Rae bunu iyi biliyordu çünkü daha kısa süre önce o barakanın içindeydi.

"Hey, sorun ne? Yoksa yolunda gitmeyen bir şeyler mi gördün?"

"Ah, lanet olsun!" Stevie Rae yerinden sıçrayarak arkasına döndü. Kalbi göğsünün içinde o kadar hızlı çarpıyordu ki neredeyse nefesi kesilmişti. "Erik! Ödümü patlattın. Birinin karşısına böyle pat diye çıkmadan önce, lanet olası bir ses falan çıkarsan diyorum."

"Üzgünüm, Stevie Rae. Ama beni sen çağırdın."

Stevie Rae sarı buklelerinden birini kulağının arkasına itti ve ellerinin titrediği gerçeğini yok saymaya çalıştı. Ortalıkta sinsi sinsi dolaşıp arkadaşlarının arkasından iş çevirmek konusunda ciddi anlamda kötüydü. Yine de çenesini kaldırdı. Sinirlerini yatıştırması gerekiyordu ve bunun en kolay yolu, baş belası Erik'e saldırmak olacaktı.

Stevie Rae ona gözlerini kısarak baktı. "Evet, sana sesleniyordum; çünkü herkesle birlikte içeride olman gerekiyordu. Hâlâ burada ne halt ettiğini sorabilir miyim? Zoey'i endişelendiriyorsun. Şu anda bir de senden gelecek strese ihtiyacı varmış gibi."

"Zoey beni mi arıyordu?"

Stevie Rae, biraz zorlansa da, Erik'e gözlerini çevirmemeyi başarmıştı. O kadar can sıkıcıydı ki. Zamanının bir kısmını Bay Mükemmel Erkek Arkadaş rolü oynayarak geçiriyor, sonra birdenbire değişip küstah pisliğin tekine dönüşüyordu. Bu konuyu Z'le mutlaka konuşmalıydı. Tabii eğer Z ona kulak verecek olursa. Son zamanlarda ikisinin pek sıkı fıkı oldukları söylenemezdi. Arada çok fazla sır... Çok fazla mesele vardı.

"Stevie Rae! Dikkatini topla! Az önce Zoey'nin beni aradığını mı söyledin?"

Stevie Rae bu soru karşısında gözlerini çevirdi. "İçeride olman gerekiyor. Heath, Dallas ve diğer çocuklar gibi. Zoey onların içeride olduklarını biliyor. Senin hangi cehennemde olduğunu ve neden olman gereken yerde olmadığını bilmek istiyordu."

"O kadar endişelendiyse beni aramaya kendisi de çıkabilirdi."

"Endişelendi demedim!" Erik'in kendinden başka hiçbir şeyi düşünemez hali Stevie Rae'nin canına tak etmişti. "Ayrıca şu anda, Z'in dışarı çıkıp sana bebek bakıcılığı yapmaktan çok daha önemli işleri var."

"Benim lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Öyle mi? O zaman neden benim dışarı çıkıp seni bulmam gerekti?"

"Bilmiyorum. Neden? Tam içeri gidiyordum. Çevreye son bir kez daha bakmak istedim. Heath'in kontrol etmesi gereken yerleri bir kez daha kolaçan etmenin akıllıca olacağını düşündüm. İnsanların geceleri bir bok göremediklerini bilirsin."

"Johnny B. insan değil ve o da Heath'in yanındaydı." Stevie Rae iç geçirdi. "İçeri gir. Yiyecek bir şeyler ve kuru kıyafetler bul. Rahibelerden biri sana nerede uyuyacağını gösterecektir. Ben güneş doğmadan önce ortalığı son bir kez daha kolaçan etmek istiyorum."

Erik gözlerini kısarak göğe baktı. "Güneş gerçekten doğarsa tabii."

Stevie Rae onun baktığı yöne baktı ve tanrım-bu-kadar-mı-şuursuz-olunur duygusuyla yağmurun yeniden başladığını, ısının hâlâ donma-donmama arasında bir yerde durduğunu, sonuç olarak gökyüzünün bir kez daha buz tükürmekte olduğunu fark etti.

Stevie Rae "Bu berbat hava ihtiyacımız olan son şey," dedi.

"En azından şu Alaycı Kuzgunlar'ın kanını örtmeye yarar," dedi Erik.

Stevie Rae'nin bakışları hızla Erik'e döndü. Lanet olsun! Kan meselesi aklına bile gelmemişti. Barakaya kadar kan izlerini takip etmiş olabilirler miydi? *Buradayım* diye haykıran, parlak kırmızı bir iz. Erik'in bir şeyler söylemesini beklediğini fark etti. "Şey, evet, haklısın. Belki o üç kuşun kan izlerini örtmek için buzlarla ve kırık dallarla bir şeyler yapabilirim," dedi zoraki umursamaz bir tavırla.

"İnsanların gün içinde sokağa çıkmaları ihtimaline karşılık iyi bir fikir olabilir. Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Stevie Rae biraz hızlı cevap verdiğini fark edip omuz

silkti. "Süper kırmızı çaylak yeteneklerimle bir iki dakikamı alacaktır. Büyük bir mesele değil yani."

"Tamam o zaman." Erik önce yürümeye başladı ama sonra tereddütle durdu. "Hey, komşu eve ve yola bakan ağaç dizisinin altında kalan kan izlerine özellikle dikkat etmek isteyebilirsin."

"Tamam, evet. Orayı biliyorum." Hem de çok iyi biliyordu.

"Ah, bu arada Zoey nerede demiştin?"

"Ah, Erik, nerede olduğunu söylediğimi sanmıyorum."

Erik kaşlarını çatarak bekledi ve Stevie Rae'nin hiçbir şey söylemediğini görünce sordu: "Eee, nerede?"

"Onu son gördüğümde, bodrum katının dışındaki koridorda Heath ve Rahibe Mary Angela'yla konuşuyordu. Ama Stark'ı kontrol ettikten sonra yatmaya gitmiştir diye tahmin ediyorum. Çok yorgun bir hali vardı."

"Stark..." Erik çocuğun isminin arkasından hiç de zekice olmayan ikinci bir kelime daha mırıldanarak manastırın girişine doğru yürümeye başladı.

Stevie Rae, Heath ve Stark'tan bahsetme aptallığını yaptığı için kendi kendine küfrederek "Erik!" diye seslendi. Omzunun üstünden arkasına bakmasını bekledi ve "Z'in en yakın dostu olarak, sana küçük bir tavsiyede bulunayım: Bugün erkek arkadaş meselelerine kafa yoramayacak kadar çok şey yaşadı. Eğer Heath'in yanındaysa, onun iyi olduğundan emin olmak istediği içindir, aşk-meşk yaşadıkları için değil. Aynı şey Stark için de geçerli."

"Ve?" Erik'in yüzü ifadesizdi.

"Ve bu, senin onun peşine düşmek yerine bir şeyler yemen, üstünü değiştirip kıçını bir yerlere devirmen anlamına geliyor."

"Stevie Rae, Zoey ve ben birlikteyiz. Çıkıyoruz. Bu durumda onu, onunla birlikte olmak isteyecek kadar önemseyen erkek arkadaşı nasıl olur da onu rahatsız eden kişi olarak düşünülebilir?"

Stevie Rae gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Zoey, Erik'i çiğ çiğ yer, tükürür sonra da gününe kaldığı yerden devam ederdi. Omuz silkti. "Her neyse, ben sadece biraz akıl vermek istedim, o kadar."

"İyi, tamam. Sonra görüşürüz," dedi Erik ve manastıra doğru yürümeye başladı.

"Akıllı bir adama göre çok ciddi hatalar yapıyor," dedi Stevie Rae, Erik'in yapılı cüssesinin uzaklaşmasını izlerken. "Gerçi annem böyle söylediğimi duysa, sen kendine hiç bakmıyorsun galiba, derdi."

Stevie Rae iç geçirirken, bakışları, rahibelerin araba garajının hemen yanındaki yerlerinde yarı yarıya kamufle olan çöp konteynerlerine kaydı. Oraya atılan berbat durumdaki cesetleri düşünmek istemediği için gözlerini kaçırdı. "Çöpü boylamışlar." Bu iki kelimeyi her ikisinin de kendince ağırlıkları varmış gibi, yavaş yavaş söylemişti. Stevie Rae, Zoey ve Rahibe Mary Angela'nın mini nasihat seansı sırasında kısmen de olsa haklı olduklarını kabul ediyordu ama bu, söylediklerini olduğundan daha az can sıkıcı kılmıyordu.

Pekâlâ, tamam, aşırı tepki vermişti ama çocukların Alaycı Kuzgunların cesetlerini çöp konteynerine atması onu gerçekten sarsmıştı ve bu hisse kapılmasının tek nedeni *o* değildi. Gözleri, seranın yanında sessiz sessiz duran barakaya kaydı.

Alaycı Kuzgunların cesetlerinin maruz kaldığı muamele Stevie Rae'nin canını sıkmıştı; çünkü o hayatın, her tür hayatın, değer kaybetmesine karşıydı. Birinin kendini tanrı yerine koyması ve neyin yaşamayı hak ettiğine neyin etmediğine karar vermesi tehlikeli bir oyundu. Stevie Rae bunu, rahibeden de Zoey'den de daha iyi biliyordu. Sadece hayatı –daha doğrusu ölümü– kendini tanrıça yerine koyan bir yüksek rahibenin elinde oyuncak olmakla kalmamıştı. Kendisi de bir zamanlar, kendi ihtiyaçları ve anlık istekleri doğrultusunda hayatları söndürebileceğini düşünmüştü.

Öfkeye ve şiddete teslim olduğu o anları hatırlamak bile midesini bulandırıyordu. O karanlık zamanları arkasında bırakmış, iyiyi, ışığı ve Tanrıça'yı seçmişti ve bu yoldan ayrılmamak niyetindeydi. Bu yüzden birisinin, bir hayatın –herhangi bir hayatın– anlamsız olduğuna hükmetmesi canını sıkıyordu.

Ya da en azından manastır arazisi boyunca, bahçe malzemeleri barınağından olabildiğince uzağa yürürken, kendi kendine söylediği buydu.

Yokuş aşağı, ağaçlık bölgeye –çok iyi hatırladığı kan gölüne– doğru yürürken hiç durmadan, *aklını başına topla, kızım, aklını başına topla kızım,* deyip duruyordu. Üzerinde hâlâ birkaç boğum olan kalın, kırık bir dal buldu ve değişimini tamamlamış bir vampir olmanın getirdiği ekstra güce sevinerek, kolayca havaya kaldırdı. Dalı süpürge gibi kullanarak, arada bir yere dal parçaları atarak ve bir defasında da yere yıkılmış bir çalılığın tamamını örterek durumu bütün açıklığıyla ele veren kırmızı kan gölünü temizlemeye çalıştı.

Daha önce kullandığı yolu tutarak sola döndü ve sokaktan uzağa, rahibelerin çimlik alanına doğru yürüdü. Çitin iç tarafındaydı. Henüz çok fazla yürümemişti ki bir kez daha büyük bir kan lekesiyle burun buruna geldi.

Bu defakinin tek farkı üzerinde yarı ölü bir bedenin yatmıyor olmasıydı.

Dikkatini dağıtmak için Kenny Chesney'in (Bebeğim Beni Kurtarıyorsun) şarkısını mırıldanarak, kan lekelerini süpürdükten sonra, bulacağından adı gibi emin olduğu kan izlerinin peşine düştü. Ayağıyla izlerin üstüne buz parçaları ve kırık dallar iterek, doğruca küçük barakaya çıkan patikada ilerledi.

Durup kapıya baktı, iç geçirdi. Sonra hızla döndü ve barakanın çevresini dolaşıp seraya girdi. Kapı kilitli değildi; tokmağı hiç zorlanmadan çevirdi. Binaya girdi ve duyularını yatıştırmak için

derin nefesler alarak, toprağın ve yetişen bitkilerin geçici olarak orada barındırılan üç atın baharatlı kokusuna karışan tazeliğini içine çekti. Ta ki mekanın sıcaklığının ruhunun derinliğine işleyen buz gibi rutubete baskın geldiğini hissedene kadar. Ancak orada uzun süre oyalanmadı. Oyalanamazdı. Halletmesi gereken işler ve şafağın çökmesine çok az zaman vardı. Güneş, bulutlar ve buzla gölgelense bile, gün içinde dışarıda, ışığa yakalanmak bir kırmızı vampir için hiç hoş bir şey değildi.

Stevie Rae'nin ihtiyaç duyduğu şeyi bulması fazla uzun sürmedi. Rahibelerin eski usullere meraklı oldukları her hallerinden belliydi. Modern hortumlar, elektrik düğmeleri ve metal zımbırtılardan oluşan bir sistem yerine, kovaları, tasları, bitkileri sulamak için tasarlanmış uzun, delikli püskürtücüleri olan sulama kapları ve çok iyi bakıldıkları ve özenle kullanıldıkları her hallerinden belli olan başka alet edevatları vardı. Stevie Rae sayısız musluktan birinden bir kova taze su doldurdu, bir tas kaptı ve bahçe eldivenlerinin ve yedek saksıların istiflendiği raflardan bir iki temiz havlu çekti. Dışarı çıkmadan önce, ona kalın, yeşil bir halıyı anımsatan yosun tablasının yanında duraksadı. İçgüdüleri bilinçli zihniyle savaşırken, kararsız bir tavırla dudağını çiğnedi. Nihayet teslim oldu ve yosundan uzunca bir parça çekti. Sonra kendi kendine bu bildiklerini nereden bildiği konusunda hiçbir fikri olmadığına dair bir şeyler mırıldanarak, seradan çıktı ve barakaya yöneldi.

Kapıya gelince durdu ve dikkatini odakladı. Keskin, yırtıcı bir hayvanınkini andıran, ortalıkta olabilecek herhangi birini ya da bir şeyi hissetme, koklama ve görme yeteneğini harekete geçirdi. Hiçbir şey. Dışarıda kimse yoktu. Sulu kar ve geç bir vakit, herkesin içeride güvende ve ılık bir ortamda kalmayı tercih etmesine neden oluyordu.

Kendi kendine "Azıcık sağduyusu olan herkesin," diye söylendi.

Bir kez daha çevresine bakındı ve tek elini boşa çıkarmak için, malzemeleri tek koluna kaydırdı ve kapının sürgüsüne dokundu. *Pekâlâ, pekâlâ. Bu işi aradan çıkarman gerek. Belki de çoktan ölmüştür ve senin de yaptığın bu lanet olası hatayla uğraşmana gerek kalmaz.*

Stevie Rae sürgüyü çekip kapıyı itti. Otomatik olarak burnunu kırıştırdı. Seranın toprağımsı sadeliğinden sonra, bu küçük binanın, yanlış bir kan kokusuyla karışık gaz, yağ ve küf kokuyor olması insanı sarsıyordu.

Onu barakanın diğer köşesine bırakmıştı. Çim biçme makinesinin ve bahçe makasları, gübre ve yedek fiskiye parçalarının durduğu rafların arkasına. Oraya baktı. Belli belirsiz bir karaltı gördü ama karaltı hareket etmiyordu. Kulak kesildi ama çatıya düşen buz parçacıklarının sesi dışında hiçbir şey duyamadı.

Onunla yüzleşmek zorunda kalacağı o kaçınılmaz andan korkarak, kendini barakanın ortasına doğru yürümeye zorladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Çim biçme makinesinin ve rafların arkasına, yaratığın yattığı yere doğru yaklaştı. Stevie Rae'nin onu birkaç saat önce, yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak getirdiği ve kelimenin tam anlamıyla yere attığı köşeden bir santim bile kıpırdamamıştı. Tuhaf bir cenin pozisyonuna kıvrılmış halde, yan yatıyordu. Göğsünün sağ üst kısmını delip geçen mermi, vücudundan çıkarken kanadının bir ucunu da koparmıştı. Büyük siyah kanadı, işe yaramaz halde ve kan içinde yanında duruyordu. Stevie Rae yaratığın fena halde şişmiş ayak bileklerinden birinin de kırılmış olabileceğini düşünüyordu. Barakadaki karanlığa rağmen, ayağının çok kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Aslında bütün bedeni çok kötü hırpalanmış haldeydi ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Gökyüzündeyken vurulmuş, manastır arazisinin kenarını çevreleyen büyük, yaşlı meşe ağaçları düşüşünün şiddetini hafifletip hemen ölmesine mani olmuştu. Ancak Stevie Rae'nin yaralarının ciddiyet derecesini tam olarak anlaya-

bilmesi imkansızdı. Tek bildiği, içinin de en az dışı kadar zarar görmüş olduğuydu. Ve öldüğü. Gerçekten ölüden farksızdı. Dikkatle göğsüne baktı. Yüzde yüz emin olamıyordu ama inip kalktığını gördüğünü hiç sanmıyordu. Büyük olasılıkla ölmüştü. Daha fazla yaklaşmaya gönülsüz, dönüp gitmekten aciz, öylece durup onu seyretti.

Aklını peynir ekmekle mi yemişti? Onu buraya sürüklemeden önce durup düşünmesi gerekmez miydi? Yaratığı süzdü. O bir insan değildi. Hayvan bile değildi. Onu ölüme terk etmek tanrılığa soyunmak değildi. Aslında hiç doğmamış olması gerekirdi.

Ürperdi. Yaptığı şeyin dehşetiyle donakalmış gibi, öylece duruyordu. Bir Alaycı Kuzgunu sakladığını bilseler dostları kim bilir neler düşünürlerdi? Zoey ona sırt çevirir miydi? Ve bu yaratığın varlığı, kırmızı çaylaklarda –kırmızı çaylakların *tamamında*– nasıl bir tepkimeye neden olurdu? Sanki baş etmeleri gereken yeterince karanlık ve kötü şey yokmuş gibi.

Rahibe haklıydı. Bu yaratığın Stevie Rae'de acıma duygusu uyandırmaması gerekirdi. Havluları ve diğer zımbırtıları seraya geri götürecek, manastıra girecek, Darius'u bulup barakada bir Alaycı Kuzgun'un yattığını haber verecekti. Savaşçının görevini yapmasına izin verecekti. Hem bu, kuş adamın sefaletine de son vermek olurdu. Aldığı kararın verdiği rahatlama hissiyle, deminden beri tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini bırakmasıyla, yaratık kırmızı gözlerini açıp ona baktı.

"Bitir işi..." Alaycı Kuzgun'un sesi zayıf ve acı doluydu ama bariz biçimde, açıkça ve inkar edilmez derecede insandı.

Ve bu son darbe oldu. Stevie Rae onu bulduğu zaman Dallas ve diğerlerini neden çağırmadığını anladı. Daha önce konuştuğunda ve Stevie Rae'den onu öldürmesini istediğinde, sesi gerçek bir adam gibi çıkmıştı. Canı yanmış, terk edilmiş ve korkmuş bir erkek gibi. Stevie Rae onu öldürememişti ve şimdi de arkasını dönüp gidemeyecekti. Fark yaratan, sesiydi. Ve her ne kadar gö-

rüntüsüyle varlığı imkansız birine benzese de, sesi, en kötüyü yaşamayı bekleyecek kadar çaresiz ve acı çeken birininin sesiydi.

Hayır, bu yanlıştı. En kötüyü yaşamayı beklemiyor, istiyordu. Başına gelen şey o kadar dehşet vericiydi ki, bu işten kendi ölümü dışında bir çıkış yolu göremiyordu. Her ne kadar başına gelen şey, büyük ölçüde kendisinin neden olduğu bir şey olsa da, Stevie Rae'nin gözünde bu durum onu fazlasıyla insan kılıyordu. Kendisi de bu yolda yürümüştü. Böyle bir umutsuzluğu en iyi o anlayabilirdi.

BÖLÜM SEKİZ

Stevie Rae

Stevie Rae içinde yükselen otomatik geri çekilme isteğini bastırdı. İster insan sesi olsun, ister olmasın, insanlığı konusu geçici bir süre için göz ardı edilirse, ortada olan gerçek onun, kanı ciddi anlamda yanlış kokan, iri yarı bir kuş adam olduğuydu. Ve Stevie Rae onunla baş başaydı.

"Bak yaralı olduğunu falan biliyorum. Doğru düşünemiyorsun ama seni öldürecek olsam, seni kesinlikle buraya kadar sürüklemezdim." Sesinin normal çıkması için çaba harcamıştı ve içinden geldiği gibi geri kaçmak yerine, ayaklarını yere daha bir sıkı bastı ve garip biçimde insani görünen soğuk kırmızı gözlerin içine baktı.

"Beni neden öldürmüyorsun?" Sesi sıkıntılı bir fısıltıdan farksızdı ama gece o kadar sessizdi ki, Stevie Rae onu hiç zorlanmadan duyabiliyordu.

Ne dediğini duymamış gibi ya da en azından onu anlamamış gibi rol yapabilirdi ancak kaçınmalardan ve yalanlardan bunalmıştı artık. Bu yüzden gözlerini gözlerinden ayırmadan gerçeği dile getirdi. "Şey, aslında, bu senden çok benimle ilgili bir durum ve bu haliyle uzun ve biraz kafa karıştırıcı bir hikaye. Sanırım, seni neden öldürmeyeceğimden ben de emin değilim ama her

şeyi kendi tarzıma göre yapmak gibi bir huyum var ve şu kadarını söyleyeyim ki pek öldürme meraklısı biri değilim."

Alaycı Kuzgun, Stevie Rae'ye bakışlarını kaçırma isteği uyandıracak kadar uzunca bir süre baktı. Ve sonunda "Yapmalısın," dedi.

Stevie Rae kaşlarını kaldırdı. "Bilmeli miyim, seni öldürmeli miyim ya da her şeyi kendi tarzıma göre mi yapmalıyım? Biraz daha açık konuşman gerekecek. Ah, ayrıca biraz daha az patronluk taslamayı da deneyebilirsin. Tam olarak bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek konumda değilsin."

Gücünün son kırıntılarını kullandığı her halinden belliydi. Gözkapakları örtülüyordu ama Stevie Rae'nin son sözleri, onu gözlerini yeniden açmaya itmişti. Stevie Rae, ifadesinde bir değişiklik olduğunu görebiliyordu ama yüzü o kadar yabancı, alışık olduğu şeylerden ya da kişilerden o kadar farklıydı ki, bu ifadeyi okuyamıyordu. Siyah gagasını bir şey söyleyecekmiş gibi araladı. Ve aynı anda vücudundan bir ürperti geçti. Konuşmak yerine, yeniden gözlerini yumdu ve inledi. Çıkardığı inilti tamamen insana özgü bir sıkıntıyla doluydu.

Stevie Rae otomatik olarak ona doğru bir adım attı. Kuzgun gözlerini yeniden açtı. Acıyla kaplı olmalarına rağmen, kırmızı gözleri Stevie Rae'ye odaklanmıştı. Stevie Rae durdu ve ağır ağır, tane tane "Pekâlâ, bir anlaşma yapalım," dedi. "Yanımda su ve sana bandaj yapacak malzeme getirdim. Ama sen hoşuma gitmeyecek herhangi bir şeye yeltenmeyeceğine dair söz vermeden yanına yaklaşmak istemiyorum."

Bu defa Alaycı Kuzgun'un insan gözlerinin kırmızısına yansıyan ifadenin şaşkınlık olduğundan emindi.

"Hareket bile edemiyorum." Kelimeleri kekeleyerek söylemişti ve konuşmakta bile zorlandığı belli oluyordu.

"Bunu, beni ısırmayacağına ya da hoş olmayacak bir şey yap-

mayacağına dair bir söz olarak kabul edebilir miyiz?"

"Evetttss."

Sesi tamamen gırtlağından yükseliyordu ve kelimenin sonuna bıraktığı tıslama, hiç de güven verici değildi. Stevie Rae yine de sırtını dikleştirdi ve sanki kuzgun bir yılanınkini andıran bir ses çıkarmamış gibi kafasını salladı. "Tamam. İyi. Pekâlâ, bakalım kendini iyi hissetmen için ne yapabiliriz?"

Ve sonra, kendi lanet olası kafasına biraz da olsa sağduyu sokmasına fırsat bırakmadan, doğruca Alaycı Kuzgun'un yanına gitti. Havluları ve yosunu yere yanına attı ve su kovasını dikkatle yere bıraktı. Gerçekten fazla iriydi. Stevie Rae işin bu kısmını unutmuştu. Ya da belki de daha doğrusu, bu gerçeği hafızasında bloke ettiğiydi çünkü kuzgunun boyutlarını unutmak çok zordu. Her ne kadar iri cüssesinden beklenmeyecek kadar hafif olsa da, onu, Erik, Dallas, Heath ya da herhangi biri görmeden bu barakaya sürüklemek hiç de kolay olmamıştı.

"Su." Sesi adeta bir gaklama gibi çıkmıştı.

"Ah, evet, tabii." Stevie Rae yerinden sıçradı ve beceriksiz hareketlerle tasın sapını tutmaya çalıştı. Tas yere düştü. Stevie Rae tası kaldırdı ama hem yorgun hem utanmış olmanın sarsaklığıyla bir kez daha düşürdü. Tekrar kaldırdı, bir havluyla sildi ve nihayet suya daldırdı. Ve kuzguna yaklaştı. Kuzgun yavaşça kıpırdandı, belli ki kolunu kaldırmaya çalışıyordu ancak bu girişimi daha fazla inlemesine neden oldu. Kolu, tıpkı kanadı gibi, işe yaramaz halde, yan tarafında öylece asılı duruyordu. Stevie Rae ne yaptığını bir an bile düşünmeden eğildi, yaratığın omuzlarını hafifçe kaldırdı, başını arkaya attı ve tası gagasının önüne tuttu. Yaratık büyük bir susuzlukla içmeye başladı.

Yeterince içince, Stevie Rae onun yeniden yatmasına yardım etti. Ama önce başının altına bir havlu yerleştirdi.

"Pekâlâ, yaranı temizlemek için sudan başka bir şeyim yok

ama elimden geleni yapacağım. Ah, ayrıca yanımda biraz da yosun var. Yarana sararsam işe yarayabilir." Yosunun yarasına iyi geleceğini nereden bildiğini bilmediğini ekleme zahmetine girmedi. Bu da, zaman zaman, pat diye çıkagelen bilgi parçalarından biriydi. Bir an bir konuda en ufak bir fikri olmuyordu. Bir sonrakinde ise, örneğin şimdi olduğu gibi, bir yarayı nasıl iyileştireceğini tam olarak biliveriyordu. Bu bilgileri ona Nyx'in fısıldadığına inanmak istiyordu. Tıpkı Zoey'e fısıldadığı gibi ama gerçek şuydu ki, Stevie Rae bundan emin değildi. Kendi kendine "İyiyi kötüye tercih etmeye devam et, yeter," diye mırıldanarak havlulardan birini şerit halinde yırtmaya koyuldu.

Alaycı Kuzgun gözlerini açtı ve ona şüpheli gözlerle baktı.

"Ah, sen bana aldırma. Kendi kendime konuşuyorum. Bunu yalnız olmadığım zamanlarda bile yaparım. Kendi çapımda terapi yapıyorum diyelim." Durdu ve yaratığın gözlerinin içine baktı. "Canın yanacak. Demek istediğim, dikkatli olmaya çalışırım ama gerçekten kötü durumdasın."

"Devam et." Kuzgun bunu, bu kadar insanlık dışı bir yaratıktan beklenmeyecek kadar insani ve acı dolu bir fısıltıyla söylemişti.

"Pekâlâ, başlıyoruz." Stevie Rae olabildiğince hızlı ve nazikçe hareket etmeye çalışıyordu. Göğsündeki delik berbat durumdaydı. Suyla yıkayıp, çevresindeki kıymıkları ve pislikleri olabildiğince temizlemeye çalıştı. Tüyleri, yaptığın şeyin iyice acayip görünmesine neden oluyordu. Altlarında bir göğüs ve deri vardı ama bu o kadar tuhaf bir şeydi ki! Adamın tüyleri vardı ve Stevie Rae tüylerin altında lunaparktaki pamuk şekerler kadar kabarık ve yumuşak gelen küçük, tüylü siyah kabarıklıklar bulmuştu.

Yüzüne baktı. Başını havlu yastığa bırakmıştı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve kısa kısa, hızlı hızlı nefesler alıp veriyordu.

"Üzgünüm. Canının yandığını biliyorum," dedi. Yaratığın tek

cevabı huysuz bir homurtu oldu. Bu ona ironik biçimde, erkeksi bir hava katmıştı. Cidden, aksi aksi homurdanmak, erkeklerin en belirgin iletişim metodlarından biriydi. "Pekâlâ, sanırım artık yosun için hazırsın." Stevie Rae yaratıktan ziyade kendi sinirlerini yatıştırmak için konuşuyordu. Yosundan bir parça koparıp büyük bir özenle yaranın üstüne bastırdı. "Artık o kadar çok kanamadığı için çok kötü görünmüyor." Her ne kadar kuş ona cevap vermese de, hiç durmadan gevezelik etmeye devam ediyordu. "Şimdi biraz kıpırdaman gerekecek." Stevie, yaranın geri kalan kısmına ulaşabilmek için yaratığı karnının üstüne çevirdi. Kuzgun yüzünü havluya bastırıp bir inleme daha koyverdi. Stevie Rae bu sıkıntı dolu sesten nefret ettiği için hızlı hızlı "Sırtındaki yara daha büyük ama o kadar kirli olmadığı için pek fazla temizlemem gerekmeyecek." Çıkış yarasını örtmek için daha büyük bir yosun parçası kullanması gerekmişti ama işini çabucak tamamlamıştı.

Sonra dikkatini kanatlara çevirdi. Sol tarafındaki kanadı sırtında düzgün biçimde katlı duruyordu. Yaralanmış gibi görünmüyordu. Ama sağ kanadı başlı başına bir meseleydi. Tamamen berbat durumdaydı. Kırık ve kan içindeydi ve yan tarafından aşağı cansız sarkıyordu.

"Şey, sanırım burada kendimi pek de rahat hissetmediğimi itiraf etmem gerek. Demek istediğim, mermi yarası feciydi ama en azından ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama kanadın bambaşka bir konu. Nasıl yardım edebileceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Kanadımı bana bağla. Şu kumaş şeritleri kullan." Sesi boğuktu. Stevie Rae'ye bakmıyordu ve gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı.

"Emin misin? Belki de hiç dokunmasam daha iyi olacak."

"Bağlı olursa daha az acı verir," dedi yaratık nefes nefese.

"Tamam, lanet olsun. Pekâlâ." Stevie Rae bir havlu daha yırtmaya koyuldu. Sonra şeritleri uç uca bağladı. "Tamam. Kanadını sırtına, diğer kanadının durduğu gibi yerleştireceğim. Uygun mu?"

Yaratık bir kez kafasını salladı.

Stevie Rae nefesini tutup kanadı kaldırdı. Kuzgun irkilip inledi. Stevie Rae kanadı hemen bırakıp arkaya doğru sıçradı.

"Lanet olsun! Özür dilerim!"

Kuzgunun gözleri aralandı. Kafasını kaldırıp Stevie Rae'ye baktı. Kesik ve seri nefeslerin arasında "Şunu. Yap. Bitsin," dedi.

Stevie Rae dişlerini sıktı, öne doğru eğildi ve yaratığın acı dolu iniltilerine kendini kapatarak kırık kanadı, sağlam olanla benzer bir pozisyona getirdi. Sonra nefes almak için bile durmadan, "Bunu bağlayabilmem için biraz dik durman gerekecek," dedi.

Kuzgunun vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Yaratık doğruldu ve ağırlığını büyük ölçüde sol koluna vererek, yarı oturur pozisyonda durdu. Sırtı yerden biraz olsun havalandığı için, Stevie Rae havlu şeritleri bedenine sarıp kanadı yerine tutturmayı başarabildi.

"Tamamdır."

Ve kuzgun yere yığıldı. Bütün vücudu titriyordu.

"Şimdi de bileğini saracağım. Sanırım o da kırık."

Kuzgun bir kez daha kafasını salladı.

Stevie Rae biraz daha şerit yırttı ve sonra, Henriatta Lisesi'nde *Dövüşen Horozlar* takımının voleybol koçunun, takım arkadaşlarından birinin zayıf bileğini nasıl sardığını hatırlamaya çalışarak, yaratığın şaşırtıcı derecede insana benzeyen bileğini bandajladı.

Dövüşen Horozlar mı? Pekâlâ, okulunun maskotunu her za-

man saçma bulmuştu ama o anda süper komik geldiği için, isterik bir kahkaha koyvermemek adına, dudağını ısırmak zorunda kaldı. Neyse ki, sadece bir iki nefeste kendini kontrol altına almayı ve "Başka bir yerin acıyor mu?" diye sormayı başardı.

Kuzgun kafasını kısa ve titrek bir hareketle salladı.

"Pekâlâ, bu durumda seninle uğraşmayı bırakıyorum çünkü bence en kötü yaraların halledildi." Kuzgunun onaylar gibi kafasını salladığını görünce, Stevie Rae yere, yanına oturdu ve titreyen ellerini geriye kalan havlulardan birine sildi. Sonra bir süre öylece oturup kuzguna baktı ve bundan sonra ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. "Sana bir şey diyeyim mi,"dedi yüksek sesle. "Umarım, bundan sonra, hayatımın sonuna kadar tek bir kanat bile bağlamak zorunda kalmam."

Kuzgun gözlerini açtı ama konuşmadı.

"Şey, kelimenin tam anlamıyla dehşet vericiydi. O kanat sıradan bir kırık bacak ya da koldan daha çok acıyor, değil mi?"

Stevie Rae gergin olduğu için sürekli konuşuyor ve cevap beklemiyordu. Bu yüzden kuzgun "Evet, öyle," deyince, şaşırdı.

"Evet, ben de öyle düşündüm," dedi. Sanki iki sıradan insan, sıradan bir sohbet halindeydiler. Kuzgunun sesi hâlâ cılızdı ama şimdi daha kolay konuşuyor gibi görünüyordu. Herhalde kanadını sabitlemeleri acı seviyesinin düşmesine neden olmuştu.

"Biraz daha suya ihtiyacım var," dedi.

"Ah, tabii." Stevie Rae, ellerinin titremesinin sona ermesine sevinerek tası aldı. Kuzgun bu defa doğrulmayı ve kafasını arkaya kendisi atmayı başarmıştı. Stevie Rae'nin tek yapması gereken ağzına –ya da gagasına ya da her neyse işte– su dökmek oldu.

Ayağa kalktığına göre, kanlı havlu parçalarını da toplayabilirdi. Ne de olsa onları barakadan uzaklaştırması iyi olacaktı. Kırmızı çaylakların koku duyusu Stevie Rae'ninki kadar güçlü değildi ama sıradan çaylaklarınki kadar az gelişmiş de sayılmaz-

dı. Hiçbirinin oradaki kokuyu almasını istemiyordu. İşi şansa bırakamazdı. Barakayı hızla tarayınca, çim ve bahçeye özel, ekstra büyük çöp torbaları buldu ve paçavraları içine doldurdu. Kullanmadığı havlular vardı. Fazla düşünmeden o havluları açtı ve Alaycı Kuzgun'un üstünü olabildiğince örttü.

"Sen şu Kırmızı mısın?"

Sesi, Stevie Rae'nin yerinden sıçramasına neden olmuştu. Stevie Rae ortalığı toparlarken gözleri kapalıydı ve çok sessizdi. Bu yüzden uyuduğunu, hatta kendinden geçtiğini düşünmüştü. Şimdi o insan gözleri yeniden açılmıştı ve Stevie Rae'ye bakıyordu.

"Bu sorudan nasıl kaçarım bilmiyorum. Sormak istediğin buysa, ben bir kırmızı vampirim. İlk kırmızı vampir." Kısa bir an için Stark'i ve onu ikinci kırmızı vampir kılan içleri dolu kırmızı dövmelerini düşündü ve onların dünyasına uyum sağlayıp sağlayamayacağını merak etti ama bir Alaycı Kuzgun'a ondan bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

"Sen Kırmızısın."

"Şey, evet, sanırım, öyleyim."

"Babam Kırmızı'nın güçlü olduğunu söylemişti."

"Güçlüyüm," dedi Stevie Rae hiç tereddüt etmeden. Sonra kuzgunun gözlerinin içine bakarak ekledi. "Baban mı? Kalona'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"O gitti, biliyorsun."

"Biliyorum." Kuzgun gözlerini kaçırdı. "Ben de onun yanında olmalıydım."

"Alınma ama, babacığının hakkında bildiklerimden yola çıkarak sanırım senin burada olman ve onun burada olmaması iyi bir şey. O tam olarak iyi biri sayılmaz. Neferet'in keçileri kaçırdığından ve ikisinin tencere yuvarlamış kapağını bulmuş misali iyi

bir ekip olduklarından bahsetmiyorum bile."

"Çok konuşuyorsun," dedi kuzgun ve acıyla yüzünü buruşturdu.

"Evet, alışkanlık." Gergin bir alışkanlık diye eklemek istedi ama sustu. "Bak, dinlenmelisin. Benim gitmem gerek. Ayrıca, beş dakika önce güneş doğmaya başladı ve bu içeride olmamı gerektiriyor. Şu anda ortalıkta dolaşabilmemin tek nedeni gökyüzünün bulutlarla kaplı olması." Çöp torbasının ağzını bağladı, su kovasını ve tası kuzgunun –tabii eğer uzanabilirse– ulaşabileceği bir mesafeye itti. "Yani, hoşçakal. Ben... sonra görüşürüz." Hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı ama kuzgunun sesi onu durdurdu.

"Bana ne yapacaksın?"

"Henüz o kısmı çözebilmiş değilim." Stevie iç geçirdi ve huzursuzca kıpırdandı. Gergin bir tavırla tırnaklarını kemiriyordu. "Bak, burada en azından bir gün daha güvende olacağını sanıyorum. Fırtınanın dinmeye niyeti yok ve rahibeler de ortalıkta dolaşmayacaklardır. Bütün çaylaklar da gün batana kadar içeride kalırlar. O zamana kadar ben de seninle ne yapacağım konusunda bir karara varırım herhalde."

"Diğerlerine benden neden bahsetmediğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Bu konuda yalnız değilsin. Dinlenmeye çalış. Geri geleceğim."

Kuzgun yeniden konuştuğunda, Stevie Rae'nin eli kapının sürgüsündeydi. "Adım Rephaim."

Stevie Rae ona omzunun üstünden gülümsedi. "Selam. Ben de Stevie Rae. Tanıştığımıza memnun oldum, Rephaim."

* * *

Rephaim, Kırmızı'nın binadan ayrılmasını izledi. Kapı kapandıktan sonra yüze kadar saydı ve sonra vücudunu oturacak pozisyona getirmek için kıpırdandı. Şimdi artık bilinci tamamen açılmışken, yaralarına bir bakmak istiyordu.

Bileği kırık değildi. Acı veriyordu ama kıpırdatabiliyordu. Kaburgaları berelenmişti ama hiçbirinin kırık olduğunu sanmıyordu. Göğsündeki kurşun yarası ciddiydi ama Kırmızı yarasını temizlemiş ve yosunla sarmıştı. İltihaplanmaz ya da kangren olmazsa iyileşirdi. Sağ kolunu, zor da olsa oynatabiliyordu. Cılız olduğu kadar tutuktu da.

Nihayet, dikkatini kanadına çevirdi. Rephaim gözlerini yumdu ve zihniyle incelemeye başladı. Sırtından, kırık pinyonuna kadar, tendon ve liflerini, kas ve kemiklerini takip ederek kendini yokladı. Mermimin ve hemen arkasından o korkunç düşüşün neden olduğu zararı bütün gerçekliğiyle algılarken, neredeyse nefes alamayarak iç geçirdi.

Bir daha asla uçamayacaktı.

Bu düşünceyi kabullenmek o kadar korkunçtu ki düşünmemek için, dikkatini derhal başka bir konuya aktardı. Kanadı yerine, Kırmızı'yı düşünecek ve babasının onun güçleri hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışacaktı. Belki de zihninde, kızın bu sıradışı davranışını izah edecek bir ipucu bulabilirdi. Onu neden öldürmemişti? Belki de hâlâ öldürürdü ya da en azından varlığını arkadaşlarına gammazlardı.

Bunu yaparsa da, yapacak bir şey yoktu. Rephaim için hayatın bildiği, tanıdığı hali çoktan son bulmuştu. Onu tutsak etmeyi deneyecek her kim olursa, onunla savaşarak ölme şansına kapısı açıktı.

Ama Stevie Rae'nin onu tutsak etmeye çalıştığını düşünmüyordu. Acı, yorgunluk ve umutsuzlık arasında zihinini olabildiğince zorladı. Stevie Rae. Rephaim'e söylediği isim bu olmuştu.

Eğer onu esir almak ve kullanmak gibi bir niyeti yoksa, hayatını kurtarmasının arkasındaki gerekçe ne olabilirdi ki? İşkence. Stevie Rae'nin onu, mütteffikleriyle birlikte, Babası hakkında her şeyi anlatmaya mecbur etmek için hayatta tutması çok mantıklı geliyordu. Onu öldürmemesinin başka nasıl bir nedeni olabilirdi ki? Rephaim de, onun yerinde olacak kadar şanslı olsa, aynı şeyi yapardı.

İçinden, *bir ölümsüzün oğlunun kolayca kırılmayacağını görecekler*, diye geçirdi.

Kendi büyük gücünün sınırlarını bile zorlayan bir stres yaşayan Rephaim, daha fazla dayanamayarak kendini bıraktı. Kalbinin her atışında vücudunu harap eden sıkıntıdan biraz olsun rahatlama bulmak umuduyla, odaklanmaya çalıştı ama imkansızdı. Fiziksel acısını ancak zaman telafi edebilirdi. Hiçbir şey, bir daha asla uçamayacağını ve bir daha asla tam olmayacağını bilmenin ruhuna işleyen acısını söküp alamazdı.

Beni öldürebilirdi, diye düşündü. *Belki tek başına geri gelirse, onu bunu yapmaya tahrik edebilirdi. Ve eğer müteffiklerinden biriyle geri gelir ve işkence yoluyla babamın sırlarını koparmaya çalışırsa, acıyla inleyecek tek kişi ben olmayacağım.*

Baba? Neredesin? Beni neden terk ettin?

Bilinci bir kez daha kapanıp derin bir uykuya dalarken, Rephaim'in aklındaki son düşünce buydu.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

"Hey, unutma, rahibeye yatağına gideceğine söz verdin. Ve bunun *onun* yatağına gitmekle aynı anlama gelmediğinden adım gibi eminim." Heath çenesiyle Stark'ın odasının kapısını işaret ediyordu.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

İç geçirdi. "Gerekirse seni o aptal vampirlerle paylaşacağıma söz verdim, tamam ama bunu hoş karşılayacağımı söylemedim."

Kafamı salladım. "Bu akşam beni hiç kimseyle paylaşacak değilsin. Ben sadece Stark'ın iyi olduğundan emin olup kendi yatağıma gideceğim. Yalnız. Tek başıma. Anladın mı?"

"Anladım." Sırıttı ve beni yumuşacık öptü. "Yakında görüşürüz, Zo."

"Yakında görüşürüz, Heath."

Koridor boyunca uzaklaşmasını izledim. Uzun boylu, kaslı ve her santimetre karesiyle bir bir oyun kurucuya yakışacak bir vücudu vardı. Gelecek yıl, tam burslu olarak Ohio Üniversitesi'ne devam etmesi için her şey hazırdı. Üniversiteden sonra da ya bir polis ya da itfaiyeci olacaktı. Hangisinde karar kılarsa kılsın, kesin olan tek bir şey vardı: Heath iyi adamlardan olacaktı.

Ama bir taraftan bir vampir Yüksek Rahibesine refakat ederken, bütün bunları yapabilir miydi? Yapar mıydı?

Evet. Lanet olsun ki evet. Heath'in çocukluğumuzdan beri hayal ettiği ve planladığı geleceğe sahip olması için ne gerekiyorsa yapacaktım. Tabii ki bazı kısımları farklı olacaktı. İkimiz de bu vampirlik olayını öngörememiştik. Bir kısmı çok zor olacaktı. Mesela bu vampirlik olayı. Ama gerçek şu ki, Heath'i hayatımdan zorla çıkaramayacak ve hayatını alt üst edemeyecek kadar çok önemsiyorum. Bu yüzden, bu işi sürdürmenin bir yolunu bulmak zorundayız. Nokta. Son.

"İçeri girecek misin? Yoksa orada öyle dikilmeye devam mı edeceksin?"

"Lanet olsun, Afrodit! Sinsi sinsi sokulup ödümü patlatmasan olmaz mı?"

"Hiç kimsenin sinsi sinsi sokulduğu yok. Ayrıca şu *lanet olsun* küfürden mi sayılıyor? Çünkü eğer öyleyse, korkarım Bozuk Ağız Polisi'ni uyandırmam ve bir tutuklama gerçekleştirmelerini istemem gerekecek." Afrodit'in arkasından Darius da holde belirmişti. Ona bir *uslu dur* bakışı attı ve Afrodit'in iç geçirerek "Pekâlâ, Stark henüz ölmedi," demesine neden oldu.

"Tanrım, bu güncelleme için teşekkür ederim. İnan bana kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladın," dedim alaycı bir sesle.

"Ben sana kibarlık etmeye çalışırken ukalalık yapma."

Dikkatimi ortalıktaki tek sorumluluk sahibi yetişkine çevirdim ve Darius'a "Herhangi bir ihtiyacı var mı?" diye sordum.

Savaşçının tereddüdü kısa sürmüş ama gözümden kaçmamıştı. Sonra "Hayır," dedi. "Gayet iyi durumda. Tamamen iyileşeceğine inanıyorum."

"Eee..." Gerçekten neler olup bittiğini anlamak için kelimeyi uzatarak söyledim. Yoksa Stark'ın yarası, Darius'un göstermeye çalıştığından daha ciddi olabilir miydi? "Ona hemen bir göz atıp yatağıma gidiyorum." Afrodit'e tek kaşımı kaldırarak baktım. "Seninle oda arkadaşıyız. Darius, Damien ve Jack'le aynı odayı paylaşıyor. Ve bu, senin onunla birlikte yatmayacağın anlamına geliyor çünkü rahibeler bu fikirden hiç hoşlanmıyorlar. Bunu anladın, değil mi?"

"Ah, hayır. Bana şu *Green Gables'lı Anne*[3] vaazı çekmene hiç gerek yok. Sanki bende adap diye bir şey yok... Yoksa annemle babamın Tulsa'nın en adab-ı muaşeret sahibi insanları olduğunu unuttun mu? Babam... Tulsa'nın. Belediye... Başkanı. Bu saçmalıkla uğraşmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Afrodit kendini ciddi anlamda bir kaprisli krizine atarken, Darius ve ben ne diyeceğimizi bilemeyerek birbirimize baktık.

"O lanet olası rahibeyi duydum. Ayrıca, manastır da tam olarak romantik bir yer sayılmaz. Penguenler istavroz çıkarıp dua ederken seks yapmak ister miyim sanki? Ah, hayır. Tanrıça aşkına! Burada uzun süre kalırsam eriyebilebilirim."

Nefes almak üzere duraksayınca, hemen araya girdim. "Nasıl davranman gerektiğini bilmediğini düşündüğümü söylemeye çalışmıyordum. Ben sadece sana hatırlatmada bulunuyordum, o kadar."

"Öyle mi? Saçma. Gerçekten çok beter bir yalancısın, Z." Darius'un yanına gitti ve dudaklarına sağlam bir öpücük kondurdu. "Daha sonra görüşürüz, aşkım. Yatağımda seni özleyeceğim." Sonra bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Üç numaralı erkek arkadaşına iyi geceler dile ve o koca kıçını odamıza getir. Yatak odama çekildikten sonra rahatsız edilmekten hiç hoşlanmam."

---

3 Anne of Green Gables: Lucy Maud Montgomery'nin 1908 senesinde yazdığı bir roman.

Afrodit uzun, gösterişli saçlarını arkaya attı ve kalçalarını savurarak uzaklaştı.

Darius arkasından sevgi dolu gözlerle bakarak "Gerçekten inanılmaz bir kız," dedi.

"İnanılmaz derken, baş belası olmasını kastediyorsan, sana katılıyorum," dedim ve aslında o-kadar-kötü-bir-kız-değil sohbetine girmesine mani olmak için elimi havaya kaldırdım. "Şu anda kız arkadaşından bahsetmek istemiyorum. Stark'ın nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Stark iyileşiyor."

Cümlesinin sonuna denk düşen büyük boşluğu neredeyse gözümle görebiliyordum. İki kaşımı da kaldırarak baktım: "Ama..."

"Aması yok. Stark iyileşiyor."

"Neden bu işin içinde daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum?"

Darius kısa bir an bekledi ve biraz mahçup bir gülümsemeyle "Belki de nedeni, bu işin içinde daha fazlası olduğunu hissedecek kadar güçlü önsezilere sahip olmandır," dedi.

"Pekâlâ, dinliyorum."

"Konu enerji, kan ve ruh. Ya da Stark'ın bu üç şeyin yokluğunu ve ihtiyacını çekmesi."

Darius'un tam olarak ne demeye çalıştığını anlamak için, birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım ve sonra kafamın içinde bir ampulün yanıvermesiyle derin bir iç çektim. Daha önce anlamamak için aptal olmam gerekirdi. "Daha önce benim de yaralandığım gibi yaralandı ve tıpkı benim gibi onun da iyileşmek için kana ihtiyacı var. Neden daha önce bir şey söylemedin? Lanet olsun!" Zihnimin çarkları son hızla dönerken saçmalamaya devam ediyordum. "Afrodit'i ısırmasını tam olarak istediğimi söyleyemem ama..."

"Hayır!" Darius'un, Stark'ın kız arkadaşının kanını emmesi fikrine son derece bozulduğu her halinden belliydi. "Afrodit'in Stevie Rae'yle Damgalanmış olması, diğer vampirler için kanını tiksindirici kılıyor."

"Ah, lanet olsun! Ona bir kan torbası falan bulalım ve sanırım ben ısırabileceği bir insan bulmaya çalışabilirim." Sesim kesilmişti. Stark'ın başka birinin kanını emmesi fikrinden nefret, nefret, nefret ediyordum. Demek istediğim, kendini benim Savaşçım olarak adamasından ve Değişim'ini tamamlamasından önce de bu kan emme olayıyla baş etmek zorunda kalmıştım. Başka kızların kanını emme günlerinin geride kaldığını ummuştum ve hâlâ da umuyordum. Ancak duygularımın onu iyileşmek için ihtiyaç duyduğu şeyden alıkoymasına izin verecek kadar bencil değildim.

"Ona rahibelerin revirde bulundurduğu kandan verdim. Ölüm tehlikesi yok. İyileşecek."

"Ama?" Darius'un cümlelerinin tamamının sonunda büyük, içi boş çukurların olması, beni çileden çıkarıyordu.

"Ama, bir Savaşçı kendini bir Yüksek Rahibe'ye adadığı zaman aralarında özel bir bağ oluşur."

"Evet, bunu zaten biliyorum."

"Bu bağ bir yeminden fazlasını ifade eder. Eski çağlardan beri, Nyx Yüksek Rahibelerini ve onlara hizmet eden Savaşçıları hep kutsamıştır. Siz ikiniz, Tanrıça'nın kutsamasıyla birbirinize bağlanmış durumdasınız. Bu ona seni korumak için ihtiyaç duyduğu sezgisel bilgiye ulaşma kolaylığı sağlıyor."

"Sezgisel bilgi mi? Yani Damgalanma gibi mi?" *Tanrıça aşkına! Bu, iki adamla aynı anda Damgalandığım anlamına mı geliyordu?*

"Damgalanma ve Savaşçı Bağı arasında bir takım benzerlikler vardır. İkisi de iki insanı birbirine bağlar. Ama Damgalanma daha ham bir bağlantı biçimidir."

"Ham mı? Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, her ne kadar Damgalanma genelde bir vampirle çok değer verdiği bir insan arasında yaşansa da, bu, kaynağını kandan alan bir bağdır ve en temel duygularımızın –tutku, şehvet, ihtiyaç, açlık ve acı– hakimiyeti altındadır." Duraksadı. Kelimeleri büyük bir özenle seçmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu. "Bunların bir kısmını refakatçinle yaşadın zaten, değil mi?"

Başımı sallarken, yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Bu bağı Stark'la yaşadığın Yemin Bağı'yla karşılaştır."

"Şey, bu uzun süredir yaşadığım bir şey değil. Aslında çok fazla bir bilgim de yok." Ama daha bu kelimeleri telaffuz ederken bile Stark'la olan bağımın, onun kanını emmek arzusundan öteye geçtiğini biliyordum. Aslında onun kanını emmeyi ya da onun benim kanımı emmesini gerçekten düşünmemiştim.

"Savaşçı'nın sana hizmet etme süresi uzadıkça onunla olan bağını daha iyi anlayacaksın. Savaşçınla bağın, senin duygularının pek çoğunu algılayabilmesi anlamına geliyor. Mesela, bir Yüksek Rahibe'nin ani bir tehditle karşı karşıya kalması halinde, kendini ona adamış olan Savaşçı onun korkusunu hissedebilir ve duygusal izini sürerek, Yüksek Rahibesini onu tehdit eden şeyden koruyabilir."

Gergin bir sesle "Bunu bil . . . bilmiyordum," diye kekeledim.

Darius'un gülümsemesi bir tuhaftı. "Damien gibi konuşmaktan nefret ediyorum ama bence Çaylak El Kitabı'nı okumaya zaman ayırsan iyi olacak."

"Pekâlâ. Dünya patlamalarına bir son verir vermez, o kitabı yapılacaklar listemin en başına yazacağım. Pekâlâ, yani Stark korktuğumu anlayabiliyor. Bunun onun acı çekmesiyle nasıl bir alakası var?"

"Aranızdaki bağ, onun senin korkularını hissetmesinden ibaret değil. Bu ayrıca enerji ve ruhla da bağlantılı. Savaşçın özellikle senin hizmetinde kaldıkça, zaman içinde güçlü duygularının çoğunu hissedebilir hale gelecek."

Darius'un anlattıkları, Kalona'yı tuzağa düşürdüğü anda A-Ya'yla yaşadığım o fazlasıyla duygusal tecrübeyi hatırlayarak midemin düğümlenmesine neden olmuştu. "Devam et," dedim.

"Bir Savaşçı, Yüksek Rahibesi'nin duygularını özümseyebilir. Ondan ruh özümseyebilir. Hele Rahibesinin güçlü bir özelliği varsa. Genelde, Savaşçı da bu özelliği kazanabilir."

"Bu da ne demek, Darius?"

"Senin kanın aracılığıyla enerji özümseyebilir demek."

"Yani Stark'ın benim kanımı emmeye ihtiyacının olduğunu mu söylüyorsun?" Pekâlâ, bu düşünce karşısında kalbimin dörtnala koşmaya başladığını itiraf ediyorum. Cidden, zaten Stark'a karşı mega bir çekim hissediyordum ve onunla kanımı paylaşmanın çok ateşli bir tecrübe olacağından emindim.

Bu ayrıca Heath'in kalbini de kıracaktı. Üstelik ya kanımı emmesi Stark'ın düşüncelerime sızmasına ve A-ya'yla ilgili hatıralarımı görmesine neden olursa? Lanet! Lanet! Lanet! Lanet! Lanet! Lanet! Ve o anda kafama yeni bir iş düşünce dank etti. "Hey, bekle. Afrodit bir başkasıyla Damgalı olduğu için Stark'ın ve diğer vampirlerin onun kanını istemeyeceklerini söyledin. Ben de Heath'le Damgalıyım. Bu, Stark nezdinde kanımı bozmaz mı?"

Darius kafasını salladı. "Hayır, Damgalanma sadece insanların kanını değiştiriyor."

"Yani benim kanım Stark için uygun?"

"Evet, senin kanın onun iyileşmesine kesinlikle yardım edecektir. O da bunu biliyor. Benim bunu sana uzun uzun anlatmam da bu yüzden." Darius gözlerinin önünde mini bir buhran geçiri-

yormuşum gibi tane tane konuşuyordu. "Ve şunu da bilmelisin ki kanını emmeyi reddediyor."

"Ne? Kanımı emmeyi ret mi ediyor?" Tamam, kabul ediyorum. Daha bir iki saniye önce, Stark'ın beni ısırması halinde neler olacağı konusunda endişeleniyordum ama bu, onun beni reddetmesini isteyeceğim anlamına gelmezdi.

"Alaycı Kuzgun'un saldırısından yeni iyileştiğini biliyor. O yaratık seni az kalsın öldürecekti, Zoey. Stark senden, seni zayıf düşürecek hiçbir şey almak istemiyor. Senin kanını içerse, sadece kanını özümsemekle kalmayacak, senden enerji ve ruh da almış olacak. Kalona ve Neferet'in nereye gittikleri konusunda kimsenin bilgisi yok. Bu, onlarla her an yüzleşmek zorunda kalabileceğin anlamına geliyor. Kanını içmeyi reddetmesi konusunda onunla hemfikirim. Gücünün üst sınırında olmalısın."

"Aynı şey Savaşçım için de geçerli," dedim.

Darius iç geçirdi ve kafasını salladı. "Katılıyorum ama onun yeri doldurulabilir. Seninki ise doldurulamaz."

"Onun yeri doldurulamaz!" diye haykırdım.

"Duygusuz biri gibi konuşmak istemem ama karar alırken bilgelikten ayrılmamalısın."

İnatçı bir tavırla tekrar ettim. "Stark'ın yeri doldurulmaz."

"Nasıl istersen, Rahibem." Kafasını hafifçe eğdi ve birden konuyu değiştiriverdi. "Şimdi artık Savaşçı Yemini'nin yankılarını bildiğine göre, senden kendimi resmen adamama izin vermeni rica ediyorum."

Güçlükle yutkundum. "Darius, seni gerçekten çok seviyorum ve bana çok iyi göz kulak oldun ama aynı anda iki adamın kendilerini bana adaması tuhafıma gidiyor." Sanki yeterince erkek derdim yokmuş gibi.

Darius'un gülümsemesi hızlıydı. Kafasını salladı. Bana gülmemek için kendini zor tuttuğunu anlamıştım. "Yanlış anladın.

Seninle kalacak ve seni koruyanlara liderlik edeceğim ama ben Savaşçı Yeminimi Afrodit'e sunmak istiyorum. Bunun için iznini istiyorum."

"Afrodit'e bağlanmak mı istiyorsun?"

"İstiyorum. Bir vampir Savaşçının kendini bir insana adamasının sıradışı olduğunu biliyorum ama Afrodit normal bir insan değil."

"Bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandım. Darius ben hiçbir şey dememişim gibi sözlerine devam etti.

"O gerçek anlamda bir kahin ve bu onu Nyx'in Yüksek Rahibeleriyle aynı kategoriye sokuyor."

"Onun Stevie Rae'yle Damgalı olması, Savaşçı bağında sorun yaratmaz mı?"

Darius omuz silkti. "Göreceğiz. Bu riski almaya razıyım."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Gözlerimin içine baktı. Gülümsemesi ısınmıştı sanki. "Seviyorum."

"Ciddi anlamda baş belasıdır."

"O eşsiz bir kız," dedi. "Ayrıca özellikle önümüzdeki günlerde, benim korumama ihtiyacı olacak."

"Şey, bu konuda haklısın." Omuz silktim. "Pekâlâ, izin veriyorum. Ama sakın seni baş belalığı konusunda uyarmadığımı söyleme."

"Aklımdan bile geçirmem. Teşekkürler, Rahibe. Lütfen, Afrodit'e hiçbir şey söyleme. Teklifimi baş başayken yapmak istiyorum."

"Dudaklarım mühürlendi bile." Dudaklarımın fermuarını çekip anahtarı savurur gibi yaptım.

"O zaman, iyi geceler." Yumruğunu kalbinin üstüne koydu, eğildi ve gitti.

BÖLÜM ON

Zoey

Koridorda durup zihnimdeki düşünce keşmekeşini gidermeye çalıştım.

Vay canına! Darius, Afrodit'ten Savaşçı Yeminini kabul etmesini isteyecekti. Tanrım. Bir vampir savaşçı ve Tanrıça'nın insan kahini. Hah? Kim bilebilirdi?

Ve tabi bir diğer ürkütücü nokta: Stark yeterince güçlü olan duygularımı hissedebiliyordu. Şey, içimde, bunun hiç uygun düşmeyeceğine dair güçlü bir duygu vardı. Ve sonra güçlü duygulara sahip olmak konusunda güçlü duygularımın olduğunu fark ettim ve her şeyi bastırmaya çalıştım ama bu sadece daha da streslenmeme neden oldu. Büyük ihtimalle bunu da hissedecekti. Kendi kendime kafayı yedirteceğimden hiç şüphem kalmamıştı.

Derin bir iç çekerek, kapıyı sessizce açtım. Tek ışık yüksek dua mumlarından birinden geliyordu. Hani şu marketlerde satılan, üstlerinde gerçekten acayip dini resimlerin olduğu mumlardan. Ancak bu mum o kadar da acayip değildi. Pembeydi. Üzerinde şirin bir Meryem resmi vardı ve gül kokuyordu.

Parmaklarımın ucunda Stark'ın karyolasına yaklaştım.

İyi görünmüyordu ama kısa süre önceki hali kadar solgun ya da berbat da görünmüyordu. Uyuyor gibiydi, en azından gözleri kapalıydı; nefesi düzenliydi ve gevşemiş gibi bir hali vardı. Üzerinde gömlek yoktu, hastane çarşafı omuzlarına kadar çekildiği için, göğsünü kaplayan geniş bir bandaj olduğunu tahmin ettiğim şeyin sadece kenarını görebiliyordum. Yanığının ne kadar kötü durumda olduğunu hatırladım ve olası sonuçları bile bile, tıpkı Heath'in benim için yaptığı gibi, kolumda bir kesik açıp ağzına dayasam mı diye düşündüm. Büyük ihtimalle, otomatik olarak koluma kenetlenecek ve hiç düşünmeden, iyileşmek için ihtiyaç duyduğu şeyi içecekti. Ama ne yaptığımı öğrendiği zaman bana çok kızar mıydı acaba? Büyük olasılıkla. Heath ve Erik'in de kızacaklarından hemen hiç şüphem yoktu.

Lanet olsun. Erik. Daha onunla uğraşmaya başlamamıştım bile.

"Stres yapmayı bırak."

Sıçradım. Bakışlarım otomatik olarak Stark'ın yüzüne çevrildi. Gözleri artık kapalı değildi. Beni muzip ve alaycı arasında değişen bir ifadeyle izliyordu.

"Kapıyı dinlemekten vazgeçsen iyi olur."

"Dinlemiyordum. Alt dudağını ısırdığını görünce, stres yaptığını düşündüm. Sanırım, Darius seninle konuşmuş."

"Evet, konuştu. Savaşçı yeminini etmeden önce, bütün bunların varlığından haberdar mıydın?"

"Evet, büyük kısmının farkındaydım. Okulda bir şeyler okumuştum ve geçen sene Vampir Sosyolojisi dersinde tartışmıştık. Gerçi tecrübe etmek bambaşka bir şey."

"Ne hissettiğimi hissedebiliyor musun?" Sorumu, gerçeği öğrenmekten, öğrenmemekten korktuğum kadar çekiniyormuşum gibi, tedirgin bir tavırla sormuştum.

"Yavaş yavaş başlıyorum. Ama bu düşüncelerini duymak gibi delice bir şey değil. Sadece bazen bazı şeyler hissediyorum ve bunların kendi içimden gelmediğini biliyorum. İlk defasında, yok saymıştım ama sonra devam ettiğini fark edip daha dikkatli olmaya karar verdim." Gülümsemişti.

"Stark, bunun kendimi gizlice izleniyormuşum gibi hissetmeme neden olduğunu söylemek zorundayım."

Yüzü birden ciddileşiverdi. "Benim seni gizlice izlediğim falan yok. Bu, zihnimde senin peşine düşmem gibi bir şey değil. Özel hayatını istila edecek değilim; seni güvende tutacağım. Sanmıştım ki..." Durdu ve bakışlarını kaçırdı. "Unut gitsin. Önemli değil. Sadece şunu bilmelisin ki, aramızdaki bu şeyi ürkütücü olmak ve zihnen seni izlemek için kullanacak değilim."

"Ne sanmıştın? Lütfen sözünü tamamla."

Uzun uzun iç geçirdi ve yeniden gözlerimin içine baktı. "Söylemeye çalıştığım şuydu: Bana güvendiğini sanıyordum. Sana yeminimi sunmaya karar verme nedenlerimden biri de buydu. Bana hiç kimsenin güvenmediği kadar güveniyor olman."

Hızlı hızlı "Sana güveniyorum," dedim.

"Ama casusluk edeceğimi düşünüyorsun. Güven ve casusluk birlikte barınabilecek kelimeler değil, biliyorsun."

Böyle söylediği zaman, ne demek istediğini anlayabiliyordum. Korkularımın bir kısmı etkisini kaybetmeye başlamıştı. "Bunu kasten yapacağını düşünmüyorum ama duygularım sana gevezelik edecek olurlarsa –ya da yapacakları her neyse işte– o zaman senin için..." Durdum ve huzursuzca kıpırdandım. Bu sohbet beni rahatsız etmişti.

"Casusluk etmek kolay olur, değil mi?" diyerek cümlemi benim yerime tamamladı. "Hayır, casusluk etmeyeceğim. Şöyle desek: Korkman halinde, senden gelecek psişik zımbırtılara kulak vereceğim. Bunun dışındaki bütün hislerini görmezden gelece-

ğim." Gözlerimin içine baktı. İncindiğini görebiliyordum. Lanet olsun! Niyetim onu kırmak değildi ki!

"Hissettiğim her şeyi görmezden mi geleceksin?" diye sordum.

Kafasını salladı. Bu hareket acı içinde, yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Ama yeniden konuştuğunda sesi son derece sakindi: "Seni korumak için bilmek zorunda olduklarım dışında kalan her şeyi."

Hiç konuşmadan, yavaşça uzanıp elini tuttum.

Elini kaçırmadı ama bir şey de demedi.

"Bak konuşmaya tamamen yanlış yerden girdim. Sana güveniyorum tabii ki. Sadece Darius şu psişik olayından bahsedince şaşırdım."

"Şaşırdın mı?" Starks'ın dudakları kıvrılmıştı.

"Pekâlâ, belki de tamamen paniğe kapıldım demek daha doğru olacak. Sadece şu anda başımda çok şey var ve sanırım stres yapıyorum."

"Stres yaptığın kesin," dedi. "Ve çok şey derken, Heath ve Erik'ten bahsediyor olabilir misin?"

İç geçirdim. "Ne yazık ki, evet."

Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Diğer çocuklar hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yeminim bizi birbirimize bağlıyor."

Bir an için fazlasıyla Heath'e benzemişti; huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum.

"Şu anda seninle onlardan konuşmak istemiyorum." *Ya da hiçbir zaman*, diye düşündüm ama dile getirmedim.

"Seni anlıyorum," dedi. "Şu anda ben de o iki acemiden bahsedecek havamda değilim."

Elimi sıkıca tuttu. "Neden bir süre yanımda oturmuyorsun?"

Çekingen bir tavırla yatağın yanına çöktüm. Onu kıpırdatmak ya da canını yakmak istemiyordum.

"Kırılmam, merak etme," dedi alaycı gülümsemesiyle.

"Neredeyse kırıldın ama," dedim.

"Hayır, sen beni kurtardın. Ve iyileşeceğim."

"Canın çok yanıyor mu?"

"Daha iyi olduğum zamanlar da oldu," dedi. "Ama rahibelerin yanıklarıma sürmesi için Darius'a verdikleri kremimsi şey çok işe yarıyor. Göğsümün sıkışması dışında, şu anda tamamen uyuşuk durumda olduğumu söyleyebilirim." Ama konuşurken bile, bir türlü rahata eremiyormuş gibi, huzursuzca kıpırdanıyordu. "Dışarıda durum nasıl?" Ona nasıl hissettiğiyle ilgili daha çok soru sormama olanak bırakmadan, konuyu değiştirivermişti. "Bütün Alaycı Kuzgunlar Kalona'yla birlikte gittiler mi?"

"Sanırım. Stevie Rae ve çocuklar üç ceset bulmuşlar." Durdum. Aklıma, Dallas cesetleri çöp konteynerlerine koyduklarını söyleyince Stevie Rae'nin verdiği tuhaf tepki gelmişti.

"Ne var?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Stevie Rae'de beni endişelendiren bir şeyler var."

"Ne gibi?" diye bastırdı.

Birbirine kenetlenmiş haldeki ellerimize baktım. Ona ne kadarını anlatabilirdim? Onunla gerçekten konuşabilir miydim?"

"Ben senin Savaşçınım. Bana canını emanet edecek kadar güvenebilirsin. Ki bu, sırlarını da açabileceğin anlamına gelir." Gözlerinin içine baktım. Tatlı bir gülümsemeyle "İkimiz bir Yeminle bağlandık," dedi. "Bu, Damgalanmayla gelen, hatta çiftlerin arasında yaşanan bağdan çok daha güçlü bir bağ. Sana asla ihanet etmem, Zoey. Asla. Bana güvenebilirsin."

Bir an için ona A-ya anımı anlatmak isteği duydum ama ken-

dimi "Sanırım Stevie Rae bazı kırmızı çaylakları saklıyor," derken buldum. "Kötü olanları."

Tatlı gülümsemesi bir anda kayboldu. Doğrulup oturmaya yeltendi, sonra acıyla iç çekti. Bembeyaz olmuştu.

"Hayır, kalkamazsın!" Omuzlarını geri bastırdım.

"Darius'a söylemelisin," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

"Önce Stevie Rae'yle konuşmam gerek."

"Ben bunun..."

"Ciddiyim! Önce Stevie Rae'yle konuşmam gerek." Elini tuttum, dokunuşumla bir şeyler anlamasını sağlamak niyetindeydim. "O benim en yakın arkadaşım."

"Ona güveniyor musun?"

"Güvenmek istiyorum. Daha önce güvendim." Omuzlarım çöktü. "Ama onunla konuştuğum zaman, olur da gerçeği itiraf etmezse, Darius'a gideceğim."

"Çevrenin düşmanlarla sarılı olmadığından emin olmak için bu lanet olası yataktan kalkmam gerek."

"Çevrem düşmanlarla sarılı falan değil. Stevie Rae benim düşmanım değil." Bu konuda haklı çıkmak için, Nyx'e sessiz bir dua gönderdim. "Bak, daha önce ben de arkadaşlarımdan bir şeyler sakladım. Kötü şeyler." Tek kaşımı kaldırdım ve ona malum bakışımı attım. "Mesela seni onlardan sakladım."

Sırıttı. "Ama o farklı."

Beni ciddiyetimden alıkoymasına izin vermeyerek "Hayır, aslında değil," dedim.

"Pekâlâ, ne dediğini duyuyorum ama yine de içime sinmiyor. Sanırım bu konuşmayı yapacağın zaman Stevie Rae'yi buraya getirmeye seni ikna edemem, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Pek sanmıyorum."

"O zaman dikkatli olacağına ve onunla başbaşa konuşmak

için ücra bir yerlere gitmeyeceğine söz ver."

"O bana zarar verecek bir şey yapmaz!"

"Aslında sen beş, o ise sadece bir element gücüne sahipken, ben de onun sana zarar veremeyeceğini tahmin ediyorum. Ama sakladığı ipsiz sapsız kırmızı çocukların ne tür güçlere sahip olduklarını bilmiyorsun. Ya da kaç kişi olduklarını. Ve benim de saldırgan bir kırmızı çaylak olmak konusunda biraz bilgim var. Bu yüzden, dikkatli olacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Evet, tamam. Söz."

"İyi." Kendini yeniden yatağa bırakırken biraz olsun gevşemişti.

"Hey, şu anda benim için endişelenmeni istemiyorum. Senin iyileşmeye konsantre olman gerek." Güç toplamak için derin bir nefes aldım. "Sanırım kanımı emmen iyi bir fikir."

"Hayır."

"Bak, beni koruyabilmeyi istersin değil mi?"

"Tabii ki," dedi kafasını sallayarak.

"Ve bunun için bir an önce iyileşmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet."

"Ve benim kanımı emersen daha kolay iyileşirsin. Bu durumda, bunu yapman son derece mantıklı."

"Yakın zamanda aynaya baktığın oldu mu?"

"Ha?"

"Ne kadar yorgun göründüğünü biliyor musun?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Son zamanlarda makyaj ve saç gibi konular için endişelenmeye vaktim olmadı," dedim savunmaya geçerek.

"Ben makyaj ya da saçtan bahsetmiyorum. Ne kadar solgun göründüğünü söylüyorum. Gözlerinin çevresine mor halkalar oturmuş." Bakışları, altında, bir omzumdan diğerine uzanan de-

rin bir yara izinin olduğu tişörtüme kaydı. "Kesiğin ne durumda?"

"İyi." Yara izinin görünürde olmadığını bilmeme rağmen içgüdüsel olarak tişörtümün yakasını iyice yukarı çektim.

"Hey," dedi yumuşacık bir sesle. "Hatırlasana, yaranı daha önce gördüm." Gözlerinin içine baktım. Evet, hatırlıyordum. Aslında sadece yara izimi değil, tamamımı görmüştü. Çıplak halde. Pekâlâ, işte şimdi yüzüm alev alev yanmaya başlamıştı.

"Bunları seni utandırmak için söylemiyorum. Ben sadece senin de yakın zamanda ölümden döndüğünü söylemeye çalışıyorum. Güçlü ve iyi olmana ihtiyacımız var, Zoey. *Benim* senin güçlü ve iyi olmana ihtiyacım var. İşte bu yüzden, şu anda senden hiçbir şey almayacağım."

"Ama benim de senin güçlü ve iyi olmana ihtiyacım var."

"Olacağım. Hey, sen benim için endişelenme. Görünüşe bakılırsa, beni öldürmek neredeyse imkansız." Dudakları, her zamanki alaycı, muzip gülümsemesiyle büküldü.

"Stres seviyemi aklından çıkarmasan iyi olur. Neredeyse imkansız ve imkansız aynı şey değil."

"Unutmamaya çalışırım." Elimi çekti. "Biraz yanıma yatsana. Yakınımda olman hoşuma gidiyor."

"Canını yakmayacağımdan emin misin?"

"Canımı yakacağından neredeyse eminim." Gülümsedi. "Yine de seni yanımda istiyorum. Haydi, bana gel."

Beni yanına yatırmasına izin verdim. Yan dönüp yüzümü ona çevirdim ve başımı omzuna büyük bir dikkatle yerleştirdim. Vücudunun üstünden uzanıp kolunu üstüme attı ve beni iyice kendine doğru çekti. "Kırılmam dedim. Biraz gevşesene."

İç geçirerek gevşemeye çalıştım. Onu çok fazla sarsmamaya ve göğsüne dokunmamaya gayret ederek kolumu beline sardım. Gözlerini yumdu. Nefesi derinleşirken, gergin ve soluk yüzünün

gevşek ve solgun bir hal almasını izledim. Yemin ederim, daha bir dakika geçmeden derin bir uykuya dalmıştı.

Yapmaya karar verdiğim şey için, aynı böyle uyuyor olmasına ihtiyacım vardı. Üç derin ve arındırıcı nefes aldım, odaklandım ve sonra fısıldadım. "Ruh, bana gel."

Ve o anda, ruhum beşinci element olan ruhun akışına tepki verirken, içimde, inanılmaz derecede sihirli bir şeyi anlamışım gibi tanıdık bir kıpırdanma hissettim.

"Şimdi, sessizce, dikkatle ve yavaşça Stark'a git. Ona yardım et. İçini doldur. Onu güçlendir ama sakın uyandırma." Olabildiğince alçak sesle konuşurken, Stark'ın uyanmaması için dua ediyordum. Ruh benden ayrılırken, Stark'ın bedeninin bir an için kasıldığını ve sonra hafifçe titrediğini fark ettim. Ruh onu yatıştırır ve (umarım öyledir) güçlendirirken uzun, uykulu bir iç çekiş koyverdi. Onu bir süre daha izledim ve sonra ağır hareketlerle kendimi kollarının arasından sıyırırken, ruha Stark uyurken yanında kalmasını tembihleyerek, parmak uçlarımda odadan çıktım.

Kapıyı yavaşça kapatıp birkaç adım atmıştım ki, nereye gittiğim konusunda en ufak bir fikrimin olmadığını fark ettim. Durdum, omuzlarım çökmüştü. Bakışlarını yere sabitlemiş bir rahibe hızlı adımlarla yanımdan geçerken, şöyle bir sıçrayarak kafasını kaldırdı. Birbirimize baktık.

"Rahibe Bianca?"

"Ah, Zoey, evet benim. Koridor o kadar karanlık ki, seni görmedim."

"Rahibe, sanırım kayboldum. Bana odama nasıl gideceğimi gösterebilir misiniz?"

Bana, ona göre çok daha genç olmasına rağmen, Rahibe Mary Angela'yı anımsatan bir gülümsemeyle baktı. "Merdivenlere gelene kadar bu koridoru takip et. Üst kata çık. Yanılmıyorsam

Afrodit'le paylaşacağınız oda on üç numaralı odaydı."

"Uğurlu on üç." İç geçirdim. "Tam bize göre."

"Kendi şansımızı kendimizin yarattığımıza inanmıyor musun?"

Omuz silktim. "Aslında, Rahibe, şu anda neye inandığımı bilemeyecek kadar bitkinim."

Kolumu sıvazladı. "O zaman yatağına git. Senin için ulu Meryem'e dua edeceğim. Onun müdahalesi, her durumda şanstan daha etkilidir."

"Teşekkürler."

Merdivene giden yönde ilerledim. Üst kata ulaştığımda yaşlı bir kadın gibi nefes nefeseydim, göğsümde boydan boya geçen yaram yanıyor ve kalp atışımla uyum içinde zonkluyordu. Kapıyı açıp koridora çıktım ve sırtımı duvara yaslayıp nefesimin düzene girmesini bekledim. Dalgın bir tavırla, hâlâ acıdığı için yüzümü buruşturduğum göğsüme dokundum. Bluzumun yakasını çekip içeri bakarken yaranın açılmadığını umuyordum. Kabarık kırmızı çizginin her iki tarafını süsleyen yeni dövmeleri görünce nefesim kesildi.

Kendi kendime "Bunu unutmuştum," diye fısıldadım.

"Bu müthiş bir şey."

Küçük bir çığlıkla yerimden sıçrayınca kafamı duvara vurdum.

"Erik!"

BÖLÜM ON BİR

Zoey

"Burada olduğumu bildiğini sanıyordum. Saklanmaya falan çalışmıyordum." Erik benden sadece birkaç metre uzakta, üzerinde pirinç rakamlarla on üç yazan bir kapının önüne çökmüştü. Doğruldu ve kendine has film yıldızı gülümsemesiyle bana doğru yürüdü. "Lanet olsun, Z, asırlardır bekliyorum." Eğildi ve tek bir kelime dahi etmeme fırsat bırakmadan, dudaklarıma sağlam bir öpücük kondurdu.

Elimi göğsüne yerleştirip hafifçe ittim ve yana çekilip beni içine almaya çalıştığı kucaklamadan uzaklaştım.

"Erik, öpüşecek havamda değilim."

Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Öyle mi? Heath'e de böyle mi söyledin?"

"Şu anda bu konuya girmeyeceğim."

"Ne zaman gireceksin peki? İnsan erkek arkadaşının kanını emişini bir kez daha izlemek zorunda kalacağım zaman mı?"

"Biliyor musun? Aslında haklısın. Şu anda konuşalım." Her saniye biraz daha sinirlendiğimi hissediyordum ve beni delirten tek şey, yorgun, stresli olmam ya da Erik'in duyarsız tavırları değildi. Erik'in sahiplenici tavırlarından gına gelmişti. Nokta. "He-

ath ve ben Damgalıyız. Kabul edersin ya da etmezsin. Bu konuda yapacağımız son tartışma bu olacak."

İfadesinin ciddi bir öfkeye dönüşmesini izledim ama kendini kontrol etmeyi başararak beni şaşırttı. Omuzları çöktü ve sonunda bir kahkahaya dönüşecek derin bir iç çekti. "Tam bir Yüksek Rahibe gibi konuştun."

"Aslına bakarsan pek öyle hissetmiyorum."

"Hey, özür dilerim." Uzandı ve koyu renk saçlarımı arkaya itti. "Nyx sana yeni dövmeler verdi demek?"

"Evet." Otomatik bir hareketle elimi tişörtümün önüne götürdüm ve bana dokunmasına engel olmak için sırtımı duvara yasladım. "Kalona giderken oldu."

"Görmemin bir sakıncası var mı?"

Sesi derin ve baştan çıkarıcıydı. Kusursuz erkek arkadaş tonuna bürünmüştü. Ama bana daha fazla yaklaşmasına ve tişörtümün içine rahatça bakabileceğini düşünmesine fırsat bırakmadan, elimi "dur" işareti verir gibi, havaya kaldırdım.

"Şimdi olmaz. Biraz uyumak istiyorum, Erik."

Durdu. Gözlerini kısarak "Stark nasıl?" diye sordu.

"Yaralı. Hem de bayağı kötü. Ama Darius iyileşeceğini söylüyor." Sesimi ölçülü tutmaya özen gösteriyordum. Tavırları savunmaya geçmeme neden oluyordu.

"Ve onun odasından geliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Ellerini, sıkıntısını ele verecek şekilde, saçlarının arasında geçirdi. "Bu kadarı fazla."

"Ha?"

Bana iyi çalışılmış dramatik bir jesti anımsatan bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Bütün o diğer erkekler... Heath'e katlanmam gerekiyor; çünkü senin refakatçin. Tam buna alışmaya ça-

lışırken, şu diğer herif –Stark– çıkageliyor." Erik, Stark'ın ismini tıslar gibi söylemişti.

"Erik, ben..."

Sanki ben konuşmaya hiç yeltenmemişim gibi, duraksamadan sözüne devam etti. "Evet, Savaşçın olmak üzere yemin etti. Bunun ne anlama geldiğini ben de biliyorum. Her zaman seninle olacak."

"Erik..." Araya girmeye çalışıyordum ama beni duymazdan geliyordu.

"Yani ona da katlanmam gerekecek. Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, Kalona'yla aranızda da bir haltlar dönüyor. Haydi ama! O herifin sana nasıl baktığını herkes gördü." Alaycı bir gülüşle ekledi: "Nedense bana Blake'i hatırlatıyor."

"Kes şunu." Yumuşak bir sesle konuşmuştum ama Kalona'dan küçümser bir tavırla bahsetmesi, içimde gittikçe büyüyen öfke ve rahatsızlığın patlamasına neden olmuştu. Biraz önce çağırmış olduğum ruh, ağzımdan çıkan iki kelimeye Erik'in gözlerini faltaşı gibi açmasına neden olacak bir güç katmıştı." "Bu işi halledelim," dedim. "Artık diğer erkeklere katlanman gerekmeyecek çünkü şu an itibariyla artık sen ve ben birlikte değiliz."

"Hey, ben..."

"Hayır, konuşma sırası artık bende. Bitti, Erik. Sen çok sahiplenicisin ve bu kadar yorgun ve beynim çalışmayacak kadar stresli olmasam bile –ki sanırım bu iki şeyin senin için bir şey ifade etmediği açıkça belli oluyor– bu saçmalığını tolere edemezdim."

"Bana yaşattığın o kadar şeyden sonra, beni bu şekilde yüz üstü bırakabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır." Ruhun çevremde dans ettiğini hissediyordum. Aldığım güçle öne doğru bir adım atıp, Erik'in geri çekilmesini sağladım. "Hiçbir şey sanmıyorum. Böyle olacağını biliyorum. Biz

artık bittik. Şimdi, elli sene sonra falan pişman olacağım bir şey yapmadan, gitsen iyi olur." Elementin içimde çağlayan gücünü bilerek itekledim ve Erik'in sendelemesine neden oldum.

Yüzü bembeyaz olmuştu. "Sana ne oldu böyle? Eskiden ne kadar tatlıydın. Şimdi bir ucubeden farkın yok. Ve beni erkeklik organı olan herkesle aldatmandan sıkıldım artık. Sen Stark, Heath ve Kalona'yla birlikte olmalısın. Onları hak ediyorsun." Öfkeyle yanımdan geçti ve merdivenlere açılan kapıyı çarparak gözden kayboldu.

Ben de en az onunki kadar büyük bir öfkeyle on üç numaralı odaya yürüdüm ve hışımla içeri daldım.

Ve kapıyı açmamla, Afrodit'in neredeyse yeri boylaması bir oldu.

"Ooops," dedi zaten kusursuz durumda olan saçlarını düzelterek. "Ben sadece..."

"Erik'le büyük ayrılık sahnemi dinliyordun," dedim.

"Evet, sanırım öyle yapıyordum. Ve şunu söyleyeyim ki seni suçlamıyorum. Tam bir kıç kafalı gibi davrandı. Ayrıca sen onu erkeklik organı olan herkesle aldatmıyorsun. Sen ve Darius sadece arkadaşsınız. Ayrıca, Damien ve Jack de var. Gerçi onlar tam olarak erkek sayılmazlar. Yine de bu saçma bir abartıydı."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığını söyleyemem." Kendimi iki kişilik yatağa attım.

"Özür dilerim. Birilerinin kendini iyi hissetmesini sağlamak konusunda hiç iyi değilim."

"Demek hepsini duydun."

"Evet."

"Kalona'yla ilgili olan kısmı da."

"Evet ve bir kez daha söylüyorum, kıç kafalı gibi davrandı."

"Afrodit, kıç kafalı da neyin nesi?"

Abartılı bir şekilde gözlerini çevirdi. "Erik bir kıç kafalı, seni ahmak. Her neyse, sen sözümü kesmeden önce de anlatmaya çalıştığım gibi, Kalona konusunu açması hiç hoş değildi. Ayrıca, Heath ve Stark'la ilgili aptallık derecesindeki kıskanç güvensizlik duygusunun ipuçlarını yeterince vermişti. O kanatlı heriften bahsetmesine hiç ama hiç gerek yoktu, doğrusu."

"Onu sevmiyorum."

"Tabii ki sevmiyorsun. Erik'i aştın sen. Şimdi biraz uyumanı öneriyorum. Tanrıça biliyor ki bunu söylemekten nefret ediyorum ama berbat görünüyorsun."

"Teşekkürler, Afrodit. Şu anda hissettiğim kadar kötü göründüğümü duymak çok iyi geldi gerçekten." Alaycı bir edayla cevap verirken, *onu sevmiyorum* derken Erik'i değil, Kalona'yı kastetmiş olduğum gerçeğini unutmaya çalışıyordum.

"Hey, her zaman emrindeyim."

Alaycı bir cevap bulmaya çalışırken, kılığını fark ettim ve dudaklarımın arasında bir kahkaha kaçıverdi. Moda Kraliçesi Afrodit yere kadar uzanan, gırtlağından ayak parmaklarına kadar her yerini örten, beyaz, pamuklu bir gecelik giymişti. Amiş kızlara benzemişti. "Üstündeki şu şirin şey de neyin nesi?"

"Üstüme gelme. Bu, şu penguenlerin gecelikten anladıkları şey. Şey, aslında anlayabiliyorum. Demek istediğim o aptal bekaret yeminini ediyorlar ama yatağa girerken bunu giyiyorlarsa yemine gerek yok ki. Ciddiyim. Bu şey, beni bile neredeyse itici gösterecek."

"Neredeyse mi?" derken kıkırdıyordum.

"Evet, seni zeka küpü, neredeyse. Ve bu kadar neşelenmeden önce, şu tarafa bak derim. Yatağın sana ait olan tarafında katlı duran şey, fazla bir çarşaf değil. Senin tasarım işi rahibe geceliğin."

"Ah, iyi. En azından rahat görünüyor."

"Rahat, rahibeler ve itici insanlar içindir."

Afrodit homurdanarak yatağa dönerken, ben de köşede duran lavaboya gidip yüzümü yıkadım ve hâlâ ambalajında duran yeni bir diş fırçasını açtım. Olabildiğince umursamaz görünmeye çalışarak "Şey," dedim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yastıklarını kabartırken "Sor bakalım," dedi.

"Ciddi bir soru."

"Yani?"

"Yani ciddi bir cevaba ihtiyacım olacak."

"Şey, tamam, her neyse. Sor," dedi.

"Daha önce, Erik'in fazla sahiplenici olduğunu bildiğini söylemiştin."

"Bu tam anlamıyla bir soru sayılmaz."

Aynaya bakarken kaşlarımı kaldırdım. İç geçirdi.

"Pekâlâ tamam. Erik beşinci seviyede bir yapışkandır."

"Ha?"

İç geçirdi. "Yapışkan. Beşinci seviye. Yani hiç ama hiç hoş değil."

"Afrodit, sen nece konuşuyorsun?"

"Amerikan gençliği dili bu. Üst sınıf. Biraz hayal gücü ve birkaç argo kelimeyle sen de konuşabilirsin."

"Tanrıça yardımcım olsun." Konuşmadan önce aynadaki yansımama baktım. "Pekâlâ, tamam. Erik seninleyken de çok sahipleniciydi."

"Ben de öyle dedim zaten."

"Ve bu seni delirtiyor muydu?"

"Evet, kesinlikle. Temelde bizi ayıran buydu."

Diş fırçamın üstüne biraz macun sürdüm. "Yani bu seni delirtti. Sen ve Erik ayrıldınız ama sen hâlâ... Yani, sen..." Du-

rup dudağımı ısırdım ama sonra toparlanıp devam ettim. "Seni onunla gördüm ve sen..."

"Ah, lanet olsun! Kırılıp dökülmeden söyleyemiyorsun. Beni onun önüne eğilirken gördün."

"Ah, evet," dedim tuhaf bir sesle.

"Bu da bir soru değil," dedi.

"Pekâlâ. Soru şu: Ondan sahiplenici pisliğin teki olduğu için ayrıldın ama hâlâ onunla birlikte olmaya çalışıyordun. *O şeyi* yapacak kadar... Nedenini anlayamıyorum," deyiverdim ve diş fırçamı ağzıma tıktım.

Aynadaki yansımasına bakarken, Afrodit'in yanaklarının pembeleştiğini gördüm. Saçlarını arkaya attı. Gırtlağını temizledi. Sonra aynadan gözlerime baktı. "Bunun Erik'i istememle alakası yoktu. Kontrolü elimde tutmak istememle ilgiliydi."

"Ha?" Ağzımdan köpükler saçıldı.

"Okuldaki bazı şeyler sen ortaya çıkmadan önce değişmeye başlamıştı."

Tükürüp ağzımı çalkaladım. "Nasıl şeyler?"

"Neferet'te bir sorun olduğunu biliyordum. Bu beni rahatsız ediyordu ve çok acayipti."

Ağzımı silip yatağıma gittim. Zihnimde dans eden kelimeleri söze dökebilmek üzere zaman kazanmak için, ayakkabılarımı ve kıyafetlerimi çıkarıp ılık, pamuklu geceliği üzerime geçirmeyi ve yatağa tırmanmayı fırsat bildim. Ama daha ben bir şey diyemeden Afrodit "Görüşlerimi Neferet'ten sakladığımı biliyorsun, değil mi?" dedi.

Kafamı salladım. "Ve bu yüzden ölen insanlar oldu."

"Evet, haklısın. Öldüler. Ve Neferet'in umrunda değildi. İşte o zaman tuhaf hissetmeye başladım. Hayatımın dağılmaya başlaması da o zamana denk geliyor. Ama öyle olmasını istemiyor-

dum. Bir gün Yüksek Rahibe olabilecek ve mümkünse dünyayı yönetecek, söz sahibi kaltak pozisyonumu korumak istiyordum. O zaman anneme canın cehenneme diyebilirdim ya da hatta o kadar kudretli olurdum ki onu hak ettiği kadar korkuturdum." Afrodit derin bir iç çekti. "Ama öyle olmadı."

"Çünkü Nyx'e kulak verdin," dedim yumuşak bir sesle.

"Önce sürtüklük krallığımın kraliçesi olarak kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Ve okuldaki en ateşli çocukla birlikte olmak da, sahiplenici bir kız kafalı da olsa, bunun bir parçasıydı."

"Sanırım kulağa mantıklı geliyor," dedim.

Afrodit kısa bir tereddüt etti ve "Hatırladıkça midem bulanıyor," dedi.

"Erik'e o şeyi yapmaktan mı bahsediyorsun?"

Dudakları büküldü ve hafifçe gülerek kafasını salladı. "Tanrıça aşkına, sen tam bir erdem timsalisin. Hayır, Erik'le o işi yapmak aslında hiç kötü değildi. Görüşlerimi kendime sakladığımı ve Nyx'in yolunu bokladığımı düşününce hasta gibi oluyorum."

"Yakın zamanda Nyx'in yolundaki kakalarını büyük ölçüde temizledin. Ve ben erdem timsali falan değilim."

Afrodit bir homurtu çıkardı.

"Bunu yaptığın zaman gerçekten çok itici oluyorsun," dedim.

"Ben hiçbir zaman itici olamam," dedi. "Soru olmayan ciddi soruların bitti mi?"

"Evet, sanırım."

"İyi. Sıra bende. Stevie Rae'yle başbaşa konuşma fırsatın oldu mu?"

"I-ıh. Henüz değil."

"Ama konuşacaksın."

"Hı-hı."

"Yakında?"

"Ne biliyorsun?"

Afrodit "Senden kesinlikle bir şeyler saklıyor," dedi.

"Kırmızı çaylaklar gibi bir şeyler mi? Daha önce de söylediğin gibi?" Afrodit'in cevap vermemesi midemi iyice düğüm düğüm etmişti. "Eee?" diye üsteledim. "Ne oldu?"

"Bana öyle geliyor ki Stevie Rae'de başka kırmızı çaylakların varlığını senden saklıyor olmasının ötesinde bir şeyler var."

Afrodit'e inanmak istemiyordum ama iç sesim –tıpkı sağduyum gibi– gerçeği söylediğini fısıldıyordu. Afrodit'in Stevie Rae'yle Damgalanmış olması, onun en yakın arkadaşımla hiç kimsenin sahip olamayacağı bir bağ kurmasını sağlıyordu. Ayrıca, her ne kadar aksi için dünyaları verecek olsam da, Stevie Rae'de bir şeyler olduğunun farkındaydım. "Bana daha somut bir şeyler söyleyemez misin?"

Afrodit kafasını salladı. "Hayır. Kendini tamamen kapatmış durumda."

"Kapatmak mı? Bu da ne demek?"

"Şey, dostunun nasıl olduğunu bilirsin. Taşralı bir iyi niyet elçisinin şeffaf ve cıvıl cıvıl versiyonu olarak *Hey, millet, ne kadar iyi, tatlı ve şirin olduğuma bir baksanıza,* tarzından bahsediyorum."

Afrodit'in abartılı Stevie Rae taklidi bir hayli başarılıydı. Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Evet, genelde çok dürüst ve açık olduğunu biliyorum. Tabii eğer söylemeye çalıştığın buysa."

"Şey, artık dürüst ya da açık değil. Birkaç çaylaktan çok daha önemli ve çok büyük bir şey saklıyor."

"Lanet olsun," dedim.

"Evet," dedi. "Ama şu anda bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu yüzden biraz uyumaya bak. Dünyamızın yarın da kur-

tarılmaya ihtiyacı olacak."

"Harika," dedim.

"Harika demişken, erkek arkadaşın nasıl?"

Tatsız bir sesle "Hangisi?" dedim.

"Bay Baş Belası Ok."

Omuz silktim. "Sanırım daha iyi."

"Seni ısırmasına izin vermedin, değil mi?"

İç geçirdim. "Hayır."

"Darius o konuda haklıydı, biliyorsun. Bazılarımız için ne kadar can sıkıcı olsa da –ve bu iş için yeterli kaliteye sahip olmasan da– şu anda Yüksek Rahibe sensin."

"Ve bu kendimi daha da iyi hissetmemi sağlıyor."

"Hey, sorun yok. Bak, söylemeye çalıştığım, annemin şehir kulübündeki brunchlarındaki dry martini şişeleri gibi sıfırı tüketmiş değil, yüzde yüz formda olman gerektiği."

"Annen gerçekten de brunchta martini içer mi?"

"Tabii ki içer." Afrodit tiksinmiş gibi kafasını salladı. "Bu kadar saf olmamaya çalış. Her neyse, kendini haftanın aşk filmi gibi hissettiğin ve Stark'a aşık olduğun için aptalca bir şey yapma sakın."

"Beni biraz rahat bırak, olur mu? Aptalca bir şey yapacak değilim." Uzandım ve yataklarımızın arasında duran komodinin üstündeki şişman mumu söndürdüm.

Odanın karanlığı huzur vericiydi. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık. Ta ki tam dalıp gideceğimi sandığım bir anda Afrodit'in sesi beni süper-ayık konuma getirene kadar.

"Yarın Gece Evi'ne dönecek miyiz?"

"Sanırım dönmemiz gerekiyor," dedim. "Ne olursa olsun, Gece Evi bizim evimiz. Oradaki insanlar ve çaylaklar bizim insanlarımız. Onlara dönmemiz gerek."

"Bu durumda biraz uyusan iyi olur," dedi ve en neşeli alaycı ses tonuyla ekledi: "Çünkü yarın, kendini, annemin eski asker yardımcılarından birinin deyimiyle tam bir keşmekeşin içinde bulacaksın."

Afrodit, her zaman olduğu gibi, sinir bozucu olduğu kadar haklıydı.

BÖLÜM ON İKİ

Zoey

Afrodit'in kasvet verici ancak büyük olasılıkla doğru kehanetinin ardından asla uyuyamam sanıyordum ama yorgunluğum üstün geldi. Gözlerimi yumdum. Bir süre keyifli bir hiçlikten başka bir şey yoktu. Ancak, ne yazık ki keyif denen şey hayatımda uzun süre barınamıyordu.

Rüyamda ada o kadar mavi ve güzeldi ki beni sersemletmişti. Bir... Çevreme bakındım. Bir şatonun çatısında ayakta duruyordum. Hani şu gerçekten eski ve kaba görünüşlü, büyük taş bloklarıyla inşa edilmiş şatolardan. Çatı gerçekten çok güzeldi. Hani bir devin dişlerini andıran, çıkıntılı duvarlarla çevrelenmişti. Dört bir yanda bitkiler vardı. Hatta dalları tatlı kokulu meyvelerin ağırlığıyla bel vermiş, limon ve portakal ağaçları bile gördüm. Tam ortada ellerini başının üstüne kaldırmış, çok güzel bir kadın biçiminde bir çeşme duruyordu. Havaya açık tuttuğu ellerinin arasından kristal berraklığında sular dökülüyordu. Bu taş kadında bana tanıdık gelen bir şeyler vardı ancak bakışlarım, bu göz alıcı çatı bahçesinden, çok daha fazla hayranlık uyandıran eşsiz manzaraya çevrilmişti.

Nefesimi tutarak çatının kenarına kadar yürüdüm ve aşağıya, daha aşağıya, denizin parlak mavisine baktım. Su güzelliğin çok ötesindeydi. Hayallerin, kahkahaların ve kusursuz yaz göğünün rengini taşıyordu. Adanın kendisi, bana dev şemsiyeleri anımsatan sıradışı görünüşlü çam ağaçlarıyla sarp tepelerden oluşuyordu. Şato adanın en yüksek tepesinin zirvesine oturtulmuştu ve aşağıya, uzaklara baktığım zaman zarif villalar ve çok şirin küçük bir kasaba gördüm.

Her şey denizin mavisine boyanmıştı sanki. Ve bu ortama sihir havası veriyordu. Tuz ve portakal kokusu taşıyan esintiyi içime çektim. Hava güneşli, gökyüzü bulutlardan tamamen arınmış haldeydi ama rüyamda bu parlaklık beni hiç ama hiç rahatsız etmiyordu. Bayılmıştım! Tamam biraz serindi ve birazdan daha fazla esintiliydi ama umrumda değildi. Esintinin zindeliğini tenimde hissetmek çok hoşuma gitmişti. O anda ada cam göbeği mavinin en güzel tonlarını yansıtıyordu ama alacakaranlık çöktüğü ve güneş gökteki hakimiyetini kaybettiği zaman nasıl görüneceğini hayal ediyordum. Mavi derinleşecek, koyulaşacak ve safire dönecekti.

Rüyadaki ben gülümsedim. Safir. Ada, tam dövmelerimin rengine bürünecekti. Başımı arkaya attım ve kollarımı olabildiğince açarak uykulu hayal gücümle yarattığım bu yerin güzelliğini kucakladım.

"Demek varlığından kaçtığım zaman bile, senden kaçış yok," dedi Kalona.

Arkamdaydı. Sesi sırtımı, omuzlarımı yakıp vücudumu sarmalamıştı. Kollarımı ağır ağır indirdim. Ama dönmedim.

"Sinsice insanların rüyalarına süzülen sensin, ben değilim." Sesimin sakin ve süper-kontrollü çıkmasına sevinmiştim.

"Demek seni bana çeken bir şeylerin olduğunu itiraf etmemekte direniyorsun." Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı.

"Bak, ben seni bulmaya çalışmadım. Gözlerimi yumarken tek isteğim uyumaktı." Otomatik olarak konuşurken, sorusundan ve sesinin ve beni saran kollarının son anısından kaçınmaya çalışıyordum.

"Belli ki tek başına uyuyorsun. Yanında birisi olsaydı, sana dokunmam çok daha zor olurdu."

Sesinin hissettirdiği karmaşık özlem duygusunu bastırmaya çalışırken, Stark'ın da önceki gece söylediği, biriyle yatmamın Kalona'nın bana ulaşmasını güçleştireceği bilgisini zihnime kazıyordum. "Bu seni ilgilendirmez," dedim.

"Haklısın. Çevrende dönüp duran, varlığının tadını çıkarmaya çalışan bütün o insanlar endişelerimin tamamen ötesinde kalıyorlar."

Sözlerimi çarpıttığını yüzüne vurma zahmetine bile girmedim. Sükunetimi korumakla ve kendimi uyandırmaya çalışmakla meşguldüm.

"Beni kovaladın ama rüyalarında beni bulmaktan vazgeçmiyorsun. Sence bu ne anlama geliyor, A-ya?"

"Benim adım A-ya değil! En azından bu hayatta."

"Bu hayatta, diyorsun. Demek gerçeği kabullendin. Ruhunun beni sevmek üzere Ani Yunwiya tarafından yaratılan bakirenin reenkarnasyonu olduğunu biliyorsun. Belki de rüyalarında bana gelmeye devam ediyor olmanın nedeni budur. Uyanık zihnin ne kadar ayak direse de ruhun ve özün benimle olmak için yanıp tutuşuyor."

Cherokee halkının –benim ve büyükannemin insanlarımızın– eski adını telaffuz etmişti. Efsaneyi biliyordum. Güzel ve kanatlı bir ölümsüz Cherokee'lerle birlikte yaşamaya gelmişti ama toprağa bağlı iyi niyetli bir Tanrı olmak yerine acımasız ve kötü biriydi. Kadınları taciz ediyor, erkekleri kullanıyordu. Nihayet, kabilelerin Ghigua Kadınları olarak bilinen Bilge Kadınları bir

araya gelip topraktan bir bakire yaratmışlardı. A-ya'ya bazı özel yeteneklerin yanında can da vermişlerdi. Amaç, Kalona'nın şehvetinden istifade ederek onu yeraltına çekmek ve toprağın içine hapsetmekti. Planları işe yaramıştı. Kalona A-ya'ya direnememiş ve toprağa hapsolmuştu. En azından Neferet onu azat edene kadar orada kalmıştı.

Ve şimdi artık A-ya'nın anısını paylaşmış olduğum için, bu efsanenin ne kadar gerçek olduğunu çok iyi biliyordum.

Zihnim, *gerçek,* diye hatırlattı. *Onunla mücadele etmek için gerçeğin gücünü kullan.*

"Evet," dedim. "A-ya'nın reenkarnasyonu olduğumu biliyorum." Odaklanmak için derin bir nefes aldım ve dönüp Kalona'nın yüzüne baktım. "Ama ben onun bugünkü reenkarnasyonuyum ve bu, kendi kararlarımı kendim aldığım anlamına geliyor. Ve seninle birlikte olmayı seçecek değilim."

"Yine de rüyalarında bana gelmeyi sürdüreceksin."

Ona geldiğimi inkar etmek, bir Yüksek Rahibe'ye yakışacak türde zekice bir şeyler söylemek istiyordum ama tek yapabildiğim ona dik dik bakmak oldu. O kadar güzeldi ki! Her zamanki gibi, tam olarak giyinik değildi. Üstünde sadece bir kot pantolon vardı, o kadar. Teni bronz ve kusursuzdu; kaslarını, bende ona dokunma isteği uyandıran bir pürüzsüzlükle örtüyordu. Kalona'nın kehribar renkli gözleri ışıl ışıldı. Bana nefesimi kesen bir sıcaklık ve incelikle bakıyordu. On sekiz yaş görüntüsündeydi ama gülümsediği zaman daha da genç, çocuk misali kolayca ulaşılabilecek biri gibi duruyordu. Her şeyiyle, *aslında deli olmam gereken süper seksi bir adam,* olduğunu haykırıyordu.

Ama bu bir yalandı. Kalona aslında süper-korkutucu ve süper-tehlikeli biriydi ve nasıl görünürse görünsün içime gömülü anılar, onun özlemini ne kadar çekerse çeksin, bunu asla unutamazdım.

"Demek sonunda bana bakmaya tenezzül ettin."

Zorlama bir umursamazlıkla "Çünkü gidip beni rahat bırakmayacaktın," dedim. "Bu yüzden bir de kibar olmayı deneyeyim dedim."

Kalona başını arkaya atarak güldü. Bu bulaşıcı, ışık saçan ve çok baştan çıkarıcı bir sesti. Bende ona iyice sokulmak ve gülüşünün özgürlüğüne dahil olmak isteği uyandırmıştı. Bunu o kadar çok istiyordum ki az kalsın ona doğru bir adım atacaktım. Ancak kanatları kıpırdanmak için tam o anı seçtiler. Şöyle bir titrediler ve sonra, gün ışığının siyah karanlıklarında parlamasına ve karanlıklarının arasına gizlenmiş indigo ve mor tonları ışıklandırmasına izin verecek şekilde, kısmen açıldılar.

O kanatları görmek, görünmez bir duvara bindirmekle eşdeğerdi. Ne olduğunu –özgür irademi ve zamanla ruhumu çalmak peşinde olan, yoldan çıkmış, tehlikeli bir ölümsüz– bir kez daha hatırladım.

Hızlı hızlı "Neden güldüğünü anlayamıyorum," dedim. "Sana gerçeği söylüyorum. Aslında uçup gitmeni ve beni rüyamda huzur içinde bırakmanı istememe rağmen, sana sırf kibarlıktan bakıyorum."

"Ah, benim A-yam." Yüzü ciddileşmişti. "Seni asla rahat bırakmam. Sen ve ben birbirimize bağlıyız. Birbirimizin kurtarıcısı ya da ölüm fermanı olacağız." Bana bir adım daha sokulunca, ben de onu taklit edip bir adım geri çekildim. "Hangisi olsun, kurtuluş mu, ölüm fermanı mı?"

"Ben sadece kendi adıma konuşabilirim." Her ne kadar sırtımı yasladığım balkon korkuluklarının soğuk taşları bende bir hapishane hücresi hissi uyandırsa da sesimin sükunetini koruyabilmiş; hatta bir nebze de olsa alay katmıştım. "Ama ikisi de kulağa yeterince kötü geliyor. Kurtulmak mı? Tanrı aşkına, bana İnanç İnsanları'nı hatırlatıyorsun. Onlar seni yoldan çıkmış bir

melek olarak görecekleri için, bu durumda kurtuluş konusunda uzman kabul edilemezsin. Ölüm fermanı mı? Ciddiyim, bu da bana İnanç İnsanları'nı hatırlattı. Ne zaman bu kadar sıkıcı bir dindar oldun?"

Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapattı. Kolları beni taş korkulukla onun arasına hapseden parmaklıklara dönüşmüştü. Kanatları önce titredi, sonra da güneşi kendi karanlık parlaklıklarıyla örtebileceği şekilde iki yana açıldı. Ondan her daim yayılan korkutucu soğuğu hissediyordum. Bu beni rahatsız etmeliydi ama etmiyordu işte. Bu korkunç soğuk beni çekiyordu. Bedenimi onunkine yaslamak ve bana getirebileceği tatlı acıda yitip gitmek istiyordum.

"Sıkıcı mı? Küçük A-ya, sevgilim, yüzyıllardır ölümlülerin bana sayısız adlar taktıklarına şahit oldum ama 'sıkıcı' kelimesini ilk kez duyuyorum."

Kalona bana tepeden bakıyordu. O kadar iri cüsseliydi ki. Ve tabii bir de çıplak teni vardı. Bakışlarımı göğsünden güçlükle koparıp gözlerine çevirdim. Bana son derece rahat ve tamamen kontrollü bir ifadeyle gülümsüyordu. O kadar seksiydi ki, nefes almakta güçlük çekiyordum. Tabii ki Heath ve Stark da –ve evet Erik de– hoş, sıradışı hoşlukta, çocuklardı. Ama Kalona'nın ölümsüz güzelliği yanında hiçtiler. Kalona bir sanat eseriydi; fiziksel kusursuzluğu kişileştiren bir tanrıça heykeli gibiydi. Canlı olduğu için çok daha çekiciydi ve işte buradaydı. Benim için buradaydı.

"Geri çekilmeni istiyorum." Sesim titremesin diye sonuçsuz bir çaba göstermiştim.

"Gerçekten istediğin bu mu, Zoey?"

Gerçek adımı telaffuz etmesi içimi titretmiş, beni A-ya hitabından çok daha fazla etkilemişti. Yere sağlam basmak ve büyüsü altında düşmemek için, parmaklarımı şatonun taşlarına bastır-

dım. Derin bir nefes aldım ve yalan söylemeye, ona, *evet, benden uzaklaşmanı gerçekten istiyorum*, demeye hazırlandım.

Gerçeğin gücünü kullan. Bu kelimeler zihnimde yankılanıp duruyordu.

Gerçek neydi? Kollarına atılmamak için kendimle mücadele etmem gerektiği mi? A-ya'nın kendini ona teslim edişini düşünmeden duramadığım mı? Ya da diğer gerçek mi? Benim en önemli dertleri ev ödevi ve acımasız kızlar olan sıradan bir kızdan başka bir şey olmamam mı?

Gerçeği söyle.

Gözlerimi kırpıştırdım. Gerçeği söyleyebilirdim.

"Şu anda gerçekten istediğim tek şey, uyumak. Normal olmak istiyorum. Okul ve araba sigortamı ödemek ve benzinin ne kadar pahalı olduğu konusunda endişelenmek istiyorum. Eğer bu konularla ilgili herhangi bir şey yapabilirsen, ciddi anlamda minnettar kalırım." Bakışlarımı gözlerinden bir an bile ayırmadan, bu gerçek kırıntısının bana güç vermesi için dua ettim.

Gülümsemesi genç ve muzipti. "Neden bana gelmiyorsun, Zoey?"

"Şey, bu bana az önce bahsettiğim şeylerden hiçbirini sağlamaz."

"Sana o dünyevi şeylerden çok daha fazlasını verebilirim."

"Evet, bundan eminim. Ama vereceklerinden hiçbiri normal olmaz ve şu anda her şeyden çok isteyeceğim tek şey, normallik."

Gözlerimin içine bakıyordu. Tereddüde düşmemi, gerilip kekelememi ya da daha kötüsü paniğe kapılmamı beklediğini görebiliyordum. Ama ona gerçeği söylemiştim ve bu benim için küçük ama parlak bir zaferdi. Bana güç veren bir zafer. Sonunda bakışlarını kaçıran Kalona oldu. Sesi birden kararsız ve şüpheli bir tona bürünmüştü. "Böyle olmam gerekmiyor. Senin için daha

fazlası olabilirim." Yeniden gözlerime baktı. "Sen benim yanımda olursan bambaşka bir yol çizebilirim."

A-ya'nın içimde uyandırdığı şeye temas ederken, sözcüklerinin neden olduğu duygu selini belli etmemeye çalıştım.

Zihnim gerçeği bul, diye ısrar ediyordu ve bir kez daha gerçeği bulup dile getirdim. "Keşke sana inanabilseydim ama inanmıyorum. Göz alıcı ve sihirlisin ama aynı zamanda bir yalancısın. Sana güvenmiyorum."

"Ama güvenebilirdin," dedi.

"Hayır,"dedim dürüstçe. "Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Dene. Bana bir şans ver. Bana gel ve kendimi sana ispatlamama olanak tanı. Gerçekten sevgilim, tek bir kelime etmen, evet demen yeterli." Eğildi ve aynı zamanda zarif, güçlü ve baştan çıkarıcı olmayı başaran bir hareketle, dudaklarının tenime usulca dokunmasına ve içimi ürpertmesine neden olacak bir fısıltıyla "Kendini bana ver. Sana yemin ederim, en derin hayallerini gerçekleştiririm," dedi.

Nefesim hızlanmıştı. Avuçlarımı arkamdaki taş duvara iyice yasladım. O anda sadece tek bir kelime söylemek istiyordum: Evet. Ve bunu yapmam halinde neler olacağını çok iyi biliyordum. Böylesi bir teslimiyeti A-ya aracılığıyla tecrübe etmiştim.

Kıkırdadı. Boğuk ve kendinden emin bir ses çıkarmıştı. "Haydi, kayıp aşkım. Tek bir kelime: Evet. Ve bütün hayatın sonsuza dek değişecek."

Dudakları artık kulağımın yakınında değildi ama bakışları bakışlarımı yine esir almıştı. Gözlerimin içine bakarak gülümsüyordu. Genç ve mükemmel, güçlü ve kibardı.

Evet demeyi o kadar çok istiyordum ki konuşmaya korkuyordum.

"Sev beni," diye mırıldandı. "Bir tek beni sev."

Zihnim, ona duyduğum arzuya rağmen, söylediklerini işlemekle meşguldü. Ve nihayet evet dışında bir kelime bulabildim. "Neferet."

Kaşları çatıldı. "Ne olmuş ona?"

"Benim sadece seni sevmem gerektiğini söylüyorsun ama sen kendin de özgür değilsin. Neferet'le birliktesin."

Özgüvenini kısmen kaybetmişti. "Neferet senin meselen değil." Bu kelimeler kalbimi sıkıştırmıştı. Ve o anda, için için onunla birlikte olduğunu inkar etmesi, bana o işin bitmesini istediğimi fark ettirdi. Hayal kırıklığım beni iyice güçlendirmişti. "Sanırım Neferet benim de meselem," dedi. "Onu son gördüğümde, beni öldürmeye çalışıyordu ve o zaman seni reddediyordum. Sana evet dediğim anda aklını kaçırır... En azından aklından geriye kalanları. Bir kez daha."

"Neden Neferet'i konuşuyoruz? O burada değil. Çevremizdeki şu güzelliğe bir baksana. Böyle bir yere benim yanımda hükmetmenin, fazla modernleşen bir dünyaya eski usulleri geri getirmenin nasıl bir şey olacağını bir düşünsene." Tek elini, kolumu okşamak üzere aşağı kaydırdı. Tenimde ürperen hisleri ve eski usulleri geri getirmekle ilgili yorumuyla zihnimde çalmaya başlayan tehlike çanlarını yok sayarak, en mızmız ergen ses tonumu takındım.

"Cidden Kalona, Neferet'le daha fazla drama yaşamak istemiyorum. Bunu kaldırabileceğimi hiç sanmıyorum."

Ellerini, ne kadar bunaldığını göstermek istercesine, hızla havaya kaldırdı. "Neden hâlâ Tsi Sgili'den bahsediyoruz? Sana onu unutmanı emrediyorum. O bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Kolları çözülüp taşla onun arasındaki hapis halimden kurtulunca, hızla yana çekildim. Aramıza mesafe koymakta kararlıydım. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve bunu kolları çevremdeyken yapamazdım.

Kalona da peşimden geldi ve bu defa sırtımı, balkon korkuluklarının alçak kısmına, dişlerin arasındaki boşluğa dayamama neden oldu. Arkamda sadece diz hizama kadar çıkan bir dayanak vardı. Orada sırtımı okşayan ve saçlarımı hareketlendiren rüzgârı hissedebiliyordum. Arkama bakmama gerek yoktu. Boşluğun baş döndürücü olduğunu ve aşağıda, çok aşağıda masmavi suların beklediğini biliyordum.

"Benden kaçamazsın." Kalona kehribar gözlerini kısmıştı. Baştan çıkarıcı dış görüntüsünün arasında öfkenin kıpırdanmaya başladığının farkındaydım. "Ve şunu çok iyi anlamalısın ki yakında dünyaya ben hükmedeceğim. Eski usülleri geri getireceğim ve bunu yaparken bu modern insanları bölecek, buğdayı kabuklarından ayıracağım. Buğdaylar yanımda kalacak ve beni beslerken büyüyüp coşacaklar. Kabuklar ise yanıp hiçliğe dönüşecek."

İçime korkunç bir sıkıntı çökmüştü. Eski, şiirsel kelimeler kullanıyordu ama benim bildiğim şekliyle dünyanın sonunu ve sayısız insanın –vampir, çaylak ve insan– yok oluşunu anlattığından hiç şüphem yoktu. Midem bulanmaya başlamıştı. Kafamı arkaya atıp ona neden bahsettiğini anlamıyormuşum gibi bir bakış attım. "Buğday? Kabuklar? Özür dilerim ama seni takip edemiyorum. Anlayabileceğim bir şekilde ifade etmen gerekecek."

Uzunca bir süre hiçbir şey demedi. Bana sessizce baktı. Sonra dolgun dudaklarını büken cılız bir gülümsemeyle uzandı ve yanağımı okşadı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, benim küçük, kayıp aşkım."

Vücudum donakalmıştı. Elini yanağımdan boynuma doğru kaydırarak, tenimde soğuk bir ısı bıraktı.

"Benimle oynuyorsun. Ertesi gün ne giyeceğinden ya da öpüşeceği bir sonraki çocuktan başka bir şey düşünmeyen liseli kız rolünü hakkıyla oynadığını sanıyorsun. Ama beni hafife alıyorsun. Seni tanıyorum, A-ya. Seni çok iyi tanıyorum."

Kalona'nın eli daha da aşağıya kaydı. Nihayet mememi avuçladığı anda, nefesim kesiliverdi. Baş parmağını oradaki en hassas noktanın üstünde dolaştırdı ve bir anda buz gibi bir arzuyla sarsıldım. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, kendimi okşayışıyla titremekten alıkoyamıyordum. Orada, rüyamdaki bir çatıda, arkamda deniz, önümde Kalona'yla, hipnotize edici dokunuşuna tutsak olmuştum ve o anda korkunç bir kesinlikle, beni ona çeken tek şeyin A-ya'nın anıları olmadığını anladım. Beni ona çeken *ben*dim; kalbim, ruhum ve arzularım.

"Hayır, lütfen dur." Bu sesleri yok sayamayacağı, güçlü bir sesle söylemeye niyetlenmiştim ama sesim, nefessiz ve cılız çıkmıştı.

"Durmak mı?" Bir kez daha kıkırdadı. "Gerçeğini kaybetmiş gibisin. Durmamı istemiyorsun. Vücudun, dokunuşum için ölüyor. Bunu inkar edemezsin. Bu yüzden bu aptalca dirençten sıyrıl. Beni ve yerinin benim yanım olduğunu kabul et. Bana katıl ve birlikte yepyeni bir dünya yaratalım."

Ona doğru uzandım ama "Yapamam," diye fısıldamayı başardım.

"Bana katılmazsan düşmanım olacaksın ve seni de diğer samanlarla birlikte yakacağım." Konuşurken bakışları gözlerimden göğüslerime kaymıştı. Şimdi her iki mememi de avuçlarının içinde tutuyordu. Beni okşarken ve bütün bedenime istenmeyen bir arzu, kalbime, beynime ve ruhuma buzdan dalgalar pompalarken, kehribar gözleri yumuşamış ve odaklarını kaybetmiş gibiydiler.

O kadar çok titriyordum ki, sesim de titrek çıkmıştı. "Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Gerçek değil." Kendi kendimi ikna etmeye çalışır gibiydim.

Bana beslediği şehvet onu daha da çekici kılmıştı. Göğüslerimi okşamaya devam ederken bana gülümsüyordu. "Evet, senin

rüyan. Gerçi burada en derin ve gizli arzuların kadar, gerçekler ve gerçeklik de var. Zoey, bu rüyada istediğin her şeyi yapmakta özgürsün. Dilediğin her şeyi yapabiliriz."

Bu sadece bir rüya. Bu kelimeleri kendi kendime tekrarladım. *Lütfen, Nyx, artık uyanayım.*

"Seninle olmak istiyorum," dedim. Kalona'nın gülüşü zafer duygusuyla aydınlanmıştı ama beni ölümsüz ve fazlasıyla tanıdık kollarının arasına kilitlemesine fırsat bırakmadan, hemen ekledim. "Ama gerçek şu ki, seni ne kadar kötü istersem isteyeyim, ben hâlâ Zoey Kızılkuş'um, A-ya değil. Ve bu, bu hayatta Nyx'in yolunu seçtiğim anlamına geliyor. Sana teslim olarak tanrıçama ihanet etmeyeceğim." Bu son sözcükleri haykırırken, kendimi arkaya doğru attım ve şatonun çatısından aşağı, çok çok uzaktaki kayalık sahile bıraktım.

Kendi çığlıklarımın arasında, Kalona'nın adımı haykırdığını duyuyordum.

BÖLÜM ON ÜÇ

Zoey

Biri beni bir örümcek kuyusuna atmış gibi çığlıklar atarak yatakta doğruldum. Kulaklarım çınlıyor, bedenim zangır zangır titriyordu. Ancak, bu panik duygusunun arasında, çığlık atan tek kişinin ben olmadığını fark ettim. Karanlıkta çevreme bakınırken, güçlükle de olsa susmayı başardım ve kafamı toplamaya çalıştım. Hangi cehennemdeydim acaba? Denizin dibinde mi? Adanın kayalıklarında paramparça mı olmuştum?

Hayır... Hayır... Benediktin Manastırı'nda, Afrodit'le bana verdikleri yatakhane odasındaydım. Ve Afrodit de yanımdaki yatakta deli bir kadın gibi çığlık atmaktaydı.

"Afrodit!" diye bağırdım. "Dur, benim. Her şey yolunda."

Çığlığı kesildi ama hızlı hızlı, kesik kesik nefes alıp vermeye devam ediyordu. Panik Ataklar Ülkesi'nde ikamet ediyormuş gibi, "Işık! Işık!" diye bağırıyordu. "Işığa ihtiyacım var. Görmeliyim!"

"Pekâlâ, pekâlâ. Dayan." Aramızdaki komodinde duran mumu hatırlayarak, el yordamıyla bir çakmak bulmak için uzandım. Mumu yakabilmek için, sol elimle sağ elimin bileğini kavrayıp elimin titremesine mani olmak zorunda kalmıştım. Buna rağ-

men, kandilin tutuşması ve mum ışığının aydınlığının Afrodit'in hayalet misali bembeyaz suratını ve kan çanağı gözlerini aydınlatması birkaç dakika aldı.

"Aman Tanrım! Gözlerin!"

"Biliyorum! Biliyorum! Lanet olsun! Hâlâ göremiyorum," diye hıçkırıyordu.

"Endişelenme. Endişelenme... aynı şey geçen sefer de olmuştu. Sana ıslak bir havlu ve biraz su getireceğim. Geçen seferki gibi. Ve..." Afrodit'in kan kırmızısı gözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini hatırlayınca, sesim kesilivermişti. Yatakla lavabo arasındaki yolda donakaldım. "Yine bir görüş geldi, değil mi?"

Hiçbir şey demedi. Ellerini yüzüne örttü ve hıçkırarak kafasını salladı.

Telaşlı adımlarla lavaboya koşarken "Her şey yolunda. Her şey iyi olacak," deyip duruyordum. Bir el havlusu kapıp soğuk suyla ıslattım ve yakındaki iki bardaktan birini doldurdum. Sonra telaşla Afrodit'in yanına döndüm. Elleri yüzünde, yatağın kenarında oturmaya devam ediyordu. Hıçkırıkları isterik bir ağlama krizinden, derin iç çekişlere dönüşmüştü. Arkasına dolaşıp yastıklarını düzelttim. "Al, iç şunu. Sonra da yatmanı istiyorum. Havluyu gözlerinin üstüne yerleştireceğim."

Ellerini yüzünden çekti ve görmeyen gözleriyle, bardağa uzandı. Bardağı tutmasına yardım ettim ve suyun tamamını büyük bir susuzlukla boşaltmasını izledim. "Birazdan bir bardak daha getiririm," dedim. "Şimdi arkana yaslan ve şunu gözlerinin üstüne koy."

Afrodit, yastıklara dayandı. Kör gözlerini kırpıştırdı. Gerçekten çok korkunç görünüyordu. Gözleri kan içindeydi; fazlasıyla beyaz suratında tuhaf ve hayaletimsi görünüyorlardı.

"Seni sadece bir karaltı gibi görüyorum," dedi cılız bir sesle. "Ama kanıyormuşsun gibi, kıpkırmızısın." Sözlerini bir hıçkırıkla tamamladı.

"Kanamıyorum. Ben iyiyim. Bu daha önce de olmuştu, hatırlasana. Gözlerini kapatıp bir süre yatınca düzelmiştin."

"Hatırlıyorum ama bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum."

Gözlerini yumdu. Havluyu kapatıp nazik hareketlerle gözlerinin üstüne yerleştirdim. Sonra "Geçen sefer de bu kadar kötüydü," diye yalan söyledim.

Ellerini iki yanına indirmeden önce havluya dokundu. Lavaboya döndüm ve bir bardak daha su aldım. Ona aynadan bakarak "Korkunç bir görüş müydü?" diye sordum.

Dudaklarının titrediğini gördüm. Uzun, titrek bir nefes aldı. "Evet."

Yatağın yanına döndüm. "Biraz daha su ister misin?"

Kafasını salladı. "Cayır cayır yanan bir çölde maraton koşmuşum gibi hissediyorum. Böyle bir şeyi hayatta yapmazdım tabi. O kadar terlemek çok itici."

Her zamanki hali gibi konuşmasına sevinerek gülümsedim ve bardağı tutmasına yardım ettim. Sonra yüzüm ona dönük halde yatağa oturdum ve bekledim.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi.

"Özür dilerim. Hiçbir şey demeyerek sabır gösterdiğimi sanıyordum." Duraksadım. "Darius'u çağırmamı ister misin? Ya da Damien'i? Ya da ikisini birden?"

"Hayır!" dedi Afrodit telaşla. Birkaç defa yutkunduğunu gördüm. Sonra daha sakin bir sesle ekledi. "Bir süre hiçbir yere gitme, olur mu? Şu anda... Gözlerim göremezken yalnız kalmak istemiyorum."

"Tamam. Hiçbir yere gitmiyorum. Bana görüşten bahsetmek ister misin?"

"Pek değil. Ama sanırım bahsetmem gerek. Yedi vampir gördüm. Önemli ve güçlü görünüyorlardı, belli ki hepsi de Yüksek

Rahibeydiler. Ciddi anlamda muhteşem bir yerdeydiler. Kesinlikle eski paraydı. Merak uyandıran bir zevkle döşenmiş, şu yeni zengin zırvaları gibi değildi." Gözlerimi çevirdim; ne yazık ki bunu görememişti. "Önce bir görüş olduğunu bile anlamadım. Rüya sandım. Tahta benzer şeylerde oturan bu vampirleri izliyor ve ürkütücü, rüyamsı bir şeylerin gerçekleşmesini bekliyordum. Hani Justin Timberlake'e dönüşmeleri, ayağa fırlayıp beni soymaya ve Sexy Back şarkısını söylemeye başlamaları falan gibi."

"Hah," dedim. "İlginç bir rüyaymış. Ahmaklığına ve yaşlanmaya başlamasına rağmen, çocuğun inanılmaz bir cazibesi var."

"Ah, bir rahat dursan! Çevrende, yeni bir erkeğin daha hayalini kuramayacak kadar çok erkek var zaten. Justin'i bana bırak. Her neyse, vampirler ne Justin'e dönüştüler ne de striptize başladılar. Tam neler olduğunu merak etmeye başlamıştım ki Neferet'in içeri girmesiyle bir görüş geldiği mega-bariz bir hal aldı."

"Neferet!"

"Evet. Kalona da yanındaydı. Bütün konuşmayı o yaptı ama vampirler ona bakmıyorlardı. Hepsi, ağzıları bir karış açık halde Kalona'yı izlemekle meşguldüler."

Hiçbir şey demedim ama ne hissettiklerini biliyordum.

"Neferet, Erebus ve onun getirdikleri değişiklikleri kabullenmekle, her şeyi yerinden oynatmak ve eski usülleri geri getirmekle ilgili bir şeyler söylüyordu. Falan filan..."

"Erebus!" diye haykırarak falan filanlarını yarıda kestim. "Yani hâlâ Kalona'nın Erebus olduğunu mu iddia ediyor?"

"Evet ayrıca kendi kendisinden de Nyx'in beden bulmuş hali olarak bahsediyordu ama söylediği her şeyi duyamadım çünkü tam o anda yanmaya başladım."

"Yanmaya mı başladın? Alev almak gibi mi yani?"

"Şey, yanan tam olarak ben değildim. Vampirlerin bazılarıy-

dı. Çok tuhaftı. Aslına bakarsan, gördüğüm en tuhaf görüş olduğunu söyleyebilirim. Bir tarafım yedi vampirle konuşan Neferet'i seyrediyordu. Diğer tarafımsa vampirlerle birlikte, tek tek odadan çıkıyordu. Hepsinin Neferet'in anlattıklarına inanmadıklarını hissediyordum ve o vampirlerin yanında kaldım. Ta ki onlar yanana kadar."

"Tutuşana kadar mı demek istiyorsun?"

"Evet ama gerçekten çok acayipti. Bir an, Neferet hakkında olumsuz düşüncelere sahip olduklarını sanıyordum; bir sonraki an pat diye alev aldılar. Ama tutuştuklarında, geniş bir tarlanın tam ortasındaydılar. Ve yanan onlar değildiler." Afrodit durdu ve bardakta kalan suyun tamamını içti. "Onlarla birlikte pek çok insan yanıyordu; insanlar, vampirler ve çaylaklar. Hepsi, lanet olası dünyanın tamamını içine alacak kadar genişlemiş gibi görünen bir tarlanın içindeydiler."

"Ne?"

"Evet, ciddi anlamda kötüydü. Daha önce vampirlerin ölümüne dair bir görüş gelmemişti. Yani seninle ilgili o iki görüş dışında. Zaten sen de sadece bir çaylaksın, bu yüzden onları saymıyorum."

Afrodit'e kaş çatarak boşa enerji harcadım. Ne de olsa beni göremiyordu. "Yanan vampirler dışında sana tanıdık gelen kimse oldu mu? Neferet ve Kalona da orada mıydılar?"

Afrodit bir an için hiçbir şey demedi. Sonra uzanıp gözlerinin üstündeki nemli havluyu kaldırdı. Gözlerini kırpıştırdı. Kırmızı rengin solmaya başladığını görebiliyordum. Bana gözlerini kısarak baktı. "Şimdi daha iyiyim. Seni büyük ölçüde görebiliyorum. Görüşün sonu şöyleydi: Kalona da oradaydı. Ama Neferet yoktu. Ama sen vardın. Kalona'yla birlikteydin. Birlikteydin derken, ciddiyim. Elleri üstündeydi ve sen halinden son derece hoşnuttun. O öpüşüp koklaşma sahnesini izlemek zorunda kaldığım için ıyyk

dememe izin ver, lütfen. Hele siz ikinizin pis işler çevirmenizi kızarmaya yüz tutmuş insanların perspektifinden izlemek zorunda kaldığım için. Çünkü, bizim bildiğimiz dünyanın sonunu getiren şeyin senin Kalona'yla birlikte olman olduğu bariz ötesiydi."

A-ya'nın Kalona'nın kolları arasındaki halinin hatırasını silmek ister gibi, titreyen elimi yüzümde dolaştırdım. "Kalona'yla asla birlikte olmayacağım."

"Pekâlâ, söylemeye hazırlandığım şeyi kaltaklık olsun diye söylemiyorum. En azından bu defalık."

"Durma, söyle."

"Sen A-ya'nın yeniden canlanmış haliydin."

"Bunu zaten biliyoruz." Sesim niyet ettiğimden çok daha keskin çıkmıştı.

Afrodit elini havaya kaldırdı. "Dur bir dakika. Seni suçluyor değilim. Sadece, bir anlamda ruhunu paylaştığın bu eski zamandan kalma Cherokee kızı, Kalona'yı sevmek üzere yaratılmıştı, değil mi?"

"Evet ama şunu anlaman gerek. Ben. O. Değilim." Her bir kelimeyi ağır ağır, üstüne basa basa telaffuz etmiştim.

"Bak Zoey. Bunu ben de biliyorum. Ayrıca, senin Kalona'dan hiç kimseye itiraf etmek istemeyeceğin kadar etkilendiğini de biliyorum. Ve bu hiç kimseye kendin de dahilsin. Seni bayıltacak kadar güçlü bir A-ya anısı yaşadın zaten. Ya bu çekim gücü ruhuna iyice döşenmiş olduğu için ona olan hislerini tamamen kontrol etmekten acizsen?"

"Bunu düşünmedim mi sanıyorsun? Lanet olsun, Afrodit! Kalona'dan uzak duracağım." Sıkıntımı bağırarak dışavuruyordum. "Hem de tamamen uzak! Böylece bir daha onunla birlikte olmam gibi bir şey mümkün olmayacak ve görüşün gerçekleşmeyecek."

"O kadar basit değil ki. Onunla birlikte olduğun görüş, bana

gelen tek görüş değildi. Aslında düşündüğüm zaman anlıyorum ki, ilk defa gırtlağının kesildiğini ve başının gövdenden ayrıldığını gördüğüm ve boğulmanı izlediğim o iki görüşe az da olsa benziyordu. Strese baksana!"

"Evet, hatırlıyorum. Gördüğün benim ölümümdü."

"Evet ama şu ana kadar, senin ölümlerini bir tek ben tecrübe ettim. Ve tekrar ediyorum, hiç hoş değildi."

"Lütfen şu görüşlerini anlatır mısın?"

Bana uzun, sıkıntılı bir bakış attı ama devam etti. "Demek istediğim, görüşüm, tıpkı seni ölürken gördüğüm o diğer iki görüş gibi ikiye ayrılmıştı. Bir an Kalona'nın suratını emip onunla pis şeyler yapıyorsun. Ah, ayrıca sıkıntıyı da hissettim."

"Şey, çok mantıklı. Yanıyormuşsun." Lanet olası görüşü anlatmaya bir türlü dönemediği için canım feci halde sıkılmıştı.

"Hayır, başka bir sıkıntıdan bahsediyorum. Yanan insanlardan gelmediğinden adım gibi eminim. Orada başkaları da vardı ve onlar baskı ve tehdit altındaydılar."

"Baskı ve tehdit mi? Kulağa çok kötü geliyor." Midem yine acımaya başlamıştı.

"Evet. Ciddi anlamda rahatsız ediciydi. Bir an insanlar yanıyor, tonlarca sıkıntı vs. hissediyorum ve sen o kötü melekle bazı haltlar karıştırıyorsun. Sonra her şey değişiveriyor. Tamamen farklı bir gün ve farklı bir mekan. İnsanlar hâlâ yanıyor ve ben sıkıntı zımbırtısını hissetmeye devam ediyorum ama sen Kalona'yla pis şeyler yapmak yerine, kollarının arasından sıyrılıyorsun. Gerçi çok da uzaklaşmıyorsun. Ve ona bir şey diyorsun. Her ne diyorsan, her şeyi değişiveriyor."

"Nasıl?"

"Onu öldürüyorsun ve ateş vs. sona eriyor."

"Ben Kalona'yı mı öldürdüm?"

"Evet. En azından bana öyle geldi."

"Acaba ona bu kudrete sahip olabilecek ne söylemiş olabilirim?"

Afrodit omuz silkti. "Bilmiyorum. Seni duymadım. Görüşü yanan insanların perspektifinden izliyor ve dört bir yandan gelen o aptal sıkıntıyı yaşıyordum. Senin gevelediğin her heceye dikkat edemeyecek kadar acı içindeydim."

"Öldüğünden emin misin? Onun ölmemesi gerek, ne de olsa ölümsüz."

"Bana öyle geldi. Her ne dediysen onu yok etti."

"Ortadan mı kayboldu yani?"

"Aslında, daha çok patladı diyebiliriz. Bir anlamda. Tarifi çok zor; çünkü ben yanıyordum ve o gerçekten, gerçekten parlak bir hal aldı. Ne olduğunu görmek çok zordu. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim, solup gitti denebilir. Ateş durdu ve ben her şeyin yoluna gireceğini hissettim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Sen ağladın."

"Ha?"

"Kalona'yı öldürdükten sonra ağladın. Hıçkırarak falan. Sonra görüş sona erdi ve ben dehşet verici bir baş ağrısı ve feci halde acıyan gözlerle uyandım. Ah, bir de aklını kaçırmış gibi çığlık atıyordun." Bana uzun bir bakış attı. "Çığlık demişken, neden öyle bağırdın?"

"Kötü bir rüya gördüm."

"Kalona'yla ilgili mi?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Çok fena. Zoey, konuşmak zorundasın. Kalona ve sen parti yaparken dünyanın kül olduğunu gördüm ben. Bu iyi bir şey değil."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim. "Hatırlasana, beni onu öldürürken de gördün."

Israrcı bir sesle "Rüyanda ne oldu?" diye sordu.

"Dünyayı ayaklarımın altına serdi. Her şeyi eski usullere dönüştüreceğini ve benim de onunla birlikte hükmetmemi istediğini ya da buna benzer bir şeyler söyledi. Sadece hayır demekle kalmadım, asla dedim. O da dünyayı..." Aman Tanrıçam! "Bekle! İnsanların geniş bir tarlada yandıklarını mı söylemiştin? Bir buğday tarlası olabilir mi? "

Afrodit omuz silkti. "Sanırım. Bana göre bütün tarlalar birbirine benzer."

Göğsüm sıkışmıştı; karnım ağrıyordu. "Buğdayları kabuklarından ayıracağını ve kabukları yakacağını söylemişti."

"Ne kabuğu?"

"Bilmiyorum ama herhalde buğdayın bir parçası olsa gerek. Pekâlâ, hatırlamaya çalış. Şu içinde yandıkları tarlada uzunca, altın renkli şeyler mi vardı yoksa yeşil miydi? Samana mı, mısıra mı yoksa buğdaya mı benziyordu?"

"Sarıydı... ve uzun ve otumsu. Sanırım buğday olabilir."

"Yani Kalona'nın rüyamda bana savurduğu tehdit, senin görüşünde gerçekleşti, öyle mi?"

"Tek fark, senin rüyanda ona teslim olup büyük bir sevişme seansı başlatmamış olman. Yoksa başlattın mı?"

"Hayır, başlatmadım! Kendimi bir uçurumdan aşağı attım. Zaten öyle deli gibi çığlık atmamın nedeni de buydu."

Kırmızı gözleri iri iri açılmıştı. "Ciddi misin? Uçurumdan mı atladın?"

"Şey, aslında bir şatonun çatısından atladım ama şato bir tepenin zirvesindeydi."

"Kulağa çok kötü geliyor."

"Bu, yaptığım en korkunç şeydi ama orada onun yanında kalmak kadar kötü olamazdı." Dokunuşunu ve bana hissettirdiği o korkunç ve insanın ruhuna işleyen özlemi hatırlayıp ürperdim. "Ondan uzaklaşmam gerekiyordu."

"Şey, bunu gelecekte tekrar düşünmen gerekecek."

"Ha?"

"Lütfen söylediklerime biraz dikkat eder misin? Kalona'nın dünyayı ele geçirdiğini gördüm diyorum. İnsanları öldürmek için ateşi kullanıyordu ve insanlar derken vampirleri ve insanları kastediyorum. Ve onu sen durdurdun. Dürüst olmak gerekirse, görüşümün bize, onu durdurabilecek, yaşayan tek şahsiyetin sen olduğunu anlattığına inanıyorum. Bu yüzden, ondan kaçman imkansız. Zoey, onu öldürecek kadar önemli ne söylediğini bulman ve sonra Kalona'ya gitmen gerekecek."

"Hayır. Hayatta gitmem!"

Afrodit bana acıma dolu bir bakış attı. "Bu reenkarnasyon zımbırtısıyla savaşman ve Kalona'yı sonsuza dek yok etmen şart."

Birisi kapıyı yumruklamaya başlarken, aklımdan geçen tek cümle, "*Ah, lanet olsun!*"du.

BÖLÜM ON DÖRT

Zoey

"Zoey? Orada mısın? Beni içeri alır mısın?"

Bir nefeste yataktan fırlayıp kapıya koştum. Hızla çekip açınca, Stark'ı kapı pervazına yaslanmış halde buldum. "Stark? Neden yatağında değilsin?" Altında bir hastane pantolunu vardı; üstü çıplaktı. Göğsü, bedenin üst tarafını neredeyse tamamen saran bir bandajla sarılıydı. Yüzü kemik rengiydi ve alnı ter içindeydi. Kısa ve keskin nefesler alıyordu ve yere yığılması an meselesiymiş gibi görünüyordu.

Fakat sağ elinde sımsıkı tuttuğu ve bir okun çekilmiş olduğu bir yay vardı.

"Lanet olsun. Bayılmadan, onu bir an önce içeri sok. Düşerse hayatta kaldıramayız. Yerde sürüklenmeyecek kadar iri yarı."

Stark'ı tutmaya çalıştım ama gücüyle beni şaşırtarak elimden kurtuldu. "Hayır, ben iyiyim," dedi ve dolabın içinden birinin fırlamasını bekler gibi, çevresine bakınarak içeri girdi. Nefesini kontrol altına alarak "Bayılmayacağım," dedi.

Önünde durdum ve dikkatini üzerime çekerek "Stark, burada kimse yok," dedim. "Senin burada ne işin var? Merdivenleri tırmanmayı bir yana bırak, yatağından bile çıkmaman gerekirdi."

"Seni hissettim. Korkmuştun. Bu yüzden sana geldim."

"Kötü bir rüya gördüm, hepsi bu. Tehlikede falan değildim."

"Kalona? Yoksa yine rüyana mı girdi?"

Afrodit "Yine mi?" diye sordu. "Ne zamandır Kalona düşleri görüyorsun?"

Stark "Birisiyle yatmadığın zaman –ki sadece bir oda arkadaşından bahsetmiyorum– Kalona istediği zaman rüyalarına girebilir," dedi Stark.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Gördüklerim sadece rüyaydı," dedim.

"Bundan emin miyiz?" dedi Afrodit.

Soruyu Stark'a yöneltmişti ama cevabı ben verdim. "Şey, ölü değilim. Demek ki sadece bir rüyaymış."

"Ölü değilim mi? Bunu bana açıklaman gerekecek," dedi Stark. Her ne kadar solgun görünmeye devam etse de, nefesi düzene girmişti ve her haliyle, yeminini tutmaya ve Yüksek Rahibesini korumaya hazır bir Savaşçıya benziyordu.

"Zoey rüyasında, Kalona'dan kaçabilmek için bir uçurumdan aşağı atlamış," dedi Afrodit.

"Sana ne yaptı?" Stark'ın sesi alçak ama öfke doluydu.

"Hiiç," dedim telaşla.

"Çünkü o bir şey yapmaya fırsat bulamadan aşağı atlamışsın," dedi Afrodit.

"Ne yapmaya çalışıyordu?" dedi Stark.

İç geçirdim. "Her zamanki şeyler. Beni kontrol etmek istiyor. O böyle söylemiyor, tabii, ama istediği bu ve ben istediği şeyi ona asla vermeyeceğim."

Stark'ın çenesi gerilmişti. "Sana rüyalarında ulaşmaya çalışacağını tahmin etmeliydim. Hilelerini iyi biliyorum. Heath ya da Erik'le birlikte yatmanı sağlamalıydım."

Afrodit homurdandı. "Bu da iyi. Üç numaralı erkek arkadaş, senin bir ya da iki numaralı erkek arkadaşla yatmanı istiyor."

"Ben onun erkek arkadaşı değilim." Stark adeta kükremişti. "Ben onun Savaşçısıyım. Onu koruyacağıma yemin ettim. Bu zırva bir aşktan ya da aptalca bir kıskançlıktan çok daha fazla anlam taşıyor."

Afrodit ona bakakalmıştı. Hayatında ilk kez ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Stark, sadece bir rüyaydı." Hissettiğimden daha ikna edici bir sesle konuşmuştum. "Kalona rüyama hangi sıklıkla girerse girsin, sonuç değişmeyecek. Ona asla yenilmeyeceğim."

"Bundan emin olsan iyi olur," dedi Afrodit. "Yoksa hepimizin başı ciddi belaya girecek."

"Ne demek istiyor?"

"Bir görüş daha geldi, o kadar."

"O kadar mı? Hafife alınmak bu kadar olur herhalde." Afrodit, Stark'a bir bakış attı. "Eee, okçu çocuk, Zoey'le yatman, Kalona'yı rüyalarından uzak tutar mı dersin?"

"Tutmalı," dedi Stark.

"O zaman bence bunu mutlaka yapmalısın. Ve böyle bir durumda üçüncü bir şahsa yer olmadığına göre, hemen gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Darius her neredeyse oraya. Ve hayır, penguenlerin rahatsız olup olmaması umurumda değil. Cidden, berbat bir baş ağrısı çekiyorum. Sadece uyuyacağım ama vampirimle uyumak istiyorum. Hepsi bundan ibaret."

Kıyafetlerini ve çantasını topladı. Bir tuvalete dalacağını ve Darius'u bulmadan önce rahibe geceliğinden kurtulacağını tahmin ettim. Ve bu da bana, benim de bir büyükanne geceliği içinde

olduğumu hatırlattı. Yatağıma çöktüm ve iç geçirdim. Ah, evet, Stark beni çıplak halde de görmüştü ve bu, penye bir büyükanne geceliği giymekten çok daha utanç vericiydi. Omuzlarım çöktü. Tanrıçam, birden-fazla-erkek-arkadaşa-sahip bir genç kız için ah-ne-müthiş-görünüyorum konusunda bir hayli kötüydüm.

Afrodit kapıya ulaşırken arkasından seslendim. "Lütfen, görüşünden bahsetmeden önce, bana biraz düşünme fırsatı ver. Demek istediğim..." dedim telaşla, "Tabii ki Darius'a söyleyebilirsin ama o kadar, tamam mı?"

"Anladım. Histeri yaratmak istemiyorsun. Her neyse. Ben de geyik sürüsünün ve diğer kalabalığın çığlıklarını dinleyecek halde değilim zaten. Biraz uyumaya bak, Z. Gün batarken görüşürüz." Stark'a el salladı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Stark yatağın yanına gelip oturdu. Göğsünde bir ağrı olmalıydı; yüzünü buruşturdu. Yayıyla okunu komodine bıraktı ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Demek bunlara ihtiyacım olmayacak."

"Öyle mi diyorsun?"

"Bu, ellerimin boşta kalması anlamına geliyor." Kollarını attı ve bana yarı kibirli bir bakış gönderdi. "Neden buraya gelmiyorsun, Z?"

"Dur bir dakika." Bir erkeğin kollarından diğerine nasıl geçebildiğimi merak ederek pencereye gittim. "Işıktan rahatsız olmayacağından emin olmadan, seninle uyuyamam," dedim. Storları indirirken, kendimi dışarıya kaçamak bir bakış atmaktan alıkoyamamıştım ve pek ışıklı olmayan bir gün manzarasıyla karşılaştım. Dışarıda buz ve kasvetle donanmış sessiz bir dünya vardı. Hiçbir hareket yoktu. Sanki, ağaçlar, çimenler ve kopuk yüksek gerilim hatları gibi, manastır dışındaki hayat da donakalmıştı. "Sanırım bu manzara, buraya kadar kızarmadan gelmeyi nasıl başardığını açıklıyor."

Stark yataktan "Tehlikede olmadığımı biliyordum," dedi. "Güneşin yükseldiğini hissediyordum ama şu buz zımbırtıların ve bulutların arasından yeterince parlamıyordı. Sana gelmemde bir sakınca yoktu." Sonra "Z, yanıma gelir misin, lütfen," dedi. "Zihnim iyi olduğunu söylüyor ama iç sesim hâlâ biraz titrek."

Sesindeki kibrin kaybolmasına şaşırarak yüzümü çevirdim. Pencereden ayrılıp ellerimi ellerine uzattım ve yanına çöktüm.

"Ben iyiyim, senin güneşli bir sabahta koşarak buraya gelirken olacağından çok daha iyiyim hem de."

"Korkunu hissedince, gelmekten başka çarem kalmadı. Kendi canım pahasına. Bu sana ettiğim yeminin bir parçası."

"Gerçekten mi?"

Kafasını salladı ve gülümseyerek elini dudaklarıma gönderdi. "Gerçekten. Sen benim leydim ve Yüksek Rahibemsin. Seni her zaman koruyacağım."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. İçimde ansızın uyanan ağlama isteğiyle kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum.

"Hey, bunu sakın yapma. Sakın ağlama." Yanağımdan süzülen gözyaşlarını eliyle kuruladı. "Buraya, bana gel."

Hiçbir şey söylemeden –ve göğsüne çarpmamaya özen göstererek– yanına kaydım. Kolunu omzuma sardı, dokunuşunun sıcaklığının Kalona'nın soğuk tutkusunun anısını silmesini umarak başımı yasladım.

"Bunu kasten yapıyor, biliyorsun, değil mi?"

Sormama gerek yoktu. Kalona'dan bahsettiğini biliyordum.

Stark konuşmaya devam ediyordu. "Bu gerçek değil. Yani sana hissettirdiği şey. O hep böyle yapıyor. İnsanların zayıf yanlarını bulup, kullanıyor." Stark duraksadı; söylemek istediği başka şeyler olduğunu hissetmiştim. Ama duymak istemiyordum. Kıvrılmak, kendimi Savaşçımın güvenli kollarına bırakmak istiyordum. Uyumak ve unutmak.

Ama yapamıyordum. A-ya'nın anısından sonra imkansızdı. Hele Afrodit'in görüşünden sonra.

"Devam et," dedim. "Başka?"

Beni daha sıkı sardı. "Kalona senin zayıflığını, onu esir alan o Cherokee kızıyla bağın olduğunu biliyor."

"A-ya," dedim.

"Evet, A-ya. Onu sana karşı kullanacak."

"Biliyorum."

Tereddüdünü hissetmiştim ama sonunda "Onu, yani Kalona'yı istiyorsun. Onu hissetmeni sağlıyor. Direniyorsun ama sana ulaşıyor."

Midem kasıldı, kusmak istedim ama dürüstçe cevap verdim: "Biliyorum ve bu beni korkutuyor."

"Zoey, ona hayır demeye devam edeceğini biliyorum ama olur da pes edersen, her zaman yanında olacağıma güvenebilirsin. Kalona'yla aranda duracağım... Bu hayatta yapacağım son şey bu olsa bile."

Başımı omzuna yaslarken Afrodit'in her iki görüşte de Stark'ın varlığından bahsetmemiş olduğunu düşünüyordum.

Kafasını yavaşça çevirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Ah, bu arada geceliğin çok şeker."

Dudaklarımın arasından beklenmedik bir kahkaha çıkıverdi. "Yaralı olmasan, bir şaplak yerdin."

Bana her zamanki kibirli gülümsemesiyle bakıyordu. "Hey, hoşuma gitti. Hani sadece kızlar için olan bir hazırlık okulunda okuyan Katolik bir kızla yatıyormuşum gibi... Kız arkadaşlarınla çıplak halde ettiğiniz yastık kavgalarını anlatmak ister misin?"

Gözlerimi çevirdim. "Hımm, belki ileride, ölümden yeni dönmüş olmadığın bir zamanda anlatırım."

"Tamam, peki. Zaten etkileyici bir ispatlamaya girişmek için çok yorgunum."

"Stark, neden kanımı emmiyorsun? Birazcık." İtiraz etmeye yeltendiğini görünce telaşla ekledim. "Bak, Kalona burada değil. Aslında, rüyama ve Oklohama yakınlarında tek bir ada dahi olmamasına bakılırsa çok ama çok uzaktaydı."

"Nerede olduğunu bilemezsin. Rüyanda sana herhangi bir yerde olduğunu düşündürebilir."

"Hayır, o bir adada." Tahminimin gerçekliğini yürekten hissediyordum. "Yeniden enerji toplamak olmak için, bir adaya gitmesi gerekti. Neresi olabileceği konusunda bir fikrin var mı? Neferet'le bir adadan bahsettiklerini duydun mu?"

Stark kafasını salladı. "Hayır. Ben varken hiçbir şey söylemedi ama bir adada olması canını yaktığını gösterir. Fena."

"Ve bu da şu anda güvende olduğum ve senin kanımı emebileceğin anlamına gelir."

"Hayır," dedi kararlı bir sesle.

"İstemiyor musun yoksa?"

"Delirme, tabii ki istiyorum ama yapamam. Yapamayız. Şu anda olmaz."

"Bak, iyileşmek için kanıma, enerjime, ruhuma ya da her neyse işte, ona ihtiyacın var." Boynumu olabildiğince görebilmesi için çenemi kaldırdım. "Haydi. Isır beni." Gözlerimi yumup nefesimi tuttum.

Stark güldü. Kıkırdaması karşısında gözlerimi açmak zorunda kaldım. Acı içinde göğsünü tuttu ve tekrar güldü.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu kadar komik olan nedir?"

Stark kendini biraz olsun kontrol etmeyi başarınca "Hiç," dedi. "Sadece eski bir Drakula filminden çıkıp gelmiş gibi görü-

nüyorsun. Aslında şey demen gerekirdi: *Kanını emmek istiyorum...*" Korkutucu bir ifadeyle dişlerini ortaya çıkardı.

Yanaklarımın ısındığını hissedip geri çekildim. "Unut gitsin. Bahsi bile geçmedi varsay. Haydi uyuyalım, tamam mı?" Dönmeye yeltendim ama beni kolumdan yakaladı ve yeniden ona bakacağım şekilde çevirdi.

"Dur bir dakika. Her şeyi mahvettim." Birden ciddileşivermişti. "Zoey." Yanağıma dokundu. "Kanını içmiyorum ama istemediğimden değil. İçemeyeceğim için..."

"Evet. Seni daha önce de dinledim." Hâlâ utanç içindeydim. Kafamı çevirmeye yeltendim ama beni gözlerine bakmaya zorladı.

"Hey, özür dilerim." Sesi boğuklaşmış ve seksileşmişti. "Sana gülmemeli ve gerçeği söylemeliydim ama savaşçı olma olayında yeniyim. Bu işi doğru dürüst yapmam biraz zaman alacak." Parmağıyla çenemi, dövmelerimi okşuyordu. "Kanının tadını almaktan daha fazla isteyeceğim tek şeyin güvende ve güçlü olduğunu bilmek olduğunu söylemem gerekirdi." Beni öptü. "Ayrıca, senin kanını içmeme gerek yok; çünkü zaten iyileşeceğim." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bunu nereden bildiğimi duymak ister misin?"

"Hı-hı," diye mırıldandım.

"Biliyorum, çünkü senin güvenliğin benim gücüm, Zoey. Şimdi, uyu bakalım. Ben yanındayım." Beni de yanına çekerek yatağa uzandı.

Gözlerimi sıkıca yummadan önce "Birileri beni uyandırmaya yeltenirse, rica etsem öldürür müsün?"

Kıkırdadı. "Sen nasıl istersen, leydim."

"İyi." Gözlerimi yumdum ve Savaşçımın beni sıkıca saran, rüyalardan ve geçmişten gelen hayaletlerden koruyan güçlü kollarında uyuyakaldım.

BÖLÜM ON BEŞ

Afrodit

"Çok ciddiyim sizi gayler. Yatağınıza dönün, birlikte. Iyyk. Bu gece vampirime ihtiyacım var." Afrodit, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde, Darius, Damien, Jack ve Düşes'in paylaştıkları kapının hemen iç tarafında duruyordu. Belli belirsiz bir rahatsızlık hissiyle, Jack, Damien ve Düşes'in aynı yatağa kıvrıldıklarını fark etmişti. Ona köpek yavrularını hatırlatıyorlardı, tamam, ama yine de penguenlerin onu Zoey'yle aynı odayı paylaşmaya mecbur ederken –ya da bunu denerken– bu ikisine göz yumması tam olarak adil sayılmazdı.

"Sorun ne, Afrodit? Ne oldu?" Darius muhteşem göğsüne bir tişört geçirerek, hızlı adımlarla ona doğru yürüdü.

"Her şey yolunda. Sadece, Zoey, Stark'la birlikte uyuyor. Bizim odamızda. Ve ben de buna eşlik etmek niyetinde değilim. Bu nedenle, kendimizce bir oda arkadaşı takası yapacağız."

Damien "Zoey iyi mi?" diye sordu.

"Tahminim, şu anda her şeyin iyiden de öte olduğu yönünde," dedi Afrodit.

Jack büyük bir özenle "Stark'ın *şey* yapacak durumda olduğunu bilmiyordum," dedi. Dağınık saçları ve şiş gözleriyle uykulu

bir hali vardı. Afrodit onun bir köpek yavrusuna her zamankinden çok benzediğini ve çok ama çok şirin göründüğünü düşündü. Tabii ki bunu yüksek sesle dile getirmektense gözlerinin oyulmasını tercih ederdi.

"Bizim en üst kattaki odamıza çıkan merdivenleri tırmanabilmiş, sanırım iyileşme yolunda."

"Ooh, Erik bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Jack mutlu bir sesle. "Yarın ciddi bir erkek arkadaş draması yaşanacak desene."

"O bölümde drama falan kalmadı. Z, akşam Erik'i terk etti."

"Gerçekten mi?" dedi Damien.

"Evet, bence zamanı gelmişti. O sahiplenici aptalın gitmesi gerekiyordu," dedi Afrodit.

"Ve Zoey'nin gerçekten iyi olduğundan emin misin?"

Afrodit, Damien'in tipik fazla-ilgili bakışından hiç hoşlanmamıştı doğrusu. Kalona'nın Zoey'nin rüyasına girdiğinden ve Stark'ın bu yüzden onunla yattığından bahsedecek değildi. Ayrıca görüşünden de bahsetmeyecekti. Ve tabi ileride Damien bu konuda çenesini kapalı tuttuğu için ona kızdığı zaman, suçu Zoey'e atacaktı. Bu yüzden Bay Herşeye Burnunu Sokan'ı geri pükürtmek için, kusursuz kaşlarından birini kaldırdı ve ona her zamanki küçümseyici bakışlarından birini attı: "Kimsin sen, Zoey'nin annesi mi?"

Afrodit'in tahmin edeceği üzere, Damien'in öfke saçmaya başlaması çok sürmedi. "Hayır, ben onun arkadaşıyım!"

"Yapma. Sanki hepimiz bilmiyoruz da. Zoey. Gayet. İyi. Tanrı aşkına, ona nefes alma fırsatı verin biraz."

"Heath nerede? Erik'le ayrıldığından ve şey... Stark'la yattığından haberi var mı?" Jack cümlesinin son kısmını tuhaf bir fısıltıyla söylemişti.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Heath'in nerede olduğu umurumda değil ve atıştıracak bir şeylere ihtiyaç duymadığı sürece, Zoey'in

umurunda olduğunu da hiç sanmıyorum. Çok meşgul." Afrodit, Damien ve kız/erkek arkadaşının duygularını incitmekten gerçekten hoşlanmıyordu ama çenelerini kapatmak, Damien'i bu işin dışında tutmanın tek yoluydu ve bu bile yüzde yüz işe yaramazdı. Yanında duran, muzip fakat aynı zamanda endişeli bir ifadeyle onu süzen Darius'a döndü. "Gitmeye hazır mısın, yakışıklı?"

"Tabii ki." Darius kapıyı kapatmadan önce Damien ve Jack'e baktı. "Gün batarken görüşürüz, beyler."

Damien, Afrodit'e uzun ve sert bir bakış atarken, Jack "Tamamdır," diye seslendi.

Afrodit koridorda sadece bir iki adım atmıştı ki, Darius bileğini yakalayıp onu durdurdu. Ellerini omuzlarına yerleştirdi ve gözlerinin içine baktı.

"Bir görüş yaşamışsın," dedi.

Afrodit gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Onu çok ama çok iyi tanıyan ve onu gerçekten çok önemsiyormuş gibi görünen bu iri yarı adama kelimenin tam anlamıyla deli oluyordu.

"Evet."

"İyi misin? Solgun görünüyorsun ve gözlerin hâlâ kan çanağı."

"İyiyim." Afrodit'in sesi kendi kulaklarına bile ikna edici gelmemişti.

Darius onu kollarının arasına çekti ve "Geçen seferki kadar kötü müydü?" diye sordu.

"Daha beterdi." Afrodit yüzünü Darius'ın göğsüne gömerken, duyan herkesi şaşırtacak kadar yumuşak ve tatlı bir sesle konuşmuştu.

"Zoey'yle ilgili yeni bir ölüm görüşü müydü yoksa?"

"Hayır. Bu defa, dünyanın-sonu tarzı bir şeydi ama içinde Zoey de vardı."

"Onun yanına mı gidiyoruz?"

"Hayır, gerçekten Stark'la birlikte uyuyor. Görünüşe bakılırsa, Kalona rüyalarına giriyor ve Zoey'nin bir erkekle uyuması onu rüyalarından uzak tutuyor."

"İyi," dedi Darius. Koridorun diğer ucundan bir ses gelince, Darius, Afrodit'i kolundan tutup kuytu bir köşeye çekti. Bir rahibe yanlarından geçip gidene kadar sessizce beklediler.

"Hey, uyku demişken, Z'nin büyük Yüksek Rahibe olduğunu biliyorum ama güzellik uykusuna ihtiyaç duyan tek kişi o değil."

Darius, Afrodit'i süzdü. "Haklısın. Sen de çok yorgun olmalısın. Hele öyle bir görüş sonrasında."

"Ben sadece kendimden bahsetmiyordum, Bay Maço. Buraya gelirken nereye gidebileceğimizi düşünüyordum ve aklıma çok parlak bir fikir geldi."

Darius gülümsedi. "Bundan hiç şüphem yok."

"Tabii ki olmamalı. Her neyse, penguenlere Stark'ın en az sekiz saat boyunca rahatsız edilmemesi gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Ve o şu anda kendisine ayrılmış, çok karanlık ve çok rahat odasında değil. Oda trajik sayılacak kadar boş." Afrodit burnunu Darius'ın boynunun yan tarafına sürttükten sonra parmak uçlarında yükselip kulak memesini dişledi.

Darius güldü ve onu koltuğunun altına sıkıştırdı. "Çok zekisin."

Stark'ın boşalttığı odaya yürürlerken, Afrodit ona görüşünü ve Zoey'nin rüyasını anlattı. Darius onu, Afrodit'i etkileyen ikinci en önemli özelliğiyle, sessizce dinledi.

Tabii ki birinci özelliği müthiş seksi olmasıydı.

Stark'ın odası çok rahat ve karanlıktı. İçeride tek bir mum yanıyordu. Darius, birilerinin içeri dalıp onları basmasına engel olmak için bir sandalye çekip, kapının tokmağının altına yerleştirdi. Sonra köşedeki dolabı karıştırıp temiz çarşaf ve battaniye

çıkardı ve yatağı yeniden yaptı. Afrodit'in yaralı bir savaşçının yatağında uyumasını istemiyordu.

Afrodit, çizmelerini, kot pantolonunu ve gömleğinin içindeki sutyenini çıkarırken onu izliyordu. Birinin –hele onu o olduğu için beğenen birinin– onunla ilgilenmesinin ne tuhaf bir şey olduğunu düşünüyordu. Erkekler onu seksi buldukları için ya da zengin, popüler ve zafer hissi uyandıran bir kız olduğu ya da daha ziyade sürtüğün teki olduğu için beğenirlerdi. Sürtüklerden hoşlanan erkek sayısının fazlalığı onu her zaman hayrete düşürmüştü. Erkekler onu Afrodit olduğu için beğenmezlerdi. Aslına bakarsanız, erkekler, o güzel saçlar, uzun bacaklar ve tavırların arkasında yatan gerçek Afrodit'i tanıyacak kadar uzun süre hayatında kalmazlardı.

Ancak Darius'la yaşadığı ilişkinin –ki bu iş her geçen gün biraz daha ilişki halini alıyordu– en şok edici tarafı, henüz seks yapmamış olmalarıydı. Henüz. Tabii ki herkes tavşanlar gibi, sürekli seviştiklerini sanıyordu ve Afrodit bu düşüncelerini değiştirmek için bir şey yapmadığı gibi, onları böyle düşünmeye teşvik ediyordu. Aslında seks yapmamışlardı. Ve her nasılsa, bu ona hiç tuhaf gelmiyordu. Birlikte uyumuşlar hatta çok ciddi öpüşüp koklaşma seansları yaşamışlardı ama daha ileri gitmemişlerdi.

Afrodit, bir şok duygusuyla, Darius'la yaşadıkları şeyin tam olarak ne olduğunu fark etti: İşi ağırdan alıyor ve birbirlerini tanımaya bakıyorlardı. Birbirlerini gerçek anlamda tanımaya çalışıyorlardı ve Afrodit, işi ağırdan almaktan en az Darius'u tanımaktan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu.

Birbirlerine aşık oluyorlardı.

Bu ürkütücü düşünce Afrodit'in dizlerinin bağının çözülmesine neden olmuştu. Odanın köşesindeki sandalyeye doğru geri çekildi ve başının döndüğünü hissederek hemen oturdu.

Darius yatağı yapmıştı. Dalgın gözlerle ona baktı. "Orada ne yapıyorsun öyle?"

Afrodit hızlı hızlı. "Hiiiç," dedi. "Oturuyorum."

Savaşçı başını yana eğdi. "Sen gerçekten iyi misin? Görüşte vampirlerle birlikte yandığını söylemiştin. Yoksa hâlâ o sahnenin etkilerini mi yaşıyorsun? Solgun görünüyorsun."

"Biraz susadım. Gözlerim batıyor ama iyiyim."

Darius, Afrodit'in yatağa gelmek için herhangi bir hamle yapmadan oturmaya devam ettiğini görünce gülümsedi ve "Yorgun değil misin?" diye sordu.

"Evet, evet, yorgunum."

"Sana biraz su vereyim mi?"

"Ah, hayır. Kendim alırım. Sorun değil." Afrodit şu iple idare edilen ucubik kuklaları andıran hareketlerle ayağa kalktı ve odanın karşı köşesinde duran lavaboya yürüdü. Darius ansızın arkasında belirdiğinde bir kağıt bardağa su doldurmakla meşguldü. Savaşçının güçlü elleri bir kez daha Afrodit'in omuzlarındaydı. Bu defa parmağıyla omuzlarındaki gergin kasları ovalamaya başlamıştı.

"Bütün gerilimini burada taşıyorsun," dedi boynundan omuzlarına inerken.

Afrodit bardaktaki suyun tamamını içti ama bir türlü hareket edemiyordu. Darius omuzlarına sessizce masaj yapıyor, dokunuşlarıyla onu ne kadar önemsediğini anlatıyordu. Afrodit başını hafifçe öne eğip derin ve hoşnut bir iç çekti. "Ellerin sihirli sanki."

"Senin için yapmayacağım şey yok, leydim."

Afrodit gülümsedi ve Darius'un elleri altında gevşemeye başladı. Bir İşareti olmamasına ve hiçbir zaman vampir olamayacak olmasına rağmen Darius'un ona Yüksek Rahibesiymiş gibi davranmasına bayılıyordu doğrusu. Ve onun Nyx için özel ve Tanrıça'nın gözünde Seçilmiş olduğundan en ufak bir şüphe dahi

etmemesine. Bir İşaretinin olup olmaması Darius'un umrunda değildi. Ona...

Aman Tanrım. Ona aşık olmuştu! Lanet olsun!

Başını kaldırıp o kadar büyük bir hızla arkasına döndü ki, Darius arkaya doğru kısa ve şaşkın bir adım atmak ve otomatik olarak Afrodit'e yer açmak zorunda kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Seni seviyorum!" deyiverdi Afrodit. Ve sonra kelimelerinin ağzından kaçmasına engel olmak ister gibi –ki çok geç kalmıştı– parmaklarını dudaklarının üstüne bastırdı.

Savaşçı ağır ağır gülümsedi. "Bunu söylemene sevindim. Ben de sana aşığım."

Afrodit'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Ağlamamak için gözlerini kırpıştırıyordu. "Tanrıçam. Bu hiç hoş değil!"

Darius onun bu çıkışına bir tepki vermek yerine, yatağa doğru ilerlemesini sessizce seyretti. Afrodit yatağa oturmak ve içine girmek arasında bocalarken, savaşçının gözlerini üstünde hissediyordu. Nihayet, yatakla birlikte çizeceği görüntünün hoş olmayacağına karar vererek, ikisinden de vazgeçti. Zaten üstünde tişörtü ve küloduyla öylece dikilirken, yeterince savunmasız durumdaydı. Darius'la yüzleşmek üzere arkasını döndü.

"Ne?" dedi çıkışır gibi.

Darius başını yana eğdi. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirmişti. Afrodit, savaşçının gözlerinin olduğundan onlarca yaş daha büyük göründüğünü düşündü. "Annen ve baban birbirlerini sevmiyorlar, Afrodit. Benimle paylaştıklarından, bu duyguyu sana ya da başka hiç kimseye hissedemeyeceklerini anlıyorum."

Afrodit çenesini dikleştirdi ve Darius'un gözlerinin içine baktı. "Bilmediğim bir şey söyle."

"Ama sen annen değilsin."

Darius bu kelimeleri kibarca söylemişti ama Afrodit, sanki her biri kalbinin başka bir köşesine saplanan bıçaklar fırlatmış gibi hissediyordu.

"Bunu biliyorum!" Dudakları ansızın buz kesmişti.

Darius ağır adımlarla yanına yaklaştı. Afrodit onun çok zarif olduğunu düşündü ve her zaman çok güçlü göründüğünü. *Darius onu seviyor muydu*? Ama nasıl? Neden? Onun ne alçak bir sürtük olduğunu göremiyor muydu?

"Biliyor musun? Annen yapamasa da, sen sevebilirsin."

Peki sevebilir miydi? Afrodit bu soruyu haykırmak istiyordu ama yapamıyordu. Onunla Darius'un gözündeki anlayıştan daha yüksek sesle konuşan gurur, kelimelerin dudaklarından dökülmesine mani oluyordu. Bu yüzden, kendini en iyi hissettiği şeyi yapmaya başladı ve saldırıya geçti.

"Tabii ki biliyorum. Ama aramızdaki bu şey yine de berbat. Gerçek şu ki sen bir vampirsin. Bense bir insanım. Senin için en fazla bir refakatçi olabilirim. Hatta onu bile olamam çünkü ahmak Stevie Rae'yle Damgalanmış durumdayım. Ve senin de beni ısırmana rağmen bu şeyden kurtulamıyorum." Afrodit, Darius'un kanını –ki Afrodit'in Damgalanmış kanı ona bozuk gelmeliydi– emerken gösterdiği şefkati hatırlayarak duraksadı. Boşu boşuna, hiç seks yapmadan, onun kollarında bulduğu zevk ve huzuru unutmaya çalıştı.

"Bu saydığın şeylerde haklı olduğunu sanmıyorum. Sen sadece bir insan değilsin ve Stevie Rae'yle Damgalanmış olman bizi etkilemiyor. Bunu sadece, Nyx'in gözündeki değerinin bir parçası olarak görüyorum. Stevie Rae'nin sana ihtiyacının olduğunu biliyor."

"Ama senin bana ihtiyacın yok," dedi Afrodit buruk bir sesle.

"Sana ihtiyacım var," dedi Darius kararlı bir sesle.

"Ne için? Seks bile yapmıyoruz!"

"Afrodit, bunu neden yapıyorsun? Seni arzuladığımı biliyorsun ama sen ve ben sadece beden ve şehvetten ibaret değiliz. Bunun çok ötesinde bir bağımız var."

"Ama ben bunun nasıl olduğunu göremiyorum!" Afrodit gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve bu onu iyice delirtiyordu.

"Ama ben biliyorum." Darius aralarındaki mesafeyi kapattı ve Afrodit'in ellerini tutarak önünde diz çöktü. "Sana bir şey sormam gerek."

"Ah, Tanrıçam! Ne?" Yoksa ona evlenme teklif etmek gibi bir saçmalık mı yapacaktı?

Darius sağ yumruğunu kalbinin üstüne koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Nyx'in sevgili kahini, Afrodit, senden Savaşçı Yeminimi kabul etmeni istiyorum. Bugün itibariyle seni kalbim, aklım, bedenim ve ruhumla koruyacağıma yemin ediyorum. Herkesten önce sana ait olacağım ve bu dünyada son nefesimi vereceğim ana ve Nyx izin verirse ötesine kadar senin Savaşçın kalacağım. Yeminimi kabul ediyor musun?"

Afrodit ayaklarını yerden kesen bir sevinçle dolmuştu. Darius onun Savaşçısı olmak istiyordu. Ancak bu yeminin yankılarını düşününce sevinci kursağında kaldı.

"Sen benim Savaşçım olamazsın. Zoey senin Yüksek Rahiben. Kendini birine adayacaksan, bu kişi Zoey olmalı." Afrodit bu sözcükleri telaffuz etmekten ve Darius'un Zoey'nin önünde diz çöktüğünü düşünmekten nefret ediyordu.

"Zoey benim Yüksek Rahibem, tıpkı senin olduğu gibi. Ama onun zaten bir Savaşçısı var. Genç Stark'ın ettiği yemine nasıl hevesle bağlı olduğunu gördüm. Zoey'nin gölgesinde başka bir Savaşçıya ihtiyacı olmayacak. Ayrıca, Zoey kendimi sana adamama izin verdi."

"Ne yaptı dedin?"

Savaşçı başını salladı. "Niyetimi önce ona açmam yakışık alırdı."

"Yani bu, şu anda içinde yükselen ani bir istekle yaptığın bir şey değil, öyle mi? Bu konuyu önceden düşündün demek."

"Tabii ki." Darius ona gülümsüyordu. "Seni sonsuza dek korumak istiyorum."

Afrodit kafasını iki yana sallıyordu. "Yapamazsın."

Darius'un gülümsemesi soldu. "Kendimi adamak, bana kalmış bir şeydir. Beni engelleyecek herhangi bir şey yok. Gencim ama yeteneklerimin sonu yok. Seni temin ederim ki seni koruyabilirim."

"Bunu demek istemedim. İyi olduğunu hem de fazlasıyla iyi olduğunu biliyorum. Zaten sorun da bu ya!" Afrodit sessizce ağlamaya başladı.

"Afrodit, anlamıyorum."

"Neden bana yemin etmek isteyesin? Ben sürtüğün tekiyim."

Darius'un gülümsemesi geri gelmişti. "Sen eşsizsin."

Afrodit kafasını salladı. "Canını yakarım. Seni incitirim. Bana yaklaşan herkesi incitiyorum."

"Desene güçlü bir savaşçı olmam iyi bir şey. Nyx beni sana vermekle bilgelik etmiş. Tanrıçamın benimle ilgili seçiminden fazlasıyla hoşnutum."

"Ama neden?" Yaşlar Afrodit'in yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Çünkü sana varlık, güzellik ve statü gibi kavramların ötesinde değer verecek birine ihtiyacın var. Seni sen olduğun için sevecek birine. Şimdi, bir kez daha soruyorum. Yeminimi kabul edecek misin?"

Afrodit önündeki güçlü ve muhteşem yüze baktı ve onun dürüst ve cesur bakışlarında kendi geleceğini görünce çözülüverdi.

"Evet, yeminini kabul ediyorum."

Darius sevinçli bir haykırışla ayağa kalktı ve Kahinini kollarının arasına aldı. Afrodit uzun süredir kalbinde düğümlenmiş olan hüznü, yalnızlığı ve öfkeyi gözyaşlarına akıtırken, onu saran kollarını günbatımına kadar bir an olsun gevşetmedi.

BÖLÜM ON ALTI

Stevie Rae

Stevie Rae normalde uyku sorunu yaşamazdı. Tamam korkunç bir klişeydi ama gün boyunca, ölü gibi uyurdu. Ama bu, o gün için geçerli değildi. O gün zihninin şalterlerini kapatmayı başaramamıştı. Ya da doğrusu, suçlu zihninin şalterlerini kapatmayı başaramamıştı.

Rephaim konusunda ne yapacaktı?

Zoey'e söylemeliydi. Yapması gereken buydu. Bu konuda kesinlikle hiç şüphesi yoktu.

Kendi kendine "Tabii, söyleyeyim de, Zoey sallanan koltuklarla dolu bir odaya atılmış bir kedi gibi kafayı yesin," diye mırıldandı ve mahzen tünelinin girişi önünde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı. Yalnızdı ama her an enselenmeyi bekliyormuş gibi, çevresine kaçamak bakışlar atıyordu.

Birisi onu aramak için aşağıya inse ne olacaktı ki? O yanlış bir şey yapmıyordu. Uyuyamamıştı, hepsi o kadar.

En azından, hepsinin o kadar olmasını umuyordu.

İleri geri gidip gelmeyi bıraktı ve daha kısa zaman önce, ham toprakta açtığı tünelin sakinleştirici karanlığına baktı. Rephaim konusunda ne yapacaktı?

Zoey'e ondan bahsedemezdi. Zoey anlamazdı. Hiç kimse anlamazdı ki. Lanet olsun, Stevie Rae bile kendi kendini anlamıyordu ki. Tek bildiği, onu ele veremeyeceği, onu diğerlerine teslim edemeyeceğiydi. Ama yakınında olmadığı, sesini duymadığı ve fazla insan gözlerini görmediği zamanlarda paniğe kapılmaya başlıyor ve Alaycı Kuzgun'ı saklamasının, sağduyusunun son kırıntılarını da kaybettiğinin bir ispatı olmasından endişe duyuyordu.

O senin düşmanın! Bu düşünce zihninde fır dönüyor, yaralı bir kuş gibi kendini oradan oraya çarpıyordu.

"Hayır, şu anda düşmanım değil. Şu anda sadece yaralı." Stevie Rae bu sözleri tünele, güç ve destek bulduğu toprağa doğru söylemişti.

Gözleri, aniden kafasına dank eden bir fikirle, iri iri açıldı. Bütün bu karmaşaya kuzgun adamın yaralanması neden olmuştu. Tek parça halinde olsa ya da Stevie Rae'ye veya diğerlerine saldırsa, Stevie Rae kendini ya da diğerlerini korumak için bir an bile tereddüt etmezdi.

Onu iyileşebileceği bir yere götürsem mesela? Evet! Cevap bu kadar basitti. Onu korumasına gerek yoktu. Onu katiline kendi elleriyle teslim etmek istemiyordu. Onu güvenli ve rahatsız edilmeyeceği bir yere götürürse, Rephaim iyileşebilir ve kendi geleceğini seçebilirdi. Stevie Rae bunu başarmıştı. Belki de Rephaim de Kalona ve Neferet'e karşı iyilere katılmayı seçerdi. Ya da seçmezdi. Sonuç ne olursa olsun, Stevie Rae'nin sorunu olmayacaktı.

İyi de, nereye gidebilirdi?

Ve sonra, tünelin derinliklerine bakarken, kusursuz cevabı buldu. Bu, sırlarının bazılarını itiraf etmesi anlamına gelecekti. Bunu yaparken, Zoey onun bazı şeyleri neden sakladığını anlayabilir miydi acaba? *Anlamak zorunda. Onun da pek popüler*

sayılmayacak tercihler yaptığı oldu. Ayrıca, Stevie Rae'nin içindeki sinsi ses, Zoey'nin Stevie Rae'nin anlatmak zorunda kalacağı şeylere pek şaşırmayacağını söylüyordu. Belki de bir süredir her şeyin farkındaydı.

Yani, Z'e durumu anlatacak ve böylece, en azından, Rephaim'i göndereceği yerin yakın zamanda çaylak Genel Merkezi'ne dönüşmesine mani olacaktı. Rephaim tam anlamıyla yalnız ve güvende olmayacaktı ama Stevie Rae'nin yakasından düşecek ve onun sorumluluğu ya da derdi olmaktan çıkacaktı.

Ciddi anlamda korkunç derdine bir çözüm bulmuş olmanın getirdiği rahatlama ve heyecanla, odaklandı ve her daim doğru olan iç saatini kontrol etti. Günbatımına bir saati vardı. Normal bir günde, planını yakalanmadan gerçekleştirmesi imkansızdı. Ama o gün, güneşin, gri bulut katmanını ve Tulsa'nın üzerine kalıcı olarak çökmüş gibi görünen buz tabakasını aşamayacak kadar zayıf olduğunu hissediyordu. Dışarı adım atması halinde yanmayacağından neredeyse emindi. Buz yağmaya devam ederken ve manastırı çevreleyen her şey kaygan bir buz tabakasının altında gizliyken, rahibelerin de ortalıkta görünmeyeceklerini tahmin ediyordu. Aynı şey normal çaylaklar için de geçerliydi. Kırmızı çaylaklar ise, hiç sorun değillerdi. En azından şafak saatinden, günbatımına kadar. Hepsi, hâlâ bodrum katındaki portatif yataklarındaydılar. Tabii ki bir saate kadar herkes ayaklanacaktı. Ve eğer Z'yi tanıyorsa –ki tanıyordu– bir sonraki hamleleriyle ilgili büyük bir meclis toplantısı yapılacak ve Zoey, Stevie Rae'nin de orada olmasını bekleyecekti.

Stevie Rae gergin bir tavırla tırnaklarını kemiriyordu. İşte bu büyük "şimdi ne yapacağız?" toplantısı sırasında Zoey ve diğer herkesi sırları konusunda aydınlatması gerekecekti. Tanrım, o toplantı için sabırsızlandığını söyleyemezdi.

Sabırsızlanmama olayının diğer bir bacağı da Afrodit'e gelen son görüştü. Stevie Rae onun ne gördüğünü bilmiyordu ancak

Damgalanmaları sayesinde, görüşün Afrodit'i fena halde allak bullak ettiğini hissetmişti. Bu beklenmedik hengame zamanla durulunca, Stevie Rae, Afrodit'in uykuya daldığını düşünmüştü. Şimdi de uyuyor olmalıydı. Bu iyi bir şeydi; çünkü Stevie Rae, Afrodit'in zihninin, onun ne işler çevirdiğini hissedecek kadar net olmasını istemezdi. Tek umudu, Afrodit'in halihazırda çok şey bilmediğiydi.

Kendi kendine, "Yani, ya şimdi ya da hiç. Kovboyculuk oynama zamanı geldi," diye fısıldadı.

Kendine ödleklik yapma fırsatı bırakmadan hızlı ve sessiz adımlarla mahzenden bodrum katına çıkan merdivenleri tırmandı. Tahmin ettiği gibi, bütün çaylaklar hâlâ yataklarında ve derin uykudaydılar. Dallas'ın dikkat çekici horlaması karanlığın içinden Stevie Rae'ye kadar ulaşıp onu her zamanki gibi gülümsetti.

Boş yatağına gitti ve battaniyesini çekip aldı. Sonra yeniden mahzene indi ve tünel ağzının değişmeyen karanlığında olağanüstü bir özgüvenle yürümeye devam etti. Hiç tereddüt etmeden, toprakla sarmalanma hissine ve mis kokusuna bayılarak tünele girdi. Yapmak üzere olduğu şeyin hayatının en büyük hatasına dönüşebileceğini bilmesine rağmen, toprak, şefkatli bir ebeveyn gibi, ona dokunmaya ve onu sakinleştirmeye, gerilen sinirlerini yatıştırmaya devam ediyordu.

Stevie Rae tünelin ilk kıvrımına kadar ilerledi. Sonra durdu ve battaniyesini yere serdi. Üç derin nefes alıp odaklanmaya çalıştı. Konuştuğu zaman, sesi fısıltının biraz üstündeydi ama öyle bir güç taşıyordu ki, Stevie Rae çevresini saran havanın bir yaz günü, asfaltla kaplı bir yoldan yükselen sıcak dalgaları gibi titreştiğini hissetti.

"Toprak sen benimsin, tıpkı benim de senin olduğum gibi. Seni bana çağırıyorum." Çevresini kaplayan tünel bir anda bir saman tarlasının kokularıyla ve ağaç dallarını hışırdatan rüzgârın sesiyle doluvermişti. Aslında var olmayan çimenleri, ayaklarının

altında hissedebiliyordu. Üstelik tek hissettiği bu değildi. Çevresindeki toprağı hissediyordu ve Stevie Rae'nin fayda sağladığı da bu, yani elementinin verdiği his, toprağı, canlandırıcı ve sezgili bir varlık olarak algılamasıydı.

Kollarını kaldırdı ve parmaklarını tünelin alçak ve çamurlu tavanına uzattı. "Benim için açılmana ihtiyacım var. Lütfen." Tavan sarsıldı, toz toprak, başlangıçta yavaşça, daha sonra ise iç geçiren yaşlı bir kadın gibi sesler çıkararak yağmaya başladı ve toprak Stevie Rae için ortadan ikiye ayrıldı.

İçgüdüleri, tünelin koruyucu gölgelerine kaçmasına neden olmuştu ama güneş konusunda yanılmamıştı. Ortalıkta güneşten eser yoktu. Yağmur mu yağıyordu? Hayır. Yüzünü kasvetli göğe çevirdi ve teninden birkaç damla hissetti. Yağmur yağmıyordu, sulusepken bir kar, hem de hızlı hızlı iniyordu ve böylesi, Stevie Rae'nin yapmayı planladığı şey için çok daha elverişliydi.

Battaniyeyi omzuna sardı ve tünelin çöken tarafından yukarı, yeryüzüne tırmandı. Meryem'in Mağarası'na yakın bir yere, mağarayla manastır arazisinin batı sınırını çizen ağaçların ortasına çıkmıştı. Hava, güneş çoktan batmış gibi karanlıktı. Yine de, yok sayılacak kadar iyi filtre edilmesine rağmen, gün ışığının verdiği rahatsızlıkla huzursuzca gözlerini kıstı.

Huzursuzluğundan silkindi ve çarçabuk toparlandı. Rephaim'i gizlediği barakayı, sol tarafında görebiliyordu. Dondurucu, ıslak kar tanelerinden korunmak için yüzünü öne eğdi ve koşar adımlarla barakaya yürüdü. Bir önceki gece olduğu gibi, sürgüyü çekerken *Lütfen ölmüş olsun, ölmüş olması her şeyi kolaylaştıracak*, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Barakanın içi tahmin ettiğinden daha ılıktı ve garip kokuyordu. Çim biçme makinesinden, diğer yağlı ve gazlı bahçe alet edevatlarından ve raflarda bekleyen sayısız böcek ilacından ve gübrelerden yükselen kokuların yanında başka bir şey daha vardı. Stevie Rae'nin teninin ürpermesine neden olan bir şey. Çim

biçme makinesinin çevresini dolaşıp, barakanın arka tarafına ulaşacağı anda, bu kokunun ona neyi hatırlattığını anladı ve bir anda olduğu yerde taş kesildi.

Rephaim ve kanının kokusuyla bezenen baraka, ölümden döndüğü ve insanlığını neredeyse tamamen kaybettiği anlarda çevresini saran karanlık gibi kokuyordu. Bu koku ona o siyah zamanı ve öfke, ihtiyaç, şiddet ve korkudan başka hiçbir şeyin olmadığı o gün ve geceleri hatırlatmıştı.

Kokuyla ilgili bağlantıyı net olarak kurarken, nefesinin kesildiğini hissetti. Kırmızı çaylaklar, yani diğer kırmızı çaylaklar –Zoey'e bahsetmekten çekindiği çaylaklar– da böyle kokarlardı. Kusursuz bir eşleşme değildi, belki de onunkinden daha az hassas bir burun aradaki bağlantıyı dahi kuramazdı ama Stevie Rze kurabilmişti. Ve bu bağlantı kötü bir önseziyle kanının buz kesmesine neden olmuştu.

"Bir kez daha, bana tek başına geldin," dedi Rephaim.

BÖLÜM ON YEDİ

Stevie Rae

Rephaim'in ağzından dökülen kelimeler, karanlıkta Stevie Rae'ye kadar süzülmüştü. Canavar görüntüsü arada olmadığı zaman, sesi, Rephaim'e insanın kalbine dokunacak kadar insani bir hava katıyordu. Zaten, bir gün önce canını kurtaran da aynı şey olmuştu. İnsanlığı Stevie Rae'ye ulaşmış ve Stevie onu öldürmeyi beceremeyişti.

Ancak bugün sesi daha farklı ve güçlüydü. Bu, Stevie Rae'yi hem rahatlatmış hem de endişelendirmişti.

Sonra endişesinden silkindi. İlk tehlike belirtisinde dönüp tepeye kaçacak savunmasız bir çocuk değildi ne de olsa. Bir kuşun canına pekâlâ okuyabilirdi. Sırtını dikleştirdi. Kaçmasına yardım etme kararı almıştı ve yapacağı, kesinlikle buydu.

"Kimi bekliyordun ki? John Wayne ve süvarilerini mi?" Annesinin erkek kardeşlerinden biri hastalanıp can sıkıcı bir hal aldığı zaman takındığı tavrı taklit ederek, ona doğru yürüdü. Barakanın arka köşesine büzülmüş karaltıyı net olarak seçebilir hale gelince, en iyi umursamaz tavrını takındı. "Demek ölmedin ve oturabilir haldesin. Kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

Rephaim kafasını yana yatırdı. "John Wayne ve süvariler kim?"

"Yardıma koşan iyi adamlar diyelim. Yine de fazla heyecanlanma. Gelen bir ordu yok. Benimle yetineceksin."

"Sen kendini iyi adamlardan biri olarak görmüyor musun?"

Rephaim'in sohbet kabiliyeti Stevie Rae'yi şaşırtıyordu. Bakışlarını kaçırsa ya da gözlerini yumsa, kendini onun normal bir adam olduğuna kolayca ikna edebilirdi. Ama tabii ki, bunu yapacak kadar aptal değildi. Bu yaratığın yakınındayken bakışlarını çevirmesi ya da gözlerini yumması imkansızdı. Ve Rephaim kesinlikle normal *bir şey* değildi.

"Şey, evet. İyiyimdir ama ordu sayılmam." Stevie Rae onu baştan ayağa süzdü. Hâlâ berbat görünüyordu –kesinlikle canına okunmuş halde, kan içinde ve kırık döküktü– ama artık bir yıkıntı gibi yan yatmıyordu. Ağırlığını sağlam tarafına vermiş halde oturuyordu. Stevie Rae'nin bıraktığı havlulardan kendine bir battaniye yaratmıştı. Gözleri parlak ve uyanıktı; Stevie Rae'nin yüzünden bir an bile ayrılmıyorlardı. "Herhalde daha iyi hissediyorsundur."

"Dediğin gibi, ölmedim. Diğerleri neredeler?"

"Daha önce de söylediğim gibi, diğer Alaycı Kuzgunlar, Kalona ve Neferet'le gittiler."

"Hayır, ben diğer insan evlatlarından bahsediyorum."

"Ah, arkadaşlarım. Çoğu uyuyor. Bu yüzden çok fazla zamanımız yok. Kolay olmayacak ama sanırım seni buradan tek parça halinde çıkarmanın bir yolunu buldum." Stevie Rae durdu ve tırnaklarını kemirmemek için kendini zor tutarak "Yürüyebilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Ne yapmam gerekirse yapacağım."

"Bu da ne demek oluyor şimdi? Bana basit bir evet ya da hayır de. Önemli olan bu."

"Evettsss."

Stevie Rae bu tıslama sesi karşısında güçlükle yutkundu ve ona-bakmıyor-olsa-normal-bir-şey-gibi-görüneceği konusunda yanıldığına karar verdi. "Pekâlâ. O zaman hemen yola koyulalım."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Aklıma gelen tek şey, seni güvende olabileceğin ve iyileşebileceğin bir yere götürmek oldu. Burada kalamazsın. Seni kesinkes bulurlar. Hey, baban gibi senin de yeraltında kalmakla bir derdin yoktur umarım."

"Gökyüsssünü toprağa tercih ederim." Sesi hüzünlüydü. "Gökyüzü" kelimesinin üstüne bastırmış ve özellikle tıslamıştı sanki.

Stevie Rae ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Yani bu yeraltına giremeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Girmemeyi tercih ederim."

"Pekâlâ, hayatta kalıp yeraltına saklanmayı mı yoksa burada yukarıda kalıp yakalanmanın ve öldürülmenin an meselesi olmasını mı tercih edersin?" *Ya da daha kötüsünü* diyecek olduysa da, vazgeçti.

Rephaim bir süre konuşmayınca, Stevie Rae onun gerçekten yaşamak istemediğini düşündü. Buna hiç ihtimal vermemişti. Gerçi mantıksız da sayılmazdı. Kendi insanları onu ölüme terk etmişti ve modern dünya, onun daha önce et ve kemik halde, canlı olduğu ve Cherokee köylerine korku saldığı dönemden zilyon kat farklı olsa gerekti. Stevie Rae onu ölüme terk etmemekle kim bilir ne büyük bir felakete neden olmuştu?

"Yaşamayı tercih ederim."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Rephaim'in bu duyurusu, Stevie Rae kadar kendisini de şaşırtmış olmalıydı.

"Tamam. Pekâlâ. O zaman seni buradan çıkarmam gerek." Stevie Rae ona doğru bir adım attı ama durdu. "Uslu duracağına dair söz almam gerekiyor mu?"

Rephaim. "Sana bir tehlike yaratmayacak kadar güçsüz durumdayım," demekle yetindi.

"Tamam o zaman daha önce verdiğin sözün hâlâ geçerli olduğunu varsayacağım. Bir aptallık yapmamaya çalış ki bu işi kazasız belasız halledelim." Stevie Rae, Rephaim'in yanına yürüdü ve yere eğildi. "Şu bandajlarına bir baksam iyi olacak. Buradan gitmeden önce, değiştirilmeleri ya da sıkılaştırılmaları gerekebilir." Bandajları tek tek kontrol ederken, ne yaptığı konusunda bilgi vermeye özen gösteriyordu. "Yosun işe yarıyor gibi görünüyor. Pek fazla kan görmüyorum. Bileğin bayağı şiş ama kırık olduğunu sanmam. Başka kırık da hissetmiyorum zaten." Bileğini yeniden sardı ve kanadını en sona bırakarak diğer bandajları sıkılaştırdı. En sonunda sırtına uzandı ve gevşeyen bandajları elden geçirdi. O ana kadar sessiz ve kıpırtısız oturan Rephaim yüzünü buruşturup acıyla inledi.

"Ah, hay allah! Özür dilerim. Kanadının kötü durumda olduğunu biliyorum."

"Çevreme biraz daha kumaş sar. Bedenime daha sıkı dola. Kanadımı tamamem hareketsiz hale getirmezsen yürüyemem."

Stevie Rae başını salladı. "Elimden geleni yapacağım." Havlulardan birkaç şerit daha yırttı. Rephaim onun sırtına ulaşmasına olanak vermek için öne doğru iyice eğildi. Stevie Rae dişlerini sıktı ve elinden geldiğince hızlı ve yumuşak çalışmaya özen gösterdi. Rephaim'in titremesinden ve acı dolu iniltilerini bastırmaya çalışmasından nefret etmişti.

Kanatla işi bitince, biraz su doldurup ona uzattı. Rephaim'in titremesi sona erince, ayağa kalktı ve ellerini uzattı. "Haydi, kovboyculuk oynayalım."

Rephaim ona, gülümsemesine neden olacak kadar şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Ne kadar güç olsa da, harekete geçip yapılması gerekeni yapalım diyorum."

Rephaim kafasını salladı, ellerini ağır ağır kaldırdı ve Stevie Rae'ye sımsıkı tutundu. Stevie Rae bütün gücünü toplayarak onu çekti. Dengesini sağlaması ve kendini toplaması için zaman verdi. Rephaim acıyla iç geçirse de ayağa kalkmayı başarmıştı. İncinmiş bileğine yüklenmemeye çalıştığı için pek güçlü durduğu söylenemezdi.

Stevie Rae ona ayakta olmaya alışması için biraz zaman vermek için bir süre ellerini çekmedi. Bir taraftan bayılmasından korkuyor, bir taraftan da ellerinin gerçek bir insanın ellerine bu kadar benzemesini, bu kadar ılık olmasını yadırgıyordu. Her zaman kuşların soğuk ve kıpır kıpır olduklarını düşünürdü. Aslında kuşlardan pek hoşlanmazdı; hiçbir zaman da hoşlanmamıştı. Annesinin tavukları, o isterik kanat çırpışları ve aptal gıdaklamalarıyla ödünü patlatırlardı. Yumurta toplamaya gittiği bir gün, şişman, aksi bir horozun onu gagaladığını ve gözünü son anda ıskaladığını çok iyi hatırlıyordu.

Ürperdi. Rephaim hemen ellerini bıraktı.

Stevie aralarındaki tuhaf sessizliği örtbas etmek için "İyi misin?" diye sordu.

Rephaim bir homurtuyla başını salladı.

Stevie Rae de başını salladı. "Dayan. Yürümeyi denemeden önce, bakalım sana yardımı dokunabilecek bir şey bulabilecek miyim?" Bahçe malzemelerine bir göz attı ve nihayet iyi ve sağlam görünüşlü ahşap saplı bir kürekte karar kıldı. Rephaim'in yanına dönüp küreğin boyunu ölçtükten sonra, bir çırpıda küreği sapından ayırdı ve sap kısmını ona uzattı. "Bunu baston niyetine kullan. Bilirsin işte, kötü durumdaki bileğinin yükünü hafifletmek için. Bana bir süre daha yaslanabilirsin ama tünele girdiğimiz zaman, tek başına yürümen gerekecek. Bu yüzden buna ihtiyaç duyacaksın."

Rephaim ahşap sapı aldı. "Gücün etkileyici."

Stevie Rae omuz silkti. "İşe yarıyor."

Rephaim, gücünü ahşap sapa vererek, ileri doğru çekingen bir adım attı. Acı çektiği her halinden belli olsa da, yürüyebiliyordu. Bir şekilde barakanın kapısına ulaşmayı başardı. Orada duraksadı ve umut dolu gözlerle Stevie Rae'ye baktı.

"Önce şunu sırtına saracağım. Bizi kimsenin görmeyeceğini tahmin ediyorum ama olur da, rahibelerden biri pencereden dışarıyı seyrediyorsa, beni sadece bir battaniyeye sarılı birine yardım ederken görecek. Ya da en azından ben öyle olacağını umuyorum."

Rephaim kafasını salladı. Stevie Rae onu, kafası da içeride kalacak şekilde battaniyeyle sardı ve açılmaması için, boşta kalan ucu göğsündeki bandajın kenarına sıkıştırdı.

"Planım şu: Daha önce kaldığımız, şehir merkezindeki deponun altındaki tünelleri biliyorsundur, değil mi?"

"Evet."

"Şey, ben onlara biraz ekleme yaptım diyelim."

"Anlamıyorum."

"Benim yeteneğim toprak elementiyle ilgili. Bir şekilde toprağı kontrol edebiliyorum. En azından bazı yönlerini. Son zamanda toprağı yerinden oynatabildiğimi de keşfettim. Tünel açmak gibi mesela. Ve bunu depoyla manastır arasında bir bağlantı kullanmak için yaptım."

"Babam senden bahsederken bu tür bir gücü anlatmıştı."

Stevie Rae, Rephaim'le korkunç babacığını tartışmayı kesinlikle istemiyordu. Hatta ondan ve güçlerinden bahsedebileceklerini düşünmeye bile istekli değildi. "Şey, her neyse, dışarı tırmanıp buraya gelebilmek için o tünelin tepesini açtım. Barakaya çok uzak sayılmaz. Oraya gitmene yardım edeceğim. Tünele girdiğin zaman, depoya kadar ana yolu takip etmeni istiyorum. Orada

barınacak yer ve yiyecek var. Aslında bayağı hoş bir yer sayılır. Orada iyileşebilirsin."

"Peki müttefiklerin beni orada bulamayacaklar mı?"

"Öncelikle, depoyu manastıra bağlayan o tüneli kapatacağım. Sonra arkadaşlarıma bir süreliğine depodan uzak durmalarını sağlayacak bir şey söyleyeceğim. Ve bu 'bir süre'nin senin iyileşmene ve onlar ortalıkta dolanmaya başlamadan önce buradan gitmene yetecek kadar uzun olacağını umuyorum."

"Onları tünelden uzak tutmak için ne söyleyeceksin?"

Stevie iç geçirdi ve yüzünü ovuşturdu. "Onlara gerçeği söyleyeceğim. Başka kırmızı çaylaklar da olduğunu, depo tünellerinde saklandıklarını ve iyiyi kötüye tercih etmedikleri için tehlikeli olduklarını."

Rephaim birkaç kalp atımlık süre boyunca, sessiz kaldı. Ve sonunda "Neferet haklıymış," dedi.

"Neferet mi? Ne demek istiyorsun?"

"Kırmızı çaylaklar arasında yandaşlarının olduğunu, amacına hizmet edeceklerini söyleyip duruyordu. Demek bahsettiği o kırmızı çaylaklarmış."

Stevie Rae üzgün bir sesle "Öyle olmalı," diye mırıldandı. "İnanmak istemedim. Eninde sonunda doğru olanı yapacaklarına, insanlığı karanlığa tercih edeceklerine inanmak istedim. Kafalarında bazı şeyleri düzene sokmak için zamana ihtiyaçları olduğuna. Ama sanırım yanılmışım."

"Arkadaşlarını tünellerden uzak tutacak olan, bu çaylakların varlığı demek."

"Sayılır. Aslında onları uzak tutacak olan benim. Senin için ve onlar için zaman kazanacağım." Gözlerinin içine baktı. "Yanılıyor bile olsam." Başka hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı, Rephaim'in yanına geçti ve kolunu kaldırıp kendi omzuna yerleştirdi. Birlikte buz kesmiş alacakaranlığa adım attılar.

Barakadan, az önce zeminde açtığı deliğe doğru ilerlerken, Rephaim'in çok acı çektiğini biliyordu. Ancak genç adamdan çıkan tek ses, kesik kesik ve hızlı nefesiydi. Ağırlığının büyük kısmını Stevie Rae'ye vermişti. Stevie Rae, destek verdiği bu tüylü vücuda karışan tanıdık erkek sıcaklığı karşısında şaşkındı. Birinin, örneğin can sıkıcı ne-kadar-maço-olduğumu-illa-ispatlamam-lazım Erik'in, onları görmesi korkusuyla nefesini tutarak çevresine bakınıyordu. Gölgelenen güneş batmaya yüz tutmuştu. Stevie Rae güneşin buzla kaplı göğü terk etmekte olduğunu hissediyordu. Çaylakların, vampirlerin ve rahibelerin hareketlenmesi an meselesiydi.

Sürekli olarak "Haydi, iyi iş çıkarıyorsun. Başarabilirsin. Elimizi çabuk tutmalıyız," diye mırıldanarak Rephaim'i teşvik etmeye ve kendi suçlu korkularını bastırmaya çabalıyordu.

Ama arkalarından seslenen kimse olmadı ya da peşlerinden koşan. Beklediğinden çok daha kısa bir süre içinde, tünele açılan delik ayaklarının dibindeydi.

"Ellerini ve ayaklarını kullanarak aşağı in. Fazla uzak değil. Seni olabildiğince tutmaya çalışacağım."

Rephaim, enerjisini ve zamanını sözcüklere harcamak niyetinde değildi. Kafasını salladı, döndü ve üstündeki battaniyeyi attı. Sonra, sağlam kolunda güçlü ve sert görünmesine ve iri cüssesine rağmen kendisinden daha hafif olmasına minnet duyan Stevie Rae'yle birlikte, ağır ağır ve acı çekerek toprağın içinde kayboldu. Stevie Rae de peşinden gitti.

Tünele inince, nefesini düzene sokmak için sırtını toprak duvara yasladı. Stevie Rae orada dinlenmesine izin verebilmeyi çok isterdi ama ensesinden yukarı doğru yükselen tedirgin edici duygu, diğerlerinin uyanmalarının, onu aramaya çıkmalarının ve *onu ve Alaycı Kuzgun'unu bulmalarının* an meselesi olduğunu fısıldıyordu.

"Yürümeye devam etmelisin. Şimdi. Hemen git buradan. Şu tarafa git." Önlerinde uzanan karanlığı işaret etti. "Gerçekten çok karanlık olacak. Bunun için üzgünüm ama sana lamba bulacak zamanım yoktu. Karanlıkla sorunun yoktur umarım."

Rephaim kafasını salladı. "Oldum olası geceyi tercih etmişimdir."

"İyi. Topraktan çimento duvarlara dönüştüğü yere kadar, bu tüneli takip et. Sonra sağa dön. Biraz kafa karıştırıcı gelebilir çünkü depoya yaklaştıkça tünel sayısı da artıyor. Sen ana tünelden ayrılma. Aydınlık olacaktır. Ya da en azından ben hâlâ öyle olduğunu umuyorum. Her halükarda, yürümeye devam edersen, gaz fenerleri, yiyecek ve yataklı odalar bulacaksın."

"Ve bir de karanlık çaylaklar var."

Rephaim bunu soru sorar gibi söylememişti ama Stevie Rae cevap vermek ihtiyacı duydu. "Evet, var. Ben ve diğer kırmızı çaylaklar orada yaşarken, ana tünellerden, bizim odalarımızdan falan uzak duruyorlardı. Şu anda, artık biz orada olmadığımız için ne yaptıklarını bilmiyorum ve dürüst olmam gerekirse, sana nasıl yaklaşacakları konusunda da bir fikrim yok. Ama seni yemek isteyeceklerini sanmıyorum; kokun bir tuhaf. Ama kesin konuşamam. Onlar..." Doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. "Benden ve diğerlerinden farklılar."

"Onlar karanlığa aitler. Dediğim gibi, ben bunu iyi bilirim."

"Pekâlâ. Senin iyi olacağına inanacağım." Stevie Rae başka ne diyeceğini bilemeyerek durdu ve nihayet "Sanırım, bir yerlerde yine görüşürüz," deyiverdi.

Rephaim gözlerini ona dikti ama hiçbir şey demedi.

Stevie Rae huzursuzca kıpırdandı. "Rephaim. Gitmelisin. Şimdi. Burası güvenli değil. Tünelde belli bir mesafe kaydettiğin zaman, buradan hiç kimse peşine düşmesin diye, bu kısmı çökerteceğim. Ama yine de elini çabuk tutman şart."

"Beni kurtarmak için kendi insanlarına ihanet etmeni anlamıyorum."

Stevie "Kimseye ihanet ettiğim yok," diye bağırdı. "Sadece seni öldürmüyorum, o kadar." Sonra sesini alçalttı ve "Gitmene izin vermem, neden arkadaşlarıma ihanet ettiğim anlamına gelsin ki? Hayatı ölüme tercih ediyor olamaz mıyım? Bak, ben iyiliği kötülüğe yeğledim. Senin yaşamana göz yummamın bundan ne farkı var?"

"Beni kurtarmanın, tercihini kötülük olarak adlandırdığın şeyden yana kullanmakla eşdeğer olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

Stevie Rae cevap vermeden önce ona uzun uzun baktı. "O zaman şunu aklından çıkarma. Hayatın, senin olmasını istediğin gibidir. Baban gitti. Diğer Alaycı Kuzgunlar da gittiler. Çocukken, başımı belaya sokup kendime bir şey yaptığım zaman, annemin bana söylediği saçma bir şarkı vardı. Kendi parçalarımı toplamam, tozumu almam ve sil baştan başlamamı söylerdi. Ve senin yapman gereken de bu. Ve ben de sana bunu yapman için bir fırsat veriyorum." Stevie Rae elini uzattı. "Bir daha görüştüğümüz zaman, düşman olmamamız umuduyla."

Rephaim bir kendisine uzatılan ele, bir de Stevie Rae'nin yüzüne baktı. Ve sonra yavaşça –neredeyse isteksizce– elini tuttu. Modern bir el sıkışma gibi değil, vampirlere özgü, kolun ön kısmının tutulduğu bir selamlamayla karşılık verdi.

"Sana bir can borçluyum, Rahibem."

Stevie Rae yanaklarının ısındığını hissediyordu. "Bana Stevie Rae demen yeterli. Şu anda bir Rahibe gibi hissettiğimi söyleyemem."

Rephaim başını eğdi. "O zaman canımı Stevie Rae'ye borçluyum."

"Canına hakkıyla sahip çıkarsan, borcunu ödediğini varsaya-

rım," dedi. "Uğurlar olsun, Rephaim."

Kolunu çekmeye yeltendi ama Rephaim'in onu bırakmaya niyeti yoktu. "Hepsi senin gibiler mi? Yoldaşlarından bahsediyorum."

Stevie Rae gülümsedi. "Hayır, ben çoğundan daha acayibimdir. İlk kırmızı vampir benim; bazen kendimi bir tür deney gibi hissediyorum."

Rephaim kolunu tutmaya devam ederek "Ben de babamın ilk evladıyım," dedi.

Gözlerini gözlerinden bir an bile ayırmamasına rağmen, Stevie Rae, Rephaim'in yüz ifadesini çözememişti. Tünelin loş ışığında tek görebildiği, gözlerinin insan biçimi ve kırmızı parlaklığıydı. Aynı parlaklık Stevie Rae'nin kabuslarına da çökmüş, zaman zaman görüşünü gölgelemiş, her şeyi öfke, karanlık ve kan kırmızısına boyamıştı. Kafasını salladı ve Rephaim'den ziyade, kendi kendine "İlk olmak zor olabiliyor," dedi.

Rephaim kafasını sallayarak kolunu bıraktı. Tek kelime daha etmeden döndü ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Stevie Rae birden yüze kadar ağır ağır saydıktan sonra kollarını havaya kaldırdı. "Toprak. Sana yine ihtiyacım var." Elementi derhal cevap verdi ve tüneli, bahar çayırlarının kokusuyla doldurdu. Stevie Rae sözlerine devam etmeden önce kokuyu içine çekti. "Tavanı çökert. Tünelin bu kısmını doldur. Benim için açtığın deliği kapat ve hiç kimsenin geçemeyeceği şekilde sertleştir."

Önündeki ve üstündeki toz toprak hareketlenirken geri çekildi. Sonra toprak yağmaya ve Stevie Rae'nin önünde sımsıkı bir toprak duvardan başka bir şey kalmayana dek birikmeye, sertleşmeye başladı.

"Stevie Rae, ne halt ediyorsun?"

Stevie Rae elini kalbine bastırarak hızla arkasına döndü.

"Dallas, yemin ederim ödümü patlattın! Lanet olsun, sanırım yakında bana ciddi bir kalp krizi geçirteceksin."

"Özür dilerim. Yanına sessizce sokulmak çok zor olduğu için burada olduğumu fark etmişsindir sandım."

Stevie Rae, gümbür gümbür atan bir kalple ve büyük bir dikkatle Dallas'ın yüzüne baktı ve biraz önce orada yalnız olmadığını bildiğine dair bir ipucu aradı. Ancak Dallas'ın ne şüpheci, ne kızgın, ne de ihanete uğramış gibi bir hali vardı. Sadece biraz meraklı ve üzgün görünüyordu. Bir sonraki cümlesi, orada Rephaim'i görecek kadar uzun durmadığının kanıtıydı.

"Tüneli, diğerlerinin manastıra ulaşmasına mani olmak için kapattın, değil mi?"

Stevie Rae başını sallarken hissettiği rahatlamanın sesine yansımaması için büyük çaba harcıyordu. "Evet. Rahibelere ulaşmalarını bu kadar kolaylaştırmanın pek akıllıca olmayacağını düşündüm."

Dallas'ın gözlerinde muzip bir ifade belirmişti. "Onlar için yaşlı kadınlardan oluşan bir açık büfe ziyafeti olurdu."

"İğrençleşme." Ama Stevie Rae de sırıtıyordu. Dallas gerçekten harika bir çocuktu. Gayri resmi erkek arkadaşı olmasının dışında, elektrik, tesisat ve Home Depot mağazasında bulabileceğiniz her tür ıvır zıvır konusunda tam bir dahiydi.

Dallas sırıtarak Stevie Rae'ye sokuldu ve sarı buklelerinden birini kulağının arkasına itti. "İğrençleşmiyorum. Gerçekçi davranıyorum. Sen de bu rahibelere diş geçirmenin ne kadar kolay olacağını hiç düşünmediğini söyleyemezsin."

"Dallas!" Stevie Rae ona gözlerini kısarak baktı. Söyledikleri karşısında gerçekten şok olmuştu. "Tabii ki bir rahibe yemeyi aklımdan bile geçirmedim! Kulağa doğru bile gelmiyor. Ve daha önce de dediğim gibi, insanları yemek konusuna fazla kafa yormak akıllıca sayılmaz. İnsana iyi gelmez."

"Hey, rahatla, şirinem. Ben sadece takılıyordum." Dallas, Stevie Rae'nin arkasındaki toprak duvara baktı. "Bunu Zoey ve diğerlerine nasıl izah edeceksin?"

"Büyük ihtimalle uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım: Onlara gerçeği söyleyeceğim."

"Fikir değiştirip bizim gibi olmaya karar vermeleri ihtimaline karşılık, diğer çaylaklar konusunda sessiz kalmayı istediğini sanıyordum."

"Şey, evet. Sanırım bazı tercihlerimi yüzüme gözüme bulaştırdım."

"Pekâlâ, karar senin. Yüksek Rahibe sensin. Zoey ve diğerlerine ne istiyorsan anlat. Aslında bunu hemen şimdi yapabilirsin. Zoey kafeteryada bir toplantı düzenliyor. Ben de seni aramaya bunu haber vermek için geldim."

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Dallas yine gülümsedi ve elini Stevie Rae'nin omzuna attı. "Seni iyi tanırım, şirine. Nerede olacağını tahmin etmek hiç zor değildi."

Birlikte tünelin dışına doğru yürümeye başladılar. Stevie Rae kolunu Dallas'ın beline doladı. Ona yaslanırken çok normal ve gerçek bir erkek gibi hissettirdiği için minnettardı. Dünyasının yeniden doğru bildiği hale dönmesi büyük bir rahatlamaydı. Rephaim'i aklından çıkaracaktı. Bir yaralıya yardım etmişti, hepsi bundan ibaretti. Ve şimdi artık onunla işi bitmişti. Cidden, Rephaim fena halde yaralanmış bir Alaycı Kuzgun'dan başka bir şey değildi. Ne kadar büyük bir belaya neden olabilirdi ki?

"Demek beni tanıyorsun, ha?" diyerek kalçasını Dallas'ın kalçasına vurdu.

Dallas onu iyice kendine çekti. "İstediğim kadar iyi değil, şirine."

Stevie Rae kıkırdarken normal görünme çabası içinde biraz manik göründüğünü görmezden gelmeye çalışmıştı.

Tıpkı, Rephaim'in karanlık kokusunu hâlâ teninde hissettiğini duymazdan gelmeye çalıştığı gibi.

BÖLÜM ON SEKİZ

Zoey

Beni kendine doğru çektiğinde, uyku ile uyanıklık arasındaki o sihirli, buğulu yerdeydim. O kadar iri, güçlü ve sertti ki, fiziksel varlığıyla, boynumun yan tarafına kondurarak beni ürperttiği nazik öpücüklerinin yanında hissettiğim yumuşak ve tatlı nefesi arasında ciddi bir tezat vardı.

Neredeyse uyur haldeydim ve henüz uyanmak istemiyordum ama mutlu mutlu iç geçirdim ve boynumun daha geniş bir kısmına ulaşabilmesi için gerindim. Beni saran kolları kendimi çok iyi hissettiriyordu. Ona yakın olmaya bayılıyordum. Stark'ın benim Savaşçım olmasından ne kadar büyük bir memnuniyet duyduğumu düşünerek uykulu bir sesle "Gerçekten de kendini daha iyi hissediyor olmalısın," diye mırıldandım.

Dokunuşları yumuşaklığını kaybedip daha seksi bir hal almaya başladı.

Bir kez daha ürperdim.

Ve puslu zihnim aynı anda iki şeyi birden algıladı. Birincisi, sadece yaptığı şey hoşuma gittiği için –ki yaptıkları gerçekten çok hoşuma gidiyordu– değil, dokunuşu soğuk olduğu için ürpermiştim. İkincisi, bana yaslanan vücut Stark'ın olamayacak kadar iriydi.

Ve o anda "Ruhunun bana nasıl bir özlem duyduğunu görüyor musun?" diye fısıldadı. "Bana geleceksin. Senin kaderin bu. Benim kaderimse seni beklemek."

Nefesim kesilir gibi, tamamen uyandım ve doğrulup oturdum.

Yapayalnızdım.

Sakin ol... Sakin ol.... Kalona burada değil. Her şey yolunda. Sadece bir rüyaydı.

Hiç düşünmeden otomatik olarak, son sürat giden nefesimi kontrol etmeye ve duygularımı yatıştırmaya çalıştım. Stark odada değildi ve en son isteyeceğim şey, gerçekten tehlikede olmama rağmen, paniğe kapıldığımı hissedip koşarak bana gelmesiydi. Bazı şeylerden emin olmayabilirdim ama delicesine emin olduğum tek bir şey varsa o da Stark'ın yanımdan bir an bile ayrılmayacağı hissine kapılmasını istemediğimdi.

Evet, onun için deli oluyordum ve böyle bir bağ paylaşmamızdan son derece hoşnuttum ama bu, onsuz işlevimi kaybettiğime inanmasını istediğim anlamına gelmezdi. O benim bebek bakıcım ya da iz sürücüm değil, Savaşçımdı ve bana sürekli göz kulak olması, uyurken beni seyretmesi gerektiğini düşünmeye başlarsa...

Dehşetle iç çektim.

Yandaki misafir odasıyla paylaştığım banyonun kapısı açıldı ve Stark, bakışlarını derhal bana sabitleyerek içeri girdi. Üzerinde kot pantolonu ve siyah bir Sokak Kedileri Derneği tişörtü vardı. Havluyla hâlâ bir miktar ıslak olan saçlarını kuruluyordu. Sanırım biraz sakinleşip yüzümdeki panikli ifadeyi dondurmayı başarmış olmalıydım ki, beni yatakta tek başıma ve tehlikeden uzak halde yatarken görünce, endişeli yüz ifadesi, yerini bir gülümsemeye bıraktı.

"Hey, uyanıksın. Öyle tahmin etmiştim. İyi misin?"

"Evet. Gayet iyiyim," dedim çarçabuk. "Az kalsın yataktan yuvarlanacakken uyandım ve biraz tırstım."

Gülümsemesi her zamanki kibirli haline büründü. "Büyük olasılıkla benim ve sıcak vücudumun yokluğunu hissettiğin için çırpınmaya başladığında düşecek gibi olmuşsundur."

Tek kaşımı kaldırdım. "Öyle olmadığından o kadar eminim ki." Vücudundan (ki evet çok seksiydi ama onu düşününce ağzımın sularının aktığını ele verecek değildim) bahsetmesi bakışlarımın üstüne kaymasına neden olmuştu. Gerçekten şirin ve seksi tanımlarının ötesine geçecek kadar iyi görünüyordu. Uykuya yatmamızdan önceki haline göre çok daha az solgundu ve ayaklarının üstüne daha sağlam basıyordu. "Daha iyi gibisin."

"Daha iyiyim. Darius haklıymış, çok hızlı iyileşiyorum. Sekiz saatlik kesintisiz uyku artı sen hâlâ horlarken mideye indirdiğim üç torba kan sonucu kendimi çok daha iyi hissediyorum." Yatağın yanına gelip eğildi ve beni öptü. "Buna bir de Kalona'yı rüyalarından uzak tutabildiğim bilgisi eklenince, her şeyi göğüslemeye hazırmışım gibi geliyor."

"Ben horlamam," dedim sertçe ve iç geçirerek kollarımı beline doladı. Fiziksel varlığının gücünün, Kalona kabusundan arta kalanları kovalamasını istiyordum. "Daha iyi hissetmene sevindim."

Stark'a, Kalona'nın, o bu kadar yakınımda ve beni korumaya bu kadar odaklanmış haldeyken bile rüyalarıma süzülmeyi başarabildiğini söylemeli miydim acaba? Belki de. Belki de söylesem, daha sonra olacaklarda bir farklılık yaratabilirdim. Ancak o an için, yeni yeni bulmaya başladığı pozitif enerjiyi berbat etmek istemedim ve henüz saçlarımı bile fırçalamamış olduğumu hatırlayana kadar bir süre öylece kaldım. Ellerim çirkin yatak saçlarımda dolaştı ve Stark'ı sabah ağzımla tahrip etmemek için yüzümü uzak tutmaya çabalayarak kollarının arasından sıyrıldım ve banyoya koştum. Omzumun üstünden "Hey, ben duş alırken bir

iyilik yapar mısın?" diye seslendim.

"Tabii ki." Bana gerçekten ne kadar iyi hissettiğini gösteren kibirli bir gülümsemeyle baktı. "Sırtını sabunlamamı mı isteyeceksin?"

"Ah, hayır. Ama teşekkürler. Sanırım." Tanrım, bu erkeklerin aklı tek bir şeye çalışıyordu. "Kırmızı, mavi bütün çaylakları toparlamanı, Afrodit, Darius, Rahibe Mary Angela ve büyükannemi ve okula nasıl döneceğimizi tartışırken orada bulunması gerektiğini düşündüğün herkesi bulmanı istiyorum."

"Sırtını sabunlamayı tercih ederdim ama hiç sorun değil. Senin arzun, leydim, emirdir." Beni, kafasını eğip yumruğunu kalbinin üstüne bastırarak selamladı.

"Teşekkürler." Sesim yumuşacık çıkmıştı. Bakışlarındaki saygı ve güven birden ağlamaklı olmama neden olmuştu.

"Hey..." Gülümsemesi kayboldu. "Üzgün görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Sadece Savaşçım olmana seviniyorum." Tamamını olmasa da, gerçeği dile getirmiştim.

Gülümsemesi geri dönmüştü. "Sen şanslı bir Yüksek Rahibesin."

Sonu gelmeyen kibiri karşısında kafamı salladım ve gözlerime dolan saçma gözyaşlarından kurtulmak için kirpiklerimi kırpıştırdım. "Lütfen benim için herkesi bir araya topla, olur mu?"

"Tamam. Bodrumda toplanmamızı ister misin?"

Yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle hayır. Rahibe Mary Angela'dan yemek salonunda toplanmak için izin istemeye ne dersin? Hem konuşup hem bir şeyler yiyebiliriz."

"Tamamdır."

"Teşekkürler."

"Birazdan görüşürüz, leydim." Telaşlı adımlarla odadan çık-

madan önce, gözleri parlayarak beni bir kez daha selamladı.

Ağır adımlarla banyoya girdim. Mekanik hareketlerle dişlerimi fırçalayıp duşa girdim. Uzunca bir süre öylece durup sıcak suyun bedenimden aşağı süzülmesine izin verdim. Ve sonra, duygularımın sükunetini sağlayabileceğime karar verince, Kalona'yı düşündüm.

Kollarının arasında gevşeyivermiştim. A-ya'nın anılarından birini yeniden yaşamak değildi bu. Hatta A-ya'nın etkisini bile hissetmeden, bana dokunduğu zaman eriyivermiştim. Sonuç ortaya serdiği gerçeklerle dehşet vericiydi. Onunla olmak bana iyi gelmişti. O kadar ki onu yeminle bağlı olduğum Savaşçıma benzetmiştim. Ve hiç de rüya gibi gelmemişti. Fazla uyanık ve bilinç halime çok yakındım. Kalona'nın son ziyareti beni derinden sarsmıştı.

"Buna direnmek için ne kadar çaba harcarsam harcayayım, ruhum onu tanıyor," diye fısıldadım. Ve sonra, gözlerim yüzümden aşağı süzülen suları çekemiyormuş gibi ağlamaya başladım.

Yemek odasını bulabilmek için kulaklarımı ve burnumu takip etmem gerekti. Yemek odasına uzanan koridor boyunca ilerlerken, tabak ve çatal-bıçak seslerinin arasında tanıdık gülüşme seslerini dinledim. Acaba rahibeler, günün birinde vampir olacak bir ergen güruhunun manastırlarını istilası konusunda gerçekten ne hissediyorlardı? Rahibelerin çocuklarla arasının nasıl olduğunu görmek için, büyük odanın geniş ve kemerli girişinde bir süre durdum. Rahibelerin bir köşeye öbeklenmiş ve doğal olarak kendilerini bizden ayırmış olmalarını bekliyordum. Ama öyle değildi. Tabii ki ikili üçlü gruplar halinde oturmuşlardı ama çevreleri kırmızı-mavi çaylaklarla çevriliydi ve herkes bir ağızdan bir şeyler anlatıyordu. Bu görüntü, kafamdaki basmakalıp görüntüyü, yani rahibelerin yemek odasının bir dua ve sükunet (yani sıkıcı ötesi) mekanı olduğu düşüncesini yerle bir etmişti.

"Burada böyle dikilmeye devam edecek misin? Yoksa içeri girecek misin?"

Döndüğümde, Darius ve Afrodit hemen arkamda dikiliyorlardı. Elele tutuşuyor ve İkizlerin deyimiyle "mutlu köpek yavruları gibi" çevreye ışık saçıyorlardı.

"Uğurlar olsun, Zoey." Darius beni resmi bir tavırla selamladı ama gülümsemesi bu saygı dolu harekete sıcacık bir duygu katmıştı.

Savaşçıya gülümsemeden önce, Afrodit'e görüyor-musun-aramızda-görgü-kurallarını-bilenler-de-var bakışı attım. "Uğurlar olsun, Darius. İkiniz halinizden çok hoşnut görünüyorsunuz. Dün gece birlikte uyuyabileceğiniz bir yer bulabilmiş olmalısınız." Durdum ve tekrar Afrodit'e bakarak "Uyuyabileceğiniz ya da her neyse işte," diye ekledim.

Rahibe Mary Angela kapının eşiğinde bize katılırken "Beni sadece uyudukları konusunda temin ettiler," dedi.

Afrodit rahibeye gözlerini çevirse de hiçbir şey demedi.

Rahibe her zamanki derhal sadede gelen tarzıyla, "Darius bana, yoldan çıkmış meleğin rüyalarına girdiğini ve Stark'ın onu durdurabildiğini söyledi," dedi.

"Stark ne yapıyormuş ki?" Heath yanımızdan geçerken durdu ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Canına okumam gerekecek mi?"

Stark yemek salonundan çıkıp bize katılırken "Bunu yapabileceğini hiç sanmam," dedi.

Heath'in aksine hemen bana yapışmadı ama bakışı o kadar sıcak ve samimiydi ki, bana en az Heath'in kucaklaması kadar dokunmuştu.

Ve birden kendimi erkek-kolostrofobisi çeker gibi hissettim. Yani demek istediğim, yakışıklı erkeklerden oluşan bir açık büfe, teoride iyi bir fikir gibi görünüyor ama kısa sürede öğrenmiştim

ki, tıpkı tasarımcı işi kot pantolonlar gibi, bu da sadece teoride iyi olabilecek bir şeydi. Bu düşüncelerimi desteklemek ister gibi, Erik, Venüs –yani Afrodit'in eski oda arkadaşı olan kırmızı çaylak– ile birlikte çıkageldi. *Iykk*. Sadece *ıykk* diyorum.

"Selam, millet. Tanrım, açlıktan ölüyorum." Erik bir zamanlar çok sevdiğim büyük, sıcacık ve film yıldızı gülümsemesiyle ışık saçıyordu.

Göz ucuyla Heath ve Stark'ın, Erik ve yanına tam anlamıyla yapışmış olan Venüs sülüğüne ağızları bir karış açık halde bakakaldıklarını fark edince, her iki erkeğimin de Erik'i terk ettiğimden henüz haberdar olmadıklarını hatırladım. Saf bir sıkıntıyla iç geçirmemek için kendimi zor tutarak ve içimden gelen onu yok sayma isteğini bastırarak yüzüme kendi sahte gülümsememi yapıştırdım ve sırıttım.

"Merhaba, Erik, Venüs. Açsanız, gerçekten en doğru yere gelmişsiniz. Burada her şey süper-iyi kokuyor."

Erik'in gülümsemesi bir an için bozulur gibi olduysa da, aktörlük yeteneği o kadar gelişmişti ki, ayrılmamızdan sadece on beş saniye sonra beni arkada bırakarak, hayatına devam edebilmiş gibi görünmek konusunda hiç zorlanmıyordu. "Selam, Zoey. Seni görmedim. Her zamanki gibi çevren erkeklerle sarılı. Lanet olsun ki, çevren hep böyle kalabalıktı." Alaycı bir kıkırdamayla yanımdan geçti ve Stark'a hafif bir omuz atarak içeri girdi.

"Bir ok çeksem ve aklımdan bir kıç geçirsem, Erik'e isabet ettirmeme şaşırır mıydınız?" Stark keyifli ve umursamaz bir tavırla konuşmuştu.

"Ben hiç şaşırmam," dedi Heath.

Venüs, Erik'in peşi sıra içeri girmeden önce "Şahsi tecrübemle şu kadarını söyleyebilirim, çocuklar, Erik'in gerçekten müthiş bir kıçı var," dedi.

"Hey, Venüs. Senin için tek kelimem var," dedi Afrodit.

Venüs kısa bir tereddütten sonra, omzunun üstünden eski oda arkadaşına baktı. Afrodit en başarılı sürtük bakışı eşliğinde "Artıkçı," dedi. Sonra küçümseyen bir gülümseme eşliğinde "Sana bol şans dilerim," dedi.

Yemek odasındaki bütün yüzlerin bize dönmüş olduğunu ve bütün sohbetlerin kesintiye uğradığını fark ettim sonra.

Erik eliyle sahiplenici bir işaret yapınca, Venüs adeta koşar adımlarla yanına gitti. Kolunu Erik'in koluna geçirip göğsünü dirseğine yasladı. Ve sanki birisi bir kibrit çakmış gibi, fısıltılar sökün etti.

"Erik ve Zoey ayrılmışlar."

"Erik, Venüs'le birlikte!"

"Zoey ve Erik artık birlikte değiller."

Ah, lanet olsun!

BÖLÜM ON DOKUZ

Zoey

"Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım zaten." Heath alnıma bir öpücük kondurdu ve sanki ben sadece iki yaşındaymışım gibi, saçlarımı karıştırdı.

Görünüşe göre rahibeler saç düzleştiricilere inanmadıkları için, arkası zaten kabarık halde olan saçlarımı düzeltmeye çalışarak "Biliyor musun, bunu yapmandan nefret ediyorum," diye söylendim.

"Ben de ondan hiç hoşlanmadım," dedi Stark elimi tutup dudaklarına götürürken. Sonra Heath'in gözünün içine baktı. "Zoey'le senin Damgalanmış olmanızdan da pek hoşlanmıyorum ama seninle bir derdim yok."

"Ben de sana gıcık değilim, ahbap," dedi Heath. "Ama Zo'yle uyumuş olman fikrinden de ben hoşlanmıyorum."

"Hey, onun Savaşçısı olmamın bir parçası. Hani onu korumak, güvenliğini sağlamak falan."

"Pekâlâ, şimdi kusacağım," dedi Afrodit. "Bu arada, sizi testosteron ahmakları, Erik nasıl bir görüntü çizmeye çalışırsa çalışsın, şunu bilin ki Z, Erik'i terk etti. İkinizden birisi fazla can sıkıcı davranmaya başlarsanız, aynı şeyi size de yapabilir, ona göre."

Darius'u saran kollarını çözdü ve karşıma geçip gözlerimin içine baktı. "İçeri girip bu baş belalarının gözünün içine bakmaya hazır mısın?"

"Bir saniye." Rahibe Mary Angela'ya döndüm. "Büyükannem bu sabah nasıl?"

"Bitkin. Korkarım dün kendini biraz fazla zorladı."

"İyi mi peki?"

"Olacak."

"Belki de gidip bir..."

Yemek odasından uzaklaşmak için harekete geçtim ama Afrodit bileğimi yakaladı. "Büyükannen iyi olacak. Seni temin ederim ki, o da şu anda, onun için stres yapmak yerine, bundan sonraki adımımızın ne olacağına kafa yormanı tercih ederdi."

"Stres mi? Birileri stres mi yapıyor yoksa?" Stevie Rae, yanında Dallas'la birlikte köşeyi dönmüştü. "Hey, merhaba, Z!" Bana sıkıca sarıldı. "Daha önce kafanı ütülediğim için üzgünüm," diye fısıldadı. "Sanırım son zamanlarda ikimiz de fazla stresliyiz. Beni affedebilecek misin?"

Ben de "Elbette," diye fısıldadım ve onu kucaklarken burnumu kırıştırmamak için kendimi zor tuttum. Bodrum katı, toprak ve adını koyamadığım pis bir şey gibi kokuyordu.

"Hey," dedim çabuk çabuk. "Erik'i terk ettim. O da vakit kaybetmeden Venüs'le işi pişirdi. Hem de herkesin gözü önünde."

Stevie Rae bizi dinleyenlere aldırmadan, yüksek sesle, "Bu annenin doğumgününü unutması kadar berbat bir şey," dedi.

"Evet," dedim. "Gerçekten berbat bir şey."

Şirin ve muzip bir gülümsemeyle, "Gidip onunla yüzleşecek misin, yoksa kuyruğu sıkıştırıp kaçacak mısın?" diye sordu.

Afrodit "Sence, Ado Annie?" diye sordu. "Z, mücadeleden asla kaçmaz."

"Ado Annie de kim?" dedi Heath.

"Bilmem ki," dedi Stark.

Rahibe Mary Angela gülmemek için gırtlağını temizler gibi yaparak "*Oklahoma!* müzikalinden bir karakter," dedi. "Kahvaltı edelim mi?" Gülümseyerek kafeteryaya girdi.

İç geçirerek çığlıklar eşliğinde aksi yöne kaçma isteğimi bastırmaya çalıştım.

"Haydi, Z. İçeri girip bir şeyler yiyelim. Ayrıca, sana anlatmam gereken, şu erkek arkadaş meselelerini hiçe sayacak şeylerim var." Stevie Rae elimi tuttu ve beni yemek salonunun içine çekti. Peşimizde Stark, Heath, Darius, Afrodit ve Dallas'la birlikte, Damien, Jack ve İkizler'in Rahibe Mary Angela'yla birlikte oturdukları masaya yerleştik.

"Hey, Z, nihayet kalkmışsın," dedi Jack neşeli bir sesle. "Rahibelerin bizim için hazırladıkları şu lezziz pankeklere bir baksana."

"Pankek mi?" Dünyam aydınlanıvermişti.

"Evet, tabaklar dolusu var. Ayrıca jambon ve patates de var. Burası IHOP'a beş basar!" Sonra masaya baktı ve "Hey, şu pankek tabağını uzatsanıza."

Tabaklar elden ele geçerken ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Pankeke ciddi anlamda bayılırım.

Shaunee "Biz Fransız usulü kızarmış ekmeği daha çok seviyoruz," dedi.

"Evet böyle yumuşak yumuşak olmuyor," dedi Erin.

"Pankekler yumuşak yumuşak değildir," dedi Jack.

Damien bu pankek tartışmasına bir son vermek ister gibi, "Uğurlar olsun, Zoey," dedi.

"Uğurlar olsun," diyerek gülümsedim.

"Hey, şu kabarık saçların dışında düne göre çok daha iyi görünüyorsun," dedi Jack.

Pankekimden kocaman bir yudum ısırırken "Teşekkürler. Sanırım," dedim.

Stark masada biraz uzağımda oturduğu yerden bana baktı ve "Bence müthiş görünüyor," dedi.

"Bence de," dedi Heath. "Zoey'nin saçlarının yataktan yeni çıkmış haline bayılıyorum."

Tam gözlerimi çevirmeye hazırlanırken, odanın diğer ucundan Erik'in sesini duydum.

"Orası gerçekten çok ama çok kalabalık." Sırtı bize dönüktü ama bu, sesinin çirkin bir tınıyla bize kadar ulaşmasına engel değildi.

Ayrılıklar neden kolay olamıyorlardı? Erik neden tam bir pislik gibi davranıyordu? Zihnimden *çünkü sen onun duygularını gerçekten incittin,* düşüncesi geçip gitti ama Erik'in duyguları için endişelenmekten feci halde sıkılmıştım artık. O sahiplenici pisliğin tekiydi. Aynı zamanda lanet olası bir ikiyüzlüydü. Bana açıkça o... dememişti ama başka birisiyle işi pişirmesi bir gününü bile almamıştı. İğrenç.

"Bir dakika. Erik, Venüs'le mi birlikte?" Jack'in sesi beni kendime getirdi.

Umursamaz bir tavırla çatalıma taktığım pankekleri tabağıma aktarırken ve Erin'e jambon tabağını uzatmasını işaret ederken, "Dün gece ayrıldık," dedim.

"Afrodit söyledi. Ama şimdi Venüs'le birlikte mi gerçekten? Öylesine, pat diye." Jack, gözlerini Erik ve ellerini onun üstünden bir an olsun çekmeyen Venüs'ten bir an bile ayırmıyordu. Erik'in bu şartlar altında bir şeyler yiyebilmesi şaşırtıcıydı doğrusu. "Oysa ben onu iyi biri sanırdım," dedi Jack, Erik bütün hayallerini yıkmış gibi, toy ve kırgın bir sesle.

Omuz silktim. "Sorun değil, Jack. Erik aslında kötü biri değil. Sadece bir arada kötüyüz." Jack'in bu mutsuz halinden nefret ediyordum. Konuyu değiştirme arzusuyla "Afrodit'e bir görüş daha geldi," dedim.

Damien "Bu defa ne gördün?" diye sordu.

Afrodit bana baktı. Kafamı neredeyse başka kimsenin anlamayacağı kadar yavaşça salladım. "Kalona vampirleri ve insanları yakıyordu."

"Yakıyor muydu?" Shaunee derhal lafa girmişti. "Bu benim önüne geçebileceğim bir şeye benziyor. Ne de olsa ben Bayan Ateş'im."

"Aynen öyle, İkiz," dedi Erin.

"Sizi ortak beyinliler, görüşümde siz yoktunuz." Afrodit çatalını İkizler'e doğru salladı. "Sadece ateş, kan ve başka ıvır zıvırlar vardı. Büyük olasılıkla siz ikiniz alışverişteydiniz."

Shaunee ve Erin, Afrodit'e gözlerini kısarak baktılar.

"Zoey neredeydi?" sorusu Damien'dan geldi.

Bu soruya cevap verirken, Afrodit bakışlarını bana çevirdi. "Zoey oradaydı. Görüşlerimden biri iyiydi ama diğeri için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Jack "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Görüşüm biraz kafa karıştırıcıydı. İki ucu keskin bir kılıç gibi diyelim."

Lafı dolandırdığını fark etmiştim ve tam ağzımı açıp devam etmesini ve her şeyi anlatmasını söyleyecektim ki, sağ tarafımda oturan Kramisha kolunu kaldırdı ve elinde tuttuğu kağıt parçasını havada salladı.

"Ne demek olduğunu ben biliyorum," dedi. "Ya da en azından kısmen biliyorum. Bunu dün gece yatmadan önce yazmıştım." Rahibe Mary Angela'ya gülümsedi. "Şu rahibe filmini izledikten sonra."

"Filmi beğenmene sevindim, hayatım," dedi Rahibe.

"Beğendim ama yine de çocukların kötü olduklarını düşünüyorum."

Afrodit "Şu salladığın şey neyin nesi?" diye sordu.

"Biraz sabırlı olsan," dedi Kramisha. "Ve biraz nazik davransan. Her neyse, bu zaten Zoey için. Alın, ona uzatın."

Kağıt parçası elden ele dolaşıp bana kadar ulaştı. Herkesin zaten tahmin ettiği gibi, Kramisha'nın son şiiriydi. İç geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Afrodit, zihnimi okur gibi "Lütfen şu kehanet şiirlerinden biri olmadığını söyle," dedi. "Tanrıçam, o şiirler başıma ağrı sokuyor."

"Tylenol stoğu tutsan iyi olacak," dedim. İlk satırı içimden okudum, gözlerimi kırpıştırdım ve kafamı kaldırıp Afrodit'e baktım. "Bir saniye önce ne dedin sen? Bıçak, kılıç gibi bir şey..."

"Kalona'nın yanında olmanın iki ucu keskin bir kılıca benzediğini söyledi. Zaten, şiiri daha sakin bir zamanı beklemek yerine şimdi vermemin nedeni de buydu." Kramisha'nın keskin bakışları Erik'i bulmuştu. "Eteğimdeki taşları dökmek konusunda bazılarından çok daha kontrollü olduğum ortada."

"Şiirin ilk satırı bu," dedim. "İki ucu keskin bir kılıç."

"Tüyler ürpertici," dedi Stevie Rae.

"Evet," dedim gözlerimi şiirden ayırmadan. "Tüyler ürpertici doğru ifade."

Damien "Bu konuda ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Şiiri almak ve arkadaşlarımın yardımıyla çözmek istiyorum," dedim. "Ama bunu evde yapmalıyım."

Damien gülümseyerek kafasını salladı. "Ev. Kulağa çok hoş geliyor."

Afrodit'e baktım. "Sen ne dersin?"

"Sanırım odamdaki Vichy duşumu özledim," dedi.

"Darius?" diye sordum.

"Daha ileri hamlelere odaklanmadan önce, oraya dönmeliyiz."

"Shaunee, Erin?"

Birbirlerine baktılar. Sonra Erin "Ev. Kesinlikle," dedi.

"Stevie Rae?"

"Sizler büyük kararlar almadan önce söylemem gereken bir şey var."

"Tamam, devam et,"dedim.

Stevie Rae'nin, astım testinden geçer gibi, büyük ve derin bir nefes alışını ve sonra nefesini büzdüğü dudaklarının arasından koyvermesini izledim. Ve hemen sonra, dudaklarından dökülen kelimelerin bütün odayı kaplamasına neden olacak kadar net ve çabuk çabuk konuştu.

"Buradaki çocukların dışında başka kırmızı çaylaklar da var. Ben değiştiğim zaman, onlar değişmediler. Hâlâ kötüler. Bence, hâlâ Neferet'le bir bağlantıları olabilir." Bana döndü ve anlamam için yalvarır gibi baktı. "Sana hiçbir şey söylemedim; çünkü onlara bir şans vermek istiyordum. Rahat bırakılırlarsa ve her şeyi kendi başlarına düşünebilirlerse, insanlıklarını bulabileceklerini ya da benim onlara yardım edebileceğimi sandım. Üzgünüm, Z. Niyetim sorun yaratmak değildi ve sana yalan söylemeyi hiçbir zaman istemedim."

Stevie Rae'ye kızamıyordum. Sadece, bana sonunda gerçeği söylediği için, büyük bir rahatlama hissetmiştim.

"İnsan bazen dostlarına söylemek istediği her şeyi söyleyemiyor işte," dedim.

Stevie Rae hıçkırır gibi bir ses çıkardı. "Ah, Z! Benden nefret etmiyor musun yani?"

"Tabii ki, hayır," dedim. "Benim de saklamak zorunda kaldığım bazı pis, çirkin sırlarım oldu. Bu yüzden seni anlıyorum."

"Neredeler?" Normalde, Damien'in bu sorusu fazla sert kaçabilirdi ama kahverengi gözleri anlayışla dolu, sesi yumuşacıktı.

"Depo tünellerinde. Bu yüzden herkesi buraya getirmek için açtığım tünelin ağzını toprakla örttüm. Peşimizden gelmelerini ve rahibelere sorun yaratmalarını istemedim."

"Bizleri dün gece uyarmalıydın," dedi Darius. "Herkes uyurken oraya bekçiler yerleştirebilirdik."

"Yani tünelinin diğer ucunda kötü niyetli kırmızı çaylaklar mı vardı?" Rahibe Mary Angela'nın eli boynundaki tesbihe uzanmıştı.

"Ah, Rahibe. Tehlikede değildiniz. Darius, seni temin ederim, bekçi yerleştirmemize gerek yoktu," dedi Stevie Rae telaşla. "Diğer çocuklar gün ışığından çok feci etkileniyorlar. Güneş varken, tünellerde bile dolaşmazlar."

Darius'un bakışları yine de bekçi yerleştirmeyi tercih edeceğini anlatıyordu. Rahibe Mary Angela bir şey söylemedi ama endişeli parmakları tesbihinde dolaşıyordu. İşte o anda, kırmızı çaylakların hiçbirinin konuşmadığını fark ettim. Bakışlarım diğer kırmızı vampire döndü. "Senin diğer çaylaklardan haberin var mıydı?"

"Benim mi? Tabii ki hayır. Olsa, hemen sana söylerdim," dedi Stark.

"Benim de hemen söylemem gerekirdi. Bunu yapmadığım için cidden çok üzgünüm," dedi Stevie Rae.

"Bazen gerçek saklanabilir ve ortaya nasıl çıkarılacağını kestirmek güç olabilir," dedikten sonra çevreme, odadaki diğer kırmızı çaylaklara baktım. "Hepiniz biliyordunuz, değil mi?"

Kramisha sözü aldı. "Biliyorduk. Diğer çocukları biz de sevmiyoruz. Kötü haberden başka bir şey değiller."

"Ayrıca kötü de kokuyorlar," dedi bir hayli ötemde oturan Shannoncompton.

"İğrençler," dedi Dallas. "Ve bize eski halimizi anımsatıyorlar."

"Ve bu hatırlamak istediğimiz bir şey değil," dedi kaslı Johnny B.

Dikkatimi yeniden Stevie Rae'ye çevirdim. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Şey, şu anda depo tünellerine gitmemiz bana da hiç doğru gelmiyor. Bu yüzden sanırım Gece Evi'ne dönmek en doğrusu olacak."

"Bu durumda, karar verildi. Eve dönüyoruz," dedim.

BÖLÜM YİRMİ

Zoey

"Ben de ait olduğumuz yere dönmemiz gerektiğine katılıyorum ama büyükannen burada kalmalı," dedi Afrodit pat diye. "Gece Evi'ne döndüğümüzde neyle karşılaşacağımızı hiçbirimiz bilmiyoruz."

Onun benim yerime Stevie Rae'ye baktığını görünce, "Görüşün sana başka şeyler de gösterdi mi?" diye sordum.

Afrodit kafasını ağır ağır salladı. "Hayır. Sana görüşümdeki her şeyi anlattım. Bu sadece bir his, o kadar."

Stevie Rae gergin bir tavırla gülümsedi. "Şey, lanet olsun, Afrodit, hepimiz hop oturup hop kalkıyoruz ve bu gayet mantıklı. Buraya öcü böcü canavarlardan kaçıp geldik ama Zoey'i korkutmanın bir alemi yok."

"Ben onu korkutmuyorum, ahmak," dedi Afrodit. "Sadece dikkatli davranıyorum."

Darius düşünceli bir tavırla "Tehlikelere hazırlıklı olmak akıllıca," dedi.

Dikkatli olmakta herhangi bir sakınca olmadığı için, ikisiyle de hemfikir olduğumu söylemek üzere ağzımı açtığım anda, Stevie Rae, Darius'a baktı ve düz, soğuk bir sesle "Ona Savaşçı yemi-

ni etmiş olman, her söylediğine katılmanı gerektirmiyor," dedi.

"Ne?" dedi Stark. "Afrodit'e savaşçı yemini mi ettin?"

"Gerçekten mi?" dedi Damien.

"Vay canına, harika," dedi Jack

Erik arkamızdaki masadan homurdandı. "Zoey'nin seni şahsi koleksiyonuna saklamayıp bunu yapmana izin vermesine şaştım doğrusu."

Artık canıma tak etmişti. Dönüp bağırdım "Pekâlâ, canın cehenneme, Erik!"

Rahibe Mary Angela nefesi kesilmiş gibi "Zoey!" dedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Üzülme," dedi Afrodit, Stevie Rae'ye bakarak. "Cehennem kötü bir kelime değil ki. Bir yer adı. Ve bazı insanların oraya gönderilmesi gerekiyor."

"Ne?" dedi Stevie Rae masumca. "Herkesin Darius ve senden haberdar olmasını istemiyor muydun yoksa?"

"Benim işim beni ilgilendirir," dedi Afrodit.

Kramisha bilge bir tavırla kafasını salladı. "Daha önce de söylediğim gibi," dedi. "Şahsi meselelerini herkesin önüne sermek doğru değil." Koyu renk gözlerini Stevie Rae'ye çevirdi. "Yüksek Rahibemiz olduğunun farkındayım, bu yüzden saygısızlık etmek istemem ama ben bundan daha iyi terbiye aldığını sanıyordum."

Stevie Rae pişman olmuşa benziyordu. "Haklısın, Kramisha. Sanırım bunun çok da büyük bir mesele olmadığını düşündüm. Yani ne de olsa, eninde sonunda herkesin haberi olacaktı." Bana gülümsedi ve omzunu silkerek "Savaşçı yemini saklanacak bir şey değildir ki," dedi. Afrodit'e döndü. "Kusura bakma, kabalık etmek istemedim."

"Özrün beni hiç ilgilendirmiyor. Ben Zoey değilim. Her söylediğine otomatik olarak inanmıyorum."

"Pekâlâ, yeter!" diye bağırdım. Öfke ve bıkkınlık sesime güç katmıştı. Çocukların bir kısmının sindiklerini fark ettim. "Hepinizin beni iyi dinlemeniz ve bir şeyi adam gibi anlamanız gerek. Birbirimizle didişirken büyük ve dünyanın sonunu getirecek bir kötülükle savaşamayız. Stevie Rae ve Afrodit, Damgalandığınız gerçeğini kabullenin ve birbirinizi utandırmamayı öğrenin." Afrodit'in bakışlarında kırgınlık, Stevie Rae'ninkilerde ise şok vardı ama yine de devam ettim. "Stevie Rae, iyi bir nedenin olduğunu düşünsen bile, sakın benden önemli konuları saklama." Gözlerimi, bana bakabilmek için sandalyesinde arkaya dönmüş olan Erik'e diktim. "Ve Erik, seni terk etmeme sinirlenmenden daha büyük sorunlarımız var." Stark'ın kıkırdadığını duyunca hızla ona döndü. "Senin de bedava biletin yok, bilesin."

Stark ellerini teslim oldum der gibi havaya kaldırdı. "Ben sadece Ulu Erik boyunun ölçüsünü aldığı için gülüyordum."

"Erik, Heath ve sen meselesinin beni ne kadar incittiğini çok iyi bildiğin için bunu yapman, ayrıca kötü ya zaten," dedim.

Stark'ın kibirli gülümsemesi bir anda kayboldu.

"Darius, dışarısı buz içinde biliyorum ama sence Hummer'ı Gece Evi'ne kadar kullanabilir misin?" diye sordum.

"Kullanabilirim," dedi savaşçı.

"Ata binmek konusunda iyi olanlar?" Sanki ben acımasız bir öğretmenmişim ve onlar başlarının belaya girmesinden korkuyorlarmış gibi, bir anda pek çok el havaya kalktı. "Shaunee, sen ve Erin yine buraya geldiğiniz atı alırsınız." Elleri hâlâ havada olan diğer çocuklara bakındım. "Johnny B., sen ve Kramisha diğer kısrağı paylaşabilir misiniz?"

"Evet, tabii," dedi. Kramisha da kafasını sallayınca, ellerini indirdiler.

"Stark, sen benim arkama, Persephone'ye binersin," dedim ondan tarafa bakmadan, "Damien, Jack, Afrodit, Shannoncomp-

ton, Venüs ve..." Adını asla hatırlayamadığım esmer kırmızı çaylağa bakıyordum.

Stevie Rae kafasını koparmamdan korkuyormuş gibi, çekingen bir sesle "Sophie," dedi.

"Ve Sophie. Siz Darius'la birlikte Hummer'a binin." Stevie Rae'ye döndüm. "Sen diğer kırmızı çaylakların ve Erik'in Gece Evi'ne sağ salim dönmelerini sağlayabilir misin?"

"Benden istediğin buysa, elimden geleni yaparım," dedi.

"İyi. Kahvaltınızı bitirin, evimize dönelim." Ayağa kalktım ve rahibelere baktım. "Bize yardım ettiğiniz için, hayatta ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Ben hayatta olduğum sürece, Benediktin Rahibeleri'nin bir Yüksek Rahibe dostu olacak." Sonra odadan çıkmak üzere döndüm. Stark'ın yanından geçerken, ayaklanmak üzere hareketlendiğini fark ettim ama gözlerinin içine bakarak başımı salladım. "Büyükanneme veda edeceğim, Tek başıma." Onu kırdığımı görebiliyordum ama beni saygıyla selamladı ve "Nasıl istersen, leydim," dedi.

Arkamda bıraktığı sessizliği yoksayarak, tek başıma odadan çıktım.

"*U-we-tsi-a-ge-ya*, demek, herkesi kızdırdın." Büyükannem yatağının yanında bir ileri bir geri gidip gelerek söylenmemi büyük bir sabırla dinlemişti.

"Herkesi değil. Bir kısmını kızdırmak yerine kırdım," dedim.

Büyükannem bana dikkatle baktı. Nihayet konuştuğu zaman, basit fakat konunun özüne parmak basan kelimelerle "Bu hiç senden beklenecek bir tavır değil," dedi. "Bu yüzden kişiliğine bu kadar aykırı davranmak için haklı nedenlerin olduğunu tahmin ediyorum."

"Korkuyorum ve kafam karmakarışık. Dün kendimi bir Yük-

sek Rahibe gibi hissediyordum. Bugünse yeniden bir çocuk oldum. Erkek arkadaş sorunlarım ve benden bir şeyler gizleyen bir en yakın arkadaşım var."

"Ve bu, ne senin ne de Stevie Rae'nin kusursuz olmadığınızı gösterir," dedi Büyükannem.

"Ama sadece bu anlama geldiğini nereden bilebilirim ki? Ya ben sürtüğün tekiysem ve Stevie Rae de kötülere karıştıysa?"

"Stevie Rae'ye güveninin yersiz olup olmadığını sadece zaman gösterebilir. Ve bence birden fazla erkekten etkilendiğin için kendine bu kadar acımasız davranmaktan vazgeçmelisin. Hayatındaki ilişkiler konusunda doğru yargılara varıyorsun. Anlattıklarına bakılırsa, Erik'in tavırları fazla kontrolcü ve kabaydı. Pek çok genç kadın, o, nasıl diyorsunuz... *çok seksi* olduğu için, bunu görmezden gelebilirdi..." Büyükannem çok seksi kısmını biz genç kızları taklit eder gibi söylemişti. "Heath ve Stark'ı dengelemeyi öğreneceksin. Pek çok Yüksek Rahibe bunu yapıyor. Ya da öğrenmeyeceksin ve senin için doğru yolun tek bir erkek olduğuna kanaat getireceksin. Ama sevgili kızım, buna karar vermek için önünde daha uzun uzun yıllar var."

"Sanırım haklısın," dedim.

"Tabii ki haklıyım. Çünkü yaşlıyım. Ve bu sayede, can sıkıntının sadece erkekler ve Stevie Rae'den ibaret olmadığını da görebiliyorum. Sorun ne, Zoeykuş?"

"A-ya'nın bir anısını gördüm, Büyükanne."

Büyükannem derin bir iç çekti. "İçinde Kalona'da var mıydı?"

"Evet."

"Hoş muydu, nahoş mu?"

"Her ikisi de. Önce dehşet verici bir şey gibi başladı ama A-ya'ya yaklaştıkça durum değişti. Onu seviyormuş, Büyükanne. Bunu hissedebildim."

Büyükannem kafasını salladı ve tane tane "Evet, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Çok mantıklı. A-ya onu sevmek için yaratıldı."

"Bu beni korkutuyor ve kontrolümü kaybetmişim gibi hissetmeme neden oluyor!" diye haykırdım.

Büyükannem beni yatıştırmak için "Şışşt, kızım," dedi. "Hepimiz geçmişlerimizden etkileniriz ama geçmişimizin bize ne yapacağımızı dayatmaması yine bizim elimizde."

"Ruhumuzun derinliklerine işlese bile mi?"

"Özellikle ruhumuzun derinliklerine işlemişse. Kendi kendine, müthiş yeteneklerinin nereden geldiğini bir sor."

"Nyx'ten tabii ki," dedim.

"Peki Tanrıça bedenini mi yoksa ruhunu mu yeteneklerle donattı?"

"Tabii ki ruhumu," dedim. "Bedenim, ruhum için yaratılmış bir kabuktan başka bir şey değil." Sesime yansıyan kararlılık beni bile şaşırtmıştı. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. "O ruhun artık bana ait olduğunu aklımdan çıkarmamam ve A-ya'ya geçmişte kalmış herhangi bir anı gibi yaklaşmam gerek."

Büyükannem gülümsedi. "Ah, işte. Odak noktanı yeniden bulacağından emindim. Bu hayata ya da başka bir hayata dair hatalar yaptığın zaman, ders almayı bilirsen, o hatalar fırsatlara dönüşür."

Tabii eğer hatalarım, Kalona'nın dünyayı yakıp yıkmasına neden olmazsa, diye düşündüm. Az kalsın bunu yüksek sesle de söyleyecektim ama Büyükannem gözlerini yummuştu. O kadar yorgun, yaralı ve yaşlanmış görünüyordu ki midemin kasıldığını hissettim.

"Bunca yükü sana boşalttığım için üzgünüm, Büyükanne," dedim.

Gözlerini araladı ve elimi okşayarak "İçinden geçenleri bana açtığın için sakın üzülme, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi.

Canını yakmamaya özen göstererek, Büyükannemin alnına hafif bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, Büyükanne."

"Ben de seni, u-we-tsi-a-ge-ya. Tanrıça'nın ve atalarımızın kutsamaları yanında olsun."

Elimi kapı tokmağına uzatırken, Büyükannemin her zamanki güçlü ve bilge sesiyle irkildim.

"Gerçeğe sıkı sıkıya tutun, u-we-tsi-a-ge-ya. Sakın unutma ki, insanlarımızın hep bildikleri gibi, gerçeği dile getiren sözlerin derin bir kudreti vardır."

"Elimden geleni yapacağım, Büyükanne."

"Benim senden tek isteğim bu, Zoeykuş."

BÖLÜM YİRMİ BİR

Zoey

Gece Evi'ne dönüş yolculuğumuz yavaş, tuhaf ve acayipti.

Yavaştı; çünkü Shaunee ve benim, Yirmi Birinci Cadde'yi kolayca aşıp, Uttica Sokağı'nın trafik lambalarından (ki tamamen karanlıktılar) sola sapabilmek için ateşi, atların toynaklarını ısıtacak şekilde yönlendirmemize rağmen zemin son derece kaygan, soğuk ve ilerlemesi güçtü.

Tuhaftı; çünkü her taraf zifiri karanlıktı. Bir şehir ışıklarını kaybettiği zaman olacağı budur; o şehir güzel görünmekten çıkar. Bunu, gecenin –ya da her neyse işte– çocuklarından biri varsayılan bir kızın söylemesi durumu basite indirgemek gibi algılanabilir ama ışıklar olmadığı zaman, dünya kesinlikle aynı dünya olmuyor.

Acayipti; çünkü Shaunee ve Erin, bana patlamaya hazır bir bombaymışım gibi, kaçamak bakışlar atıp duruyorlardı. Johnny B. ve Kramisha, benimle hemen hiç konuşmuyorlardı. Ve müthiş kısrağım Persephone'un sırtında, arkamda oturan Stark ise elini belime koymakta bile zorlanıyor gibiydi.

Ben mi? Tek istediğim bir an önce eve dönmekti.

Darius'un kullandığı Hummer, atların istikrarlı adımlarla

ilerliyor olmasına rağmen ona emeklemekten farksız geldiğinden emin olduğum bir hızla peşimizdeydi. Stevie Rae ve Erik'in başını çektiği kırmızı çaylaklar Hummer'ın arkasındaydılar. Araba ve atların toynaklarından yükselen sesler dışında, gece karanlık olduğu kadar sessizdi. Sadece, arada sırada, taşıdığı buzun ağırlığına daha fazla dayanamayarak korkunç bir *krakkk*! sesiyle kırılan dalların gürültüsü duyuluyordu.

Ben bir şey söylemeden, Utica'dan sola sapmıştık.

Stark'a "Ne yani, bundan sonra benimle hiç konuşmayacak mısın?" diye sordum.

"Konuşacağım," dedi.

"Neden bu cümlenin sonuna bir 'ama' gelmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

Duraksadı. Buram buram yaydığı gerilimi hissedebiliyordum. Nihayet derin bir iç çekti. "Sana kızmalı mıyım, yoksa kafeteryada yaşanan o tatsız durum için üzgün olduğumu mu söylemeliyim, bilmiyorum."

"Şey, kafeterya olayı senin hatan değildi. Ya da en azından büyük kısmı."

"Bunu biliyorum ama Erik olayından dolayı duygularının incindiğini de biliyorum."

Buna cevaben ne diyeceğimi bilemediğim için, Stark gırtlağını temizleyip "Orada herkese bayağı sert çıktın," diyene kadar sessiz kaldık.

"Didişmelerine bir son vermem gerekiyordu ve böylesi en kolay yol gibi geldi."

"Bir dahaki sefere 'Çocuklar, şu didişmeye bir son verin!' demeyi deneyebilirsin. Belki de sadece ben böyle düşünüyorum ama bana arkadaşlarını ürkütmekten daha iyi bir seçenekmiş gibi geliyor."

Hışımla arkama dönüp ona saçmalamamasını haykırmamak

için kendimi zor tuttum. Ve durup söylediği şeyi düşündüm. Haklı olabilirdi. Herkese çıkıştığım için kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Hele bu "herkes" kavramı arkadaşlarıma karşılık gelirken.

Sonunda "Bir dahaki sefere daha dikkatli olmaya çalışırım," dedim.

Stark zafer kazanmış gibi böbürlenmeye başlamadı. Ya da sert erkek havalarına girip patronluk taslamaya yeltenmedi. Ellerini omuzlarıma koyup sıktı ve "Senin en sevdiğim yönlerinden biri, başkalarına kulak vermen," dedi.

Bu beklenmedik iltifat karşısında yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. "Teşekkürler," dedim usulca. Parmaklarımı Persephone'nin ıslak ve soğuk yelesinin arasından geçirdim ve kulaklarının dikildiğini görünce sevindim. "Sen çok iyi bir kızsın," dedim.

Stark her zamanki kibirli gülümsemesiyle "Artık kız olmadığını anlamışsındır sanıyordum," dedi.

"Anladım, merak etme." Güldüm. Aramızdaki gerilim böylece buharlaşmış oldu. İkizler, Johnny B. ve Kramisha bize çekingen gülümsemelerle bakıyorlardı.

"Şey, yani, sen ve ben artık iyi miyiz?" diye sordum.

"Sen ve ben her zaman iyi olacağız. Ben senin Savaşçın, koruyucunum. Her ne olursa olsun, sırtını daima kollayacağım."

Gırtlağım konuşmama olanak verir vermez "Savaşçım olmak, her zaman kolay iş olmayabilir," dedim.

Uzun ve dolu dolu bir kahkaha attı. Kollarını belime sardı ve "Zoey, bazen Savaşçın olmak ciddi anlamda berbat bir şey oluyor," dedi.

Ona asıl berbat olan şeyin bu kibiri olduğunu söyleyecektim ama kolları sıcacık, dokunuşu rahatlatıcıydı. Bu yüzden sürekli zırvaladığına dair bir şeyler geveledim ve sırtımı ona yaslayıp kendimi rahat bıraktım.

"Biliyorsun," dedi. "Fırtınanın neden olduğu deliliği, Neferet-Kalona felaketini unutabilsek, buz cidden çok güzel görünüyor. Gerçek dünyadan acayip bir kış ülkesine taşınmışız gibi. Beyaz Cadı'nın seveceği türden bir yere..."

"Ah, *Aslan, Cadı ve Dolap*! Harika bir filmdi."

Gırtlağını temizledi. "Ben seyretmedim."

"Seyretmedin mi?" Gözlerimi iri iri açarak, omzumun üstünden arkaya baktım. "Kitabı okudun mu?"

Çoğul ekini özellikle vurgulayarak "Kitapları," dedi. "C. S. Lewis, *Narnia* kitabı dışında başka şeyler de yazmıştır."

"Sen kitap okur musun?"

"Okurum," dedi.

Büyükannemin diyeceği gibi, nutkum tutularak, "Hah," dedim.

"Nesi kötü ki?" dedi. "Kitap okumak iyidir."

"Biliyorum. Kitap okuyor olman harika bir şey. Hatta çok hoş!" Gerçekten de öyleydi. Beyinlerinin olduğunu gösteren şirin erkeklere bayılıyordum.

"Gerçekten mi? Yakın zamanda *Bülbül'ü Öldürmek*'i bitirdiğimi söylesem hoşuna gider mi?"

Gülümsedim ve dirseğimle karnına vurdum. "O kitabı herkes okumuştur."

"Ben beş defa okudum."

"A-ha."

"Evet, istersen bazı kısımları ezberden okuyabilirim."

"Saçma."

Ve sonra, benim iri yarı, kötü ve maço Savaşçım Stark, sesini yükseltti ve küçük bir kızın Güneyli aksanını takınarak "Jack Amca? Fahişe kadın ne demek?" dedi.

"Bence kitabın en can alıcı kısmı orası değil," dedim ama gülüyordum.

"Pekâlâ, ya şuna ne dersin: Bana istediğini yaptıracak bir sümüklü öğretmen bozuntusu daha anasından doğmadı. Bu gerçekten en sevdiğim bölümlerinden biridir."

"James Stark, senin kafan bir acayip çalışıyor." Gece Evi'ne uzanan uzun araç yoluna saparken kendimi çok mutlu ve gevşemiş hissediyordum. Okulun ışıl ışıl ve kucak açan haliyle ne kadar sihirli göründüğünü düşünürken, okulun destek jeneratörlerinden ve eski usül gaz lambalarından her zamankinden fazla ışık geldiğini fark ettim. Ve sonra ışığın okul binalarından gelmediğini anladım. Nyx'in Tapınağı'yla okul binaları arasında bir yerden parlıyordu.

Stark'ın gerildiğini hissetmiştim.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Atları durdurun," dedi.

"Çüşşş." Persephone'u durduktan sonra Shaunee ve Johnny B.'ye de durmaları için seslendim. "Neler oluyor?"

"Gözünüzü açık tutun. Manastıra geri dönmeye hazırlıklı olun. İşaret verirsem hiç durmadan, son hızla yola koyulun ve sakın beni beklemeyin!" Stark, Persephone'un sırtından atladığı gibi arkamızdaki Hummer'a koştu.

Arkama döndüğüm zaman, Darius'un da Hummer'dan indiğini ve Heath'in direksiyona geçtiğini gördüm. İki Savaşçı aralarında bir şeyler konuştular. Sonra Darius, Erik, Stevie Rae ve kırmızı çaylakları yanına çağırdı. Ben atımı Hummer'a döndürmeye hazırlanırken, Stark koşarak yanıma geldi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Okul arazisi içinde bir şey yanıyor."

Shaunee'ye "Ne olduğunu çıkarabiliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Shaunee konsantre olmak için burnunu kırıştırdı ve "Ama kutsal bir şeye benziyor," dedi.

Kutsal mı? Bu da neyin nesiydi?

Stark, dikkatimi çekmek için Persephone'un yularını tuttu. "Ağaçların altına bakın."

Sağ tarafıma, Gece Evi'ne uzanan yolun kenarına sıralanmış Bradford armut ağaçlarına baktım. Altlarında, iki büklüm halde, karaltılar duruyordu. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anlayınca, midem ağzıma geldi.

"Alaycı Kuzgunlar," dedim.

"Ölüler," dedi Kramisha.

"Kontrol etmeliyiz. Emin olmamız gerek," dedi Stevie Rae. Kırmızı erkek çaylaklar ve Erik'le birlikte öne çıkmıştı.

"Öyle yapacağız zaten," dedi Darius. Sonra deri ceketinin ceplerinden birer bıçak çekerken Stark'a "Zoey'le kal," diye seslendi. Stevie Rae ve Erik'e onunla gitmelerini işaret edip ağaçlara doğru harekete geçti.

Fazla uzun sürmedi.

Her birinin yanında kısa bir süre duraksadıktan sonra "Ölü," diye seslendi.

Keşif grubu yeniden bize katıldığında, Stevie Rae'nin ne kadar solgun olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Kafasını kaldırıp bana baktığında, bakışları sersemlemiş gibiydi. "Evet,"dedi çabucak. "İyiyim. Sadece..." Bakışları yeniden ağaçlara kayarken, sesi duyulmaz oldu.

"Çok kötü kokuyorlardı," dedi Kramisha. Hepimiz ona baktık. "Doğru söylüyorum. Bu Alaycı Kuzgunların kanında pis bir şey var."

"Kanları gerçekten kötü kokuyor. Biliyorum, çünkü Darius'un vurup yere indirdiği kuzgunların kan lekelerini temizlemek zorunda kaldım." Stevie Rae bu konu onu rahatsız ediyormuş gibi, fazla hızlı konuşmuştu.

Nihayet o tuhaf kokunun kaynağını anlamış olmanın getirdiği rahatlama duygusuyla "Senden aldığım koku oydu!" dedim.

"Hepimizin şu ana ve buraya odaklanmamız gerek," dedi Darius. "Orada neler olduğunu bilmiyoruz." Eliyle okul arazisini ve arazinin kalbini aydınlatan alevleri işaret ediyordu.

"Ne oluyor? Okul gerçekten yanıyor mu?" Stevie Rae hepimizin düşüncesini yüksek sesle ifade etmişti.

"Ne olduğunu ben söyleyebilirim." Sesin, üzerinde olduğumuz üç at dışında herkesi ürpertmesinden, yolun eğitim binası tarafında saklı duran gölgenin kim olduğunu tahmin etmeliydim. "Cenaze ateşi," dedi Binicilik profesörümüz Lenobia. Ve Kalona ile Neferet'in okulu ele geçirmesinden sonra bizim yanımızda olmaya devam eden az sayıdaki yetişkin vampirle birlikte ortaya çıktı.

Doğruca atların yanına gitti. İyi olup olmadıklarını kontrol ederken bizden tarafa bakmıyordu. Nihayet Persephone'un burnunu okşarken kafasını kaldırıp bana baktı ve "Uğurlar olsun, Zoey," dedi.

"Uğurlar olsun," dedim otomatik olarak.

"Onu öldürdün mü?"

Kafamı salladım. "Kalona'yı kovaladık. Kramisha'nın şiiri doğru çıktı. Beşimiz bir araya gelince, onu sevgiyle defedebildik. İyi de, bu ateş..."

Sorumun arasına girerek "Neferet öldü mü yoksa onunla birlikte mi kaçtı?" diye sordu.

"Kaçtı." Dayanamayıp "Bu ateş kimin cenazesi için?" diye sordum.

Lenobia güzel, mavi-gri gözleriyle bana baktı. "Anastasia Lankford hayatını kaybetti. Kalona'nın en sevgili oğlu Rephaim'in, kardeşlerini manastıra kadar sizin peşinize düşmeye çağırmadan önce son icraatı, Anastasia'nın gırtlağını kesmek oldu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Zoey

Stevie Rae'nin dehşet dolu iç çekişinin diğer dudaklarda da yankılandığını duydum ama Darius bir an bile tereddüt etmedi. "Burada hiç canlı Alaycı Kuzgun kaldı mı?"

"Hiç yok," dedi Lenobia ve acı dolu bir sesle ekledi: "Ruhları sonsuza dek Diğer Alem'in en derin derinliklerinde yansın!"

"Başka ölen oldu mu?" diye sordum.

"Hayır, ama yaralı çok var. Revir ağzına kadar dolu. Neferet tek şifacımızdı ve şimdi artık o..." Lenobia'nın sesi duyulmaz olmuştu.

"O zaman Zoey'nin hemen yaralıların yanına gitmesi gerek," dedi Stark.

Lenobia ve ben, bakışlarımızı ona çevirdik.

"Ben mi? Ama ben..."

"Sen Yüksek Rahibe'ye en yakın şeyimizsin. Gece Evi'nde yaralı çaylak ve vampirler varsa, Yüksek Rahibelerine ihtiyaç duyuyorlardır," dedi Stark.

"Hele o Yüksek Rahibe'nin ruhla ilgili bir özelliği varsa. Yaralıların sakinleşmesine yardım edebileceğinden eminim," dedi Darius.

Lenobia "Tabii ki haklısınız," derken, beyaza çalan sarı saçlarını arkaya itti. "Özür dilerim. Stasia'nın ölümü beni derinden sarstı. Aklımı toplayamıyorum." Bana gülümsedi ama ifadesi gülümsemeden çok, asık bir çehreye benziyordu. "Yardımına ihtiyacımız, Zoey."

"Elimden geleni yaparım." Kendimden çok eminmişim gibi bir tonla konuşabilirdim ama yaralıları düşünmek bile, midem ağzıma getiriyordu.

"Biz de yardım ederiz," dedi Stevie Rae sesini yükselterek. "Eğer bir özelliğin faydası oluyorsa, beş özelliğin beş kat fazla faydası olabilir."

"Belki de," dedi Lenobia. Yenilgiye uğramış ve üzgün görünüyordu.

"Bize yeniden umut kazandırabilir."

Aşağıya bakınca, şaşırarak Afrodit'in Darius'un yanına gelip koluna sarıldığını gördüm. Lenobia ona şüpheli bir bakış attı. "Sanırım Gece Evi'nde bazı şeylerin değiştiğini göreceksin, Afrodit."

"Sorun değil. Değişime alışmaya başladık," dedi Afrodit.

"Evet, değişimle neredeyse özdeşiz," dedi Kramisha. Çocukların çoğu ona katıldıklarını belli eden sesler çıkardılar.

Hepsiyle o kadar gurur duyuyordum ki gözlerim doldu.

"Sanırım, hepimiz evimize dönmeye hazırız."

"Ev." Lenobia bu kelimeyi hüzünlü ve yumuşacık bir sesle tekrarlamıştı. "O zaman peşime düşün ve evimizin yeni halini görün." Döndü. Diliyle bir ses çıkarmasıyla, üç atın, tek vücut gibi, bizden en ufak bir talimat beklemeden yürümeye başlaması bir oldu.

Okulun ana girişinden geçip, park alanında ilerledik. Darius, Heath'e Hummer'ı oraya park etmesini işaret etmişti. Atlarımızdan inip biraraya toplandık. Profesörlerin binasının köşesi

ve revir, okul arazisinin merkezini net olarak görmemize mani oluyordu. Bu yüzden, tek görebildiğimiz alevlerin neden olduğu dans eden gölgelerdi.

Yanan odunların çıkardığı ses dışında, okula derin bir sessizlik hakimdi.

"Çok kötü," dedi Shaunee.

"Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Alevlerin arasındaki hüznü hissedebiliyorum. Kötü," dedi.

"Shaunee haklı," dedi Lenobia. "Ben atları ahıra götüreyim. Benimle gelmek ister misiniz, yoksa..." Bakışları, gölgeleri okul arazisinin ortasında yükselen yaşlı meşe ağaçlarına yansıyan alevlere çevrilmişti.

Okulun kalbini işaret ederek "Oraya gideceğiz," dedim. "Gerçekle yüzleşmemiz iyi olabilir."

"Atların bakımını halleder halletmez yanınıza gelirim," dedi Lenobia. Ve yanında atlarla birlikte, karanlığın içinde uzaklaşmaya başladı.

Stark'ın omzuma koyduğu eli sıcak ve güven vericiydi. "Sakın unutma, Kalona da, Neferet de gittiler. Bu, çaylaklar ve vampirleri senin idare etmeni gerektiriyor. Yaşadıklarından sonra bunun çocuk oyuncağı gibi geleceğinden hiç şüphem yok."

Heath diğer yanıma geçti. "Haklı. Yaralı vampir ve çaylaklarla ilgilenmek, Kalona ve Neferet'le mücadele etmekten daha zor olamaz."

Darius "Ne yaşanmış olursa olsun, bizim yuvamız burası," dedi.

"Evet, yuvamız," dedi Afrodit. "Ve artık geri almamızın zamanı geldi."

"Bakalım Neferet bize nasıl bir felaket bırakmış," dedim ve Stark'la Heath'in arasından sıyrılıp herkesi, profesörler girişinin

ve bir şatonunkini andıran çift kanatlı, ahşap kapının dışında kalan şirin havuzun ve bahçenin çevresini dolanan ve aslında medya merkezi olan küçük kulenin yanından geçen yürüyüş yoluna yönlendirdim. Ve nihayet okul arazisinin merkezinde kalan boşluk karşımızda belirdi.

Afrodit "Ah, Tanrıçam!" diyerek iç geçirdi.

Ayaklarım benim emrimi beklemeden durmuşlardı. Sahne o kadar berbattı ki, bir türlü harekete geçemiyordum. Cenaze ateşi, ahşap bir piknik masasının altına ve çevresine yerleştirilmiş devasa bir ateş kümbetiydi. Bunun bir piknik masası olduğunu biliyordum; çünkü alevler içindeyken bile siluetini ayırt edebilmiştim. Tıpkı masanın üstünde yatan bedeni de ayırt edebildiğim gibi... Eskrim hocamız Ejderha Lankford'un güzeller güzeli karısı Anastasia, uzun ve uçuşan bir elbise içindeydi, üstüne beyaz bir kefen örtülmüştü. Ve, işin dehşet verici yanı, bedeni örtünün altından seçilebiliyordu. Kolları göğsünün üstünde çaprazlanmıştı ve saçları banktan aşağı sarkıyor, ateşle birlikte havalanıyordu.

Kalbi kırık bir çocuğun haykırışını anımsatan korkunç bir ses, geceyi delip geçti. Cenaze ateşine sabitlenmiş bakışlarım, ahşap sıranın yakınında duran siluete çevrildi. Ejderha Lankford dizlerinin üstündeydi. Başını öne eğmişti, öne doğru sarkan uzun saçları bile hıçkırarak ağladığı gerçeğini saklamaya yetmiyordu. Yanında, iri yapılı kedisi Shadowfax'ı gördüm. Yüzünü sahibinin yüzüne çevirmiş öylece duruyordu. Ejderha Lankford'un kollarının arasındaysa, sürekli miyavlayan ve özgür kalmak için çırpınan beyaz bir tüy yumağı vardı. Vampirinin ateşine kapılmak istediği her halinden belliydi.

"Guinevre," diye mırıldandım. "Anastasia'nın kedisi." İçimden yükselen hıçkırığı engellemek için elimi ağzıma bastırdım.

Shaunee derhal yanımızdan ayrıldı ve ateşe hiçbirimizin yaklaşamayacağımız kadar sokuldu. Aynı anda, Erin de Ejderha'nın yanına geçmişti. Shaunee kollarını havaya kaldırıp "Ateş! Bana

gel!" diye haykırırken, Erin'in yumuşacık sesinin suyu çağırdığını duydum. Cenaze ateşi ve ceset, kamufle edici alevler tarafından yutulurken, Ejderha da bana gözyaşlarını anımsatan, serin bir pusla çevrilmişti.

Damien, Erin'e sokuldu. "Rüzgâr, bana gel," dedi. Yumuşacık bir esintiyi, yanan etin korkunç kokusunu alıp götürmeye yönlendirmesini izledim.

Stevie Rae de Damien'a katılmıştı. "Toprak, bana gel." Ve o anda ölümün kokusunu alıp götüren esinti, mis gibi çayırların kokusu ve baharı anımsatan bir tazelikle canlanıverdi.

Sıranın bana geldiğini biliyordum. İçim hüzünle dopdolu, Ejderha'nın yanına gittim ve elimi hıçkırıklarla sarsılan omzuna yerleştirdim. Diğer elimi havaya kaldırdım ve "Ruh, bana gel," dedim. Elementimin çağrıma karşılık verdiğinin habercisi güzel duygu selini hissedince "Ejderha'ya dokun, ruh," dedim. "Onu, Guinevere ve Shadowfax'ı rahatlat. Acılarının katlanılabilir olmasına yardım et." Ve sonra ruhu, benden öteye, Ejderha ve bitik haldeki iki kediye göndermek üzere konsantre oldum. Guinevere miyavlamayı kesmişti. Ejderha'nın bedeninin sarsıldığını hissettim. Kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü çizik içindeydi ve sol gözünün üstünde korkunç bir yarık vardı. Onu en son üç Alaycı Kuzgunla savaşırken gördüğümü hatırladım. "Kutsanmaya, Ejderha," dedim yavaşça.

"Bu acı, nasıl katlanılır olabilir, Rahibem?" Sesi boğuktu. Tamamen kırık dökük haldeydi.

Anlık bir panik yaşadım. *Ben daha on yedi yaşındayım ve ona yardım edemem* paniğiydi bu. Ve sonra, ruh kusursuz bir daire çizerek Ejderha'nın çevresinde şöyle bir dolaştıktan sonra, içimden geçip bir kez daha Eskrim Ustasına aktı. Elementimden güç alarak "Onu yine göreceksiniz," dedim. "Şu anda Nyx'in yanında. Sizi ya Tanrıça'nın çayırlarında bekleyecek ya da ruhu yeniden doğacak ve bu hayatta onu yeniden bulacaksınız. Buna

katlanabilirsiniz çünkü ruhun hiçbir zaman nihayetlenmediğini siz de biliyorsunuz. Bizler hiçbir zaman son bulmayız."

Gözleri gözlerime kilitlendi. "Onları alt ettiniz mi? O yaratıklar gittiler mi?"

"Kalona ve Neferet gittiler. Alaycı Kuzgunlar da öyle," dedim.

"İyi... İyi..." Ejderha başını önüne eğdi. Nyx'e usulca dua ettiğini, Tanrıça'dan yeniden kavuşacakları güne kadar biricik sevgilisine göz kulak olmasını dilediğini duydum.

Omzunu bir daha sıktım ve sonra acısının mahremiyetini hakkıyla yaşayabilmesi için yanından uzaklaştım.

Kafasını bir an bile kaldırmadan "Kutsanmaya, Rahibem," dedi.

Büyük ihtimalle karşılık olarak olgun ve bilgece bir söz sarf etmem gerekirdi ama o anda o kadar duygu yüklüydüm ki hiçbir şey diyemedim. Stevie Rae hemen yanıbaşımda belirmişti. Damien de onun yanındaydı. Erin, Ejderha'nın yanından ayrılıp diğer tarafıma geçti. Shaunee de aramıza giriverdi. Orada, saygıyla, sessizce durduk ve Shaunee'nin sihirli ateşi Anastasia'nın fiziksel kabuğundan arta kalanları alıp götürürken, aslında kurulmamış bir çemberle onu yolculadık.

Bizi çevreleyen sessizliği, sadece Ejderha'nın mırıldandığı dualar ve alevlerin çıtırtısı bölüyordu. O anda kafama yeni bir düşünce dank etti. Çevreme, ateşe bakındım. Ejderha, ateşi Nyx'in Tapınağıyla ana okul binalarının arasını dolaşan parke taşlı yola kurmuştu. Bu iyi bir seçimdi; çünkü ateş için bolca yer vardı. Ayrıca orada olmaları gereken diğer profesör ve çaylakların da, Ejderha'nın yanında olmaları, ona destek vermeleri, Anastasia ve biricik eşi için Nyx'e yakarmalarına yetecek kadar boşluk kalmıştı.

Ejderha'nın sesime yansıyan tiksintiyi duymasını istemediğim için "Hiç kimse yanında değil," dedim alçak sesle. "Herkes

hangi cehennemde?"

"Burada yapayalnız olmamalydı," dedi Stevie Rae gözyaşlarını kurularken. "Hiç doğru değil."

O anda aramıza dönen Lenobia "Atların yaklaştığını hissedene kadar ben hep yanındaydım," dedi.

"Ya diğerleri?" diye sordum.

Kafasını salladı. Hissettiğim tiksinti onun gözlerine de yansımıştı. "Çaylaklar yatakhanelerdeler. Profesörler de odalarında. Diğer herkes revirde... Onun yanında durmayı önemseyecek herkes yani."

"Ama anlamıyorum." Kafam almıyordu. "Öğrenciler ve profesörler nasıl olur da Ejderha'nın yanında olmak istemezler?"

"Kalona ve Neferet gitmiş olabilirler ama zehirleri hâlâ burada," dedi Lenobia.

Afrodit "Senin revire gitmen gerek," dedi arkamızdan yaklaşarak.

"Git," dedi Lenobia. "Ben burada onunla kalırım."

"Biz de," dedi Johnny B. "O daha önce benim en sevdiğim profesörümdü, bilirsiniz."

Biliyordum. Daha önce derken kastettiği, ölüp, ölümden dönmesinden önceki zamandı.

"Hepimiz onunla kalacağız," dedi Kramisha. "Yalnız olması hiç adil değil ve çemberinizin içeride halletmesi gereken başka meseleler var." Gözlerini okulun revir kısmına çevirdi. "Haydi," demesiyle, gölgelere saklanmış diğer kırmızı çaylakların da ortaya çıkmaları ve Dragon'un ve ateşin çevresinde çember oluşturmaları bir oldu.

"Ben de kalıyorum," dedi Jack. Hiç durmadan ağlıyordu ama kırmızı çaylakların çemberine dahil olmak konusunda en ufak bir tereddüt yaşamamıştı. Düşes de hemen yanındaydı. Erik hiçbir

şey söylemeden Jack'in yanına geçti. Heath de Erik'in yanındaki boşluğu doldurarak beni bir hayli şaşırttı. Ve bana bakıp başını hafifçe öne eğdi.

Sesime güvenemediğim için, yavaşça döndüm ve peşimde çemberimin diğer üyeleri, Afrodit, Darius ve Stark'la birlikte Gece Evi'ne doğru yürüdüm.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Zoey

Okulun reviri pek büyük değildi. Aslına bakarsanız, profesörlerin binasının bir katındaki hastane tarzında üç odadan ibaretti. Bu yüzden odalardan taşan yaralı çocukları görmek hiç sürpriz olmadı. Tabii ki hole saçılmış, her biri yaralı bir çaylakla dolu üç sedyeyi görmenin şok edici olmadığını söylemiyorum. Ben ve grubum girişte duraksayınca, yaralı çocuklar bize şaşkın gözlerle baktılar.

"Zoey!" Gözlerimi yaralı çaylaklardan güçlükle ayırırken – ve çevremizi saran havada asılı duran kan kokusunu duymamaya çabalarken– iki vampirin hızlı adımlarla bize doğru geldiklerini gördüm. Neferet'in bir tür hemşire olan asistanlarını hemen tanımıştım. Uzun boylu, sarışın olanın kendine Safir adını verdiğini, kısa boylu, Asya kökenli olanın da Margareta olduğunu hatırlamak için kendimi biraz zorlamam gerekti. Safir beni telaşla süzerken "Sen de yaralı mısın?" diye sordu.

"Hayır, iyiyim," dedim. "Hepimiz iyiyiz. Aslında buraya yardıma geldik."

Margareta sözünü sakınmadan "Bir şifacı olmadan, onlar için elimizden geleni yaptık," dedi. "Çaylakların hiçbirinin ani ölüm tehlikesi yok; ancak yaralarının Değişimi nasıl etkileyece-

ğini hiç kimse bilemez. Bu yüzden çoğu..."

Ölüm ihtimaliyle karşı karşıya olan bir grup çocuğun önünde "çoğu ölebilir" demesine fırsat vermemek için "Pekâlâ, anladık," diyerek sözünü kestim. Tanrım, kötü hastane odası sohbeti denen şey bu olsa gerekti.

Damien "Buraya tıbbi becerilerimizden dolayı gelmedik," diye açıkladı. "Buraya çemberimiz çok kudretli olduğu için, bu çember dahilinde, yaralılara iyi gelebiliriz umuduyla geldik."

Bu, orada olmamamız için yeterli nedenmiş gibi, Safir "Burada yaralı olmayan tek bir çaylak yok," dedi.

"Ama diğer çaylakların hiçbirinin bizim gibi elementsel yetenekleri de yok," dedim.

Margareta, serinkanlı bir tavırla tekrar etti: "Gerçekten elimizden geleni yaptık. Bir Yüksek Rahibe olmadan..."

Bu defa sözünü kesme sırası Stark'taydı. "Bizim bir Yüksek Rahibemiz var. Bu yüzden bir kenara çekilip onun ve çemberinin bu yaralı çocuklara yardım etmelerine izin verseniz çok iyi olur."

Afrodit neredeyse vampirin suratına tükürür gibi "Evet, geri çekilin," dedi.

İki vampir, buz gibi ve onaylamayan bakışlarına rağmen, geri çekildiler.

"Bunların derdi ne?" Koridorda ilerlerken Afrodit alçak sesle sormuştu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Onları tanımıyorum bile."

"Ben tanıyorum," dedi Damien yumuşak bir sesle. "Üçüncü sınıftayken revirde gönüllü çalıştım. Her zaman böyle haşindiler. Ben bunun çaylakların ölümüne seyirci kalma mecburiyetlerinden kaynaklandığını sanmıştım."

Shaunee "Haşin mi?" diye sordu.

Erin "Stevie Rae, tercüme eder misin, lütfen?" dedi.

"Sert ve kırıcı demek. Biliyor musunuz, hepiniz biraz daha fazla kitap okumalısınız."

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim," dedi Stark.

Damien iç geçirdi.

İnanılmazdı belki ama gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Şartlar feciydi ama arkadaşlarım her zamanki hallerindeydiler ve her şeyin ergenlere özgü bir iyimserliğe bürünmesine neden oluyorlardı.

"Sizi geyik sürüsü. Dikkatinizi verin. Buraya çaylaklara yardıma geldiniz. Haşin Bir ve Haşin İki hiç önemli değiller," dedi Afrodit.

Stark bana seksi bir bak-gerçekten-de-sıkı-bir-okuyucuyum bakışı atarak "Dr. Seuss'a gönderme, hoşuma gitti," dedi.

Afrodit ona kaşlarını çatarak baktı. "Dikkatinizi verin dedim, oynaşın demedim."

"Stevie Rae?" Koridorun ortasında duran bir sedyeden yükselen ses, hepimizin dikkatini o tarafa çekmişti.

Stevie Rae "Drew?" dedi ve hızlı adımlarla sedyeye doğru yürüdü. "Drew, sen iyi misin? Ne oldu? Kolun mu kırık?"

Çocuğun tek kolu askıdaydı. Tek gözü mosmor ve şişti; dudağı yarılmıştı ama yine de Stevie Rae'ye gülümsemeyi başardı. "Artık ölü olmamana cidden çok sevindim."

Stevie Rae sırıttı. "Hey, ben de... Ayrıca şu kadarını söyleyeyim ki ölme ve ölümden dönme olayından pek hoşlanmadım; bu yüzden iyice dinlenip bir an önce toparlansan iyi olur." Gözleri çocuğun yaralarına kayınca yüzü asılıverdi ama hemen toparlandı ve telaşla ekledi. "Ama iyi olacaksın. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Büyük bir şey değil. Kolum kırılmadı. Alaycı Kuzgunun tekiyle güreşirken yerinden çıktı o kadar."

"Anastasia'yı kurtarmaya çalışıyordu." Bakışlarım, Drew'un yakınındaki odanın içinden seslenen kıza kaydı. Kapı açıktı ve tek kolunu hastane yataklarının yanına tutturulan aluminyum tepsi tarzı şeye yaslamış halde, yarı oturur, yarı yatar vaziyetteki kızı rahatça görebiliyordum. Kolunun alt kısmı kalın bir bandajla sarılmıştı. Ayrıca boynunun yan tarafından aşağı uzanan ve hastane önlüğünün altında kaybolan çirkin bir kesiği vardı. "Neredeyse başarıyordu. Drew az kalsın onu kurtaracaktı."

Drew sıkkın bir sesle "*Neredeyse* kurtarmak yetmedi ama," dedi.

Kız, "Ama çocukların pek çoğunun yapmadıkları bir şey," dedi. "Sen en azından denedin."

"Ne oldu, Denio?" Afrodit yanımdan geçip içeri, kızın yanına girdi. Birden kızın kim olduğunu hatırladım. O ve iki kankası, Enyo (Savaşçı) ve Pemphredo (Eşek arısı) (isimlerini Gorgon ve Scylla'nın üç kızkardeşinden almışlardı), benim Gece Evi'ne gelmemden –ve onun deyişiyle hayatının alt üst olmasından– önce, Afrodit'in sürtük iç halkasını oluşturuyorlardı. Kendimi Denio'nun Afrodit'e cadıca bir tavır takınmasına hazırladım; ne de olsa Afrodit, Neferet'in gözünden düşüp, Karanlık Kızlar'ın liderliği bana verilince, "arkadaş"larının hiçbiri onunla kalmamıştı. Neyse ki, sıkkın ve biraz öfkeli görünse de kızın tepkisi hiç de kindar olmadı.

"Hiçbir şey. Yani siz o kuş zımbırtılarına diklenmeseydiniz hiçbir şey olmayacaktı. Sonra size saldırdılar. Biz..." Eliyle dışarısını işaret etti. "Biz de onlara kafa tuttuk. Tıpkı Ejderha ve Anastasia gibi."

"Ejderha yolun aşağı kısmında yaratıkların bir kısmıyla cebelleşirken, Profesör Anastasia'ya saldırdılar. Ejderha karısına yardım edebilecek kadar yakında değildi. Hatta olup bitenleri görmedi bile," dedi Drew. "Birini yakalayıp üzerinden çektim ama başka bir tanesi arkamdan yaklaşmış."

"Onu da ben yakaladım," dedi Denio. Koridorun karşı tarafını işaret etti. "O şey bana dönerken, Ian da yardım etmeye çalışıyordu. Alaycı Kuzgun bacağını bir dal parçası gibi büküverdi."

"Ian Bowser mı?" Kafamı açık kapıdan dışarı uzatıp Denio'nun işaret ettiği tarafa baktım.

"Evet, benim." Sesin sahibi, baştan aşağı alçılanmış bacağı askıda duran, çelimsiz ama şirin bir çocuktu. Bembeyaz çarşafların arasında bile fazla solgun görünüyordu.

"Canın yanıyor olmalı," dedim. Onu drama dersinden tanıyordum. Bir ay kadar önce katledilmesinden önce, öğretmenimiz Profesör Nolan'a feci aşıktı.

"Daha iyi zamanlarım da oldu," derken gülümsemeye çalışıyordu.

Koridorun daha ilerisindeki sedyede yatan kız "Evet, hepimizin daha iyi zamanları oldu," diye seslendi.

"Hanna Honeyyeager! Orada olduğunu görmemiştim." Damien kızın yanına yürüdü. Kızı daha önce neden fark etmediğini anlayabiliyordum. Üstünde büyük, beyaz bir yorgan vardı ve tanıdığım en beyaz tenli insan olarak, onca beyazlığın arasında seçilmemesi çok normaldi. Hanna, hani şu asla güneşe çıkmayan, utandıkları ya da şaşırdıkları zaman pespembe bir hal alan sarışınlardandı. Onu sadece Damien aracılığıyla tanıyordum. Onunla çiçeklerden konuştuklarını duymuştum. Görünüşe göre kız çiçek açan her şey konusunda ciddi anlamda dahiydi. Bunu ve herkesin ona, tıpkı Shannoncompton gibi, adı ve soyadıyla hitap ettiğini, aradaki tek farkın iki ismi birbirine ulamamaları olduğunu hatırlıyordum.

"Sana ne oldu tatlım?" Damien kızın yanına çöktü ve elini tuttu. Küçük sarışın başı, alnında küçük bir kan lekesi olan beyaz bir bandajla sarılmıştı.

"Profesör Anastasia saldırıya uğrayınca, Alaycı Kuzgunlar'a çığlık çığlığa bağırdım. Hem de bayağı bir bağırdım."

Son hastane odasındaki yüzünü göremediğim çocuk, "Ciddi anlamda tiz bir sesi var," dedi.

Hanna Honneyyeager "Şey," dedi. "Görünüşe bakılırsa, tiz sesleri pek sevmiyorlarmış. Biri beni nakavt etti."

"Dur bir dakika." Erin koridor boyunca ilerleyip yüzünü göremediğim çocuğun kapısına gitti. "T. J., sen misin?"

"Erin!"

"Aman Tanrıçam!" Erin çığlık atarak içeri girdi.

Shaunee de hemen arkasından "Cole?" diye haykırdı. "Cole'a ne oldu?"

T. J. sıkıntılı bir sesle "O direnmedi," deyince, Shaunee suratına bir tokat yemiş gibi, olduğu yerde kaldı.

"Direnmedi mi? Ama..." Shaunee'nin sesi, kafası fena halde karışmış gibi kesilmişti.

"Ah, lanet olsun. Şu ellerinin haline bak!" Erin'in sesi T.J.'in odasından dışarı taşıyordu.

"Elleri mi?" diye tekrar ettim.

"T. J. boksördür. Hatta geçen seneki Yaz Oyunları'nda vampirlere karşı yarıştı," dedi Drew. "Rephaim'in canına okumaya çalıştı. Tam olarak beklediği gibi gitmedi. Ve yaratık, T. J.'in ellerini parçaladı."

"Ah, Tanrıçam, hayır." Stevie Rae'nin ağlamaklı sesi dehşet doluydu.

T. J.'in kapısının önünde dikilen ve kendisiyle ne yapacağını bilemezmiş gibi görünen Shaunee'yi seyrederken içim bir tuhaf oldu. Cole ve T. J. birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar ve İkizler'le çıkıyorlardı. T. J. Erin'le, Cole ise Shaunee'yle takılıyordu. İki çift sık sık birlikte zaman geçirirlerdi. Aklıma gelen tek

şey "Biri Alaycı Kuzgunlar'a direnirken, diğeri nasıl direnmez?" oldu.

"Ben de aynı şeyi merak ettim." Darius'un sesini duyana kadar düşüncemi yüksek sesle ifade ettiğimin farkında bile değildim.

Koridorun sonundaki kız "Her şey bir anda oluverdi," dedi. "Ahırlar alev alınca, Kalona ve Neferet dehşete düştüler. Alaycı Kuzgunlar delirdiler. Yollarına çıkmadığınız sürece, sorun çıkarmıyorlardı. İçlerinden biri Profesör Anastasia'ya saldırana kadar, yollarına çıkmadık zaten. Sonra bir kısmımız ona yardım etmeye çalıştık ama diğer çaylaklar yatakhanelerin içine kaçtılar."

Çocuğa baktım. Gerçekten çok şirin kızıl saçları ve parlak, çok güzel mavi gözleri vardı. Her iki kolu da bandajlıydı. Yüzünün yan tarafı yara bere içinde ve şişti. Onu hayatımda hiç görmediğime yemin edebilirdim.

"Sen de kimsin?" diye sordum.

"Kızıl." Utangaç bir tavırla gülümsedi. "Evet, ismim tam bana göre biliyorum. Şey, sizler beni tanımıyorsunuz çünkü daha yeni İşaretlendim. Buz fırtınasından hemen önce. Profesör Anastasia benin danışmanımdı." Güçlükle yutkundu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Çok üzgünüm," dedim. Yeni İşaretlenmiş, ailesinden ve o güne dek bildiği her şeyden henüz koparılmış bir çocuk için böyle bir hengamenin ortasına düşmek cidden berbat bir şey olsa gerekti.

"Ben de yardım etmeye çalıştım," dedi Kızıl. Bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. Yanağını silerken, acıyla yüzünü buruşturdu. "Ama o iri yarı Alaycı Kuzgun kollarımı kesti ve beni bir ağaca savurdu. Elimden hiçbir şey gelmeden durup..." Hıçkırarak sustu.

Darius "Profesörlerden size destek çıkan olmadı mı?" diye

sordu. Her ne kadar öfkesinin hedefinin Kızıl olmadığı her halinden belli olsa da, sesi bir hayli sertti.

"Profesörler Alaycı Kuzgunlar'ın, Neferet ve refakatçisi bir hayli üzgün oldukları için aşırı heyecana kapıldıklarını biliyorlardı. Biz de onları daha fazla tahrik etmememizin en doğrusu olacağını görebiliyorduk." Safir, Margareta'yla birlikte dikildikleri kapı girişinden seslenmişti.

Kulaklarıma inanamayarak ona döndüm. "Sadece aşırı heyecana kapıldılar, öyle mi? Şaka mı yapıyorsunuz? O yaratıklar Gece Evi'nin çaylaklarına saldırıyorlardı ve siz, onları tahrik etmek istemediğiniz için hiçbir şey yapmadınız, öyle mi?"

Darius adeta tükürür gibi "Affedilmez!" dedi.

"Ya Ejderha ve Profesör Anastasia? Görünüşe bakılırsa onlar sizin şu tahrik-etmeyelim teorinizi yutmamışlar," dedi Stark.

"James Stark, olup bitenleri herkesten iyi senin bilmen gerekmez mi? Yanlış hatırlamıyorsam, Neferet ve Kalona'ya çok yakındın. Hatta seni okulda onların yanında gördüğümü bile hatırlıyorum," dedi Margareta.

Stark, gözlerinde tehlikeli, kızıl bir pırıltıyla ona doğru bir adım attı. Bileğini yakaladım. Ona "Hayır! Bu işi kendimizden olanla savaşarak aşamayız!" dedikten sonra, iki vampire döndüm. "Stark, Neferet ve Kalona'yla birlikte gitti; çünkü onların bana ve Afrodit'e ve Damien'e ve Shaunee'ye ve Erin'e ve bir manastır dolusu rahibeye saldırdıklarını biliyordu." Her *ve*'yle, Safir ve Margareta'ya bir adım daha yaklaşmıştım. Biraz önce Ejderha'yı yatıştırmak için çağırdım, ruhun elementsel gücünün çevremde tehditkar bir tavırla salındığını hissedebiliyordum. Vampirler de aynı şeyi hissetmiş olacaklardı ki birkaç adım geri çekildiler. Öfkemi yatıştırmak için durdum ve hem sesimi, hem tansiyonumu düşürmeye çalışarak "O bizimle birlikte o şeylere *karşı* koydu. Kalona ve Neferet sizin sandığınız gibi değiller. Herkes için tehli-

ke oluşturuyorlar. Ancak şu anda, sizi o kanatlı adam yerden bir kan yağmuru eşliğinde patladığı anda anlamış olmanız gereken şeyi inkar edecek zamanım yok. Şu anda, bu çocuklara yardım için buradayım. Bu yüzden, Gece Evi'nin diğer fertleri gibi, siz de odalarınıza çekilirseniz hiç fena olmaz," dedim.

İki vampir, şoka uğramış ve fena bozulmuş halde, revirin kapısından geçip, profesörlerin odasına çıkan merdivenlere yürüdüler. İç geçirdim. Stark'a bu savaşı kendimizden olanla savaşarak kazanamayacağımızı söylemiş ve sonra onları kendim tehdit etmiştim. Ama yüzümü küçük grubuna çevirdiğim zaman, gülücükler, tezahüratlar ve alkışlarla karşılandım.

Denio yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Buraya geldiğimiz andan beri o ineklere başımızdan defolmalarını söylemek istiyordum!" dedi.

Afrodit, Denio kelimesinin Yunanca da korkunç anlamına gelmesine gönderme yaparak, "Bir de ona Korkunç diyorlar," dedi.

"Ben sadece insanların neler hissettiklerini algılamak konusunda iyiyim. Bir ya da beş elementin yardımıyla milletin canına okuyamıyorum," dedi Denio. Dalgın bir tavırla yaralı kolunu ovaladı ve dikkatini benden Afrodit'e çevirdi. "Hey, son birkaç aydır sana öyle sürtükçe davranmamalıydım. Özür dilerim."

Afrodit'in şişinmesini ve ona ağzının payını vermesini bekledim. Ne de olsa Denio da Afrodit'in diğer sözümona arkadaşları gibi, ona berbat davranmıştı.

"Şey, evet. Hepimiz zaman zaman bir şeyleri yüzümüze gözümüze bulaştırırız. Unut gitsin." Afrodit'in bu cevabı beni şaşırtmıştı doğrusu.

"Birden büyüyüp olgunlaşmış biri gibi konuştun," dedim.

"Senin kurman gereken bir çember yok mu?" dedi.

Yanaklarının pembeleştiğini görünce sırıttım. "Aslında, evet,

var." Bakışlarımı Stevie Rae, Damien ve Shaunee'de dolaştırdıktan sonra "Erin," diye seslendim. "Hemşirecilik oynamayı bırakıp, çembere katılır mısın, lütfen?"

Erin, tıpkı bir kutudan fırlayan yaylı bir kukla gibi, T. J.'in odasından dışarı çıktı. "Evet," dedi. "Kolay."

Shaunee'yle ikisinin birbirlerine bakamadıklarını fark etmiştim ama o an için İkiz sorunlarına dahil olacak zamanım ya da enerjim yoktu.

Stevie Rae'ye "Pekâlâ, söyle bakalım, kuzey ne taraf?" diye sordum.

Stevie Rae hemen girişin tam karşısına geçti. "Kesinlikle burası."

"Tamam. Sizler de ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Profesyonel tavırlarla yerlerini aldılar. Damien, hava için doğuya, Shaunee ateş için güneye, Erin su için batıya geçerken, Stevie Rae kuzey noktasında hazırdı. Hepsinin yerlerini aldıklarından emin olunca, çemberin merkezine, kendi yerime geçtim. Doğudan Damien'la başlayarak ve saat yönünde ilerleyerek, tek tek bütün elementleri çembere davet ettim ve nihayet ruhu çağırarak çemberi tamamladım.

Çemberi kurarken gözlerimi yummuştum. Nihayet gözlerimi açtığımda beşimizi birbirimize bağlayan gümüşi ipliği gördüm. Başımı arkaya atıp kollarımı havaya kaldırdım ve beş elementin dokunuşunun coşkusuyla "Eve dönmek ne güzel!" diye haykırdım.

Arkadaşlarım da elementlerinin kattığı güçle bütünlenmiş halde, mutlulukla gülüyorlardı. Bir an için bile olsa, bizi saran kaos ve zorlukları unutmayı başarabilmiştik.

Ama acı oradaydı. Elementlerin cokşusuna kapılmak son derece kolay olsa da, bu çemberi kurma nedenimi asla unutmayacaktım.

Odaklandım ve sakinleştim. Güçlü ve kendinden emin bir sesle konuşmaya başladım. "Hava, ateş, su, toprak ve ruh, sizi buraya çemberimize, belli bir amaç için çağırdım. Gece Evi'ndeki çaylak kardeşlerimiz, yaralandılar. Ben şifacı değilim. Hatta teknik anlamda bir Yüksek Rahibe de sayılmam." Durdum ve kafamı çevirip Stark'ın gözlerine baktım. Bana göz kırptı. Gülümsedim. "Ama amacım net. Bu yaralı çocuklara dokunmanızı rica ediyorum. Onları iyileştiremem ama kendi kendilerini iyileştirmeleri için, sizden onları yatıştırmanızı ve güç vermenizi isteyebilirim. Aslına bakarsanız, hepimizin istediğinin bu olduğunu sanıyorum. Kendimizi iyileştirmek için bir fırsat. Nyx adına ve elementlerinizin gücüyle, lütfen bu çaylakların içine dolun." Zihnim, bedenim ve ruhumla konsantre olarak ellerimi havaya kaldırdım ve elementleri çevremden, çocuklara doğru savurduğumu hayal ettim.

Beş element revirin çevresinde dönüp, çaylakların içine akarken, şaşkınlık ve hoşnutluk nidalarını, hatta acı dolu iç çekişleri duyabiliyordum. Kollarım acıyana, bütün bedenim ter içinde kalana kadar, olduğum yerde durup, elementlere kanal oldum.

"Zoey, yeter dedim. Onlara yardım ettin. Artık kapat şu çemberi!"

Stark'ın sesini duydum. Bir süredir bana bir şeyler söylemeye çalışır gibiydi. Ama öylesine konsantre olmuştum ki, bana ulaşabilmek için var gücüyle bağırmak zorunda kalmıştı.

Bitkin halde kollarımı indirdim ve beş elemente samimi teşekkürlerimi ve vedamı sundum. Ve sonra, her nasılsa, bacaklarım beni taşımaz oldu ve kıç üstü yere indim.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Zoey

Tepemde dikilmiş bana endişeli gözlerle bakan Stark'a tam üçüncü kez "Hayır, revirde bir yatağa ihtiyacım yok," diye tekrar ettim. "Hem zaten burada fazla yatak da yok."

Denio "Hey, ben kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye seslendi. "Benim yatağımı alabilirsin, Z."

"Teşekkürler, ama hayır," dedim. Sonra elimi Stark'a uzattım. "Ayağa kalkmama yardım eder misin, lütfen?"

Bana kaşlarını çatarak, şüpheli bir ifadeyle bakıyordu ama yine de kalkmama yardım etti. Kimse odanın çevremde mini bir hortumla fırıl fırıl döndüğünü anlamasın diye ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışıyordum.

"Bence benim hissettiğimden çok daha kötü görünüyor," dedi Drew yerdeki sedyesinden.

"Seni duyabiliyor," dedim. "Ve ben gayet iyiyim." Hafifçe bulanık bakışlarımı yaralı çocukların üstünde dolaştırıyordum. Hepsinin çok daha iyi görünüyor olmaları, içimi büyük ölçüde rahatlatmıştı. Zihnimdeki yapılacaklar listesinden "Yaralı çocukların acı içinde kıvranmadıklarından ve dehşet verici biçimde ölmeyeceklerinden emin ol," maddesini sildim. Sıradaki maddeye

geçme zamanı gelmişti. Oksijen kaybetmek istemediğim için, iç geçirme isteğimi bastırdım. "Pekâlâ, burada işler daha iyi görünüyor," dedim. "Bu yüzden, güneş doğmadan, kızıl çaylakların güneş doğduğunda nereye sığınacaklarına karar versek iyi olur, Stevie Rae."

Yerde Drew'un yanında oturan Stevie Rae, "İyi fikir, Z," dedi. Ölümünden ve ölümden dönmesinden önce bu çocuğa meyli olduğunu hatırlıyordum ve şu anda, Dallas adındaki çocuğa meyli olması gerekirken, Drew'la flört ediyor olması bana bencilce bir haz veriyordu. Belki de haddinden fazla kötüydüm ama en yakın arkadaşımla aynı anda birkaç adamı idare etme konusunu konuşabilmemiz keyifli olabilirdi.

"Z? Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Ah, pardon? Ne?" Ben onun zilyonlarca (ya da en azından iki) erkek arkadaş edinmesi için dua ederken, Stevie Rae bana bir şeyler anlatmakla meşguldü.

"Kırmızı çaylaklar boş yatakhane odalarında uyuyabilirler diyordum. Üç kişi aynı odayı paylaşmak zorunda kalsalar bile yeter diye tahmin ediyorum. Pencerelerin sıkıca örtülü olduğundan emin olmalıyız. Yeraltında olmak kadar iyi değil elbette ama bu aptal buz fırtınası sona erene ya da biz bir yolunu bulana kadar idare eder."

"Pekâlâ, o zaman işe koyulalım. Oda durumu halledilirken, biz de..." Afrodit, Darius ve Stark'a bakıyordum. "Lenobia ile konuşsak iyi olacak."

Çetemin üyeleri kafalarını salladılar. Hepsi de biz yokken Gece Evi'nde yaşananlar konusunda hızlı şekilde bilgi edinmemiz gerektiğinin farkındaydılar.

Benimkiler vedalarını edip hep birlikte kapıya doğru yürürken, yaralı çocuklara "Hepiniz iyi olacaksınız," dedim.

"Hey, teşekkürler, Zoey," dedi Drew.

Ian odasından seslendi: "Henüz gerçek bir Yüksek Rahibe olmasan bile, çok iyi bir Yüksek Rahibesin."

Bu ekseni şaşmış iltifata teşekkür etsem mi etmesem mi bilemiyordum. Revirin girişinde dikilirken ve çocuklara bakarken, Alaycı Kuzgunların saldırısına maruz kalmalarına ve bir profesörlerinin ölümüne şahitlik etmelerine rağmen, hepsinin son derece normal göründüklerini düşünüyordum.

Ve o anda kafama dank etti. *Normal görünüyorlardı.* Daha bir gün önce, benim grubum, Lenobia, Ejderha ve Anastasia dışında okuldaki herkes Kalona ve Neferet'in sihrine kapılmışlardı ve hiçbiri normal davranmıyordu.

Revir koridoruna geri döndüm. "Hepinize bir sorum olacak. Kulağa tuhaf gelebilir ama utanç verici dahi olsa, dürüst bir cevaba ihtiyacım var."

Drew omzumun üstünden, en yakın arkadaşımın olduğu yere bakarak sırıttı. "Bana istediğini sorabilirsin, Z. Stevie Rae'nin bütün arkadaşları benim için süperler!"

"Ah, teşekkürler, Drew." Bir şekilde gözlerimi çevirmemeyi başarmıştım. "Gerçi bu sorum hepiniz için. Konu şu: Sizler, Profesör Anastasia'nın saldırısından önce de Alaycı Kuzgunlar'da ve hatta Kalona ve Neferet'te bir terslik olduğunu düşündünüz mü?"

İlk cevabın Drew'dan gelmesi sürpriz olmadı. "O kanatlı herife güvenmiyordum ama nedenini bilmiyordum." Omuz silkti. "Bilmiyorum, belki de kanatlı olduğu içindir. Bana fazla tuhaf geldi."

"Ben seksi olduğunu düşündüm ama o kuş-adamlar gerçekten süper-tiksindiriciydiler," dedi Hanna Honeyyeager.

"Evet, Alaycı Kuzgunlar iğrençtiler ve Kalona da yaşlıydı. O kadar çok kız çaylağın onda ne bulduklarını anlamakta güçlük çektim doğrusu," dedi Kızıl. "Yani George Clooney de çok hoş

ama çok yaşlı ve ben, nasıl desem, onunla yatmak istemem. Bu yüzden hemen herkesin neden Kalona'yla yatmak istediğini bir türlü anlayamadım."

"Peki ya siz?" diyerek diğerlerine döndüm.

"Daha önce de dediğin gibi, Kalona yerden patlayıverdi. Garip değil de ne?" Denio durup Afrodit'e baktıktan sonra sözlerine devam etti. "Ayrıca, bir kısmımız, bir süredir Neferet'in gördüğü gibi olmadığını biliyorduk."

"Evet, biliyordunuz ama bu konuda hiçbir şey yapmadınız." Afrodit'in sesi nefret dolu ya da öfkeli değildi. Sadece kötü olsa da, bir gerçeği ortaya kokuyordu.

Denio çenesini kaldırdı. "Ben yaptım." Bandajlı kolunu işaret etti. "Ama çok geçti."

"Profesör Nolan'ın ölümünden beri hiçbir şey eskisi gibi değildi," dedi Ian odadan. "Kalona ve Alaycı Kuzgunlar da aynı hissi uyandırıyorlardı."

T. J. yattığı yerden seslendi. "Arkadaşlarıma ne yaptığını gördüm. Zombiye dönmüşlerdi ve o ne derse yapıyorlardı. Onun Erebus'un dünyaya inmiş hali olduğundan nasıl emin oldukları gibi, herhangi bir konuda, konuşmak istediğim zaman, bana ya kızıyor ya da gülüyorlardı. Onu daha en başından sevmedim. Ve o lanet kuşumsu yaratıklar da kötüydüler. Diğerleri bunu nasıl göremedi hiç bilmiyorum."

"Ben de öyle ama bunu çözmemiz gerekecek," dedim. "Şimdilik siz bunun için endişelenmeyin. Kalona da, Neferet de, Alaycı Kuzgunlar da gittiler. Siz iyileşmeye bakın. Tamam mı?"

Hepsi bir ağızdan "Tamam!" diye haykırdılar. Onları ilk gördüğümüz hallerinden çok daha iyi görünüyorlardı.

Diğer taraftan, beş elemente kanal vazifesi gördüğüm için kendimi çok kötü hissediyordum. Bu yüzden, Stark'ın binadan çıkarken dirseğimi tutup bana güç vermesine çok sevindim.

İnanması güçtü ama buz da, yağmur da durmuştu. Günlerdir göğü kalın bir battaniye gibi kaplayan bulutların arasındaki boşluklardan, yıldızlı bir gecenin parçaları görünüyordu. Gözlerim okul arazisinin orta noktasına kaydı. Anastasia'nın cenazesini tamamen yutan ateş, zayıflamaya başlamıştı. Ama Ejderha hâlâ dizlerinin üstünde, Lenobia da hemen yanı başında ayaktaydı. Kırmızı çaylaklar artı Erik, Heath ve Jack'ten oluşan çember dumanı tüten cenaze ateşinin çevresini sarmıştı. Sessizce duruyor, Ejderha ve biricik aşkına saygılarını sunuyorlardı.

Grubuma benimle gelmelerini işaret ettim. "Konuşmalıyız ama bunun için seyirciye ihtiyacımız yok. Stevie Rae, çocukların odalarının ayarlanması işini birisine verebilir misin?"

"Tabii ki, Kramisha organizasyon konusunda bir numaradır. Ayrıca öldüğü ve ölümden döndüğü zaman altıncı sınıftaydı. Burayı çok iyi tanır."

"İyi, onu derhal görevlendir." Darius'a döndüm. "Alaycı Kuzgunlar'ın cesetlerinden hemen kurtulmalıyız. Şansımız varsa, fırtına açılıyor demektir. Bu da insanların ışığı görür görmez kıpırdanmaya başlayacakları anlamına gelir. O yaratıkları bulmamalılar."

"Ben hallederim," dedi Darius. "Erkek kırmızı çaylaklardan yardım alırım."

Stevie Rae "Cesetleri ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Yakacağız," dedi Shaunee ve bana baktı. "Tabii senin için de uygunsa."

"Mükemmel," dedim. "Anastasia'nın cenaze ateşinden uzak tutun yeter. Bu kadarı Ejderha'ya ağır gelebilir."

"Doğu duvarının orada yakın. İğrenç babalarının topraktan patladığı yerde." Afrodit'in bakışları Shaunee'ye kaydı. "Kalona kaçarken ortadan ikiye ayrılan meşeyi yakabilir misin?"

"Ben her şeyi yakabilirim," dedi Shaunee.

"O zaman Darius ve çocuklarla birlikte git. Ve o yaratıklardan geriye tek bir tüyün dahi kalmamasını sağla. Sonra ikiniz bizimle, benim odamda buluşun. Anlaştık mı?"

Shaunee ve Darius aynı anda "Anlaştık," dediler.

Erin'in İkizine hiçbir şey söylememesi garibime gitmişti ama Shaunee, Darius'un peşinden çemberdeki kırmızı çaylaklara doğru yürürken, arkasından seslendi. "Kaçırdığın bir şey olursa ben anlatırım, İkiz."

"Tabii ki anlatırsın," dedi Shaunee omzunun üstünden gülümseyerek.

"Pekâlâ, Lenobia'ya ihtiyacımız olacak." Atların Efendisi'nin durduğu yere baktım. "Ama onu oradan nasıl koparacağımı bilmiyorum."

Damien "Söylemen yeterli," dedi.

Ona bol soru işaretli bir bakış attım.

"Ejderha, Kalona ve Neferet'in ne denli tehlikeli olduklarını bilir. Lenobia'ya da ihtiyacımızın olduğunu anlayacaktır." Damien'in gözleri, hâlâ dizlerinin üstünde duran vampire kaymıştı. "Kendini oradan ayrılmaya hazır hissedene kadar orada kalıp yas tutacak. Ne bunu değiştirebilir, ne de Ejderha'yı aksine ikna edebiliriz. Ona Lenobia'ya ihtiyacımız olduğunu söyle yeter."

"Çok akıllı bir çocuksun, bunu biliyor musun?" dedim.

Gülümseyerek "Kesinlikle," dedi.

"Pekâlâ." Derin bir nefes aldım. "Stevie Rae, Kramisha'ya ne yapması gerektiğini izah et. Sizler de odamda toplanın. Ben de Lenobia'yı alır almaz geleceğim."

"Z, Jack'ten Kramisha'ya yardım etmesini isteyeceğim," dedi Damien.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

"Senin odan çok büyük değil. Ayrıca ben olup bitenleri ona daha sonra da anlatırım. Şu anda bir an önce konsantre olup kafamızı toplamamız gerekiyor."

Başımı sallayarak Lenobia ve Ejderha'nın durdukları tarafa yürüdüm. Darius ve Stevie Rae'nin bazı çocukları bir kenara çekip usul usul konuştuklarını duyabiliyordum. Damien, erkek arkadaşıyla konuşurken Düşes'in kafasını okşuyordu.

Ve bütün bu olanlar sırasında Stark yanımdan bir an olsun ayrılmadı. Çevreme bakınmama gerek yoktu. Varlığını yanımda hissediyordum. Sendeleyecek olsam, düşmemem için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordum. Ayrıca, revirdeki elementlere aracı olma işinin benden ne çok şey aldığını hiç kimse ondan daha iyi anlayamazdı.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi "Birazdan oturabileceksin," diye fısıldadı. "Sana yiyecek içecek bir şeyler de bulurum."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Elimi tuttu ve birlikte Lenobia ve Ejderha'ya yaklaştık. Hâlâ Ejderha'nın vücuduna yapışık halde olmalarına rağmen, iki kedi de susmuştu. Ejderha'nın yara ve yanık içindeki suratı ıslaktı ama artık ağlamıyordu.

"Ejderha, Lenobia'nın benimle gelmesi gerekiyor. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama onunla gerçekten konuşmalıyım."

Kafasını kaldırıp bana baktı. Daha önce hiç bu kadar üzgün birini görmemiştim.

"Yalnız olmayacağım. Shadowfax ve Guinevere yanımda olacaklar ve tabii Tanrıçam da." Bakışlarını yeniden ateşe çevirdi. "Henüz Anastasia'yı bırakmaya hazır değilim."

Lenobia arkadaşının omzunu sıktı. "Birazdan dönerim, arkadaşım."

"Burada olacağım," dedi Ejderha.

"Ben de Ejderha'nın yanında kalcağım. Kramisha'nın bana gerçekten ihtiyacı yok. Çevresinde patronluk taslayacağı yeterin-

ce çaylak var zaten," dedi Jack. O ve Damien de bize katılmışlardı. Düşes bizden birkaç adım ötede, çimlerin üstünde, burnunu patilerinin üstüne uzatmış halde yatıyordu. Kediler ondan tarafa bakmıyorlardı bile. Jack, Ejderha'ya döndü ve gergin bir tavırla "Ben de sizinle kalmak isterdim, tabii sakıncası yoksa," dedi.

Ejderha hıçkırmamak için kendini zor tutarak "Teşekkürler, Jack," dedi.

Jack kafasını sallarken gözlerini kuruladı ve başka hiçbir şey demeden Ejderha'nın yanına çöküp Shadowfax'ı okşamaya koyuldu.

Ona yumuşak bir sesle "Aferin," dedim.

Damien, Jack'e "Seninle gurur duyuyorum," dedikten sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Jack gözyaşlarına rağmen gülümsedi.

"Pekâlâ," dedim. "Haydi, odama gidelim."

"Lenobia, Zoey'nin mutfağa uğraması gerek," dedi Stark. "O ve ben, sizi birazdan yatakhanede buluruz."

Lenobia, Damien, Erin ve Afrodit'in yanında, yatakhaneye doğru harekete geçerken dalgın bir tavırla kafasını salladı.

"Biz, neden..." diyecek oldum ama Stark beni susturdu.

"Güven bana. Buna ihtiyacın var."

Beni dirseğimden tuttu ve giriş holünün kafeteryaya açıldığı okul binasına götürdü. Kapıya yaklaşırken, "Kafeteryaya gir," dedi. "Benim almam gereken bir şey var. Birazdan yanında olacağım."

Onu sorguya çekemeyecek kadar bitkin olduğum için, içeri girdim. Her tarafa çöken ıssızlık gerçekten tuhaftı. Lobi, normal şartlarda bu saatlerde tam güçle yanan gaz lambalarının ancak yarısıyla aydınlatılmıştı. Saate baktım. Geceyarısını biraz geçmişti. Bu saatte dersler devam ediyor olmalıydı. Dört bir yan, profesör ve çaylak kaynıyor olmalıydı. Keşke içerisi tıklım tıklım

dolu olsaydı. Zamanı geri alabilmeyi ve aradaki iki ayı yok edip, tek endişemin Afrodit'in acımasız bir kız, Erik'in ise ulaşılmaz bir yakışıklı olması olduğu günleri yeniden yaşayabilmek için neler vermezdim.

Kalona, A-ya, ölüm ve yıkım nedir bilmediğim bir zamana dönmek istiyordum. Ve normal olmak. Bunu o kadar çok istiyordum ki midem bulanıyordu.

Kafeteryanın içinde ağır ağır ilerledim. Tamamen boş ve koridora göre çok daha karanlıktı. Mis gibi yemek kokularından, diğer çocukları çekiştiren kalabalıklardan, gizlice Doritos aşıran çocuklara pis pis bakan profesörlerden eser yoktu.

Bir zamanlar dostlarımla paylaştığım masanın, cilalı ahşap sırasına çökerken, dizlerimin bağı çözülmüştü. Stark neden buraya gelmemi istemişti? Yoksa bana yemek yapma girişiminde mi bulunacaktı? Bir an için onu beline bir önlük bağlamış halde düşündüm. Komik bir hayaldi. Ve sonra, beni neden buraya gelmeye zorladığını anladım. Okul mutfağının devasa buzdolaplarından biri ağzına kadar kan torbalarıyla dolu olurdu. Büyük olasılıkla birkaç torba kan kapıp getirecekti.

Tamam, iğrenç olduğunu biliyordum ama düşüncesi bile ağzımı sulandırmaya yetmişti.

Stark haklıydı. Şarj olmam gerekiyordu ve bir (hatta iki) torba kan bu iş için biçilmiş kaftandı.

"Zo! Demek buradasın. Stark burada olacağını söylemişti."

Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırırken, tek başına içeri giren Heath'i gördüm.

Ve o anda, kısmen haklı olduğumu idrak ettim. Stark bana kan getirmeye gitmişti, evet ama kan, çelik kapaklı buzdolabından değil, şirin futbolcum Heath'ten gelecekti.

Ah, lanet olsun.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Rephaim

Uyanış zordu. Rephaim, henüz açık ve kapalı şuur arasında kalan incecik alemdeyken, daha fena halde tartaklanmış bedeninin harebeye çeviren acıyı tam olarak hissetmeden, kokuyu duydu.

Önce, barakada olduğunu ve kabusun daha yeni başladığını sandı. Hani kazadan sonra, kızın onu öldürmeye değil ama su içmeye ve yaralarını sarmaya geldiği ana dönmüş gibi. Sonra, içerisinin hâlâ barakada olması için fazla sıcak olduğunu fark etti. Hafifçe kıpırdandı ve bütün vücuduna akan keskin acıyla bilinci açıldı. Ve bilinç beraberinde hafızayı getirdi.

Yerin altında, kızın onu gönderdiği tünellerdeydi ve bundan nefret ediyordu.

Bu, babasınınki gibi, paranoyaklığa sınırı olan bir nefret değildi. Rephaim toprağın altında olmanın getirdiği kısıtlanma duygusundan hoşlanmıyordu. Üstünde bir gök, çevresine yayılan bir yeşil ve geniş bir dünya yoktu. Yeraltında havada süzülemezdi ki. Burada...

Alaycı Kuzgun'un düşüncesi bıçakla kesilmiş gibi sona erdi.

Hayır. Kalıcı bir hasar gören kanadını ve bunun hayatının bundan sonraki kısmı için anlamını düşünmeyecekti. Düşü-

nemezdi. Henüz değildi. Vücudu bu kadar zayıf durumdayken, bunu yapamazdı.

Kanadı yerine, onu düşündü.

Kokusuyla böylesine sarmalanmış haldeyken, hiç zor değildi.

Yeniden, bu defa kırık kanadına daha çok özen göstererek, kıpırdandı. Sağlam koluyla battaniyesini üstüne çekti ve bir kuş yuvası misali, yatağının sıcaklığına iyice gömüldü. Onun yatağının.

Yeraltında bile, Rae'nin kendisinin adlandırdığı bir yerde olmanın getirdiği mantık dışı ve tuhaf bir güven duygusu vardı. Kızın, üzerinde böyle bir etki bırakabilmesine aklı ermiyordu. Rephaim'in tek bildiği, Stevie Rae'nin talimatlarına kulak verdiği, sıkıntı ve müthiş bir yorgunluk arasında sendeleyerek, aslında takip ettiği şeyin Kırmızı'nın kokusu olduğunu fark edene kadar hiç durmadığıydı. Bu koku ona dolambaçlı ve ıssız tünellerde yol göstermişti. Mutfakta durmuş, kendini bir şeyler yiyip içmeye zorlamıştı. Çaylaklar arkalarında kanla dolu buzdolapları bırakmışlardı. Buzdolapları! Sadece bir ruh olduğu dönemden beri, uzun yıllardır takipçisi olduğu modern dünyanın sayısız mucizesinden biri. Ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca izlemiş, beklemiş, gerçekten dokunabileceği, tat alabileceği ve yaşayacağı günün hayalini kurmuştu.

Rephaim buzdolaplarını sevdiğine karar vermişti. Gerçi modern dünyayı sevip sevmediğinden çok da emin değildi. Bedeninin ona geri verildiği kısa süre içinde, pek çok modern insanın, eskilerin gücüne saygı duymadıklarını fark etmişti. Alaycı Kuzgun vampirleri eskilerden saymıyordu. Onlar çekici oyuncaklardan başka bir şey değildiler. Eğlence ve şamata. Babası ne derse desin, vampirler onun yanından hükmetmeyi hak etmiyorlardı.

Kırmızı'nın yaşamasına izin vermesi bu yüzden miydi acaba? Onu öldürmek için atması gereken adımları atamayacak kadar zayıf, etkisiz ve modern olduğu için mi?

Sonra kızın sergilediği gücü –sadece fiziksel güçten bahsetmiyordu– hatırladı ve çok etkileyici olduğunu düşündü. Toprak elementine öyle bir hükmetmişti ki, toprak ona itaat etmek için adeta kendini parçalamıştı. Bu zayıflık olamazdı.

Babası bile, Kırmızı'nın güçlerinden bahsetmişti. Neferet de, onları Kırmızıların liderini hafife almamaları konusunda uyarmıştı.

Ve işte oradaydı. Kokusunun çektiği yatağına, neredeyse yuva yapmıştı.

Bir tiksinti feryadıyla, battaniye yastık ve kalın döşeğin konforlu sıcaklığından fırladı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Dik durmaya ve bu yerin acımasız karanlığının onu yerle bir etmesine izin vermemeye gayret ederek, yatağın ayak ucundaki masaya yaslanıp öylece durdu.

Yeniden mutfağın yolunu tutacaktı. Bir şeyler yiyip içecekti. Bulabildiği bütün lambaları yakacaktı. Kendini iyileşmeye şartlayacak, sonra bu mezar bozması yerden çıkacak ve babasını –ve bu dünyadaki yerini– bulmak için yerin üstünde çıkacaktı.

Stevie Rae'nin odasına kapılık eden battaniyeyi bir kenara çekip topallayarak tünele çıktı. Kendi kendine, *Şimdiden daha iyiyim... daha güçlü... Yürümek için bastona da ihtiyacım yok,* diyordu.

Karanlık neredeyse kesintisizdi. Çoğu sönmeye yüz tutmuş birkaç gaz lambası vardı gerçi. Rephaim hızlandı. Karnını doyurduktan sonra gaz lambalarını doldurup yakacaktı. Hatta, her ne kadar onun için özel bir cazibesi olmasa da, buzdolaplarındaki kanlardan da içecekti. Vücudunun iyileşmek için yakıta ihtiyacı vardı; tıpkı yanmak için gaza ihtiyaç duyan lambalar gibi.

En ufak bir hareketinin bile neden olduğu acıya direnerek, tünelin kıvrımlarını takip etti ve nihayet mutfağa ulaştı. İlk buzdolabını açtı. Tam dilimlenmiş jambon paketine uzanırken sırtının alt kısmında, bir bıçağın soğukluğunu hissetti.

"Hoşuma gitmeyecek tek bir hareket yaparsan, kuş çocuk, omuriliğini ortadan ikiye ayırırım. Bu seni öldürür, değil mi?"

Rephaim taş kesilmişti. "Evet, öldürür."

Başka bir kız sesi "Bana zaten kısmen ölü gibi geldi," dedi.

"Evet, şu kanadının canına okunmuş baksana... Bize bir halt edebilecek gibi görünmüyor," dedi bir erkek.

Rephaim'in sırtındaki bıçak hâlâ yerli yerindeydi. "Bizi bu hale düşüren diğerlerinin bizi hafife alması oldu. Bu yüzden, biz hiç kimseyi hafife almayız. Anladınız mı?" dedi bıçağı tutan elin sahibi.

"Evet, özür dilerim, Nicole."

"Anladım."

"Bu yüzden, kuş çocuk, oyunu şöyle oynayacağız. Ben geri çekileceğim, sen arkana döneceksin ama gerçekten çok yavaşça. Sakın ukalalık edeyim deme. Bıçağım sırtında olmayacak ama Kurtis ve Starr'ın, her ikisinin de silahları var. Tek bir yanlış hareket ve ben omuriliğini doğramışım, canından olursun."

Bıçağın sivri ucu, Rephaim'in tenine, bir damla kanın çıkmasına neden olacak şekilde batıyordu.

"Kokusu bir tuhaf," dedi Kurtis denen çocuk. "Yenilir gibi değil."

Nicole onu duymazdan geldi. "Beni anladın mı, kuş çocuk?"

"Anladım."

Rephaim, yere sürten ayak sesleri arasında, bıçağın omurgasının üstündeki varlığını hissetmeye devam ediyordu.

"Arkanı dön."

Rephaim söyleneni yaptı ve kendini üç çaylağın karşısında buldu. Alnındaki kırmızı hilaller, Kırmızı'nın sürüsünden olduklarını gösteriyordu. Ancak, kırmızı olmalarına rağmen, Stevie Rae'den tıpkı güneşle ay kadar farklı olduklarını anlamak hiç zor

değildi. Ellerindeki silahları ona çevrili halde tutuyor olmalarına rağmen, iri yarı bir erkek çaylak olan Kurtis ve sıradan görünüşlü, açık renk saçlı kıza üstünkörü bakışlar attı. Dikkatini Nicole'a odaklamıştı. Liderin o olduğu belliydi. Ayrıca Rephaim'in kanını çeken de olmuştu ve bunu asla unutmayacaktı.

Uzun, koyu renk saçları ve siyaha çalan iri iri kahverengi gözleri olan, ufak tefek bir çaylaktı. Rephaim o gözlere baktı ve anlık bir şok yaşadı. Neferet oradaydı. Bu çaylak çocuğun gözlerinde daha önce Tsi Sgili'nin gözlerinde defalarca gördüğü o belirgin karanlık ve zeka pırıltıları yatıyordu. Bunun ayırdına varmak Rephaim'i öylesine sarsmıştı ki bir an için tek yapabildiği, o gözlerin içine bakıp, *Acaba Babam, Neferet'in kendini yansıtma yeteneğini edindiğinden haberdar mıdır,* diye merak etmek oldu.

"Lanet olsun! Hayalet görmüş gibi bakıyor," dedi Kurtis. Kıkırdarken elindeki silahın aşağı yukarı sallanmasına neden oluyordu.

"Alaycı Kuzgunların hiçbirini tanımadığını söylediğini sanıyordum," derken Starr'ın sesinde şüphe vardı.

Nicole gözlerini kırpıştırdı. Neferet'tinkini andıran o tanıdık ışıltı kaybolmuş ve Rephaim'e belki de hayal gördüğü sanısını bırakmıştı.

Hayır. Rephaim hayal görmezdi. Neferet sadece bir an için bile olsa, orada, çaylağın içindeydi.

Starr'a dönmesine rağmen, Nicole'un gözleri ondan bir an olsun ayrılmıyordu. "Bu şeylerden bir tekini bile daha önce görmedim," dedi. "Yoksa yalancı olduğumu söylemeye mi çalışıyorsun?"

Nicole sesini yükseltmemişti ama, güç ve tehlikenin varlığına alışık olan Rephaim, bu çaylağın içinin güçlükle kontrol ettiği bir saldırganlıkla kaynadığını ayırt edebilmişti. Belli ki Starr da durumun farkındaydı çünkü hemen geri adım atmıştı.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey demek istemedim. Sadece seni görünce dehşete kapılması tuhaf geldi."

Nicole düz bir sesle "Evet, tuhaftı," dedi. "Belki de ona nedenini sormalıyız. Söyle bakalım kuş çocuk, burada bizim çöplüğümüzde ne arıyorsun?"

Rephaim, Nicole'un soracağı hissini uyandırdığı soruyu sormadığını fark etmişti.

"Rephaim," dedi sesine güç katarak. "Adım Rephaim."

Gerçekten bir adının olmasına çok şaşırmışlar gibi, üç çaylağın da gözleri irileşmişti.

"Sesi gayet normal geliyor," dedi Starr.

"Normallikle uzak yakın alakası yok, bunu aklından çıkarmasan iyi edersin," dedi Nicole sertçe. "Soruma cevap ver, Rephaim."

"Gece Evi'ndeki bir savaşçı tarafından yaralandıktan sonra tünellere kaçtım," dedi Rephaim dürüstçe. Ona yüzyıllar boyunca hizmette kusur etmeyen içgüdüleri, Stevie Rae konusunda sessiz kalması gerektiğini ve bu çaylakların, her ne kadar Stevie Rae onları gözetse de, gerçekten onun izinde ve yanında olmadıklarını söylüyordu.

"Burasıyla manastır arasındaki tünel çöktü," dedi Nicole.

"Ben girdiğimde açıktı."

Nicole öne doğru bir adım atıp havayı kokladı. "Stevie Rae gibi kokuyorsun."

Rephaim sağlam eliyle *boşver* der gibi bir hareket yaptı. "Az önce yattığım yatağın kokusu üzerime sinmiş olmalı." Nicole'ün söyledikleri kafasını karıştırmış gibi, kafasını yana eğdi. "Stevie Rae'nin kokusunu taşıdığımı söyledin. Stevie Rae şu Kırmızı, yani sizin Yüksek Rahibeniz değil mi?"

"Stevie Rae bir kırmızı vampir ama bizim Yüksek Rahibemiz

değil," dedi Nicole. Gözleri kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

Rephaim "Demek Yüksek Rahibeniz değil," diye üsteledi. "Ama yanında bir grup çaylakla birlikte, babama ve kraliçesine meydan okuyan Stevie Rae adında bir Yüksek Rahibe vardı. Ve sizin İşaretlerinizin aynısını taşıyordu. Sizin Yüksek Rahibeniz değil mi?"

"Şu yara aldığın mücadeleden mi bahsediyorsun?" Nicole, Rephaim'in sorusunu duymazdan gelmişti.

"Evet, ondan bahsediyorum."

"Ne oldu? Neferet nerede?"

"Gitti." Rephaim sesine yansıyan acıyı saklamaya gerek görmemişti. "Babamla ve hâlâ hayatta olan diğer kardeşlerimle birlikte kaçtı."

"Nereye gittiler?" diye sordu Kurtis.

"Bunu biliyor olsaydım, bir korkak gibi toprağın altında saklanıyor olmazdım. Ait olduğum yerde, babamın yanında olurdum."

"Rephaim..." Nicole ona uzun, düşünceli bir bakış attı. "Bu ismi daha önce de duymuştum."

Alaycı Kuzgun, anıran bir dangalak gibi konumuyla böbürlenmektense, kızın belli bir anlayış noktasına gelmesini beklemenin daha akıllıca olacağını düşünerek sessizliğini korudu.

Kızın gözlerinin iri iri açıldığını görünce, bu adı nerede duyduğunu hatırladığını anladı.

"Senin Kalona'nın gözdesi ve en güçlü oğlu olduğunu söylemişti."

"Evet, öyleyim. Bunu size kim söyledi?"

Nicole, Rephaim'in bu sorusunu da duymazdan geldi. "Odanın kapısındaki örtü nasıl bir şeydi?"

"Ekoseli bir battaniye."

Starr "Stevie Rae'nin odası," dedi. "Demek bu yüzden onun gibi kokuyor."

Nicole, sanki Starr hiç konuşmamış gibi, "Demek gözdesi olmana rağmen, Kalona sensiz çekip gitti," dedi.

"Evettss." Rephaim bu gerçeğin verdiği sıkıntı ve öfkeyle tıslamıştı.

Nicole, Kurtis ve Starr'a dönüp "Bunun geri dönecekleri anlamına geldiğini anlamışsınızdır," dedi. "Bu kuş çocuk Kalona'nın favorisi. Onu sonsuza dek burada bırakması söz konusu olamaz. Bizim de *O*'nun favorisi oluşumuz gibi. Kalona, Rephaim için, *O* bizim için geri dönecek."

"Kırmızı'dan, Stevie Rae'den mi bahsediyorsun?"

Nicole görüntüsünü bulanıklaştıracak kadar seri bir hareketle Rephaim'in yanına gitti ve elleriyle harap haldeki omuzlarını kavradığı gibi, koca Alaycı Kuzgun'u havaya kaldırıp tünelin yan duvarına çarptı. Gözlerinden kırmızı ışıklar saçarak, yüzüne doğru "Şunu kafana sok, kuş çocuk, Stevie Rae ya da senin deyişinle Kırmızı, bizim ne Yüksek Rahibemiz ne de patronumuz. Hatta bizden biri bile değil. O, Zoey ve tayfasıyla pek sıkı fıkıdır ve bu hiç hoş değil. Bu şu demek oluyor: Bizim bir Yüksek Rahibemiz yok ama bir kraliçemiz var ve adı da Neferet. Söylesene, bu Stevie Rae saplantın nereden geliyor?"

Rephaim içinin sıkıştığını hissetti. Kırık kanadı alev almış, vücudunu beyaz-sıcak bir sıkıntıyla kavuruyordu. Yeniden tek parça olabilmeyi ve gagasıyla bu küstah çaylağı lime lime edebilmeyi bütün benliğiyle isterdi.

Ama ne yazık ki kırık dökük haldeydi. Yaralı, zayıf ve terk edilmişti.

Acı içinde, titrek bir sesle "Babam onun yakalanmasını istiyordu ve tehlikeli olduğunu söylüyordu," dedi. "Neferet ona güvenmiyordu. Saplantım falan yok. Ben sadece babamın isteğine

bağlı kalmaya devam ediyorum."

"Bize gerçeği söyleyip söylemediğini sınamamıza ne dersin?" dedi Nicole. Sonra, Rephaim'in kolunu dev bir örümcek gibi kavrayan elini iyice sıkarken gözlerini yumup başını öne eğdi.

İnanılması güçtü ama Rephaim kızın parmaklarının ısınmaya başladığını hissediyordu. Bu sıcaklık onun da içine yayılmış, kan akışını takip ederek ve kalbinin deli gibi çarpışıyla eşzamanlı zonklayarak bütün vücuduna akmıştı.

Nicole şöyle bir sarsıldıktan sonra gözlerini açıp kafasını kaldırdı. Yüzünde sinsi bir gülümseme belirmişti. Rephaim'i yere bırakmadan önce, bir süre daha duvara yaslı halde tuttu. Sonra yere yığılan bedenine baktı ve "Seni o kurtarmış," dedi.

Kurtis "Bu da neyin nesi?" diye haykırdı.

Starr, "Onu Stevie Rae mi kurtarmış?" diye sordu.

Nicole ve Rephaim her ikisini de duymazdan geldiler.

"Evet, kurtardı," dedi Rephaim. Bayılmamak için nefesini kontrol altına almaya çabalıyordu. Başka hiçbir şey demedi. Kanadındaki acıyı nefesinde hissederken, az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Kırmızı çaylak ona bir şey yapmış, bir şekilde zihnine, belki de ruhuna süzülebilmişti. Ancak, Rephaim kendisinin, kızın daha önce dokunduğu bütün varlıklardan çok farklı olduğunu biliyordu. Kızın yeteneklerinin boyutu ne olursa olsun, Rephaim'in düşüncelerini okumak, imkansız değilse de, çok zor olurdu.

Nicole ona "Stevie Rae bunu neden yapsın ki?" diye sordu.

"Zihnime girdin. Neyi neden yaptığı konusunda hiçbir fikrimin olmadığını biliyorsun."

"O da doğru," dedi Nicole yavaşça. "Ayrıca, zihninde ona karşı olumsuz duygulara rastlamadığım da doğru. Buna ne dersin?"

"Ne demek istediğinden emin değilim. Kötü duygular derken? Bana hiç mantıklı gelmedi."

Nicole bir homurtu çıkardı. "Mantıklı gelmedi mi? Sende mantık varmış gibi... Zihnin içine süzüldüğüm en tuhaf zihin. Şöyle diyelim, kuş çocuk, hâlâ babanın istediği şeyi yapmak derdinde olduğunu söylüyorsun. Bu en azından onu yakalamak ve hatta öldürmek istemen anlamına gelmeli."

"Babam onun öldürülmesini istemiyordu. Onu inceleyebilmek, hatta güçlerini kullanabilmek için, Stevie Rae'nin yakalanıp kendisine getirilmesini istiyordu," dedi Rephaim.

"Her neyse. Ama sorun şu ki, o kuş beynine baktığım zaman, onun peşinde olduğuna dair en ufak bir ipucu göremedim."

"Neden şimdi peşinde olayım ki? Burada bile değil."

Nicole kafasını salladı. "Hayır, görüyor musun, tuhaf işte. Stevie Rae'ye ulaşmak istesen, burada olsun ya da olmasın, bunu her halükarda istersin."

"Hiç mantıklı değil."

Nicole bakakalmıştı. "Bak şunu bilmem gerek. Bizimle misin, değil misin?"

"Sizinle mi?"

"Evet, bizimle. Biz Stevie Rae'yi öldüreceğiz." Nicole, doğaüstü süratiyle bir kez daha Rephaim'in yanına geçip kolunu sımsıkı kavradı. Çaylak düşüncelerinin arasına süzülürken, Rephaim kolunun ısındığını hissetti. "Tercihin ne? Bizimle misin, değil misin?"

Rephaim bir cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Nicole bütün düşüncelerini okumayı başaramıyor olabilirdi, fakat saklı tutmayı tercih edeceği şeyleri keşfetmeye yetecek güce sahipti. Hızlı bir kararla, gözlerini çaylağın kırmızı gözlerine dikti ve dürüstçe "Ben babamın oğluyum," dedi.

Nicole kıpkırmızı parlayan gözlerini ondan bir an bile ayırmadan, biraz önceki sisli gülümsemesiyle "İyi cevap kuş çocuk," dedi. "Çünkü zihninde bulduğum en önemli şey buydu. Sen ke-

sinlikle babanın oğlusun." Rephaim'in kolunu bıraktı. "Takımıma hoş geldin. Ve endişelenme, baban şu anda burada olmadığı için, onu yakaladığında Stevie Rae'nin ölü ya da diri olmasına pek aldıracağını sanmıyorum."

"Ve ölüsünü yakalamak daha kolay," dedi Kurtis.

"Kesinlikle," dedi Starr.

Nicole, Neferet'inkine, Rephaim'in ensesindeki tüyleri diken diken edecek kadar çok benzeyen bir bir kahkaha attı. İçinden *Baba! Uyan!* diye haykırdı. *Tsi Sgili'de görünenden fazlası var.*

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Zoey

"Heath, burada ne arıyorsun?"

Heath, onu kalbinden vurmuşum gibi, elini göğsüne koydu ve sendeleyerek ilerlerken acı dolu bir sesle "Soğukluğun beni öldürüyor, bebeğim!" dedi.

"Seni şapşal!" dedim. "Seni öldürecek bir şey varsa, olsa olsa sağduyu eksikliğin olabilir. Eee, burada ne arıyorsun? Darius ve Shaunee'yle birlikte kuş yakma işine soyunacağını sanıyordum."

"Soyunacaktım, çünkü o işin altından kalkmak için benim süperinsan gücümün yardımı olacağı kesin." Heath kaşlarını oynattı. Sonra yanıma, sıraya çöküverdi. "Ama Stark beni buldu ve bana ihtiyacının olduğunu söyledi. Ve işte buradayım."

"Stark yanılmış. Geri dönüp Darius'a yardım etmelisin."

"Kötü görünüyorsun, Z," derken Heath'in sesinde muziplikten eser kalmamıştı.

İç geçirdim. "Son zamanlarda hepimiz gibi, ben de çok şey yaşadım. Hepsi bu."

"O yaralı çocuklara yardım etmek canına okudu," dedi.

"Şey, evet, okudu. Ama iyi olacağım. Bugünü aşıp biraz uyumam gerek, o kadar."

Heath bir süre konuşmadan bana baktı, sonra elini uzattı. Refleks olarak parmaklarımı parmaklarına kenetledim.

"Zo, Stark'la aranızda, benimle aranda olmayan, özel bir şeyin olmasının beni delirtmemesi için büyük çaba harcıyorum."

Özür diler gibi, "Bu bir Savaşçı Bağı. Sadece bir vampirle kurabileceğim bir bağ," dedim. Gerçekten de üzgündüm. İlkokuldan beri sevdiğim bu çocuğu sürekli incitirken üzülmemek elde değildi.

"Evet, duydum. Her neyse, söylemeye çalıştığım, şu Stark olayıyla baş etmeye çalışıyorum ama beni itmen işimi iki kat zorlaştırıyor."

Hiçbir şey demedim, çünkü tam olarak neden bahsettiğini biliyordum. Stark onu bu yüzden yanıma göndermişti. Heath kanını içmemi istiyordu. Düşüncesi bile, ağzımı sulandırmaya ve nefesimi hızlandırmaya yetmişti.

"Bunu istediğini biliyorum," diye fısıldadı.

Gözlerinin içine bakamadığım için, bakışlarımı birbirine kenetlenmiş ellerimize indirmiştim. Boş kafeteryanın loş ışığında avuçlarımdaki dövmeler neredeyse görünmez haldeydiler ve ellerimiz son derece sıradan ve içimi acıtacak kadar tanıdık görünüyorlardı.

"Bunu yapmanı istediğimi biliyorsun."

Bu sözlerin üstüne gözlerinin içine baktım. "Biliyorum. Ama yapamam, Heath."

Patlamasını ve hiddetlenmesini bekledim ama o, aksine, sönüvermişti. Omuzları çöktü ve kafasını sallayarak "Neden sana elimden gelen tek şekilde yardım etmeme izin vermiyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve ona eksiksiz gerçeği söyledim: "Çünkü şu anda işin seks kısmını kaldıramam."

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Tek sebep bu mu?"

"Bence seks bayağı büyük bir sebep," dedim.

"Şey, evet, tecrübelerimden bildiğimi söyleyemem ama yine de ne demek istediğini anlıyorum."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Heath hâlâ bakir miydi yani? Benim İşaretlenmemin ve insan hayatımı Gece Evi için terk etmemin ardından, eski en iyi arkadaşım, Heath'in peşine düşmüştü. Aslında o kokuşmuş Kayla'nın, Heath'in peşine düştüğünü net olarak biliyordum.

"Ya Kayla? Ben gittikten sonra işi pişirdiğinizi sanıyordum."

Keyifsiz bir kahkaha attı. "Sadece onun rüyalarında. Sadece hayır, değil, asla diyorum... Kayla'yla birlikte değildim. Benim için tek bir kız var." Yüzündeki tatsız ifade kayboldu ve bana sırıtarak baktı. "Sen artık sadece bir 'kız' değil, sıkı bir Yüksek Rahibe de olsan, benim gözümde hâlâ benim 'kızım'sın."

Bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim. Her zaman ilk seks tecrübemi Heath'le yaşayacağıma inanmıştım ama sonra her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıp bekaretimi Loren Blake'e vermem hayatımın en büyük hatası olmuştu. Bunu hatırlayınca kendimi suçlu hissetmem yetmezmiş gibi, bir de midem bulanıyordu.

"Hey, Blake'i düşünmeyi bırak. Onunla yaşadıklarını geri alamazsın, boşver gitsin."

"Şimdi de zihin okumaya mı başladın?"

"Ben oldum olası senin zihnine süzülmeyi başarmışımdır, Zo." Gülümsemesi kayboldu. "Şey, sanırım son zamanlarda bu konuda pek başarılı olamadım."

"Bütün olanlar için üzgünüm, Heath. Canının yandığını biliyorum."

"Ben artık çocuk değilim. Kamyonetime atlayıp Tulsa'ya seni görmeye gelirken, nasıl bir işe girdiğimi biliyordum. Aramızdaki şeyin kolay olması gerekmiyor ama dürüst olması şart."

"Tamam, ben de dürüst olmak istiyorum. Bu yüzden, kendime kanını içme izni veremeyeceğimi söylerken, gerçeği söylüyorum. Bu yüzden aramızda yaşanacak şeyleri kaldıramam. Bütün dünya, koca bir sepetin içinde cehenneme gidiyor olmasaydı bile, seks yapmaya hazır olmazdım."

"Sepet ve cehennem. Böyle konuşunca, aynı büyükannen gibi oluyorsun."

"Heath konuyu değiştirmen, fikrimi değiştirmiyor. Seks yapmayacağım için senin kanını da emmeyeceğim."

"Tanrım, Zo, ben moron değilim. Anladım," dedi. "Yani seks yapmıyoruz. Uzun senelerimizi seks yapmadan geçirdik. Bu konuda tecrübeliyiz."

"İşin içinde birbirimizi istemenin ötesinde bir şeyler var. Damgalanmanın ikimize de ne yaptığını biliyorsun. Az kalsın ölümüme neden olacak kadar ciddi bir yara almamdan önce de yeterince yoğundu. Şimdi kanını içersem, on kat beter olur."

Heath güçlükle yutkundu ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ, tamam, bunu biliyorum. Bak, ne diyeceğim. Damgalanma çift taraflı bir şey, değil mi? Sen kanımı içerken benim hissettiğim zımbırtıları hissediyorsun, ben de seninkileri."

"Ve evet ve zımbırtılar zevk ve seksten oluşuyor," dedim.

"Pekâlâ, tamam. Bu yüzden, işin seks kısmına odaklanmak yerine, zevk kısmına odaklanalım diyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen bir erkeksin, Heath. Ne zamandan beri işin seks kısmına odaklanmıyorsun?"

Beklediğim şaka yollu cevap yerine, müthiş ciddi bir tavır takındı. "Sana ne zaman seks konusunda baskı yaptım?"

"Ağaç evindeki o gün mesela."

"Dördüncü sınıftaydık. O sayılmaz. Ayrıca canıma okumuştun." Tam olarak gülümsemiyordu ama kahverengi gözleri parlıyordu.

"Ya geçen yaz, gölde, kamyonetinin arkasında olanlar?"

"Onu da sayamazsın. Üzerinde o yeni bikinin vardı. Ve tam olarak baskı yapmadım."

"Ellerin her tarafımdaydı."

"Her yerin meydandaydı!" Durdu ve sesini yeniden normal seviyesine indirdi: "Demek istediğim şu. Uzun süredir birlikteyiz. Seks yapmadan da birarada olabiliyoruz. Seninle seks yapmak istiyor muyum? Lanet olsun ki, evet. Kafan Blake denen herif yüzünden karmakarışıkken ve olup bitenler için deli gibi endişelenirken ve benimle gerçekten seks yapmak istemezken, seninle seks yapmak ister miyim? Lanet olsun, hayır. Hayır! Hayır!" Parmağını çenemin altına yerleştirdi ve beni ona bakmaya zorladı. "Bunun seksle alakalı olmayacağına söz veriyorum. Çünkü senin ve benim, bizim sahip olduğumuz şey, seksten çok daha fazla anlam ifade ediyor. Bırak, senin için bir şey yapayım, Zoey."

Ağzımı açtım ve kendime mani olamadan, "Tamam," diye fısıldadığımı duydum.

Yüzünde Süper Kupa'yı kazanmış gibi bir ifade belirdi. "Harika!"

"Ama seks yok," dedim.

"Kesinlikle lafı bile yok. Bana Heath Seks Yok diyebilirsin. Artık ikinci adım, Seks Yok olacak."

"Heath." Onu susturmak için parmağımı dudağına bastırdım. "Şapşallık etmeye başladın."

"Ah, evet. Tamam." Parmağımın altından mırıldanmıştı. Sonra elimi serbest bıraktı ve kot pantolonunun cebine uzanıp küçük bir çakı çıkardı. Paltosunu çıkardı ve çakıyı açtı. Bıçak, karanlık kafeteryada çocuk oyuncağı gibi tuhaf görünüyordu.

"Dur bir dakika." Bıçağı boynunun yan tarafına uzattığını görünce neredeyse çığlık atmıştım.

"Ne?"

"Şey... Burada mı? Burada mı yapacağız?"

Kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın? Seks yapmayacağız, hatırlasana."

"Tabii ki hatırlıyorum," dedim. "Şey, içeri birisi girebilir."

"Stark kapıyı bekliyor. Kimse onu aşamaz."

Bu cümle beni adeta şoka sokmuştu. Bu, belli ki Stark'ın fikriydi ama Heath'le benim rahatça başbaşa kalabilmemiz için kapıda bekçilik etmek? Bu sadece...

Heath'in kanının kokusu burnuma dolarken, Stark aklımdan uçup gidiverdi. Gözlerim boynunun omzuyla birleştiği yumuşak noktaya doğru uzanan incecik, kırmızı şeride kaymıştı. Kıpırdandı. Bıçağı masaya bıraktı ve kollarını iki yana açtı.

"Gel buraya, Zo. Şu anda sadece sen ve ben varız. Düşünmen gereken başka kimse yok. Endişelenmen gereken. Gel buraya," diye tekrar etti.

Kollarının arasına sokulurken, kokusunu içime çektim. Güçlü ve tanıdık sarılışında, Heath, kan, arzu, ev ve geçmişim birbirine geçmişti. Dilim, kırmızı çizgiye değdiği anda ürperdiğini hissettim ve safi zevk dolu inlemesini bastırmaya çalıştığını anladım. Tereddüt ettim ama artık çok geçti. Kanı ağzımın içinde patlayıverdi. Kendimi tutamayarak, dudaklarımı tenine bastırıp içmeye başladım. O anda ne sekse hazır olmamam, ne dünyamın koca bir kaos yumağı olması, ne de Stark'ın kapısında nöbet tuttuğu (ve büyük ihtimalle hissettiğim her şeyi algıladığı) yemekhanenin orta yerinde olmamız umrumda değildi. O an için önemsediğim tek şey, Heath, kanı, bedeni ve dokunuşuydu.

"Şışşt." Heath'in sesi iyice derinleşmiş, biraz boğuklaşmıştı ama aynı zamanda tuhaf sayılacak kadar rahatlatıcıydı da. "Sorun yok, Zo. Sadece iyi gelecek ve zaten öyle de oluyor. Bunun seni ne kadar güçlü kıldığını düşün. Güçlü olmalısın, hatırlıyorsun, değil mi? Sana güvenen zilyon kadar insan var. Her ne kadar

kaltak olduğunu düşünsem de, Afrodit bile sana güveniyor. Hatta Erik bile... Gerçi onu umursayan da yok ya..."

Heath hiç durmadan konuşuyordu. Ve o konuşurken çok tuhaf bir şey oldu. Sesinin boğukluğu ve derinliği kayboldu. Sadece Heath gibi konuşmaya başladı. Ben kanını emiyormuşum gibi değil, ikimiz karşılıklı havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi. Sonra, kanını içerken içime dolan his, ben farkında bile olmadan, ham seksten bambaşka bir şeye dönüştü. Yanında düşünebileceğim bir şeye. Altından kalkabileceğim. Beni yanlış anlamayın, yine de iyi geliyordu. Gerçekten, ciddi anlamda iyi. Ancak iyi, sadece normal olarak niteleyebileceğim bir şeyle tavlanmıştı ve normalliği, onu kaldırılabilir hale sokuyordu. Bu yüzden kendimi güçlü ve tazelenmiş gibi hissettiğim anda, geri çekilebildim. *Artık kapat*, diye düşündüm ve Heath'in boynundaki kanayan çizgiyi yaladım. Tükürüğümdeki endorfinleri otomatik olarak akışkanlaştırıcı maddeden, pıhtılaştırıcı maddeye dönüştürüvermiştim. Kanamanın durmasını ve yaptığımız şeyi dünyaya çaktırmamak ister gibi, küçük yaranın iki tarafının, geriye sadece ince ve pembe bir çizgi bırakarak birbirine yapışmasını izledim.

Bakışlarım Heath'in gözleriyle buluştu.

"Teşekkürler," dedim.

"Her zaman," dedi. "Her zaman yanındayım, Zo."

"İyi, çünkü bana gerçekte kim olduğunu hatırlatman için varlığına her zaman ihtiyacım olacak."

Heath beni öptü. Bu yumuşacık bir öpüştü ama, derin, samimi ve Heath'in ona sonunda gerçekten evet dememi bekleyerek dizginlediğini çok iyi bildiğim bir arzuyla doluydu. Oysa ben dudaklarımı dudaklarından ayırıp, ona sokuldum. İç geçirdiğini duydum ama bana sımsıkı sarıldı.

Kafeterya kapısının paldır küldür açılmasıyla ikimiz de yerimizden sıçradık.

"Zoey, artık yatakhaneye gitsek iyi olacak; seni bekliyorlar," dedi Stark.

"Tamam, evet, geliyorum," diyerek Heath'in kolları arasından sıyrıldım ve paltosunu giymesine yardım ettim.

"Ben de Darius'u bulayım ve müthiş insani yardımımı hizmetlerine sunayım," dedi Heath.

Suçlu çocuklar gibi, Stark'ın ifadesiz bir yüzle açık tuttuğu kapıya yürüdük.

"Stark." Heath onu selamladı. "Beni ona getirdiğin için sağ ol."

"İşimin bir parçası," derken Stark'ın sesi keskindi.

Heath sırıtarak "Bence zammı hak ediyorsun," dedi ve bana veda edip hızlı adımlarla okul arazisinin içine doğru ilerlemeden önce eğilip dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu.

İkimiz birlikte Heath'in uzaklaşmasını izlerken, Stark'ın "İşimin bu kısmından nefret ediyorum," diye homurdandığını duydum.

"Dediğin gibi, yatakhanelere gitsek iyi olacak," dedim ve en yakın yatakhane girişine doğru, koridorda ilerlemeye başladım. Stark da, beraberinde rahatsız edici bir sessizlikle peşimdeydi.

Nihayet "Yani," dediğinde sesi sıkkındı. "Berbattı."

Düşünmeden konuştum. Saçma sapan kelimeler, dudaklarımdan kendi gönüllerince dökülür gibiydiler. "Evet, evet," dedim. "Gerçekten berbattı." Ve sonra inanılmaz olanı yapıp kıkırdadım.

Pekâlâ, kendimi savunmak için şu kadarını söyleyebilirim ki, kendimi müthiş iyi hissediyordum. Heath'in kanı, Kalona'nın topraktan sökün edip hayatımı allak bullak ettiği günden beri, ilk defa iyi hissetmemi sağlamıştı.

"Hiç komik değil," dedi Stark.

"Özür dilerim. Yersiz bir yorumdu." Sonra bir kez daha kıkırdadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kıkırdak kızlar gibi gülüp durmuyormuşsun ve az önce hissettiklerini duymamışım gibi davranacağım," dedi sıkkın bir sesle.

Hızlanan kan dolaşımıma rağmen, bir başka erkeğin bana yaşattığı yoğun hazzı tecrübe etmenin ve aslında Heath'le ne kadar yakın olduğumuzu algılamanın Stark'a ne kadar ağır geldiğini anlayabiliyordum. Kolumu, koluna doladım. Başlangıçta soğuk ve kaskatıydı ve neredeyse karşılık vermiyordu. Kendimi bir heykele tutunuyormuşum gibi hissediyordum ama yürümeye devam ettikçe buzları çözülmeye, bedeni gevşemeye başladı. Benim için yatakhane kapısını açmasından hemen önce kafamı kaldırıp "Savaşçım olduğun için teşekkürler," dedim. "Seni üzmesine rağmen, güçlü olmamı sağladığın için..."

"Rica ederim, leydim," derken gülümsüyordu ama yaşlı ve çok, çok üzgün görünüyordu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Zoey

Beni yatakhanenin fazla sessiz ve tuhaf ana salonunda sabırsızlık içinde bekleyen Stark'a omzumun üstünden seslendim: "Sen de kola ister misin?" Tuhaf diyorum; çünkü düz ekran TV'lerin önüne öbeklenmiş kızlı erkekli çaylak gruplarına rağmen, içerisi inanılmaz derecede sessizdi. Cidden. Hepsi öylece, gözlerini ekranlara kilitlemiş halde oturuyorlardı. Konuşma yoktu. Gülüşmeler de. Hiçbir şey. Stark ve ben içeri girince, kafalarını çevirip bakmışlardı. Aslına bakarsanız, bazılarının bize nefret dolu bakışlar attıklarından da neredeyse emindim ama yine de hiçbir şey demiyorlardı.

Merdivenlere doğru yürürken, "Hayır, ben böyle iyiyim. Kolanı al da yukarı çıkalım," dedi.

"Tamam, tamam, geliyorum. Ben sadece..." Becca adlı bir kıza tosladım. "Tanrım, özür dilerim!" diyerek geri çekildim. "Seni görmedim çünkü..."

"Ne yaptığını biliyorum. Her zaman yaptığın şeyi yapıyordun. Bir erkeği kesiyordun."

Kaşlarımı çattım. Becca'yı çok iyi tanımazdım. Hakkında, Erik'e ciddi anlamda aşık olması dışında, hemen hemen hiçbir

bilgim yoktu. Ah, ayrıca, Stark'ı onu ısırırken ve ona az kalsın tecavüz ederken yakalamıştım. Ki bu, Stark'ın iyiyi seçip Savaşçım olmak üzere yemin etmesinden önceydi. Tabii ki Becca bu tecavüz kısmını hatırlamıyordu. Bir zamanların pislik Stark'ı sayesinde, sadece zevk verici ısırma kısmını hatırlıyordu.

Yine de bu ona, bana böyle aptalca bir çıkışta bulunma hakkı vermezdi. Ancak o anda ağzının payını verecek zamanım yoktu ve kocaman ve bol cerahatli bir Zoey'i-fena-halde-kıskanıyorum yığını olması umrumda bile değildi. Bu yüzden, Afrodit'in itici homurtu seslerinden birini çıkardıktan sonra, Becca'nın çevresini dolanıp buzdolabına gittim. Kapağı açtım ve kola aramaya koyuldum.

"Bunu sen yaptın değil mi? Her şeyi alt üst eden sendin."

İç geçirdim. Aradığım kutuyu bulup arkama döndüm. "Gerçekte Erebus'un yeryüzüne inmiş hali değil, ciddi anlamda başbelası, yoldan çıkmış bir ölümsüz olan Kalona'yı başımızdan defeden ve artık Nyx'in Yüksek Rahibesi değil, dünyayı ele geçirmek isteyen kötü niyetli bir Tsi Sgili olan Neferet'i kovalayan sen miydin diye soruyorsan, cevabım evet. Evet, bazı arkadaşlarımın yardımıyla bunları ben yaptım."

"Neden her şeyi bildiğini düşünüyorsun?"

"Kesinlikle her şeyi bilmiyorum. Bilseydim, Profesör Anastasia'nın ölümüne neden olmalarına rağmen, Kalona, Neferet ve Alaycı Kuzgunlar'ın kötü olduklarını hâlâ nasıl anlayamadığınızı da bilirdim."

"O Alaycı Kuzgun Anastasia'yı öldürdü çünkü siz önce kaçarak, sonra bir kısmımızın Erebus olduğuna gerçekten inandığımız Kalona'yla savaşarak onları delirttiniz."

"Aklını başına topla, Becca. Kalona, Erebus falan değil. O, Alaycı Kuzgunlar'ın babası. Onları Cherokee kadınlarına tecavüz ederek yarattı. Erebus bunu asla yapmazdı. Şu *bir kısmınız* bunu akıl edemiyor musunuz gerçekten?"

Söylediklerimin tek kelimesini dahi duymamış gibi davranıyordu. "Siz gidince her şey yoluna girdi. Şimdi geri döndünüz ve her şey bir kez daha mahvoldu. Keşke sonsuza dek gitseniz ve biz, diğerlerini istediğimizi yapmak üzere rahat bırakasınız."

"Siz diğerleri ha? Revirde yatan, şu kanatlı arkadaşlarınızın az kalsın öldürdükleri yaralı çocuklar da buna dahil mi? Yoksa, tek başına karısının yasını tutan Ejderha'dan mı bahsediyorsun?"

"O, senin yüzünden oldu. Siz gitmeden önce, kimseye saldırıldığı falan yoktu."

"Cidden, söylediğim tek bir kelimeyi dahi duyamıyorsun değil mi?"

"Hey, Becca." Stark mutfağın eşiğinde, tam Becca'nın arkasında duruyordu.

Becca kafasını çevirdi ve saçlarını savurarak Stark'a oynak bir gülümseme gönderdi. "Selam, Stark."

"Erik boşta," dedi Stark.

Kız biraz şaşkın, gözlerini kırpıştırdı.

"Zoey'le ayrıldılar."

"Ah, gerçekten mi?" Becca umursamaz görünmeye çalışıyordu ama beden dili, memnuniyetini ele veriyordu. Dönüp bana baktı. "Seni bırakmasının zamanı gelmişti."

"Tam aksi oldu, seni... seni... Kaltak!" deyiverdim.

Becca bana doğru bir adım attı ve bana vuracakmış gibi elini havaya kaldırdı. O kadar şaşırmıştım ki onu yerle bir etmesi için elementlerden birini çağırmayı bile düşünemedim. Neyse ki, Stark benim kadar şaşırmamıştı ve derhal aramıza girdi.

"Becca. Sana yeterince kötülük ettim. Beni seni buradan atmaya mecbur etme. Kendin git." Stark gerçek bir savaşçı gibi ve çok tehlikeli görünüyordu.

Becca derhal geri adım attı. "Ah, her neyse. Sanki tırnaklarımı mahvedecek kadar umrumdaydı da..." Bir 'hıh' sesi çıkararak, hışımla arkasına döndü.

Kolamı açtım ve "Gerçekten rahatsız ediciydi," demeden önce büyük bir yudum aldım.

"Evet, sanırım aklımı kaçırıyorum. Gerçek ben, bir kız kavgasını asla durdurmazdı."

Gözlerimi çevirdim. "Ne adamsın ama. Haydi, deli sayısının daha az olduğu üst kata çıkalım."

Mutfaktan çıktık. Merdivenlere ulaşmak için ana salondan geçmemiz gerekiyordu ki bu bir avuç deliyle yeniden karşılaşmak demekti. Becca, en kalabalık çaylak öbeğine fısır fısır bir şeyler anlatıyordu. Beni görünce, diğer çocukların yüzlerindeki seni-bakışlarımla-öldürebilirim tarzı bakışı andıran, pis bir bakış atmak üzere durdu.

Adımlarımı hızlandırdım ve merdivenleri neredeyse koşar adımlarla çıktım.

Benim yatakhane odama doğru yürürken Stark da "Pekâlâ, gerçekten ürkütücüydü," dedi.

Kafamı sallamakla yetindim. Okulumdaki, *yuvamdaki* hemen herkesin benden ölümüne nefret ediyor olmasının uyandırdığı hisleri tarif edecek doğru kelimeleri bulmam imkansızdı. Odamın kapısını açtığım anda, huysuz, yaşlı bir kadın misali miyavlayan turuncu bir tüy yumağının üstüme atlamasıyla sendeledim.

"Nala!" Huysuzluğunu yoksayarak burnuna bir öpücük kondurmamla, suratımın ortasına hapşırması bir oldu. Güldüm ve dökmemek için kolamı daha bir sıkı tutarak "Özledim seni, küçük kızım," dedim. Yüzümü yumuşacık tüylerine gömdüm. Yakınmayı bırakıp mırlama motorunu devreye sokuverdi.

"Kedinle öpüşüp koklaşman bitince, konuşmamız gereken şeyler var," dedi Afrodit. "Önemli şeyler."

Damien "Ah, bu kadar tiksindirici olmak zorunda mısın?" dedi.

Afrodit eliyle kaba bir hareket yaptı ve "Al bundan tiksin," dedi.

"Kesin şunu!" Ben her ikisine de sessiz olmalarını söylemeye fırsat bulamadan, Lenobia sesini yükseltmişti bile. "Sevdiğim bir dostumun bedeninden dumanlar tütmeye devam ederken, siz yeniyetmelerin didişmelerini dinleyecek halim yok."

Afrodit ve Damien özürlerini mırıldandılar. Rahatsız görünüyorlardı. Bunu konuşmama başlamak için mükemmel bir fırsat olarak görerek "Pekâlâ, aşağıdaki çocukların hepsi benden ölümüne nefret ediyorlar," dedim.

"Gerçekten mi? Oysa içeri girdiğimizde Stepford'lardan bir farkları yoktu," dedi Damien.

"Gerçekten," dedi Stark. "Az kalsın Becca denen kızı, Zoey'nin üstünden almak zorunda kalacaktım."

Afrodit ve Damien'in yüz ifadelerinden Stark'ın hiç de hoş olmayan geçmişini hatırladıkları anlaşılıyordu. Ama ikisi de tek kelime etmedi.

"Bu, beni şaşırtmadı," dedi Lenobia.

Atların Efendisi'ne baktım. "Neler oluyor? Kalona gitti. Çok uzaklara. Şu anda ülke sınırları içinde olduğunu bile sanmıyorum. Nasıl olur da çaylakları etkilemeye devam edebilir?"

"Ve vampirleri," dedi Damien. "Sizin dışınızda hiçbir profesör Ejderha'ya destek olmaya çıkmadı. Bu, diğerlerinin hâlâ Kalona'nın etkisi altında olduklarını gösterir."

"Ya da korkunun onları alt etmesine izin verdiklerini," dedi Lenobia. "Korkuyorlar mı yoksa o şeytan, gideli uzun süre olma-

sına rağmen, etkisini hâlâ sürdüren bir şey mi başlattı, kestirmek güç."

Kendi sesimin "O bir şeytan değil," dediğini duydum.

Lenobia bana sert bir bakış attı. "Bunu neden söyledin, Zoey?"

Ters bakışları altında huzursuzca kıpırdanarak, kucağımda Nala'yla yatağıma çöktüm. "Hakkında bazı şeyler biliyorum ve bildiğim şeylerden biri, onun bir şeytan olmadığı."

Erin "Ona ne ad verdiğimizin ne önemi var ki?" diye sordu.

"Gerçek isimler kudretlidir," dedi Damien. "Geleneksel olarak bir sihir ya da ritüelde, birinin gerçek adını kullanmak, genel olarak enerji saçmaktan ya da sadece ilk isimlerini kullanmaktan daha bağlayıcı olabilir."

"İyi bir noktaya parmak bastın, Damien. Bu durumda Kalona'dan şeytan diye bahsetmeyeceğiz."

"Ayrıca diğer çocuklar gibi, onun kötü olduğunu da unutmayacağız," dedi Erin.

"Ama hepsi unutmuş değiller," dedim. "Revirdeki çocuklar Kalona'nın büyüsü altında değildiler. Lenobia ve Ejderha gibi. Ya da Anastasia. Ama neden? Sizde diğerlerinde olmayan ne var?"

"Lenobia, Ejderha ve Anastasia'nın Nyx'ten yüceltilmiş yetenekler aldıklarına çoktan karar verdik," dedi Damien.

"Pekâlâ," dedi Afrodit. "O zaman, Alaycı Kuzgunlar'a karşı direnen o çocukları özel kılan neydi?"

"Hanna Honeyyeager çiçeklerin açmasını sağlayabiliyor," dedi Damien.

Ona dik dik baktım. "Çiçekler mi? Cidden mi?"

"Evet." Damien omuz silkti. "Yeşil bir başparmağı var."

İç geçirdim. "Revirdeki çocuklar hakkında başka ne biliyoruz?"

"T. J. feci yetenekli bir boksör," dedi Erin.

"Ve Drew da müthiş bir güreşçi," dedim.

Lenobia "Acaba bu kabiliyetleri gerçek birer yetenek mi?" diye sordu. "Vampirler yeteneklidir. Norm budur; olağandışı bir durum değil."

"Ian Bowser denen çocuk hakkında bilgisi olan var mı?" diye sordum. "Onu drama dersinden çok az tanıyorum. Profesör Nolan'a feci aşıktı."

"Ben tanıyorum," dedi Erin. "Cidden çok şekerdir."

"Tamam, şeker," dedim. Görevimizin umutsuzluğu beni bitiriyordu. Çocuklar çok iyilerdi ve bazı konularda kabiliyetliydiler. Ama kabiliyetli olmak, Nyx tarafından özel bir yetenekle donatılmak anlamına gelmezdi. "Ya şu yeni kız, Kızıl?"

"Onu hiçbirimiz tanımıyoruz," dedi Damien, Lenobia'ya bakarak. "Siz tanıyor musunuz?"

Lenobia kafasını salladı. "Tek bildiğim, danışmanlığını Anastasia'nın yaptığı ve birkaç gün içinde çok yakınlaştıkları için profesörünü korumak için öne atıldığı."

"Ki bu, doğru tercihi yapmış olması dışında bir özelliği olduğunu göstermez." Ne dediğimi fark edince durdum. Birden gülmeye başladım. "Buldum!"

Herkes şaşkın gözlerle bana baktı.

"Kafayı yedi," dedi Afrodit. "Eninde sonunda olacaktı zaten."

"Hayır, kafayı yemedim. Aslında aklım başıma geldi. Cevabı buldum. Tanrıçam, o kadar bariz ki. O çocuklar *ultra*-yetenekli falan değiller. Sadece doğru tercihi yapabilmiş çocuklar."

Birkaç saniye boyunca hiç kimse konuşmadı. Nihayet, ne demek istediğimi ilk anlayan Damien oldu. "Tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi. Nyx seçenekleri önümüze sunuyor."

Ona sırıtarak baktım. "Ve bazılarımız akılcı seçimler yapıyoruz."

"Ve bazılarımız her şeyi yüzümüze gözümüze bulaştırıyoruz," dedi Stark.

"Tanrıçam! Gerçekten çok bariz!" dedi Lenobia. "Kalona'nın sihrinin esrarı falan yok."

"Olay sadece seçimlerden ibaret," dedi Afrodit.

"Ve gerçeklerden," diye ekledim.

Damien lafa girdi. "Çok mantıklı. Neden sadece üç profesörümüzün Kalona'nın iç yüzünü görebildiklerini anlayamıyordum. Çünkü her zaman, buradaki bütün vampirlerin özel olduğunu ve Tanrıça vergisi yeteneklerle donatıldıklarını sanırdım."

"Çoğu gerçekten öyleler," dedi Lenobia.

"Ama insan yetenek sahibi olsun ya da olmasın, gerçeği bulmak ve doğru yolu tutmak her zaman bir seçenektir." Stark gözlerini benimkilere sabitlemişti. "Bu hiçbirimizin unutmaması gereken bir şey."

"Nyx bizi bu yüzden bu noktaya getirmiş olmalı. Hepimize bütün çocuklarının özgür iradeleri olduğunu hatırlatmak için," dedi Lenobia.

A-ya konusundaki dayanak noktam da buydu. Onun yolunu takip etmeme seçeneğine sahiptim. Ancak bu, Kalona'nın da seçim şansı olduğunu, iyiyi kötüye tercih edebileceğini göstermez miydi? Bu düşünceler zihnimde dans ediyordu. Hepsini bir kenara ittim ve "Pekâlâ, bundan sonra ne yapacağımız konusunda bir fikri olan?" diye sordum.

"Kesinlikle var. Sen Kalona'yı takip edeceksin. Biz de seninle geleceğiz," dedi Afrodit. Hepimiz ona dik dik bakınca, devam etti. "Bakın, Kalona kötü olduğunu kanıtladı. Haydi, biz de tercihimizi onu yok etmekten yana kullanalım." Ben bir şey deme fırsatı bulamadan Afrodit "İmkansız değil," diye ekledi. "Görüşlerim-

den birinde, Zoey onu alt ediyordu."

Lenobia "Görüşler mi?" diye sordu.

Afrodit, pek de iyi olmayan görüşünde benim Kalona'nın yanında olduğum detayını dışarıda bırakmaya özen göstererek, son iki görüşünü kısaca özetledi. Anlatması bitince, gırtlağımı temizledim, büyük-kız tavrımı takınarak "Kötü görüşünde, Kalona'yla birlikteydim," dedim. "Yani gerçekten birlikte olmak anlamında. Sevgiliydik."

"Ama diğer görüşte onu yok edecek bir şey yapmışsın," dedi Lenobia.

"Her ne kadar her şey tam bir keşmekeşe dönüşmüş olsa da, bu kısmı netti," dedi Afrodit. "Bu yüzden, daha önce de söylediğim gibi, Zoey'nin Kalona'ya gitmesi şart."

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Stark.

"Ben de," dedi Lenobia. "Keşke daha çok bilgimiz, her iki görüşün nedenleri konusunda elimizde daha fazla detay olsaydı."

Elimi cebime sokup daha önce oraya tıktığım kağıt parçasını ararken, "Tanrıçam! Ben tam bir moronum," dedim. "Kramisha'nın şiirini tamamen unuttum."

"Ah, ben de," dedi Afrodit. "Şiirden nefret ederim."

"Bunu duymak beni şaşırttı," dedi Darius, yanında Stevie Rae ve Shaunee'yle içeri girerken. "Senin zekana sahip birinin, şiirden zevk alması gerekirdi."

Afrodit ona tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Sen bana okursan sevebilirim ama zaten sen bana ne okusan severim," dedi.

Shaunee, Erin'in yanına otururken "İğrenç," dedi.

Erin, İkizine sırıtarak "Kesinlikle," dedi.

"İyi. Demek şiir kısmını kaçırmamışız," dedi Stevie Rae yanıma çöküp Nala'yı okşamaya koyulurken. "Kramisha'nın bu defa ne yumurtladığını merak ediyordum doğrusu."

"Pekâlâ," dedim. "Yüksek sesle okuyorum."

İki ucu keskin bir bıçak
Bir tarafı yok eder,
Diğeri salıverir.
Ben senin Kördüğümünüm.
Beni salıverecek misin, yoksa yok mu edeceksin?
Gerçeğin izini sür ve o zaman
Artık toprağa hapis olmayan beni
Suda bulacak
Ateşle arındıracaksın
Ruhun zaten bildiğini
Kırık dökük bile olsa
her şeyin mümkün olduğunu
Hava sana fısıldayacak.
Olur da inanırsan,
İkimiz de özgür kalacağız.

Okumam bitince, Afrodit odayı saran derin sessizliği bozarak "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ben bile, bu şiirin Kalona'nın ağzından sana yazıldığını söyleyebilirim," dedi.

"Evet, bana da öyle gibi geldi," dedi Stevie Rae.

"Ah, lanet olsun," diye mırıldandım.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Zoey

"Bundan hiç hoşlanmadım," dedi Stark.

"Daha önce de söylemiştin," dedi Afrodit. "Ve hiçbirimiz hoşlanmıyoruz ama bu, o aptal şiirin ortadan kaybolmasını sağlamıyor."

Damien "Kehanet," diye düzeltti. "Kramisha'nın şiirleri, doğaları gereği, kehanet özelliği taşıyorlar."

"Ve bunun illa kötü bir şey olması gerekmiyor," dedi Darius. "Bu kehanet sayesinde önceden uyarılmış oluyoruz."

Lenobia "Yani bu şiirler ve Afrodit'in görüşleri biraraya gelince, elimizde çok güçlü bir silahımız oluyor," dedi.

"Tabii eğer çözebilirsek," dedim.

Lenobia "Geçen defakini çözmüştük," diye hatırlattı. "Bunu da deşifre ederiz."

"Ne olursa olsun, sanırım hepimiz Zoey'nin Kalona'nın peşine düşmesi gerektiği konusunda hemfikiriz."

"Bunun için yaratılmışım," sözlerim herkesin dikkatini benim üstüme çekmeyi başardı. "Bundan nefret ediyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Çoğu zaman kendimi kışın ortasında yüksek bir dağdan aşağı doğru yuvarlanan dev bir kar-

topu gibi hissediyorum. Ama gerçeği inkar edemem." Nyx'in fısıltılarını hatırlayıp ekledim: "Gerçekte güç var, tıpkı doğru tercihi yapmakta olduğu gibi. Gerçek şu ki Kalona'ya bağlıyım. Bu bağı hatırlıyorum ve hatırlamam, Kalona'yla baş etmemi güçleştiriyor ama içimdeki bir şey onu bir defa alt etmiş. Sanırım o şeyi bulmam onu sil baştan yenebilmek için, doğru seçimi yapmam gerekiyor."

"Belki bu defa sonsuza dek alt etmiş olursun," dedi Stevie Rae.

"Ben de öyle olacağını umuyorum," dedim.

"Neyse, bu defa yalnız olmayacaksın," dedi Stark.

"Bu doğru," dedi Damien.

"Kesinlikle," dedi Shaunee.

"Evet," diye ekledi Erin.

"Hepimiz birimiz ve birimiz Zoey için!" dedi Stevie Rae.

Afrodit'e baktım. Dramatik bir iç geçirdi. "Pekâlâ. Geyik sürüsü nereye, ben oraya."

Darius elini sevgilisinin omzuna attı. "Sen de yalnız olmayacaksın, güzeller güzelim."

Stevie Rae'nin bize katılmak konusunda hiçbir şey söylememiş olduğunu daha sonra fark edecektim.

"Bu birlik beraberlik olayı iyi hoş da, Kalona'nın nerede olduğunu bilmediğimiz için harekete geçemeyiz," dedi Lenobia.

"Rüyamda onu bir adada buldum. Aslında bir adadaki bir şatonun en tepesinde demek daha doğru olur," diye açıkladım.

Damien "Sana tanıdık gelen bir şeyler var mıydı?" diye sordu.

"Hayır. Aslında, çok hoştu. Su, inanılmaz derecede maviydi ve dört bir yanda portakal ağaçları vardı."

Afrodit "Bu tarif, seçenekleri pek azaltmıyor," dedi. "Portakal her yerde var. Florida, Kaliforniya, Akdeniz. Ve bütün bu yerlerde adalar var."

"Amerika'da değil." Cevabım kendiliğinden gelmişti. "Bunu nereden bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum işte."

"O zaman, bu sözlerini gerçek kabul edeceğiz," dedi Lenobia.

Bana güven duyması iyi gelmişti ama aynı zamanda gergindim ve midem bulanıyordu.

"Pekâlâ, tamam," dedi Stevie Rae. "Belki nerede olduğu konusunda daha fazla şey biliyorsundur ama düşünebilmen için bu konuyu bir süre hiç düşünmemen gerekiyordur."

"Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi Afrodit. "Pekâlâ, ben taşralı Okie arkadaşımızın söylediklerini İngilizce'ye tercüme edeyim." Bana döndü. "Amerika'da olmadığını hiç düşünmeden biliverdin. Belki bu detayı çözmek için kafanı fazla zorluyorsundur. Kendini rahat bırakırsan, cevap kendiliğinden gelebilir."

"Ben de aynen öyle dedim," dedi Stevie Rae.

Shaunee "İkiz gibiler," dedi.

"Çok komik," dedi Erin.

"Kesin sesinizi!" Afrodit ve Stevie Rae bir ağızdan haykırmışlardı. Bu halleri İkizler'in kahkahaları koyvermelerine neden oldu.

"Hey, bu kadar komik olan nedir?" Jack içeri girdi. Yanaklarında hâlâ gözyaşı izleri olduğunu ve gözlerine çöken uğursuz karaltıyı gördüm.

Damien'in yanına gidip oturdu. "Komik bir şey yok," dedi Damien. "İkizler her zamanki gibi İkizliklerini yapıyorlar."

"Pekâlâ. Bu kadarı yeter. Kesinlikle çok verimsiz ve Kalona'nın nerede olduğunu çözmemize bir yardımı olmuyor," dedi Lenobia.

Jack rahat bir tavırla "Ben Kalona'nın nerede olduğunu biliyorum," dedi.

"Ne demek Kalona'nın nerede olduğunu biliyorum?" Hepimiz ağzımız bir karış açık halde Jack'e bakarken, Damien şaşkın bir sesle sormuştu.

"Şey, o ve Neferet. Çok kolay." Jack, iPhone'unu havaya kaldırdı. İnternet geri geldi ve Vamp Twitter delirmiş durumda. Net, Shekinah'ın ani ve esrarengiz bir biçimde öldüğü ve Neferet'in Venedik'teki Yüksek Konsey'in karşısına çıkıp kendisinin Nyx'in beden bulmuş, Kalona'nın da Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğunu iddia ettiği ve Vampir Yüksek Rahibesi olmayı kendisine hak gördüğü haberleriyle çalkalanıyor." Hepimiz ona bakıyorduk. Ağzımın açık kaldığının farkındaydım. Jack bize kaşlarını çattı. "Uydurmuyorum. Yemin ederim. Burada görebilirsiniz." Yeniden bize uzattığı iPhone'unu Darius aldı. O ekranla uğraşırken, Damien kollarını erkek arkadaşının boynuna dolayıp dudaklarına okkalı bir öpücük kondurdu. "Sen harikasın!"

Jack gülümsedi. Herkes bir ağızdan konuşmaya başlamıştı.

Stark ve benim dışımda herkes.

Bu kaosun ortasında, Heath odaya girdi. Sadece anlık bir tereddütten sonra yatağıma doğru yürüdü ve diğer yanıma çöktü. "Neler oluyor, Zo?"

"Jack, Kalona ve Neferet'i buldu," dedi Stevie Rae.

"Bu iyi," dedi Heath. Sonra gözlerime baktı ve "Bir dakika, belki de iyi değildir," diye ekledi.

Stevie Rae "Neden iyi olmasın ki?" diye sordu.

"Zoey'e sor," dedi Heath.

Damien herkesi susturarak "Sorun ne, Zoey?" diye sordu.

"Venedik değildi," dedim. "Bundan eminim. Rüyamda Kalona Venedik'te değildi. Demek istediğim, evet, oraya hiç gitme-

dim ama resimlerini gördüm ve yanlışsam beni düzeltin ama Venedik'te hiç dağ yok, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi Lenobia. "Ben birkaç defa gittim."

"Belki de rüyanda, onun gerçekten olduğu yere gitmemiş olman o kadar kötü bir şey değildir," dedi Afrodit. "Belki de bu rüyalarının sandığın kadar gerçek olmadıkları anlamına geliyordur."

"Belki de."

"Ama bana hiç doğru gelmiyor," dedi Stark.

Sıkıntıyla iç geçirmemek için kendimi zor tutuyordum çünkü görünüşe bakılırsa, Stark fiziksel olarak iç sesimi dinlemekle meşguldü.

Afrodit, Stark'ı duymazdan gelerek konuşmaya devam etti. "Görüşümde Neferet ve Kalona'yı yedi güçlü vampirden oluşan bir grubun önünde gördüğümü hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım.

Lenobia "Vampir Yüksek Konseyi!" diye haykırdı. "Bunu nasıl hemen düşünemedim!" Kendi kendisine kızmış gibi kafasını sallıyordu. "Afrodit'e katılıyorum. Zoey, belki de bu rüyalara haddinden fazla önem veriyorsun. Kalona seni yönlendiriyor." Bu son cümleyi, beni dehşete düşürmekten korkar gibi ağır ağır söylemişti

"Hayır, size söylüyorum. Kalona, Venedik'te değildi. O..." O anda, bir anı su yüzüne çıkıverdi ve alnımın ortasına bir şaplak indirmemek için kendimi zor tuttum. "Lanet olsun! Kalona son rüyamda Venedik'te değildi ama rüyalarımdan birinde onu Venedik'te gördüm. Orayı çok sevdiğini söylemişti. Mekanın gücünü hissettiğini..." Beynimin daha iyi çalışmasını sağlamak ister gibi alnımı ovalıyordum. "Hatırlıyorum... Bana orada bir tür eski güç hissettiğine ve neden orayı seçtiklerini anladığına dair bir şeyler söyledi."

"Bizden, yani vampilerden bahsediyor olabilir," dedi Lenobia.

Rüyayı düşündüm ve kafam karıştığı için kaşlarımı çattım: "Ancak rüyada bulunduğumuz yerin aslında Venedik olduğunu sanmıyorum. Yani gondolları ve uzakta o büyük saat olayıyla ünlü yeri gördüm ama uzaktaydı. Biz gerçekten orada değildik."

Stevie Rae "Z, kabalık etmem istemem ama sen hiç ev ödevi yapmaz mısın?" dedi.

"Ha?" dedim.

"San Clemente adası," dedi Lenobia.

Son derece zeki bir görüntü çizerek bir kez daha "Ha?" dedim.

Damien iç geçirdi. "Buralarda bir yerde *Çaylak El Kitabı 101* var mı?"

Çenemle çalışma masamı işaret ettim. "Orada, sanırım."

Ayağa kalktı ve masamın üstündeki yığını karıştırmaya başladı. Sonunda Çaylak El Kitabı'mı bulup çıkardı. Sayfaları karıştırması sadece iki saniye sürdü. (Ne yani bütün kitabı ezbere mi biliyordu?) Sonra kitabı, sayfası açık halde bana uzattı. Kalona rüyalarımdan birinin arka fonunu oluşturan güzel, somon renkli sarayı tanıyınca, şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım.

"Diğer rüyamda Kalona'yı gördüğüm yer, kesinlikle burasıydı. Hatta, tam şuradaki bankta oturuyorduk," diyerek resmi işaret ettim.

Afrodit, hızla Darius'un kollarından sıyrıldı ve omzumun üstünden kitaba bakmaya geldi. "Lanet olsun! Burayı tanımalıydım. Yemin ederim, yeniden insan olmam, beni bir morona çevirdi."

Stark da yanımıza gelmişti. "Afrodit, sorun ne?"

Afrodit'in yerine ben cevap verdim. "Öldüğüm ikinci görüşünde gördüğü saray buydu." İç çektim. "Kulağa aptalca gelece-

ğini biliyorum ama şu ana kadar unutmuştum. Rüyamda, beni boğulurken gördüğün yerin burası olabileceğini düşünmüştüm ama uyanınca... Şey..." Duraksayıp Stark'ın gözlerine baktım. "Uyandım ve dikkatim dağılıverdi." O da, tam iyiyi kötüye seçme aşamasındayken, beni rüyamdan uyandıran kişinin kendisi olduğunu anlamıştı. İlk defa birlikte uyuduğumuz geceydi, o gece. "Ayrıca," diye ekledim telaşla. "Tek başıma olduğum için boğulduğumu görmüştün. Herkesin bana kızgın olduğu zamandı. Artık yalnız değilim, bu yüzden görüş gerçekleşemez." Afrodit'in hiçbir şey demediğini fark edince ona döndüm. Gözlerini Stark'a dikmişti.

"Öldüğünü gördüğüm ikinci görüşte, tamamen yalnız değildin," dedi ağır ağır. "Öldürülmenden kısa bir süre önce, bir an için Stark'ı gördüm. Oradaydı."

"Ne? Ama bu çok saçma. Ben Zoey'nin canının yanmasına asla izin vermem." Stark adeta patlamıştı.

"Sorumlunun sen olduğunu söylemedim ki. Sadece oradaydın dedim," dedi Afrodit serinkanlı bir tavırla.

"Başka ne gördün?" Heath oturduğu yerde doğrulmuş, Stark'ınkini aratmayacak bir savaşçı tavrı takınmıştı.

"Afrodit, iki görüşte Zoey'nin öldüğünü gördü," dedi Damien. "Bir tanesinde, bir Alaycı Kuzgun tarafından boynu vurulmuştu."

Heath "Bu az kalsın oluyordu," dedi. "Ben oradaydım. Yara izi hâlâ duruyor."

"Konu şu ki boynum vurulmadı. Ve şimdi artık beynim de çalıştığı için, boğulmamamı sağlarız. Afrodit iki görüşte de pek bir şey görmedi aslında."

Lenobia sorar gibi "Ama ikinci ölüm görüşünün Yüksek Konsey'in binasında, San Clemente Adası'nda geçtiğinden eminsin?" dedi.

Afrodit kucağımda açık duran kitabı işaret etti. "Orada. Öldüğünü gördüğüm saray oydu."

"Pekâlâ, bu durumda ekstra dikkatli olmam gerekecek," dedim.

Lenobia "Bunun için ne gerekiyorsa yapmalıyız," dedi.

Daha şimdiden ne kadar klostrofobik hissettiğimi çaktırmamaya çalışıyordum. Bu, hiç kimsenin bana rahat vermeyeceği anlamına mı geliyordu yani?

Stark hiçbir şey demedi. Söylemesine gerek de yoktu. Vücut dili sıkıntısını ele veriyordu.

"Bir dakika. Bir şeyi fark ettim." Damien kucağımdaki Çaylak El Kitabı'nı alıp sayfaları çevirdi. Bana yeniden baktığında, yüzünde zafer dolu bir gülümseme parlıyordu. "Kalona'nın adasının nerede olduğunu biliyorum. Haklısın, Venedik'te değil." Kitabı bana doğru çevirdi ve "Rüyanda olduğun yer, burası mıydı?"

Damien kitabın bol metinli (hiçbirini okumadığım) bir sayfasını açmıştı. Metinlerin arasında, bol tepeli ve çevresini saran denizin mavisiyle renklenmiş şirin bir adanın bir kısmının resmedildiği bir çizim vardı. Resimde, bana fazlasıyla tanıdık gelen şatonun siluetini seçebilmiştim.

"Burası," dedim ciddi bir sesle. "Son rüyamın geçtiği yer. Hangi cehennemde ki?"

"İtalya, Kapri Aadsı," dedi Lenobia. "Vampir Yüksek Konseyi'nin eski çağdaki mekanı. Konsey, Venedik'e M. S. 79 senesinde taşınmış."

Soru işareti taşıyan pek çok yüz gördüğüme sevinmiştim. Ancak Damien'ın yüzünde soru işareti falan yoktu. En iyi öğretmen edasıyla, "Vampirler, Pompei'nin patronlarıydı. Vezüv, M.S. 79'da patladı," dedi. Damien, hepimizin büyük ve salak akvaryum balıkları gibi baktığımızı fark edince, iç geçirdi ve "Kapri,

Pompei'ye çok uzak olmayan bir ada," dedi.

"Ah, evet, tarih bölümünde onunla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum," dedi Stevie Rae.

Ben hatırlamıyordum; çünkü o bölümü de okumamıştım ama Shaunee ve Erin'in huzursuz kıpırdanışlarına bakılırsa, onlar da okumamışlardı. Büyük sürpriz.

"Pekâlâ, bu çok ilginç ve evet, ada orası. Ama Yüksek Konsey zilyon yıldır orada değilse, Kalona neden oraya gitsin ki?" diye sordum.

"Eski usülleri geri getirmek istiyor," dedi Stark. "Bunu defalarca söyledi."

Kafamı bir türlü toplayamayarak "San Clemente'deki sarayda mı, Kapri'de mi?" diye sordum.

"Twitter'a göre, bundan sadece birkaç saat önce Neferet'le birlikte Konsey'in önüne çıkmışlar. Yani şu anda orada olmalı," dedi Jack.

"Ama her iddiasına girerim, kendi üssü Kapri'dedir," dedi Stark.

Damien "Bize İtalya yolu göründü, desenize," dedi.

"Umarım siz köylülerin pasaportun vardır..." dedi Afrodit.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Zoey

"Ah, Afrodit, bu kadar gıcık olmak zorunda mısın?" dedi Stevie Rae. "Bütün çaylakların İşaretlenir işaretlenmez pasaport edindiklerini sen de biliyorsun. Bu 'Ben özgür bir ergenim,' hikayesinin bir parçası."

Heath "Benim de bir pasaportumun olması iyi oldu," dedi. "İşaretli olmasam da."

Heath'e "Hiçbir yere gitmiyorsun, kesin canından olursun!" diye bağırmamak ve onu fena halde utandırmamak için, dikkatimi lojistiğe odakladım. "İtalya'ya nasıl gideceğimiz konusunda fikri olan?"

Afrodit "Umarım birinci sınıf uçarız," diye homurdandı.

"O işin en kolay kısmı. Gece Evi'nin jetini kullanacağız," dedi Lenobia. "Ya da en azından, sen ve grubun kullanacaksınız. Ben gerekli izni sağlarım ama gelmem."

"Bizimle gelmeyecek misiniz?" Yüreğim ağzıma gelmişti. Lenobia bilge bir kadındı ve vampir aileminde, Shekinah'ın bile saygısını kazanacak kadar kabul görmüştü. Bizimle gelmesine ihtiyacımız vardı. Bizimle gelmesine en çok benim ihtiyacım vardı.

Jack "Gelemez," dedi. Hepimiz ona şaşkın gözlerle baktık.

"Burada Ejderha'yla birlikte kalması ve okulun tamamen Karanlık Taraf'a geçmesine engel olması gerek. Çünkü Kalona her ne halt ettiyse, etkisi burada olmadığı zamanlarda da sürüyor."

Lenobia, Jack'e gülümsedi. "Kesinlikle haklısın. Şu anda Gece Evi'nden ayrılamam." Bakışları odanın içinde dolaştı ve hepimize şöyle bir dokunduktan sonra bana sabitlendi. "Sen onlara liderlik edersin. Zaten ediyorsun. Şu ana kadar yaptıklarını yapmaya devam et."

İçimden, *Ama ben her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım! Hem de defalarca! Ayrıca Kalona'nın yakınındayken kendime ne kadar güvenebileceğimi de bilmiyorum*! diye haykırmak geçiyordu. Oysa, en yetişkin ses tonumla, "Ama birinin Yüksek Konsey'e Neferet ve Kalona gerçeğini izah etmesi şart. Bunu ben yapamam. Ben sadece bir çaylağım," dedim.

"Hayır, Zoey, sen bizim Yüksek Rahibemiz, Yüksek Rahibe olan ilk çaylaksın. Seni dinleyeceklerdir; çünkü Nyx senin yanında. Ben bunu görebiliyorum. Shekinah da görebiliyordu. Diğerleri de görebileceklerdir."

Ben o kadar emin değildim ama herkes bana, bende içim dışıma çıkana kadar kusma isteği uyandıran cesaret verici gülümsemelerle bakıyordu. Kusmak ya da ikinci tercihimi kullanmak –yani gözyaşlarına boğulmak– yerine, "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum.

"Olabildiğince çabuk," dedi Lenobia. "Kalona'nın halihazırda ne kadar zarar verdiğini bilmiyoruz. Daha birkaç gün önce burada kopardığı kıyameti hatırlayın."

"Şafak sökmek üzere. Günbatımını beklememiz gerekecek." Stark'ın sesi sıkıntılı ve gergindi. "Buz fırtınası sona erdiğine göre, güneş ortaya çıkacak demektir. Bu durumda uçağa binerken Stevie Rae ve benim kızarmamız işten bile değil."

Lenobia "Günbatımında yola koyulursunuz," dedi. "O zama-

na dek, eşyalarınızı toplayın, yemek yiyin ve dinlenin. Ben gerekli ayarlamaları yaparım."

"Zoey'nin San Clemente Adası'nda kalması gerektiğini düşünmüyorum," dedi Stark ve destek almak için Darius'a baktı. "Afrodit'in onu boğulurken gördüğü yerde kalmasının kötü bir fikir olduğu konusunda bana katılıyor musun?"

"Stark, Afrodit beni burada, Tulsa da boğazlanırken de gördü. Ama böyle bir şey olmadı, çünkü arkadaşlarım bana sırt çevirmediler. Tehlikede olduğumu ama arkamı kollayacak insanların arasında olduğumu bilmem, nerede olduğumdan çok daha önemli."

"Ama beni senin yanında görmüş. Seni ben de koruyamazsam kim koruyabilir?"

"Ben korurum," dedi Darius.

"Hava da koruyabilir," dedi Damien.

"Ateş fena can yakabilir," dedi Shaunee.

Erin hiddetlenerek, "Su bende; Zoey'nin boğulmasına hayatta izin vermem..." dedi.

Duygularını ele veren gözleri hüzünle baksa da "Toprak Zoey'i her zaman koruyacaktır," dedi Stevie Rae.

"Can sıkıcı derece insanım ama ben de kötü olabilirim. Birileri Darius'u, seni ve geyik sürüsünü aşacak olursa, karşılarında beni bulurlar," dedi Afrodit.

"Ve bu can sıkıcı derecede insan, çaylak, vampir çorbasına bir ek daha..." dedi Heath.

Gözlerime dolan yaşların yanaklarımdan aşağı süzülmesine mani olmak için gözlerimi kırpıştırırken Stark'a "Görüyor musun?" dedim. "Bütün yük sende değil. Bu işte hep birlikteyiz."

Stark bakışlarını benimkilerden ayıramıyordu; ne çok işkence çektiğini görebiliyordum. Yeminle bağlandığı bir Yüksek

Rahibenin öldürülmesi her savaşçının kabusuydu. Afrodit'in onu orada görmesine rağmen öldürülmüş olmam da Stark'ın özgüveninin sarsılmasına tuz biber olmuştu.

"Söz veriyorum, her şey yolunda gidecek," dedim.

Kafasını salladı ve bakışlarıma daha fazla tahammül edemiyormuş gibi, gözlerini kaçırdı.

"Pekâlâ, işe koyulma zamanı. Yanınıza az eşya alın. Oradan oraya bir yığın valiz taşıyacak vaktiniz olmayacak. Hepiniz, en gerekli eşyalarınızı koyacağınız birer çanta alın," dedi Lenobia. Afrodit'in dehşeti dikkatimden kaçmamıştı. Kahkahamı bastırmak için öksürmeye başladım. "Günbatımında kafeteryada buluşuruz." Lenobia odadan çıkmak için hareketlendi ama kapıya gelince durdu. "Zoey, yalnız uyumamaya dikkat et. Kalona'yı zihninden olabildiğince uzak tutalım. Onun peşine düştüğün hissine kapılmasını istemeyiz."

Güçlükle yutkundum ama kafamı salladım. "Evet, tamam."

"Kutsanmaya," dedi.

Hepimiz –hatta Heath bile– bir ağızdan "Kutsanmaya," diye haykırdık.

Lenobia kapıyı arkasından kapatırken, birkaç saniye boyunca hiç kimseden çıt çıkmadı. Sanırım hepimiz sersemlemiştik ve Vampir Yüksek Konseyi ile görüşmek üzere İtalya'ya gitmek üzere olduğumuzu tam olarak idrak edememiştik. Ah, lanet olsun, Vampir Yüksek Konseyi'nin karşısına geçip konuşacak olan bendim. Ya da belki de o yaşlı ve güçlü vampirlerin karşılarına geçer ve ciddi bir ishal nöbeti geçirip altıma ederdim. Evet, kesinlikle Konsey üzerinde iyi bir etki bırakmış olurdum. Benden bahsederken kullanacakları kelimelerden biri, "Eşsiz" olurdu.

Jack'in sorusu zihnimin içinde yarı-isterik gevezeliğe son noktayı koydu. "Düşes ve kedileri ne yapacağız?"

Yanımda mırlayan Nala'ya baktım ve "A-ha," dedim.

"Onları götüremeyiz," dedi Stark. "İmkansız." Sonra her zamanki haline daha yakın bir sesle "Gerçi geri döndüğümüz zaman bize çok kızacaklar. Hele kediler. Kediler kin güdebilirler," dedi.

Afrodit'ten bir homurtu yükseldi. "Bana mı söylüyorsun? Sen benim kedimi hiç gördün mü? Bu arada bahsi açılmışken, yiyecek bir şeyler bulup çantamı toplarken, onunla kaliteli zaman geçirmeye bakacağım." Darius'a nazlı nazlı gülümsedi. "Sen de bu kaliteli zamana dahil olmak istersen, davetlisin."

"İkinci bir davete ihtiyacım yok," dedi Darius ve beni "Yüksek Rahibem, kutsanmaya," diye selamladıktan sonra ne-yapacaklarını-ancak-Tanrıça'nın-bilebileceği odalarına gitmek üzere, Afrodit'in elini tuttu.

"Biz de kendi işlerimizi halletmeliyiz," dedi Damien.

Jack "Sadece tek bir çanta alabileceğimize inanamıyorum," diye söyleniyordu. "Ayakkabılarımı nereye koyacağım?"

Heath yardımcı olmak için "Sanırım tek bir çift ayakkabı almamız gerekiyor," dedi.

Jack, Damien'in yanında kapıdan çıkarken, dehşetli bir iç çekti.

Böylece geriye sadece Stark, Heath ve Stevie Rae kalmış oldular. İşler mega-tuhaf bir hal almadan, Stark "Heath, sen Zoey'le uyur musun?" sorusuyla beni bir kez daha şaşırttı.

"Hey, adamım. Bana kalsa ben her zaman onunla uyumak isterim."

Koluna bir yumruk attım ama şapşal şapşal sırıtmaya devam etti.

Stark'a "Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

Gözlerimin içine bakamıyordu. "Şafaktan önce çevreyi kolaçan etmek istiyorum. Bir de Lenobia'nın yardıma ihtiyacı var

mı diye bakacağım. Sonra da yiyecek bir şeyler bulmaya gideceğim."

"Nerede uyuyacaksın?"

"Karanlıkta." Bana döndü ve sağ yumruğunu göğsüne bastırarak resmi bir selam verdi. "Kutsanmaya, leydim." Ve ben hiçbir şey diyemeden, çıkıp gitti.

Sesim soluğum kesilmişti.

"Afrodit'in görüşü onu ürküttü," dedi Stevie Rae yatağımdan kalkarken. Ölümünden ve ölümden dönmesinden önce ona ait olan şifonyerin çekmecelerini karıştırmaya başladı. Neferet ve vampirleri eşyalarının bir kısmını bana geri vermeleri için ikna ettiğime seviniyordum. Böylece karıştıracak birkaç parça eşya bulabiliyordu.

"Stark'ın duygularını incitmesine izin verme, Zo," dedi Heath. "O sana değil, kendine kızgın."

"Heath, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışmana minnet duyuyorum ama Stark'ın tarafını tutman cidden çok tuhaf."

"Hey, ben senin tarafını tutuyorum, bebeğim!" Omzunu omzuma vurdu ve kolunu omzuma dolamadan önce uzun uzun gerindi.

"Ah, Heath," dedi Stevie Rae. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii!"

"Mutfağa gidip –girişteki ortak salonun sağ tarafında kalıyor– bize yiyecek bir şeyler bulsan... Dolaplarda her zaman biraz sandviç olur. Ayrıca cips de arayabilirsin ama sanırım bulabileceğin en iyi şey kraker ve sağlığınız-için-iyisi tarzı fırınlanmış cips olacak."

Heath ve ben aynı anda "Iykk," dedik.

"Yani bu bir evet mi? Bunu yapacak mısın?"

"Evet, Stevie Rae. Hiç dert değil." Heath beni kucakladı ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra yataktan sıçradı. Kapıya ulaşınca, Stevie Rae'ye bir kez daha sırıttı. "Ama bir dahaki sefere, Zoey'le yalnız konuşmak istediğinde, bunu söylemen yeter. Bir insan ve futbolcu olabilirim ama aptal değilim."

"Aklımda tutmaya çalışırım."

Heath bana göz kırptıktan sonra odadan çıktı.

"Tanrım, adamın ne çok enerjisi var!" dedim.

"Z, ben sizinle İtalya'ya gelemem," dedi Stevie Rae giriş yapmaya gerek görmeden.

"Ne? Ama gelmek zorundasın. Sen topraksın. Orada çemberin tamamına ihtiyacım olacak."

"Daha önce de bensiz çember kurduğunuz oldu. Ben yardım edersem, Afrodit yerimi alabilir."

"O toprak olamaz. Daha önce de yandı," dedim.

"Ama daha önce ona ruhu verdin ve işe yaradı. Ona bu defa da ruhu ver, olsun bitsin."

"Stevie Rae, sana ihtiyacım var."

En iyi arkadaşım kafasını öne eğdi. Tamamen yenilgiye uğramış gibi bir hali vardı. "Lütfen, böyle söyleme. Kalmaya mecburum. Başka seçeneğim yok. Kırmızı çaylakların bana senden daha çok ihtiyaçları var."

"Artık değil," dedim samimiyetle. "Burada okulda, bir yığın yetişkin vampirin arasındalar. Yetişkin vampirler tuhaf davranıyor olabilirler ama varlıkları senin çocukların Değişimi reddetmelerine yardımcı olacaktır."

"Sadece o değil. Konu sadece onlar değil."

"Ah, hayır! Stevie Rae lütfen o kötü çocukları hâlâ düşündüğünü söyleme."

"Ben onların Yüksek Rahibesiyim," dedi yalvaran gözlerle.

"Onlar benim sorumluluğum. Daha sonra oraya gidip onlara berbat bir şeyler yapmak zorunda kalmanızdan önce, siz yokken, son bir kez onlara ulaşmayı deneyebilirim. İnsanlıklarına dönmelerini sağlamaya çalışabilirim."

"Stevie Rae!"

"Zoey! Dinle beni! Bu bir seçim. Ben doğru seçimi yaptım. Stark da öyle. Buradaki çocukların hepsi de doğru yoldalar. Ve eskiden hepimiz kötüydük. Dediğin gibi, bizler için ne korkunç olduğunu sen de biliyorsun ama durum değişti. Bizler artık farklı olmayı seçtiğimiz için farklıyız. Kendimi diğerlerinin de iyi olmayı seçebileceklerini düşünmekten alamıyorum. Bırak deneyeyim."

"Bilmiyorum. Ya sana zarar verirlerse?"

Stevie Rae güldü. Gülünce, her zamanki gibi, sarı bukleleri omuzlarının etrafında zıp zıp zıpladılar. "Ah, lanet olsun, Z, bana zarar veremezler. Toprağın içindeler. Bana bir şey yapmayı deneyecek olurlarsa elementimden canlarına okumasını isteyebilirim. Onlar da bunu biliyorlar."

"Belki de ölmeleri gerekiyordu ve insanlıklarını bu yüzden geri alamıyorlar," dedim yumuşacık bir sesle.

"Buna inanamıyorum. En azından şimdilik." Stevie Rae eski yatağına yürüdü ve dünyamızın çalkalanmaya başlamasından önce hep yaptığı gibi, tam karşıma oturdu. "Sizinle gelmek istiyorum. Gerçekten. Lanet olsun, Z! Sen bana göre çok daha büyük bir tehlikedesin. Ama doğru olanı yapmam gerek ve doğru olan, diğer çocuklara ulaşıp onlara bir şans daha vermek. Bunu anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Sadece, seni çok özledim ve benimle gelmeni çok isterdim."

Stevie Rae'nin gözleri yaşarmıştı. "Ben de seni özledim, Z. Senden bir şeyler saklamak gerçekten korkunçtu. Anlamayaca-

ğından o kadar korkttum ki."

"Sır saklamanın nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Berbattır."

"Cidden, berbat demek hafif kalıyor," dedi. "Hâlâ en iyi arkadaşımsın, değil mi?"

"Biz her zaman en iyi arkadaş olacağız."

Sırıtarak üstüme çullandı ve bana, Nala'yı uyandırıp ikimizden birinin annesiymiş gibi, aksi aksi homurdanmasına neden olacak kadar sıkı sarıldı.

Heath odaya dalmak için tam o anı bulmuştu. Kolları yiyeceklerle dolu halde, kapıda durdu ve "Evet," dedi. "Öldüm ve kız-kız-üstünde cennetine düştüm!"

"Aman Tanrıçam!" dedim.

"Heath, sen yazın yolda bir arabanın altında kalmış pis kokulu, iğrenç bir keseli sıçandan başka bir şey değilsin!"

"Iykk, iğrenç," dedim.

"Erkek arkadaşın öyle, ne yapalım?"

"Ama size yemek getirdim," dedi Heath.

"Pekâlâ, affedildin," dedim.

"Hey, haberiniz olsun, burada eski yatağımda uyuyacağım," dedi Stevie Rae. "Bu yüzden, elleşmek, öpüşüp koklaşmak falan yok. Hiç hoşlanmam, ona göre..." Bunları Heath'e söylüyordu ama ben cevap verdim.

"Ah, odada başka kızlar varken erkek arkadaşlarıyla öpüşüp koklaşan kızlara tek bir sözüm olacak: Bana uymaz. Bu yüzden, hiç endişen olmasın." Elimi yatağıma vurdum. "Heath de uslu duracak çünkü az önce ilişkimizin seksten daha fazlası üstüne kurulu olduğunu konuştuk, değil mi Heath?"

Stevie Rae ve ben, onu gözlerimizle şişe geçiriyorduk adeta.

"Doğru. Üzücü ve trajik ama, doğru," dedi isteksiz bir sesle.

"İyi. Bir şeyler yiyelim. Sonra Z'in toplanmasına yardım edelim ve biraz uyuyalım. Nihayet," dedi Stevie Rae.

* * *

Heath'in güçlü ve tanıdık kolları arasına kıvrılmış halde, uykuya dalmak üzereyken, aklıma dank etti: Heath bizimle gelemezdi ki.

"Heath," diye fısıldadım. "Konuşmalıyız."

"Yoksa öpüşüp koklaşmama konusunda fikrini mi değiştirdin?" diye fısıldadı.

Dirsek attım.

"Ayy! Ne oldu?"

"Kızmanı istemiyorum ama benimle İtalya'ya gelemezsin."

"Tabii ki gelebilirim."

"Ailen okuldan o kadar uzun süre ayrı kalmana hayatta izin vermez."

"Kış tatilindeyiz."

"Hayır, buz fırtınası tatilindeydin ve fırtına artık dindi. Bir iki güne kalmaz okula dönmen gerekecek," dedim.

"O zaman ödevlerimi döndüğüm zaman yaparım."

Farklı bir taktik denedim. "Burada kalman ve notlarına odaklanman gerek. Bu koleje gitmenden önceki son sömestren. Şimdi notlarını mahvetmen, bursunu da mahvetmen demek."

"Bak. Aslında çok basit. Kırık Ok'un şu online not kitabı olayı var, hatırlıyor musun?"

"Ebeveynlerimin her gün notlarıma ve ödevlerime bakabilmeleri gibi can sıkıcı bir şeyi nasıl unutabilirim?" Ve sonra ne dediğimi fark edip koca çenemi derhal kapattım.

"Gördün mü işte? Ödevlerimi online alabilirim. Böylece geri kalmam. Hatta sen de bana yardım edersin. Ya da daha iyisi, Damien bana yardım eder. Alınma ama, Zo, sanırım o senden çok daha iyi bir öğrenci."

"Öyle olduğunu biliyorum ama konumuz bu değil. Ailen sana asla izin vermez."

"Beni durduramazlar. On sekiz yaşındayım."

"Heath, lütfen. Hayatına dahil ettiğim pislikler yüzünden zaten yeterince kötü hissediyorum. Beni okuldaki son sömestreni berbat etmek, kolejden mezun olana kadar cezalı kalmana neden olmak ve hayatını tehlikeye atmak gibi bir sorumluluğun altına sokma."

"Başımın çaresine bakabileceğimi daha önce de söyledim," dedi.

"Pekâlâ. Uzlaşalım. Kalkınca anneni, babanı ara ve benimle İtalya'ya gelip gelemeyeceğini sor. Evet derlerse, gelirsin. Ama hayır derlerse, burada kalıp poponu sınıfa sokarsın."

"Onlara Kalona'dan falan bahsetmek zorunda mıyım?"

"İnsanların yoldan çıkmış bir ölümsüz melek ve dünyayı ele geçirmeye çalışan eski bir Yüksek Rahibenin varlığından haberdar olmasının akıllıca olacağını sanmıyorum. Bu yüzden onlara o kısmı söylemen gerekmiyor."

Kısa bir tereddütten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Bununla yaşayabilirim."

"Söz mü?"

"Söz."

"İyi çünkü beni kandırmaman için konuşmanın tamamını dinliyor olacağım."

"Böyle bir kelime olmadığını biliyorsun, değil mi, Zo?"

"Bana göre var. Haydi, uyu artık, Heath."

Bana daha bir sıkı sarıldı. "Seni seviyorum, Zo."

"Ben de seni."

"Güvende olman için ne gerekiyorsa yapacağım."

Heath'in kolları arasında, yüzümde bir gülümsemeyle uyuyakaldım. Bilinçli son düşüncem, ne kadar güçlü olduğu ve bu kadar güçlü durmayı başardığı için onu ne kadar takdir ettiğimi mutlaka söylemem gerektiğiydi.

Bir sonraki düşüncem, bilinçli değildi ve rahatlatıcı olduğunu söylemek güçtü.

Bu lanet olası şatonun çatısında, yine ne arıyorum?

BÖLÜM OTUZ

Zoey

Aynı şato çatısında olduğuma hiç şüphe yoktu. Portakal ağaçları, serin esintiye kokularını salan tombul meyvelerle yüklüydü. Ortada havaya kaldırdığı ellerinin arasından sular süzülen, çıplak kadın bedeni biçimindeki çeşme duruyordu. Onu ikinci görüşümde, bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım. Bana Nyx'i anımsatıyordu; en azından Tanrıça'nın büründüğü simalardan birini. Bu yer hakkında öğrendiklerimi –yani burasının orijinal Vampir Yüksek Konseyi'nin eski yerleşim yeri olduğunu– düşününce, çeşmenin Tanrıçaya benzemesi bir hayli mantıklı gelmişti. Yanına oturup, turunçgiller ve deniz kokusunu derin derin içime çekmek istedim. İç sesimin söylediği gibi arkama bakmak ve göreceğimi çok iyi bildiğim kişiyi görmek istemiyordum. Ancak, dağdan aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi, başıma gelen çığa mani olamıyor gibi bir halim vardı. Bu yüzden, ister istemez, ruhumun beni yönlendirdiği tarafa döndüm.

Kalona, şatonun bir dizi dişi andıran kenarında diz çökmüştü. Sırtı bana dönüktü ve dizlerinin üstündeydi. Buradaki son rüyam gibi, üstünde sadece bir kot pantolon vardı. Çevresini saran koyu renk kanatlarının arasından, sadece çıplak omuzlarını görebiliyordum. Kafasını öne eğmişti ve benim orada olduğum-

dan habersiz görünüyordu. Ayaklarım, bana kulak asmayarak, harekete geçtiler. Ona yaklaşırken, bir önceki rüyamda kendimi çatıdan attığım noktada durduğunu fark ettim.

Omuzlarının gerilimini fark ettiğimde, uzağında değildim. Kanatlarını şöyle bir hışırdattı, kafasını kaldırdı ve omzunun üstünden arkasına baktı.

Ağlıyordu. Gözyaşları, suratında iki ıslak çizgi bırakarak süzülüyordu. Ezik, kırık ve tamamen yenilgiye uğramış bir hali vardı. Ama beni gördüğü anda, yüz ifadesi değişiverdi. Yüzü bir anda öyle inanılmaz bir mutlulukla doldu ki, muhteşem güzelliği karşısında, nefesimin kesildiğini hissettim. Ayağa kalktı ve bir sevinç çığlığı eşliğinde, hızlı adımlarla bana doğru yürüdü.

Beni kollarının arasına çekeceğini sandım ancak son anda kendini kontrol etti ve yanağıma dokunacakmış gibi tek elini kaldırdı. Ancak parmakları, tenime sadece birkaç santim kala durdular. Kısa bir tereddütten sonra, bana değmeden elini indirdi.

"Geri döndün."

"Rüyalar gerçek değildir. Ölmedim." Konuşmakta zorlanıyordum.

"Rüyalar alemi Diğer Dünya'nın bir parçasıdır. Burada yaşananların gücünü sakın küçümseme." Elinin tersiyle yüzünü sildi ve beni bir kez daha şaşırtarak, mahcup bir tavırla kıkırdadı. "Çok aptal görünüyor olmalıyım. Ölmediğini, elbette ki, biliyordum. Yine de çok gerçek geldi. Dehşet verecek kadar korkunç..."

Ne diyeceğimi bilemeyerek, öylece bakakaldım. Kalona'nın bu versiyonuna, şeytandan ziyade bir melek gibi görünen ve davranan haline, nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum. Bana A-ya'ya teslim olan ve kendini, kırılgan bir tavırla ama gönüllü olarak kollarının tuzağına bırakan Kalona'yı hatırlatıyordu. Bu, burayı son ziyaretimdeki haliyle –süper-baştan çıkarıcı ve ellerini üstümden çekmeyen haliyle– müthiş bir tezattı.

Gözlerimi kıstım. "Nasıl burada olabilirim? Yalnız uyumuyorum; üstelik birlikte uyuduğum da bir kız arkadaşım değildi. Damgaladığım bir erkeğin kolları arasında uyuyorum. İkimiz, kesinlikle arkadaştan öteyiz. Buraya ulaşamamış olman gerekirdi." Parmağımla kafamı işaret ediyordum.

"Kafanın içinde değilim ki. Sen hiçbir zaman beni rüyalarında çağırmadın. Ben senin özünü kendime çektim. Bu benim istilamdı ve senin davetlerin aracılığıyla gerçekleşmedi."

"Daha önce böyle dememiştin."

"Sana yalan söyledim. Şimdi gerçeği söylüyorum."

"Neden?"

"Seni, bir başkasının kolları arasında olmana rağmen, kendime çekmeyi başarabilmemle aynı nedenden... Bu defa, ilk defa çıkış noktam katıksız. Seni yönlendirmek gibi bir niyetim yok. Ve sana sadece gerçeği söyleyeceğim."

"Buna inanmamı nasıl beklersin?"

"İnanıp inanmaman gerçeğin doğasını değiştirmez. Olmaman gerekirken, buradasın, Zoey. Bu senin için yeterli kanıt değil mi?"

Dudağımı dişledim. "Bilmiyorum. Buradaki kuralları bilmiyorum."

"Ama hakikatin kudretini biliyorsun. Bunu son ziyaretinde gösterdin. Söylediklerimin hakikiliğini yargılamak için, o kudretten güç alamaz mısın?"

Damien sağ olsun, "hakiki"nin gerçek demek olduğunu bildiğim için, orada, suratımda koca bir soru işaretiyle, dudağımı dişleyerek dikilmek zorunda kalmadım. Suratımdaki soru işaretinin nedeni, nasıl karşılık vereceğini bilemiyor olmamdı. Kalona beni allak bullak ediyordu. Nihayet, hangi konuda yalan söylediği konusunda bir fikrim olamayacağı için, gerçeğin gücüne güve-

nemeyeceğimi söylemek üzere ağzımı açtığımda, tek elini havaya kaldırdı ve beni durdurdu.

"Daha önce bana, her zaman şimdiki gibi miydin diye sormuştun. Ve ben sana sadece yalanlar dolanlar anlattım. Bugünse gerçeği paylaşmak istiyorum. Buna izin verir misin, Z?"

Bana bir kez daha Zoey diye hitap ediyordu. Bir defa bile A-ya dememişti; oysa bundan çok hoşlanırdı. Üstelik bana dokunmuyordu da.

"Bil... Bilmiyorum." Tam bir moron gibi kekeleyerek arkaya doğru bir yarım adım atarken, iyi-adam görüntüsünün ortadan kaybolup yerini baştan çıkarıcı ölümsüze bırakmasını bekliyordum. "Bunu bana göstermek için ne yapacaksın?"

Güzel, kehribar gözlerinden hüzün geçti. Kafasını salladı. "Hayır, Zoey. Seninle sevişmeye yelteneceğimden korkmana gerek yok. Gerçekten, baştan çıkarmaya kaymaya yeltendiğin anda, bu rüya yerle bir olacak ve sen kendini başka bir erkeğin kolları arasında uyanırken bulacaksın. Sana göstermek istediğim şeyi gösterebilmem için, tek yapman gereken, elimi tutmak." Güçlü ve normal görünen elini bana uzattı.

Tereddütlüydüm.

"Sana yemin ederim, tenin, sana duyduğum şehvetin soğuk gücüyle yanmayacak. Bana güvenmek için bir nedeninin olmadığını biliyorum, bu yüzden senden gerçeğe güvenmeni rica ediyorum. Bana bir dokunsan, yalan söylemediğimi görürsün."

Kendi kendime, *bu sadece bir rüya*, diye hatırlattım. *Diğer Dünya hakkında ne söylerse söylesin, rüya, rüyadır. Bu gerçek değil.* Ancak gerçek, rüyada ya da uyanık dünyada, hep gerçekti ve acı gerçek, elini tutmak istediğimdi. Bana göstermeye çalıştığı şeyi merak ediyordum.

Bu yüzden elimi kaldırdım ve avcumu avcuna bastırdım.

Gerçeği söylüyordu. İlk defa, onu tamamen reddedecek gücümün olmamasına rağmen, teni beni kabul edemeyeceğim bir tutku ve güçle yakmamıştı.

"Sana geçmişimi göstermek istiyorum." Boştaki elini, bir, iki, üç defa, önümüzde duran görünmez bir pencereyi siler gibi, havada gezdirdi. Sonra hava dalgalandı ve sanki rüya aleminin perdesini koparıp açmış gibi, berbat bir yırtılma sesiyle, önümüzde bir şey açılıverdi. "Şimdi gerçeğe hazır ol!"

Bu komutuyla gökyüzündeki çizgi titredi ve birden, büyük, düz bir TV ekranının düğmesine basılıvermiş gibi, kendimi Kalona'nın geçmişinden parçalar izlerken buldum.

Gördüğüm ilk sahnenin güzelliği nefesimi kesmişti. Kalona, her zamanki gibi yarı çıplak haliyle oradaydı ama bu defa bir elinde uzun ve tehlikeli bir kılıç, diğerinde ise sırtına çaprazlama bağlanmış bir kın tutuyordu. *Ve kanatları bembeyazdı*! Mermer bir tapınağın büyüleyici kapısında duruyordu. Tehlikeli ve soylu, hatta biraz da gerçek bir Savaşçı gibi görünüyordu. Ben izlerken, ciddi yüz ifadesi yerini yumuşaklığa bıraktı. Kadın tapınağın merdivenlerini tırmanırken, Kalona, ona saklamaya gerek duymadığı bir hayranlıkla gülümsüyordu.

Uğurlar olsun, Kalona, Savaşçım.

Kadının geçmişten yankılanan sesi beni ürpertmişti. Yüzünü görmeme gerek yoktu. Tanımıştım. "Nyx!" diye haykırdım.

"Aynen öyle," dedi Kalona. "Ben Nyx'in, kılıcı üstüne yemin etmiş Savaşçısıydım."

Karşımdaki Kalona, Tanrıçasının peşinden tapınağa girdi. Sahne değişti ve birden Kalona'yı her iki kılıcıyla tam olarak odaklanamadığım bir şeyle savaşırken gördüm. Bu siyah bir şeydi ve sürekli biçim değiştiriyordu. Bir an kocaman bir yılan, bir an parlak dişlerle dolu açık bir ağız ve hemen sonra pençeleri ve azı dişleri olan korkunç, örümceğimsi bir yaratık oluyordu.

"Bu da ne?"

Kalona kelimeleri telaffuz etmekte zorlanır gibi, ağır ağır "Bu kötülüğün görüntüsü," dedi.

"Ama sen Nyx'in aleminde değil miydin? Kötülük oraya nasıl girebildi ki?"

"Kötülük her yerdedir. Tıpkı iyilik gibi. Dünya ve Diğer Dünya böyle yaratılmış. Nyx'in aleminde bile bir denge olmalı."

"Hem onun neden bir Savaşçıya ihtiyacı olsun?" Ben bu soruyu sorarken, sahne bir kez daha değişti ve kötüyle savaşan Kalona, yerini, yemyeşil bir çayırda dolaşan Nyx'i takip eden bembeyaz kanatlı haline bıraktı. Gözleri, hiç durmadan, Tanrıça'nın önünde, arkasında dolaşıyordu. Kılıçlarından birini çekmişti. Diğeri hâlâ kınında duruyordu.

"İşte bu yüzden bir Savaşçıya ihtiyacı var," dedi.

"İhtiyacı var," diye tekrar ederek, gözlerimi geçmiş görüntülerinden yanımda duran Kalona'ya çevirdim. "Eğer hâlâ bir savaşçıya ihtiyacı varsa, neden onun yanında değil, buradasın?"

Çenesi kasıldı; gözleri acıyla dolmuştu. Bana "Oraya bak, gerçeği göreceksin," derken sesi kırık döküktü.

Bakışlarımı yeniden karşıya çevirdim. Nyx, Kalona'nın karşısında duruyordu. Kalona, tıpkı rüyamın başında olduğu gibi, dizlerinin üstüne inmiş, ağlıyordu. Nyx'in bu sureti, Benediktin rahibelerinin mağarasındaki Meryem heykeline o kadar çok benziyordu ki, ürperdim. Ancak dikkatle bakınca, Nyx'te bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim. Rahibelerin Meryem'inin duru, ağırbaşlı güzelliğine karşılık, Nyx'in yüzü çok sertti ve garip bir şekilde bir heykelden daha fazla taşa benziyordu.

Kalona'nın *Lütfen bunu yapma Tanrıçam*, diyen sesi yükseldi. Yalvarır gibi bir hali vardı.

Benim bir şey yaptığım yok Kalona. Seçme şansın var. Bilgece kullanmalarını talep etmesem de, savaşçılarıma bile öz-

gür irade veririm. Nyx'in sesi beni şaşırtmıştı. Bir an için bana Afrodit'in eski halini anımsatmıştı.

Kendimi tutamıyorum. Böyle hissetmek için yaratılmışım. Bu özgür irade falan değil. Önceden takdir edilmiş bir özellik

Yine de, Tanrıçan olarak, şu andaki halinin önceden takdir edilmiş bir şey olmadığını söylüyorum. Seni iraden biçimlendirdi.

Böyle hissetmemek elimde değil! Bu halime sözüm geçmiyor!

Hataya düştün, Savaşçım. Bu yüzden, hatanın bedelini ödemek durumundasın.

Nyx kusursuz kolunu havaya kaldırıp, parmaklarını şaklattı. Savaşçı dizlerinin üstünden kaldırıldı ve hızla geriye doğru savruldu ve havada taklalar atmaya başladı.

Kalona düşüyordu.

Onu seyrettim.

Hiç durmadan düşerken, acı içinde debelenerek çığlıklar atmasını izledim. Nihayet, kırık dökük, darmadağın halde, kan içinde yere indiğinde, bana Uzun Çimen Çayırlığını anımsatan yemyeşil bir tarlaya düştüğünde, bembeyaz kanatları, bugünkü simsiyah halini almıştı.

Acı dolu bir çığlıkla elini kaldırdı ve geçmişten gelme bu görüntüyü siliverdi. Karşımızdaki hava bir kez daha titreşip şatonun çatısına dönüşürken elimi bıraktı ve yanımdan uzaklaşıp bir portakal ağacının altındaki banka oturdu. Hiçbir şey söylemedi. Orada öylece oturup gözlerini Akdeniz'in masmavi, ışıltılı sularına dikti.

Peşinden gittim ama yanına oturmadım. Aksine, karşısında durdum ve gerçeği gözlerimle değerlendirebilecekmişim gibi, onu süzmeye başladım.

"Seni neden kovdu? Ne yapmıştın?"

Gözlerime baktı. "Onu çok sevmiştim." Gözleri duygudan öylesine arınmıştı ki, hayaletten farkı yoktu.

Cevabı bilmeme rağmen, otomatik olarak "Tanrıça'yı nasıl o kadar çok sevebilirsin ki?" diye sordum. Farklı sevgi türleri vardı ve ben bunun ultra-farkındaydım. Belli ki Kalona'nın Nyx'e beslediği sevgi, yanlış bir türdü.

"Çok kıskançtım. Erebus'tan bile nefret ediyordum."

Şok içinde gözlerimi kırpıştırdım. Erebus, Nyx'in refakatçisi, ebedi aşkıydı.

"Aşkım, ona olan yeminimi bozmama neden oldu. Öyle büyük bir saplantı yaşıyordum ki, onu artık koruyamaz oldum. Savaşçısı olarak başarısızlığa uğradım."

"Bu korkunç bir şey," derken aklım Stark'taydı. Daha benim için yemin edeli birkaç gün olmuştu ama çok iyi biliyordum ki, beni korumakta başarısız olsa, ruhunun bir kısmı kesip atılmış gibi hissederdi. Ve Kalona kim bilir ne zamandır Nyx'in Savaşçısıydı. Asırlardır? Sonsuzluğun bir parçası nasıl adlandırılırdı ki?

Garip ama gerçek, Kalona'ya acıdığımı fark ettim. Onun için üzülüyor olamazdım. Tabii ki kalbi kırılmış, Tanrıça'nın aleminden düşmüştü ama sonrasında kötü bir adama dönüşmüştü. Eskiden mücadele ettiği kötülere karışmıştı.

Düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, kafasını salladı ve "Korkunç şeyler yaptım," dedi. "Ve yapmaya da devam ettim. O düşüş, beni değiştirdi. Sonra, uzunca bir süre, içim uyuşmuş gibi yaşadım. Aradım, aradım... Yüzyıllar boyunca, Nyx'in ruhumda, kalbimde açtığı yarayı iyi edebilecek birini bulmak için debelendim. Ve sonunda bulduğumda, gerçek olmadığını, beni tuzağa düşürmek için yaratılmış bir yanılsamadan ibaret olduğunu bilemedim. Ve kendi rızamla kollarına koştum. Biçimi yeniden yapıldığı kile dönüşürken ağladığını biliyor muydun?"

Ürperdim. Neden bahsettiğini biliyordum. Bunu onunla birlikte tecrübe etmiştim.

"Evet..." Sesim boğuk bir fısıltının biraz üstündeydi. "Hatırlıyorum."

Gözleri iri iri açıldı. "Hatırlıyor musun? Yoksa A-ya'nın anılarına mı sahipsin?"

Bahsi geçen A-ya anısının kapsamını itiraf etmek istemiyordum ama yalan söyleyemeyeceğimin de farkındaydım. Bu yüzden gerçeğin bir kısmını çekip aldım ve dikkatle seçilmiş kelimelerle "Sadece biri," dedim. "Çözülme olayını hatırlıyorum. Ve A-Ya'nın ağladığını..."

"Başka hiçbir şey hatırlamamana sevindim. Çünkü ruhu, uzunca bir süre, karanlıkta benimle hapis kaldı. Ona dokunamıyor ama varlığını hissediyordum. Sanırım akıl sağlığımı korumamın tek nedeni buydu." Vücudundan bir titreme geçip gitti ve sanki anıları gözünün önünden uzaklaştırmak ister gibi, ellerini kaldırdığını gördüm. Uzunca bir süre sessiz kaldı. Geçmişle ilgili anlatacaklarının sonuna geldiğini düşünerek, ona yeni bir soru yöneltmek üzere zihnimdeki hayretten silkinmeye çalışırken, "Sonra A-ya gitti," deyiverdi. "Ve o zaman seslenmeye başladım. Dünyaya salınma ihtiyacımı fısıldamaya mecburdum. Ve dünya nihayet beni duyabildi."

"Neferet beni duydu demek istiyorsun herhalde."

"Onun da beni duyduğu doğru ama o çağrıma cevap veren tek Tsi Sgili değildi."

Başımı salladım. "Beni Gece Evi'ne çağırmadın. Beni Nyx İşaretledi. Orada olma nedenim buydu."

"Öyle mi? Sana sadece gerçeği söylemezsem, rüyamız yok olacak, bu yüzden bildiğimden daha fazlasını biliyormuşum gibi rol yaparak seni ikna etmeye uğraşmayacağım. Sadece inandığımı söyleyeceğim ve ben senin de beni duyduğuna inanıyorum. Ya

da en azından, bir zamanlar A-ya olan kısmın duydu ve sesimi tanıdı." Duraksadı ve "Belki de yeniden doğuşuna rehberlik eden, Nyx'in eliydi. Belki de Tanrıça seni..."

"Hayır!" Daha fazla dinleyemeyecektim! Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden dışarı fırlayacak sandım. "Gerçekten A-ya değilim ve Nyx beni sana göndermedi. Ona ait olan bazı rasgele anılara sahip olmamın bir anlamı yok. Bu hayatta, ben, kendi özgür iradesi ve aklı olan, gerçek bir kızım."

Yüz ifadesi yine değişiverdi. Bana şefkatle gülümserken bakışları yumuşadı. "Biliyorum, Zoey. Zaten sana olan hislerimle böylesi bir mücadele yaşamamın nedeni de bu. Topraktan, beni hapseden bakireyi isteyerek uyandım ama karşımda bana direnen, özgür iradeli bir kız buldum."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden böyle konuşuyorsun? Sen gerçekten bu adam değilsin!" Ağzından çıkan sözcüklerin bana verdiği müthiş duygulardan bağırarak kurtulmaya çalışıyordum.

"Sen düşünce oldu. Kendimi bir kez daha düşerken gördüm ve aynı görüşte, kalbimin bir kez daha kırıldığına şahit oldum. Buna dayanamazdım. Kendi kendime, seni bir kez daha kendime çekebilirsem, gerçeği göstereceğime yemin ettim."

"Bu gerçekten doğruysa, o zaman, bir zamanlar mücadele ettiğin kötülere karıştığını sen de biliyor olmalısın."

Bakışlarını kaçırdı ama gözlerine yansıyan utancı gizleyememişti.

"Evet, biliyorum."

"Ben bambaşka bir yol seçtim. Kötüyü sevemem. Ve gerçek bu," dedim.

Bakışlarını derhal bana çevirdi. "Ya ben kötülüğü reddetmeyi seçersem? O zaman ne olacak?"

Soruları beni hazırlıksız yakalamıştı. Aklıma gelen ilk şeyi

söyleyiverdim: "Neferet'le birlikte olduğun sürece, kötülüğü reddedemezsin."

"Ya sadece Neferet'le birlikteyken kötüysem? Ya gerçek, seninle birlikte olmam halinde, iyiyi seçebileceğimse?"

"İmkansız." Kafamı sallıyordum.

"Neden imkansız olsun? Daha önce yaşandı. Hani sen iyinin seçilmesini sağlayınca. Sana yeminle bağlanan o savaşçı, bunun en iyi kanıtı."

"Hayır, senin bu halin, gerçek değil. Sen Stark değilsin. Sen yoldan çıkmış bir ölümsüz ve Neferet'in aşığısın. Kadınlara tecavüz ettin, insanlarını köleye çevirdin, öldürdün. Oğulların az kalsın Büyükannemi canından edeceklerdi. İçlerinden biri Profesör Anastasia'yı öldürdü." Bulabildiğim bütün olumsuzluklara sımsıkı tutunarak saldırıya geçmiştim. "Gece Evi'ndeki profesör ve çaylaklar, senin yüzünden Nyx'i sorgulamaya başladılar. Ve hâlâ yanlış hareket etmeye devam ediyorlar. Bu, onların tercihi olsun ya da olmasın, tıpkı senin Nyx'le birlikteyken olduğun gibi, korku, nefret ve kıskançlıkla dolular."

Sanki orada durmuş, avaz avaz bağırmıyormuşum gibi "Stark'ı kurtardın," dedi. "Beni de kurtaramaz mısın?"

"Hayır!" diye haykırdım.

Ve yatağın içinde doğruldum.

"Zo, her şey yolunda. Ben yanındayım." Heath bir eliyle uykulu gözlerini ovalarken diğer eliyle sırtımı sıvazlıyordu.

"Ah, Tanrıçam," diyerek uzun ve titrek bir nefes koyverdim.

"Sorun ne? Kötü bir rüya mı gördün?"

"Evet. Evet. Tuhaf, kötü bir rüya." Odanın karşı tarafındaki yatağa baktım. Stevie Rae yerinden kıpırdamamıştı. Nala omzuna kıvrılmıştı. Kedim bana doğru hapşırdı. Normale dönmeye çalışırken "Hain," dedim.

"Tamam o zaman, haydi, yeniden uyumaya çalış. Bu geceyle gündüzü ters yüz etme işine nihayet uyum sağlamaya başladım ve düzenim bozulmasın istiyorum," dedi Heath ve beni yeniden kendine çekmek üzere kollarını uzattı.

"Tamam," dedim. "Özür dilerim." Ve yeniden, ürkütücü derecede cenine benzeyen bir top gibi kıvrıldım.

"Uyumana bak," dedi Heath uzun bir esmenenin arasında. "Her şey yolunda."

Uzunca bir süre uyanık yattım ve umutsuzca Heath'in haklı olmasını diledim.

BÖLÜM OTUZ BİR

Zoey

Akşamın alacakaranlığına doğru uyandığımızda, Kalona'yı ve rüyayı düşünmeye tahammül edemediğim için, Heath'e yüklenmeye karar verdim. "Pekâlâ, annenle babanı aramanın, seni eve çağırmalarının zamanı geldi."

"Sen iyi misin, Z?" Stevie Rae bir havluyla saçlarını kuruluyordu. Heath duşunu alırken, Stevie Rae'yle birlikte, sırt çantama bir şeyler tıkıştırmış, sonra da sırayla hazırlanmıştık. Sorusu, bu süre zarfında, onun ve Heath'in söylediklerine tek heceyi aşmayan cevaplarla karşılık verdiğimi anlamamı sağladı.

"Evet. İyiyim. Heath'i özleyeceğim, hepsi bu," diye yalan söyledim. Tamam, aslında tam olarak yalan söylüyor sayılmazdım; çünkü İtalya'dayken Heath'i özleyecektim ama konuşacak havada olmamamın nedeni bu değildi.

Konuşacak havada olmamamın tek nedeni, Kalona'ydı. Çok fazla konuşursam önceki gecenin rüyasının ağzımdan kaçacağından ve Stevie Rae'ye her şeyi anlatacağımdan korkuyordum. Ve bunu Heath'in önünde yapmak istemiyordum. Hayır, dahası da vardı. İçimden, Kalona'nın yeni halinden kimseye bahsetmek gelmiyordu.

Gördüğüm şeyin duman ve aynalardan ibaret olduğunu söylemelerini istemiyordum.

Heath'in sarılmasıyla yerimden sıçradım. "Ah, çok şekersin, Zo." Aklımdan geçen korkunç kandırmacadan tamamen bihaberdi. "Ama beni özlemene gerek kalmayacak. Bu telefon konuşmasıyla ilgili çok iyi hislerim var."

Kafamı salladım. "Annen asla benimle birlikte İtalya'ya gelmene izin vermez."

"Seninle, belki. Ama senin okulunla... Bu bambaşka bir şey."

Bana bir şey söyleme fırsatı bırakmadan cep telefonunun tuşlarına bastı ve konuşmaya başladı.

"Hey, anne, benim."

"Evet, iyiyim."

"Evet, hâlâ Zoey'nin yanındayım." Burada durdu ve bana bakarak "Annem selam söylüyor," dedi.

"Sen de ona selam söyle," dedim. Sonra fısıldayarak "Sadede gel!" diye ekledim.

Kafasını salladı. "Hey, anne, Zo demişken, o ve Gece Evi'nden birkaç çocuk İtalya'ya gidiyorlar. Aslında Venedik'e gidiyorlar. Daha doğrusu, Venedik yakınında bir adaya. San-Cle gibi bir şey. Vampir Yüksek Konseyi'nin toplandığı yermiymiş, neymiş. Ben de onlarla gidebilir miyim diye soracaktım."

Annesinin sesinin yükseldiğini duyabiliyordum. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Annesinin delireceğini biliyordum.

Tabii ki, Heath'in kolunun içine sakladığı karttan haberim yoktu.

"Dur bir dakika, anne. Gerçekten önemli değil. Hani geçen yaz, İspanyolca öğretmenimle çıkmak istediğim ama futbol an-

trenmanlar yüzünden katılamadığım şu gezi vardı ya... Hatırlıyor musun?" Annesinin sözlerini kafasını sallayarak dinledi. "Evet, bir okul olayı. İspanya seyahati gibi, sekiz gün sürecek. Aslında, İspanyolca'mı da kullabileceğimi tahmin ediyorum, ne de olsa İtalyanca ve İspanyolca kuzen gibiler." Bir kez daha duraksadı ve "Peki, tamam, bana uyar," dedi.

Eliyle telefonu kapatarak "Babama sormamı istiyor," diye fısıldadı.

Ve sonra hattın diğer ucunda daha boğuk bir ses duyuldu. Heath "Hey, baba," dedi. "Evet, iyiyim." Babasının konuşmasını dinledi, sonra "Evet, temel olarak, öyle bir şey," dedi. "Okul gezisi. Ödevlerimi internet üstünden yapabilirim." Babasının cevabını gülümseyerek dinledi. "Gerçekten mi? Çevredeki enerji kesintilerinden dolayı okul önümüzdeki hafta da mı kapalı kalacak?" Bana bakarak kaşlarını oynattı. "Vay, bu durumda bu gezi çok uygun düşecek desene. Ve, şunu da bil, baba, Gece Evi'nin özel jetiyle gidileceği ve vampirlerin özel adasında konaklanacağı için, bana bir masrafı da olmayacak."

Dişlerimi sıktım. Annesiyle babasını böyle kolayca kafaya alabilmesine inanamıyordum. Tabii ki, her ne kadar çok iyi insanlar ve bayağı iyi ebeveynler olsalar da, Nancy ve Steve Luck'ın ergenlik olaylarından bihaber oldukları bir gerçekti. Cidden, Heath senelerdir içki içerdi ve eve kusmuk ve bira kokularıyla geldiği zaman bile, durumunu fark edememişlerdi. Iyyk.

"Harikasın, baba! Çok teşekkürler." Heath'in coşkusu gözlerimi kırpıştırmama ve dikkatimi, zihin faaliyetlerimden sıyırıp ona odaklanmama neden oldu. "Evet, sizi her gün ararım." Durup babasının söylediklerini dinledi. "Ah, az kalsın unutuyordum. Tamam. Zo ve diğer çocuklar hazırlanırken, bir koşu eve gelip pasaportumu ve birkaç parça kıyafet kaparım. Anneme söyle, sadece birer çanta alabiliyoruz; toplanırken kendini kaybetmesin. Tamam. Birazdan görüşürüz. Hoşçakal." İlkokuldaymış ve tenef-

füste fazladan bir kutu kakaolu süte hak kazanmış gibi sırıtarak telefonu kapattı.

Stevie Rae "Çok kolay oldu," dedi.

"O İspanyolca gezisini unutmuştum," dedim.

"Ben unutmadım. Bu durumda, bir an önce eve gidip eşyalarımı ve pasaportumu alsam iyi olacak. Havaalanında görüşürüz. Sakın bensiz gitmeyin!" Beni çabucak öptü, paltosunu kaptı ve ben ona annesi ve babası ne kadar şuursuz davranırlarsa davransınlar, hiçbir yere gidemeyeceğini söyleyemeyeyim diye, kendini dışarı attı.

"Sizinle gelmesine gerçekten izin verecek misin?" dedi Stevie Rae?

"Evet," dedim. "Sanırım öyle olacak."

"İyi, sevindim. Acımasızlık etmek istemem ama şu kan olayı yüzünden iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Kan olayı mı?"

"Z, o seninle Damgalanmış bir insan. Kanı sana süper-iyi geliyor. Kalona, Neferet ve Yüksek Konsey'in karşısına çıkmakla, tehlikeli bir duruma adım atıyorsun. Sana süper-iyi gelen bir kana ihtiyacın olabilir."

"Evet, sanırım haklısın."

"Pekâlâ, Z, neler oluyor?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Zombi gibi davranıyorsun. Seni uyandıran şu 'acayip' rüyayı anlat."

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Heath'le oynaşmak falan istersiniz diye, öyle sanmanızı istedim."

"Sen odadayken mi? Çok iğrenç."

"Doğru ama ben yine de kibarlık etmek istedim."

"Iyyk," dedim. "İğrenç. Cidden, hayatta böyle bir şey yapmazdım."

"Ve ben konuyu değiştirmene cidden, hayatta izin vermeyeceğim. Rüya, diyorum. Anlat bakalım."

İç geçirdim. Stevie Rae en iyi arkadaşımdı ve rüyadan bahsetmem şart olmuştu. "Kalona," deyiverdim.

"Heath'le uyuyor olmana rağmen rüyana girebildi, öyle mi?"

"Hayır. Rüyama girmedi," dedim dürüstçe. "Aslına bakarsan, rüyadan çok görüş gibi bir şeydi."

"Ne görüşü?"

"Kalona'nın geçmişi. Eski zamanlar. Düşüşünün öncesi."

"Düşüşü mü? Nereden düşmüş ki?"

Derin bir nefes aldım ve gerçeği söyledim. "Nyx'in yanından. Eskiden onun Savaşçısıymış."

"Aman Tanrıçam." Yatağın kenarına çöktü. "Emin misin?"

"Evet... Hayır... Bilmiyorum! Gerçek görünüyordu ama çok da emin değilim. Ve emin olabilir miyim, onu da bilmiyorum." Nefesim kesildi. "Ah, hayır!"

"Ne?"

"A-ya'nın, anısında, Kalona'nın yeryüzüne inmemesi gerektiğine dair bir şeyler söylediğini hatırlıyorum." Yutkundum ve titremelerine mani olmak için ellerimi birbirine kenetledim. "Ve A-ya ona Savaşçım diye hitap ediyordu."

"A-ha. Yani düşüşünden önce, Nyx'in Savaşçısı olduğunu biliyor gibi miydi?"

"Ah, Tanrıçam! Bilmiyorum ki." Ama aslında biliyordum. İçin için, A-ya'nın Kalona'yı aşinalıka rahatlatmaya çalıştığının farkındaydım. Kalona bir zamanlar savaşçı olduğu için, yine savaşçı olmak isteyecekti.

Stevie Rae "Belki de bundan Lenobia'ya bahsetsen..." diyecek oldu.

"Hayır! Stevie Rae, bundan hiç kimseye bahsetmeyeceğine söz ver. Benim A-ya'nın Kalona'yla birlikte olmasıyla ilgili bir anımın olduğunu zaten biliyorlar. Buna Afrodit'in görüşlerini de ekleyince, dehşete düşeceklerinden ve birden aklımı kaybedip yeniden Kalona'yla birlikte olmamdan korkacaklarından eminim. Ve böyle bir şey hayatta olmayacak." Bunu çok emin bir tavırla söylemiştim, emindim zaten. Kusacak gibi olmam umrumda değildi. Kalona'yla birlikte olamazdım. Ona da söylediğim gibi, bu, imkansızdı.

Ama Stevie Rae'nin bunu söylemesinden endişe duymama gerek yoktu. Kafasını sallıyor ve bana anlayış dolu gözlerle gülümsüyordu. "Onu kendi başına çözmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Kulağa aptalca geliyor, değil mi?"

"Hayır," dedi net bir tavırla. "Bazen, bazı şeyler herkesin üstüne vazife değildir. Ve bazen, imkansız gelen şeyler de beklentilerimizden çok farklı sonuçlanabilir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Umuyorum," dedi dürüstçe. Stevie Rae'nin daha fazlasını söylemek ister gibi bir hali vardı ama araya kapının vurulması ve Afrodit'in "Hey, millet, elinizi çabuk tutsanız diyorum," diye seslenmesi girdi. "Herkes yemeğe oturdu ve yakalamamız gereken bir jet var."

Stevie Rae "Hazırız," diye seslendi ve sırt çantamı bana doğru attı. "Sanırım, Nyx'in hep söylediği gibi, iç sesini dinlemen en iyisi olacak. Tamam, geçmişte hataların oldu. Benim de oldu. Ama ikimiz de Tanrıçamızın yolunu seçtik ve sonuçta en önemlisi bu."

Konuşmakta güçlük çektiğim için, kafamı sallamakla yetindim.

Stevie Rae beni kucakladı. "Doğru olanı yapacaksın. Bunu biliyorum," dedi.

Gülüşüm daha çok bir hıçkırık gibi çıkmıştı. "Evet ama kim bilir daha ne kadar çok şeyi yüzüme gözüme bulaştıracağım."

Gülümsedi. "Hayat bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmaktan ibaret. Ve eğer mükemmel olsaydık, bu kadar heyecanlı olmazdı diye düşünmeye başlıyorum."

"Şu anda biraz can sıkıntısı hiç fena olmazdı," dedim.

Koridora çıkıp, sıkkın bir Afrodit'le karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de gülüyorduk. Afrodit'in 'sırt çantası'nın Betsey Johnson marka, son moda dikişleri patlamak üzereymiş gibi şişmiş çek-çekli bir çanta olduğunu gördüm.

Valizini işaret ederek "Buna hile yapmak denir," dedim.

"Hile yapmıyorum. Sadece doğaçlama yapıyorum."

"Şirin çanta," dedi Stevie Rae. "Betsey Johnson'a bayılıyorum."

"Sen Betsey için fazla taşralı kalıyorsun," dedi Afrodit.

"Kalmıyorum," dedi Stevie Rae.

"Kalıyorsun," dedi Afrodit ve "O korkunç kot pantolonlarına ne demeli? Ropers mı? Cidden? Sana söyleyecek iki kelimem var: Kendini. Güncelle."

"Ah, hayır. Gerçekten de Ropers'ıma dil uzatmış olamazsın..."

Peşlerinden kafeteryaya doğru yürürken, bıraktım didişsinler. Aslında, onları duymuyordum bile. Aklım kilometrelerce uzakta, bir rüyanın orta yerindeki bir çatıdaydı.

Ben, Stevie Rae ve Afrodit, jambon ve yumurtalarını mideye indirmekle meşgul olan İkizler, Jack ve Damien'a katıldığımızda, kafeterya bir hayli kalabalık ama bir o kadar da sessizdi. Tahmin

ettiğim gibi, özellikle kızların yoğunlukta olduğu masalardan bir yığın seni-öldürmek-istiyorum bakışını üstüme topluyordum.

"Görmezden gel," dedi Afrodit. "Kıskanç şeyler."

Bir yandan tabaklarımızı doldurup bir taraftan da sessiz ve tatsız odaya kaçamak bakışlar atarken, Stevie Rae "Kalona'nın hâlâ zihinlerine hükmediyor olması çok tuhaf," dedi.

Dudaklarımdan istemim dışı "Bu da onların seçimi," kelimeleri dökülüverdi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Stevie Rae.

Yumurtamı yuttum ve "Çocuklardan bahsediyorum," dedim. Duraksadım ve sözlerimi vurgulamak için çatalımı diğerlerine doğru sallayarak "Hani şu bize pis pis bakan ve delicesine haşin davrananlar var ya, onlar böyle olmayı kendileri tercih ediyorlar. Tamam, bunu Kalona başlattı ama onlar kendi yollarını kendileri çiziyorlar," dedim.

Stevie Rae'nin sesi anlayışla doluydu ama bu ısrarcı olmadığını göstermiyordu: "Bu doğru olabilir, Z ama bütün bunlara Kalona ve tabii Neferet'in neden olduklarını unutmamalısın."

"Doğru olan şu: Kalona belanın diğer adı ve Zoey'nin onu alt etmesi gerekiyor," dedi Afrodit.

Birden yumurtamın tadı kaçmıştı.

Stark aramıza katıldığında, hepimiz bizim masanın çevresine toplanmış, insanların bizi bakışlarıyla öldürmeye çalıştıklarını görmezden gelerek kahvaltımızı ediyorduk. Bitkin görünüyordu, gözlerimin içine bakınca, hüznünü gördüm. Nyx'ten bahsederken, Kalona'nın gözleri de aynı böyle bakıyordu. Stark, beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor.

Yüzündeki endişeyi silme isteğiyle gülümsedim ve yumuşak bir sesle "Selam," dedim.

"Selam," dedi.

Ve o anda sadece bizim masadakilerin değil, kafeteryadaki herkesin bizi izlemekte ve dinlemekte olduklarını fark ettik. Stark gırtlağını temizledi ve bir sandalye çekti. Sesini alçaltarak "Darius ve Lenobia havaalanına gittiler," dedi. "Ben sizi Hummer'la götüreceğim." Çevresine bakındı. Biraz olsun gevşemişti. "Sanırım Heath'i eve gönderdin."

"Pasaportunu almaya gitti," dedi Stevie Rae.

Ve tabii ki bu, masamızda mini bir tartışmanın patlak vermesine neden oldu. İç geçirerek fırtınanın yatışmasını bekledim. Nihayet bütün çeneler kapanınca "Evet," dedim. "Heath de bizimle geliyor. Nokta."

Afrodit sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Şey, sanırım mobil kan deponu yanında götürmen mantıklı. Şurada oturan aksi suratlı Okçu Çocuk bile bunu kabul etmek zorunda."

"Nokta dedim, çünkü bu konudan bahsetmek istemiyorum. Ve lütfen, Heath'den mobil kan deposu diye bahsetme."

"Hiç kibar değil," dedi Stevie Rae.

"Kıçımı ısır," dedi Afrodit. Belli ki düşünmeden konuşmuştu çünkü İkizler derhal kıkırdamaya başladılar.

"Stevie Rae bizimle gelmiyor," açıklamamla, İkizlerin neşesini bıçak gibi kesmiş oldum. "Yani, çemberi oluşturduğumuz zaman, Afrodit ruhu temsil edecek."

İkizlerin sesi kesilmişti. Herkes Stevie Rae'ye bakıyordu.

Damien ciddi bir sesle "Kurtarılamayabilirler," dedi.

"Biliyorum ama şansımızı zorlamak istiyorum."

"Hey, bana bir iyilik yap olur mu?" dedi Afrodit. "Lütfen bir kez daha öldürülme. Benim için müthiş can sıkıcı olacağından eminim."

"Öldürüleceğim falan yok," dedi Stevie Rae.

"Oraya tek başına dönmeyeceğine söz ver," dedi Jack.

"Bu sözü vermen gerek," dedi Stark.

Hiçbir şey demedim. Her şeyin en doğrusunu bilen kibirli havamdan eser kalmamıştı.

Neyse ki sessizliğim dikkat çekmedi; çünkü aynı anda kırmızı çaylaklar girişlerini yaptılar. Ve ağızları bir karış açık halde bizi izleyen kafeterya halkının dikkati ve fısıltıları onlara odaklandı.

Stevie Rae "İyi olduklarından emin olmam gerek," dedi. Ayağa kalktı ve gülümseyerek, "Elinizi çabuk tutun ve oradaki işleri bir an önce halledin ki buraya çabucak dönebilesiniz," dedi. Beni kucakladı ve "Doğru olanı yapacaksın," diye fısıldadı.

"Sen de öyle," diye fısıldadım.

Sonra yanımızdan uzaklaştı. Kırmızı çaylakları –ki bir taraftan sıraya girerken, bir taraftan da bize el sallıyorlardı– düzene sokmasını izledim. Stevie Rae, çocuklar ölümlerinden beri ilk defa kafeteryaya girmiyorlarmış gibi, o kadar rahat hareket ediyordu ki, grup, bakışları ve fısıltıları görmezden gelerek derhal gevşemeye başladı.

Yüksek sesle düşünerek "O çok iyi bir lider," dedim.

"Umarım bu yüzden başı belaya girmez," dedi Afrodit. Bakışlarımı ona çevirdim. Omuz silkti. "Bazı insanlara, özellikle de ölümden dönmüş kötülere liderlik edilmez."

"O doğru olanı yapacaktır," dedim.

"Evet ama ya diğerleri?" dedi Afrodit.

Bu soruya verecek cevabım olmadığı için yumurtamı didiklemeye başladım.

Stark sonunda "Çocuklar, hazır mısınız?" diye sordu.

"Ben hazırım," dedim.

Diğerleri de kafalarını sallayınca, çantalarımızı alıp kapıya yürüdük. Stark ve ben en arkaya kalmıştık.

"Hey, Zoey."

Erik'in sesiyle durdum. Stark, keskin bakışlarını eski erkek arkadaşımdan bir an bile ayırmadan yanımda kaldı.

"Selam, Erik," dedim.

"İyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler."

Doğal ifadesi ve Venüs'ün sülük misali bitişiğinde olmaması beni şaşırmıştı. "Okulda kalıp drama dersi vermeye devam edecek misin?"

"Evet ama sadece yeni bir profesör bulunana kadar. Döndüğünde burada olmazsam, bilmeni isterim ki... Şey..." Bir Stark'a, bir bana baktı. "Sana şans diliyorum."

"Ah, tamam. Tekrar teşekkürler..."

Kafasını salladı ve önümüzden hızlı adımlarla yürüyerek kafeteryadan çıktı. Büyük ihtimalle üst kata, profesörlerin yemek salonuna gidiyordu.

"Hah. Biraz tuhaftı ama ince bir davranıştı," dedim.

Stark bana kapıyı açarken "Biraz fazla rol kesiyor," dedi.

"Evet, bunu ben de anlıyorum ama yine de biz gitmeden önce hoş bir şeyler söylemesi hoşuma gitti. Şu tuhaf eski erkek arkadaş olaylarından nefret ediyorum."

"İşte, teknik olarak erkek arkadaşın olmadığıma sevinmem için bir neden daha."

Grubun diğer üyeleri bizden birkaç metre öndeydi. Bu sayede birkaç dakika baş başa kalabildik. Ben, "bu erkek arkadaşım olmama" yorumunun arkasında kin olup olmadığını çözmeye çalışırken Stark birden bire, "Dün gece her şey yolunda gitti mi?" diye sordu. "Beni bir kez uyandırdın."

Her şey yolundaydı.

Kısa bir tereddüdün ardından "Heath'i bir daha ısırmadın," dedi.

Bu bir soru değildi ama yine de, niyet ettiğimden daha keskin bir sesle, cevap verdim. "Hayır, kendimi iyi hissediyordum. Gerek olmadı."

"Gerçi bunu yapsan da anlardım."

"Şu anda bunu konuşmasak?"

"İyi, peki." Birkaç metre daha yürüdük. Otoparka varmamıza çok az kalmıştı ki, Stark bize zaman kazandırmak ister gibi yavaşladı ve "Bana çok kızgın mısın?" diye sordu.

"Sana neden kızacakmışım?"

Omuzlarını kaldırdı. "Şey... Öncelikle Afrodit'in görüşleri var. Başının belada olduğunu görmüş. Ciddi bir belada. Birinde beni de görmüş ve hiçbir şey yapmıyormuşum. Diğerlerinde ise yokum. Ve şimdi Heath bizimle birlikte İtalya'ya geliyor..."

"Stark, Afrodit'in görüşleri değişebiliyor. Bunu sayısız defa yaşadık. Ben bir kez bizzat yaşadım. Bu boğulma olayını da değiştireceğiz. Aslında büyük ihtimalle sen değiştireceksin. Başıma kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğiz."

"Benim günışığına çıkamamak gibi ciddi bir sorunum olmasına rağmen mi?"

Birden, karşı karşıya olduğum tehdidin onu bu kadar rahatsız etmesinin nedenlerinden birini anlayıverdim. Ona ihtiyaç duyacağım bir anda, yanımda olamamaktan korkuyordu. "Fizik olarak yanımda olamasan bile, beni güvende tutmanın bir yolunu bulacağından eminim."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Dürüstçe "Bütün kalbimle," dedim. "Savaşçım olmasını isteyeceğim başka bir vampir yok. Sana güveniyorum. Her zaman."

Stark, omuzlarından bir zilyon ton yük kalkmış gibi görünüyordu. "Bunu söylemen çok hoş."

Durup yüzüne baktım. "Bunu daha önce de söylerdim ama bildiğini sanıyordum."

"Sanırım, biliyordum. En azından burası biliyordu." Elini kalbinin üstüne koydu. "Ama kulaklarımın da duymaya ihtiyacı vardı."

Kollarının arasına sokulup başımı göğsüne yasladım. "Sana güveniyorum. Her zaman," diye tekrarladım.

Güçlü kolları beni sımsıkı sararken, "Teşekkürler, leydim," diye fısıldadı.

Bir adım geri çekildim ve gülümsedim: Stark beni böylesine doldururken, Kalona o kadar uzak geliyordu ki. "Bu işi birlikte çözeceğiz ve her anında birlikte olacağız. Savaşçı ve leydisi."

"Ben de böyle olsun istiyorum," dedi kararlı bir sesle. "Başka her şeyin canı cehenneme."

"Evet. Herkesin ve her şeyin canı cehenneme." Kalona'yı düşünmeyi reddediyordum. O bir belkiydi, büyük, ürkütücü ve kafa karıştırıcı bir belki. Stark ise kesindi. Elini tuttum ve onu benimle birlikte Hummer'a doğru çektim. "Haydi, Savaşçım, İtalya'ya gidelim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Zoey

"Venedik bizden yedi saat ileride," dedi Lenobia. Bizimle VIP güvenlik kontrolünün hemen dışında buluşmuştu. "İndiğiniz zaman, orada akşamüstü olacak. Uçakta olabildiğince çok uyumaya çalışın. Yüksek Konsey, günbatımından sonra toplanacak. Orada ve uyanık olmanız beklenecektir."

"Stark güneşle nasıl baş edecek?" diye sordum.

"Yüksek Konsey'i Stark'ın ihtiyaçları konusunda bilgilendirdim. Beni, Stark'ın güneşten korunacağı konusunda temin ettiler. Onunla tanışmak için çok heyecanlandıklarını ve bu yeni vampir türü konusunda fazlasıyla meraklı olduklarını tahmin edersiniz."

Stark, "Bu merak, beni bir laboratuvar faresi gibi incelemelerini gerektirecek bir merak mı?" diye sordu.

Darius "Öyle bir şeyin olmasına asla izin vermeyeceğiz," dedi.

"Sanırım Yüksek Konsey'in bugün hayatta olan en bilge ve en eski Yüksek Rahibelerden oluştuğunu aklından çıkarmamalısın. İnsaniyetten uzak davranışları olmadığı gibi, düşüncesiz ve aceleci de değildirler," dedi Lenobia.

Jack "Yani hepsi Shekinah gibiler?" dedi.

"Shekinah, Vampirlerin Yüksek Rahibesiydi, yani eşsizdi ancak her konsey üyesi bu pozisyona vampir örgütleri tarafından seçilir. Bu görev elli yıllık bir görevdir; süre dolunca yeni bir vampir seçilir. Hiçbir üye bu pozisyonu peş peşe iki dönem sürdüremez. Konsey üyeleri dünyanın dört bir yanından gelir ve bilgelikleriyle tanınırlar."

"Yani Kalona ve Neferet'in tuzağına düşmeyecek kadar akıllı olmaları gerekir," dedim.

"Bizi endişelendiren akılları değil," dedi Afrodit. "Seçimler. Gece Evi'nde Kalona ve Neferet'in onları ezip geçmesine seyirci kalan pek çok *akıllı* vampir oldu."

Damien "Afrodit'in görüşünde haklılık payı var," dedi.

"Yani her şeye hazırlıklı olmalıyız," dedi Darius.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi Stark.

Lenobia ciddi bir tavırla kafasını salladı. "Sakın unutmayın, bu işin sonucu dünyayı tamamen değiştirebilir."

"Ah, lanet olsun," dedi Afrodit. "Baskıya hiç gerek yok."

Lenobia, Afrodit'e ters bir bakış attı ama hiçbir şey demedi. Ve Jack'e dönerek beni şaşırttı. "Sanırım sen burada kalmalısın," dedi.

"Asla!" dedi Jack. "Damien nereye, ben oraya!"

"Damien'in gittiği yer tehlikeli," dedi Lenobia.

"O zaman kesinkes onunla gidiyorum!"

"Ben gelmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi. "O da bu işin parçası. Ayrıca..." İçgüdülerime kulak vererek ve içimden gelen doğruluk hissiyle, Nyx'in herkesin duymasını isteyeceğine inandığım bir gerçeği dile getirerek "Jack'in bir özelliği var," diye ekledim.

"Ne? Öyle mi?"

Jack'e gülümsedim: "Sanırım öyle. Senin özelliğin modern dünyanın sihriyle, teknolojiyle ilgili."

Damien sırıttı. "Doğru ya! Jack görsel-işitsel konular ve bilgisayarla ilgili her şeyi anlıyor. Ben onun teknik bir dahi olduğunu sanıyordum ama aslında bir teknik dahinin Tanrıça eli değmiş hali!"

"Ah Tanrım! Daha müthiş ne olabilir?" dedi Jack.

"O zaman, sen haklısın, Zoey. Jack sizinle gelmeli. Nyx ona boşu boşuna bir yetenek vermemiştir ve bu yeteneğinin çok işinize yarayacağından eminim."

"Evet ve ayrıca..." Tam Lenobia'ya diğer yolcumuzdan bahsedecekken, Heath omuzunda sırt çantasıyla yanımızda bitiverdi.

"Refakatçin de mi geliyor?" Lenobia, Heath'e tek kaşını kaldırarak bakıyordu.

"Aynen öyle," dedi Heath kolunu omzuma sararken. "Zo'nun kanımı emmeye ne zaman ihtiyaç duyacağını kimse bilemez."

"Pekâlâ. Heath herkes durumu kavradı." Yanaklarımın ısındığını hissediyor ve bakışlarımı bilerek Stark'tan uzak tutuyordum.

"Bir Yüksek Rahibe refakatçisi olarak, Konsey toplantı salonuna kabul edileceksin," dedi Lenobia, Heath'e. "Ama konuşmana izin yok."

Damien "Yüksek Konsey'de nasıl davranılacağıyla ilgili sayısız kural var, değil mi?" diye sordu.

Midem ağzıma geldi. "Kurallar mı?"

"Tabii ki," dedi Lenobia. "Bu, kaosu engellemek ve konuşmacılara kendilerini ifade etmeleri için adil fırsatlar sunmak üzere tasarlanmış eski bir sistem. Ya kurallara uyarsınız ya da toplantı salonundan uzaklaştırılırsınız."

"Ama ben kuralları bilmiyorum."

"İşte bu yüzden, arkadaşım ve San Clemente adasının At Ustası Erce, sizi havaalanında karşılayacak. Sizi adadaki odalarınıza götürüp Konsey davranış kuralları ile ilgili bilgi verecek."

"Ben hiçbir şey diyemez miyim?"

"Sen özürlü falan mısın?" dedi Afrodit, Heath'e. "Lenobia az önce ne dedi?"

Lenobia, Afrodit'e "Senin Konsey toplantı salonuna kabul edileceğinden bile emin değilim," dedi.

"Ne? Ama ben..." Afrodit cümlesini tamamlayamadı. Gerçek şuydu ki, Afrodit teknik olarak insandı. Anormal bir insandı ama insandı işte.

"Erce senin de orada olmanı talep etti," dedi Lenobia. "Kabul edilip edilmeyeceğini bekleyip göreceğiz."

"Çocuklar, neden uçağa binmiyorsunuz? Benim Lenobia'yla konuşmam gerek."

Lenobia "Kapı numaranız yirmi-altı," dedi. "Kutsanasınız ve Nyx yanınızda olsun..."

Hep bir ağızdan "Kutsanmaya!" dedikten sonra, güvenlik sırasına doğru yürüdüler.

"Yaralı çaylaklar nasıllar?" diye sordum.

"Çok daha iyiler. Onlar için yaptıklarına çok teşekkür ederim."

Teşekkürünü geçiştirdim. "Daha iyi olmalarına sevindim. Ya Ejderha?"

"Derin bir yasta."

"Çok üzgünüm," dedim.

"Kalona'yı yen. Neferet'i durdur. Ejderha'ya iyi gelecektir."

İçimde kanat çırpan paniği duymazdan gelerek konuyu değiştirdim: "Kırmızı çaylaklar konusunda ne yapacaksınız?"

"Bunu düşündüm ve sanırım yapılması gereken Yüksek Rahibelerinin arzusunu onurlandırmak olacak. Okula dönünce Stevie Rae'yle konuşacağım ve insanlar için neyin en doğrusu olduğuna birlikte karar vereceğiz."

Lenobia'nın Stevie Rae'den bir Yüksek Rahibe olarak bahsetmesi komik gelmişti. "Stevie Rae'nin yanındakilerin dışında başka kırmızı çaylakların da olduğunu bilmelisiniz."

Lenobia kafasını salladı. "Darius bana bilgi verdi."

"Ya onlar hakkında ne yapacaksınız?"

"Diğerlerinde olduğu gibi, bu karar da Stevie Rae'yi kapsamalı. Çok zor bir durum. Neye dönüştüklerini –ya da dönüşemediklerini– bile tam olarak bilmiyoruz." Lenobia elini omzuma yerleştirdi. "Zoey, burada olabileceklerin dikkatini dağıtmasına izin vermemelisin. Kalona, Neferet ve Yüksek Konsey'e odaklan. Gece Evi konusunda bana güven."

İç geçirdim. "Tamam. En azından denerim."

Gülümsedi. "Yüksek Konsey'e seni Yüksek Rahibemiz olarak gördüğümüzü bildirdim."

Şok olmuştum. "Cidden mi?"

"Cidden. Öylesin, Zoey. Bunu hak ettin. Ve Nyx'le aranda daha önce hiçbir vampirin sahip olamadığı bir bağ var. Tanrıça'yı takip etmeye devam et ve bizi gururlandır."

"Elimden geleni yaparım."

"Senden istediğimiz tek şey bu. Kutsanasın, Zoey Kızılkuş."

"Kutsanmaya," dedim. Ve sonra, Nyx'in bir Yüksek Rahibesinin, Tanrıça'sının eski Savaşçısının hayalini kurmaya hakkı olmadığını çok fazla düşünmemeye çalışarak, çetemin peşinden yirmi altı numaralı kapıya yürüdüm.

"Büyükanne, selam. Nasıl hissediyorsun?"

"Ah, Zoeykuş. Bugün daha iyiyim," dedi Büyükannem. "Sa-

nırım fırtınanın dinmesi beni güçlendirdi. Buz güzel bir şey ama sadece küçük dozlarda..."

"Hey, sakın bunun kendini lavanta çiftliğine atabileceğin anlamına geldiğini düşünme. Lütfen bana bir süre daha Rahibe Mary Angela'nın bakımında kalacağına söz ver."

"Ah, korkma, *u-we-tsi-a-ge-ya*. O iyi rahibenin arkadaşlığından çok hoşnutum. Bu gece beni görmeye gelecek misin? Okulda işler nasıl?"

"Şey, Büyükanne, ben de seni bunun için aradım. Okul jetine binip Venedik'e gitmeye hazırlanıyorum. Kalona ve Neferet de oradalar ve görünüşe bakılırsa, Yüksek Konsey'i kurcalıyorlar."

"Bu kötü haber, *u-we-tsi-a-ge-ya*. O mücadeleye tek başına girecek değilsindir umarım."

"Asla, Büyükanne. Çete benimle. Ayrıca Heath de var."

"İyi. Onun seninle olan bağını kullanmaktan sakın utanma. Hayatın doğal düzeni bu."

Gırtlağım yanıyordu. Büyükannemin, hayatımın aldığı vampir-canavarımsı ve tuhaf şekle rağmen bana beslediği şartsız sevgi, bütün hayatımın temeliydi. Sesim titreyerek, "Seni seviyorum, Büyükanne," dedim.

"Ve ben de seni, *u-we-tsi-a-ge-ya*," dedi. "Sakın bu yaşlı kadını kafana takma. Görevine odaklan. Mücadeleni kazandığın zaman, ben burada olacağım."

"Kazanacağımdan çok emin görünüyorsun."

"Ben senden eminim, u-we-tsi-a-ge-ya. Tıpkı Tanrıça'nın senin yanında olacağından emin olduğum gibi."

"Büyükanne, Kalona'yla ilgili çok tuhaf bir rüya gördüm." Diğer çocukların kapıda uçağa binmeye hazırlandıklarını bilmeme rağmen, ister istemez sesimi alçaltmıştım. "Kalona'nın her zaman kötü olmadığını gördüm. Eskiden Nyx'in Savaşçısıymış meğer."

Büyükannem uzunca bir süre sessiz kaldı. Ve nihayet "Rüyadan çok görüşe benziyor," dedi.

Söylediği şey, bana da doğru geliyordu. "Bir görüş! Yani bu gerçek olduğu anlamına mı gelir?"

"Mutlaka değil ama gördüğün şeye, bir rüyadan daha fazla önem atfeder. Sana gerçek gibi geldi mi?"

Dudağımı dişledim ve sonra "Evet, gerçeği seyrediyormuşum gibi geldi," dedim.

"Duygularını sağduyunla törpülemen gerektiğini sakın unutma. Kalbini, aklını ve ruhunu dinle."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Duygularını mantık ve sağduyuyla tart. Sen A-ya değilsin. Sen Zoey Kızılkuş'sun ve özgür iraden var. Kendini çok fazla kaptırdığını hissedersen, arkadaşlarına, özellikle Stark ve Heath'e bak. Onlar, eski zamandan kalma bakire bir Cherokee'nin hayaletine değil; sana, yani Zoey'e bağlılar."

"Haklısın, Büyükanne. Bunu unutmam. Ben benim ve bu asla değişmeyecek."

Heath "Zo, uçağa biniyoruz!" diye seslendi.

"Gitmem gerek, Büyükanne. Seni seviyorum."

"Sevgim seninle gelecek, u-we-tsi-a-ge-ya."

Uçağa büyükannemin sevgisiyle yenilenmiş olarak bindim. Haklıydı. Kalona hakkında bildiklerimi ve bildiğimi sandıklarımı dengelemem gerekiyordu.

Pozitif tavrım, uçacağımız havalı jeti görünce iyice güçlendi. Dümdüz yatabilen büyük deri koltukları ve derhal tek tek dolaşıp sıkı sıkıya kapattığım süper-kalın pencere örtüleriyle, tamamı birinci sınıf gibiydi.

Afrodit "Şu anda güneş yok, seni şapşal," dedi.

"Daha sonra kapatmayı unutmanız ihtimaline karşılık, şimdi çaresine bakıyorum."

"Savaşçını yakmam merak etme," dedi Afrodit. "O zaman benim Savaşçıma çok iş kalır."

"Sen söz konusu olduğun zaman, ben hep müsait olurum," dedi Darius, Afrodit'in yanına oturup ona iyice sokulabilmek için aralarındaki kolu kaldırırken.

"Ayy" dedi Erin.

Shaunee, "Uçağın arka tarafına geçelim de Afrodit'i hasta etmeyelim," dedi.

Damien, "Bu uçakta içecek servisi var mı?" diye sordu.

"Umarım. Biraz kola iyi gelirdi," dedim. Herkesin, benim de hissettiğim gibi normal görünmeye başlaması çok hoşuma gitmişti doğrusu.

"Lenobia uçuşta yalnız olacağımızı söylemişti ama eminim havalanınca sen bir araştırma yapıp bize içecek bir şeyler bulursun," dedi Darius.

"Ben kolaları nerede sakladıklarını biliyorum," dedi Stark. "Şikago'dan buraya bu jetle geldim. Kalkar kalkmaz sana kola bulurum." Sonra yanındaki boş koltuğu işaret etti. "Yanıma oturur musun?"

"Hey, Zo!" Heath uçağın arka tarafından sesleniyordu. "Sana yer ayırdım."

İç geçirdim. "Biliyor musunuz, sanırım şurada tek başıma oturup biraz uyumaya çalışacağım," dedim ve kendime Heath'le Stark'ın arasında kalan bir yer seçtim.

"Ben bir Xanax alacağım. Nasıl uçulur bilirim," dedi Afrodit. "Venedik'e ayak basar basmaz doğruca mağazalara gidecek durumda olacağım."

Shaunee "Mağazalara mı?" diye seslendi.

"Alışverişe mi?" dedi Erin.

"Belki de Afroditçikle yeniden kaynaşsak iyi olacak," dedi Shaunee.

"Harika bir fikir, İkiz," dedi Erin.

İkizler, yerlerinden kalkıp Afrodit'in hemen karşısındaki koltuklara geçerken, kendi kendime gülümsedim. Afrodit önce onlara küçümseyici bir bakış attıysa da, kısa sürede, Venedik'teki alışveriş olanaklarını anlatmaya koyuldu.

"Al bakalım," dedi Stark bana bir yastık ve battaniye uzatırken. "Uçaklar bazen soğuk olabiliyor. Özellikle de uyumaya çalışırken."

"Teşekkürler," dedim. Ona yanına kıvrılmak istediğimi ama Heath'in –ki o sırada Jack'le Mac'in mi yoksa PC'lerin mi daha iyi oldukları konusunda derin bir tartışmaya girmişti– ne hissedeceğinden çekindiğimi söylemek istiyordum.

"Hey, dert değil, anlıyorum," dedi Stark sesini alçaltarak.

"Sen dünyanın en iyi Savaşçısısın."

Bana o çok sevdiğim kibirli gülümsemesiyle baktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Uyumana bak. Psişik kulağım açık olacak. İşler tuhaflaşırsa, seni hemen uyandırırım, merak etme."

"Sana güveniyorum," dedim.

Savaşçımın verdiği yastık ve battaniyeyle koltuğuma kıvrıldım ve daha uçak havalanmadan uykuya daldım.

Rüya gördüysem bile, hatırlamayacaktım.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Stevie Rae

"Yine de sana katılmıyorum," dedi Lenobia.

"Ama karar bana ait, değil mi?" dedi Stevie Rae.

"Öyle. Ama keşke kararını gözden geçirseydin. Bırak seninle geleyim. Ya da Ejderha, o sana eşlik edebilir."

"Ejderha hâlâ Anastasia'nın ölümünün etkisinde. Sizin de buraya gözkulak olmanız gerek. Gidişata bakılırsa şu ara okuldan ayrılmanız hiç doğru olmaz," dedi Stevie Rae. "Bakın, bana bir şey olmaz. Onları tanıyorum. Canımı yakmayacaklardır. Akıllarını tamamen kaybetmiş dahi olsalar ve benimle uğraşmak niyetine girseler dahi, bunu yapamazlar. Toprağı çağırıp canlarına okurum. Endişelenmeyin. Onlarla daha önce de baş ettim. Bu defa onları benimle okula dönmeye ikna edebileceğimi umuyorum. Bence okula dönmenin onlara büyük faydası olacaktır."

Lenobia kafasını salladı. "Çok mantıklı. Kendilerini normal hissettikleri son mekana dönerlerse, o duyguyu yeniden yakalayabilirler."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Stevie Rae. Sonra biraz hüzünlü ve yumuşak bir sesle ekledi. "Hâlâ zaman zaman kendimle tartışıyorum. Bazen karanlık dokunabileceğim kadar yakınmış

gibi geliyor. Aynı şeyi grubumda da görüyorum. İnsanlığını yeniden bulabilenlerde. Onlar için de her zaman kolay olmuyor."

"Belki de her zaman bir seçim yapmanız gerekecek. Belki de iyi ve kötü arasındaki çizgi sen ve kırmızı çaylakların için daha incedir."

"Ama bu, kötü olduğumuz anlamına mı gelir? Ya da değersiz?"

"Hayır, tabii ki gelmez."

"O zaman neden depoya dönmem ve diğer çocuklarla tekrar konuşmam gerektiğini anlıyorsunuzdur. Onlara sırt çeviremem. Zoey, beni vurmuş olmasına rağmen –ki bu berbat bir şeydi ve hiç nazik bir davranış değildi– Stark'a sırt çevirmedi. Ama sonu iyi oldu."

"Senden çok iyi bir Yüksek Rahibe olacak, Stevie Rae."

Stevie Rae'nin yanakları ısınmıştı. "Ben gerçekten bir Yüksek Rahibe değilim. Sadece başlarındaki tek liderim."

"Hayır, sen bir Yüksek Rahibesin. Buna inan. Kendine de." Lenobia, Stevie Rae'ye gülümsedi. "Eee, depoya ne zaman gideceksin?"

"Sanırım önce buradaki kırmızı çaylakların iyice yerleştiklerinden emin olacağım. Biliyorsunuz işte, kalacakları odalar, kıyafetler falan. Ayrıca eski derslerine de girebilmeleri gerek. Bu ciddi bir sorun; çünkü dersler her sömestre değişiyor. Yine de bu gece depoya dönmek istiyorum."

"Bu gece mi? Yarını beklemenin daha doğru olmayacağından emin misin? Önce buradaki işleri yoluna koyman gerekmez mi?"

"Şey, aslına bakarsanız buraya tam olarak yerleşebileceğimizden emin değilim."

"Tabii ki yerleşebilirsiniz. Gece Evi sizin eviniz."

"Evimizdi. Ama şimdi, gündüzleri toprağın altında geçirdiğimiz zaman daha rahat ediyoruz." Stevie Rae gergin bir sırıtışla devam etti. "O çirkin korku filmlerinden çıkma biri gibi konuştum, değil mi?"

"Hayır, aslında kulağa çok mantıklı geliyor. Öldünüz. Öldüğümüz zaman, hepimizin bedenleri toprağa döner. Yeniden canlanmanıza rağmen, sizin toprakla bizimkininin çok ötesine geçen bir bağınız var." Lenobia kısa bir an duraksadı. "Gece Evi'nin ana binasının bodrumu var. Depolama için kullanılıyor ve tam olarak yaşanılası bir yer sayılmaz ama biraz tadilatla..."

"Belki," dedi Stevie Rae. "Önce depodaki çocuklarla duruma bir bakalım. Orası cidden çok hoşumuza gitmişti ve bayağı yola koymuştuk."

"Çaylaklarının okula günübirlik gelmelerinde bir sakınca olacağını sanmıyorum. İnsanoğulları bunu her gün yapıyorlar."

Stevie Rae sırıttı. "Büyük, sarı limuzin."

Lenobia güldü. "Her halükarda, grubunu yola koyacağız. Siz de bizim bir parçamızsınız ve burası sizin de yuvanız."

"Yuva... Kulağa ne hoş geliyor," dedi Stevie Rae. "Pekâlâ, tamam. Depodan şafak vakti yaklaşmadan dönmek istiyorsam, bir an önce işe koyulmam gerek."

"Kendine bol zaman ayırmayı unutma. Orada kısılıp kalmanı istemem. Hava durumuna göre Oklahoma'yı bol güneş bekliyor. Travis Meyers buzların bir kısmından kurtulabileceğimizi söylüyordu."

"Trav en sevdiğim hava durumu spikeridir. Endişelenmeyin. Gün doğmadan dönmüş olurum."

"Harika. Bana olup bitenleri anlatacak zamanın da kalır."

"Doğruca buraya gelirim." Stevie Rae tam harekete geçecekken fikrini değiştirdi. Sormak zorundaydı. Lenobia bu soruyu tuhaf karşılamazdı ve sormak zorundaydı. "Şey... Alaycı Kuzgunlar

gerçekten çok beterlerdi, değil mi?"

Lenobia'nın dingin ifadesi yerini tiksintiye bıraktı. "Babaları Tulsa'dan kaçmak zorunda kaldığında, onların da bu alemden defedilmiş olmaları için Nyx'e dua ediyorum."

"Onların varlığını daha önce duymuş muydunuz? Yani öylece çıkıp gelmelerinden önce, varlıklarından haberdar mıydınız?"

Lenobia kafasını salladı. "Hayır. Haklarında hiçbir bilgim yoktu. Hatta Cherokee efsanesini de duymamıştım. Ama onlarla ilgili bir şeyi kolayca ayırt ettiğimi söyleyebilirim."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Kötülük. Daha önce de kötülükle savaştım ve onlar kötülüğün karanlık yüzlerinden sadece biriydiler."

"Tamamen kötü olduklarına mı inanıyorsunuz? Yani ne de olsa kısmen insanlar..."

"Kısmen insan, kısmen ölümsüz."

"Evet, benim söylemeye çalıştığım da buydu."

"Ölümsüz yanları tamamen kötülükten oluşuyor."

"Peki ya Kalona her zaman şimdi olduğu gibi biri değildiyse? Bir yerden geldi. Belki oradayken iyiydi ve eğer bu doğruysa, belki de Alaycı Kuzgunlar'ın içinde de bir iyilik vardır."

Lenobia cevap vermeden önce Stevie Rae'yi dikkatle süzdü. Sonra ağır ağır ama kendinden emin bir sesle, "Rahibem, kırmızı çaylaklara beslediğiniz şefkatin, kötülük algınızı boyamasına izin verme. Kötülük burada, bizim dünyamızda da nevcut. Diğer Dünya'da da. Orada da tıpkı burada olduğu gibi, elle tutulur bir kavram. Kırık dökük bir çocukla, kötülüğün babalık ettiği ve tecavüzle peydahlanmış bir çocuk arasında büyük fark var," dedi.

"Rahibe Mary Angela da buna benzer bir şey söyledi."

"O rahibe çok bilge bir kadın." Lenobia kısa bir duraksamanın ardından sözlerine devam etti. "Stevie Rae, yoksa bilmem ge-

reken bir şeyler mi hissettin?"

"Ah, hayır," dedi Stevie Rae telaşla. "Sadece düşünüyordum, o kadar. Bilirsiniz işte, iyilik, kötülük ve yapmak zorunda olduğumuz seçimler falan... Bu yüzden, Alaycı Kuzgunlar'ın bazılarının da tercihte bulunabilecekleri fikrine kapıldım."

"Böyle bir yetenekleri varsa bile, uzun zaman önce tercihlerini kötüden yana kullanmışlar."

"Evet, haklı olduğunuzdan şüphem yok. Pekâlâ. Ben artık gideyim. Gün doğmadan gelip sizi bulurum."

"Seni yeniden görmeyi sabırsızlıkla bekleyeceğin. Nyx seninle olsun, Rahibem. Ve kutsanasın."

"Kutsanmaya," dedi Stevie ve hızlı adımlarla ahırdan çıktı. Sanki biraz önce sarf ettiği kelimelerle arasındaki mesafeyi açabilirse, suçluluk duygusundan da uzaklaşmış olacaktı. Lenobia'ya o şeyleri söylerken aklından neler geçiyordu ki? Çenesini sıkı tutmalı ve Rephaim'i unutmalıydı.

Ama depoya döndüğü zaman onu yeniden görme ihtimali büyükken, bunu nasıl yapabilirdi ki?

Rephaim'i oraya göndermemeliydi. Başka bir çözüm bulabilirdi. Ya da belki de, onu ele vermesi en doğru karar olacaktı.

Hayır. Artık bunları düşünmek için çok geçti. Şimdi Stevie Rae'nin elinden sadece hasar kontrolü yapmak geliyordu. Önce kırmızı çaylaklarla temas kuracaktı. Sonra da Rephaim meselesine el atacaktı. Bir kez daha.

Tabii ki Rephaim'in mesele olmaktan çıkması da mümkündü. Belki de çaylaklar onu çoktan bulmuşlardı. Yenilesi bir şey gibi kokmuyordu ve onlara saldıracak durumda değildi. Büyük olasılıkla, tünelin en ücra köşelerinden birine sığınmış, yaralarını yalamakla meşgüldü. Ölmüş de olabilirdi. Pis bir enfeksiyon kapması halinde, bir Alaycı Kuzgun'a neler olacağını kim bilebilirdi ki?

Stevie Rae iç geçirdi ve kapişonlu montunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Tünellerde telefonların çektiğini umarak, Nicole'a bir kısa mesaj yazdı.

Seni bu gece görmem gerek.

Cevap için fazla beklemesi gerekmedi.

Meşgulüm. Şafaktan önce dönmem.

Stevie Rae ekrana kaşlarını çatarak baktı ve bir mesaj daha yazdı.

Daha erken dön.

Nicole'ün cevabı geldiğinde bir ileri, bir geri dolaşmaya başlamıştı.

6'da burada olurum.

Stevie Rae dişlerini sıkma ihtiyacıyla dolmuştu. Saat altıdan sonra şafağa topu topu bir buçuk saat kalmış oluyordu. Lanet olsun! Nicole onu delirtiyordu. Oradaki en büyük sorunu Nicole'dü. Diğer çocuklar sadece onun takipçileriydiler. Çok iyi oldukları söylenemezdi ama onun gibi de değillerdi. Stevie Rae, Nicole'ün ölümünden önceki halini hatırlıyordu. O zaman da acımasız bir kızdı ve bu durum değişmemişti. Aslında daha da kötüye gitmişti. Stevie Rae'nin yapması gereken, Nicole'e ulaşmaktı. Onu karanlıktan döndürebilirse, büyük ihtimalle, diğer çocuklar da peşinden geleceklerdi.

OK.

Stevie Rae bunu yazdıktan sonra ekledi.

Herhangi bir tuhaflık var mı?

Telefonun sinyalini, nefesini tutarak bekledi. Bir Alaycı Kuzgun bulmuşlarsa, Nicole mutlaka söylerdi. Büyük ihtimalle Rephaim'i müthiş bulurdu. Ya da hiçbir şey düşünmeden, derhal öldürürdü. Her halükarda, durumu Stevie Rae'ye anlatırdı. Ne de olsa bu kendini güçlü ve yetkin hissetmesini sağlardı.

Yiyecek arıyoruz. Canlı yiyecek. Katılmak ister misin?

Stevie Rae, Nicole'e insan yemelerinin doğru olmadığını hatırlatmasının bir anlamı olmayacağını biliyordu. Evsiz insanları ya da kötü sürücüleri (peşlerine düşüp arabalarından indikleri anda yakaladıkları sürücüleri) bile yememeliydiler. Ama

Hayır. 6'da görüşürüz. Hahahaha.

... yazmakla yetindi.

Telefonunu yeniden cebine soktu. Uzun bir gece onu bekliyordu. Hele saat altıyla şafak arasında kalan bir buçuk saatlik süre, bayağı uzun olacaktı.

Rephaim

"Plan bu, kuş çocuk. Var mısın?" Kırmızı çaylakların lideri Nicole, davetsiz, teklifsiz bir şekilde Stevie Rae'nin odasına dalmış, Rephaim'i uyandırmak için yatağa bir tekme savurduktan sonra, Stevie Rae'yi bir binanın çatısında tuzağa düşürme planını anlatmaya koyulmuştu.

"Gün doğarken, Kırmızı'yı bir binanın çatısına çekmeyi başarabilsen bile, nasıl orada tutacaksın?"

"Birinci bölüm çok kolay çünkü orası rastgele bir bina değil. Bu bina. Yukarıda iki yuvarlak kule var. Bu binanın bir boka benzediği zamanlarda, ikisi de, özenle dekore edilmiş, gösterişli kulelermiş. Orası çatı olduğu için kuleler de göğe açıklar. Bir tanesinin tepesine zincirleyebileceğimiz büyük, metal bir ızgara bulduk. İçinden çıkması imkansız. Güçlüdür güçlü olmasına ama metali kıramaz. Ayrıca, yukarıda ulaşabileceği toprak da yok. Güneş doğduğunda orada tutsak olacak ve hamburger gibi kızaracak."

"Bu binanınki bile olsa, çatıya neden çıksın ki?"

"O kısmı daha da basit. Oraya çıkacak çünkü onu sen çıkaracaksın."

Rephaim konuşmak için yaşadığı şoku kontrol altına almayı bekledi ve sonra kelimeleri büyük bir özenle seçerek, "Şafak sökmek üzereyken, Kırmızı'yı çatıya çıkarabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bunu neden yapabileyim? Onu kucaklayıp taşıyacak kadar güçlü bile değilim." Sesi meraktan çok sıkıntı taşıyordu.

"Buna gerek olmayacak. Seni o kurtardı. Ve bunu hiç kimseye söylemeden yapmak zorunda kaldı. Bence bu, onun için bir anlam taşıdığını gösterir. Hatta belki de daha fazlasını...." Nico-

le bir an durup düşündü. "Stevie Rae hastalıklıdır. Her zaman dünyayı kurtarabileceği gibi saçmalıklara inanır. Zaten şafak vakti buraya gelecek kadar aptal olması da bu yüzden ya! Bizi kurtarabileceğini sanıyor. İyi de, biz kurtarılmak istemiyoruz ki!" Nicole gülmeye başladı ve o kahkahalarla sarsılırken, Rephaim, Neferet'in gölgesini bir kez daha görür gibi oldu. Yüzündeki delice ifade isteriye ne kadar yakın olduğunu gösterir gibiydi.

"Neden sizi kurtarmak istesin?"

Rephaim'in sorusu, Nicole'ün kahkahasını bıçak gibi kesmişti.

"Ne? Yoksa kurtarılmayı hak etmediğimizi mi düşünüyorsun?" Haset bir düşünce gibi, büyük bir hızla yatağa yaklaştı ve Rephaim'in sağlam bileğini sımsıkı kavradı. "Ne düşündüğünü görmeme ne dersin?"

Rephaim'in kolu bu psişik saldırının sıcaklığını buram buram yayarken, Nicole gözlerini ona dikti. Isı, bütün bedeni ve ruhuna yayılırken Rephaim tek bir şeye konsantre oldu: Öfkesine.

Nicole, Rephaim'in bileğini bırakıp bir adım geri çekildi. "Vay canına," dedi huzursuz bir sesle. "Gerçekten kızgınsın. Seni bu kadar kızdıran nedir?"

"Kızsssgınlığım yaralanmama, çocuklar ve onların çocuksu oyunlarıyla baş başa kalmama..."

Nicole bir adım daha uzaklaştı ve "Bu çocuksu bir oyun değil!" diye hırladı. "Yapmamız gerekenleri yapabilmek için Stevie Rae'den kurtulmamız gerek... Neferet'e söz verdiğimiz gibi. Uslu durup onu tuzağa düşürmemize yardım edecek misin, yoksa seni bu işin dışında bırakıp Plan B'ye mi geçelim?"

Rephaim hiç tereddütsüz "Benden istediğin nedir?" diye sordu.

Nicole'un gülümsemesi ona bir sürüngeninkini hatırlatmıştı. "Sana kuleye çıkılan merdivenleri göstereceğiz. O aptal ağacın

karşı tarafında kalan kuleye. Ağacı kendine çekmenin bir yolunu bulup kendine siper edinmesini ve hayatta kalmasını istemiyorum. Bu yüzden diğer kuleye çıkıp bekleyeceksin. Seni canını çıkarana kadar dövdükten sonra buraya sürüklemişiz ve kanının son damlalarını da tüketmek üzereymişsin gibi, iki büklüm halde kıvranmanı istiyorum. Stevie Rae'ye de aynen böyle olduğunu söyleyeceğim ve hayatta olduğuna inanmasını sağlayacağım."

"Ve o da beni kurtarmak için kuleye çıkacak," dedi Rephaim tamamen duygusuz bir sesle.

"Bir kez daha. Evet. Buna güveniyoruz. Kuleye çıktığı zaman, sen yine yere yapışık halde kalacaksın. Izgarayı tepeye oturtup yerine zincirleyeceğiz. Güneş doğacak. Stevie Rae cayır cayır yanacak. Sonra seni özgür bırakacağız. Hepsi bu."

"İşe yarar," dedi Rephaim.

"Evet. Ve şunu bil. Eğer son anda bizim tarafımızda olmadığına karar verirsen, Kurtis ya da Starr seni o tüylü kıçından vuracaklar ve seni kuleden aşağı atacağız. Bu bizim de işimize gelir. Görüyorsun ya, sen A Planı ve B Planısın. İki durumda da ölüden farkın yok."

"Daha önce de söylediğim gibi, babam Kırmızı'yı ona götürmemi emretti."

"Evet ama babacığını ortalıklarda göremiyorum."

"Bu oyunu neden benimle oynadığını bilmiyorum. Babamın beni terk etmediğini bildiğini zaten söyledin. En gözde evladı için dönecektir. Ve döndüğü zaman, Kırmızı'yı ona sunacağım."

"Ve kızın kömüre dönüşmesinin senin için bir sakıncası yok, öyle mi?"

"Vücudu bende olduğu sürece, nasıl bir durumda olduğunun en ufak bir önemi yok."

"Cesedi kesinlikle alabilirsin. Onu yemek istemeyeceğim için, cesediyle işim olmaz." Nicole kafasını yana eğdi ve Rephaim'e

dikkatle baktı. "O kuş beyninin içinde açıkça gördüm ve çok kızgın olduğunu biliyorum ama aynı zamanda delice suçlu hissettiğini de görebildim. Mesele nedir?"

"Babamın yanında olmalıydım. Bunun dışındaki hiçbir hal kabul edilemez."

Nicole'ün kahkahasında neşeden eser yoktu. "Babanın oğlusun, değil mi?" Kapıyı örten battaniyeyi kenara açtı. Ve arkasına dönüp "Biraz uyumaya bak," dedi. "Buraya gelmesine birkaç saat var. Bir ihtiyacın olursa, Kurtis büyük silahıyla kapında bekliyor olacak. Ne istersen getirir. Ben çağırana kadar içeride kal. Anladın mı?"

"Evettsss..."

Kırmızı çaylak çıkıp gitti ve Rephaim, yeniden Stevie Rae'nin yatağına kıvrıldı. Şifa dolu bir uykuya daha dalmadan önce aklından geçen tek düşünce, *"Keşke Kırmızı beni o ağacın altında ölüme terk etmiş olsaydı,"* oldu.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Zoey

Venedik havaalanına indiğimizde, ben uyanalı ancak bir nanosaniye olmuştu. Yemin ederim, yol boyunca uyudum ve gördüğüm tek rüyada, o tuhaf uyku ilacı reklamındaki dev kunduzla Scrabble (ki normalde hiç oynamam) oynadık ve ben kunduzdan zilyon çift tasarım işi ayakkabı kazandım (ki kunduzun gerçek ayakları bile yok.) Rüyam tuhaf ama zararsızdı ve yaz tatilindeki bir çocuk gibi derin bir uyku çektim.

Çetemin diğer üyelerinin çoğu, gözlerini kurulamakla ve burunlarını silmekle meşgüldüler.

Uçak kapıya yanaşırken Stark'a "Herkesin derdi ne?" diye sordum. Yolculuk sırasında, koridorun diğer tarafında benimle aynı hizada kalan koltuğa geçmişti.

Omzunun üstünden çenesiyle, arkada kalanları -Heath de aralarındaydı– işaret etti. "Az önce *Milk*'i seyrettiler. Hepsi bebek gibi hüngür hüngür ağladı."

"Hey, güzel bir filmdir ama aynı zamanda süper-hüzünlüdür," dedim.

"Evet, vizyona çıktığında ben de seyretmiştim ama erkeksi sükunetimi korumak için buraya taşınıp kitap okumaya karar

verdim." Kucağındaki kitabı havaya kaldırdı; Pat Conroy adlı bir adamın yazdığı *My Losing Season* adlı bir kitaptı.

"Gerçekten okuyorsun, değil mi?"

"Evet, gerçekten okuyorum."

"*My Losing Season* ha? Nasıl böyle bir şey yazabilmiş acaba?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet, tabii ki istiyorum," dedim.

"Bu kitabı, acı çekmenin bir tür güç kaynağı olabileceğini göstermek için yazmış."

Pek zekice bir görüntü çizmediğimi bilmeme rağmen "Hah?" deyiverdim.

"En sevdiğim yazardır," dedi Stark biraz utangaç bir tavırla.

"Biraz araştırayım bakalım."

"Kız kitapları yazmıyor," dedi Stark.

"Bu çok kötü bir basmakalıp," dedim. Erkeklerin pek çok kitabın sadece erkekler için olduğunu düşünmelerinin, süslü püslü, faydasız ve yumuşacık kitapları ise kızlara yakıştırmalarının misojinistik (Edebiyat dersinde, Kızıl Damga'yı okurken Damien'den öğrendiğim bir kelimeydi) bir düşünce olduğu konusunda nutuk çekmeye hazırlanırken, uçak şöyle bir silkinip duruverdi.

Hepimiz, ne yapacağımızı bilemeyerek birbirimize baktık ama kokpit kapısının açılması ve vampir yardımcı pilotun gülümseyerek dışarı çıkması bir oldu.

"Venedik'e hoşgeldiniz," dedi. "En azından birinizin özel ihtiyaçları olduğunu bildiğim için, uçağı doğruca özel hangarımıza çektik." İkizlerin, 'Stark'ın özel ihtiyaçları ve özel hizmet alması gerektiği' konusunda mırıldandıklarını duyar gibi oldum ama duymazdan geldim. "Erce sizinle burada buluşacak. Size San Cle-

mente Adası'na kadar eşlik edecek. Çantalarınızı yanınıza alın. Kutsanmaya!" Sonra ön tarafa yürüdü ve birkaç kol çevirip kapıyı açtı. Hafif bir gürültü oldu ve sonra "İnebilirsiniz," dedi.

Sırt çantasını çoktan omzuna asmış olan ve derhal ayaklanan Stark'a "Ben önden gideyim," dedim. "Dışarıda seni kızartacak kadar güneş olmadığından emin olmak istiyorum."

Stark itiraz etmeye hazırlanırken, Darius ikimizi de bir kenara iterek geçti ve "Olduğunuz yerde kalın," dedi. "Güvenli olup olmadığını söylerim."

Afrodit "Tam bir Savaşçı gibi," dedi. Betsey Johnson marka çantasını çekerek, geride kalmak zorunda olan herkesin önünden yürüdü. "Testosteron yüklü hali hoşuma gidiyor ama keşke çantamı taşımayı da hatırlayabilseydi."

Stark "*Seni moron*" kısmını es geçerek ama açıkça ima ederek, "Seni koruması gerekebileceğini hesaba katarak ellerini boş tutması lazım," dedi.

Afrodit ona gözlerini kısarak baktı ama Darius uçağa dönmüştü. "Burada her şey yolunda." Ve hepimiz koyun misali koridor boyunca ilerledik.

Uçağın merdivenlerinin başında bekleyen vampir, uzun boylu, soylu görünüşlü, Lenobia'nın açık renginin aksine koyu tenli ama bana tuhaf derecede bizim At Ustamızı anımsatan bir kadındı. Bunun atlarla ilgili özelliklerinden kaynaklanan bir durum olduğuna kanaat getirdim. Kediler dışında dünyanın en muhteşem hayvanları olan atlar, yatıştırıcı ve zeki insanları tercih ettikleri için, ustaları da sakin ve bilgeydiler.

"Adım Erce. Uğurlar olsun, Zoey." Merdivenleri Stark ve Darius'un arkasında iniyor olmama rağmen, koyu renk gözleri beni derhal seçmişti.

"Uğurlar olsun," dedim.

Sonra bakışları Stark'a kaydı. Stark'ın alnını süsleyen detaylı kırmızı dövmeyi görünce, gözleri iri iri açıldı.

Gittikçe tuhaflaşan sessizliği bozma ihtiyacıyla, "Bu Stark," dedim.

"Uğurlar olsun, Stark," dedi.

Sesi sıkıntılı çıksa da, Stark otomatik olarak "Uğurlar olsun," diye cevapladı.

Ne hissettiğini anlayabiliyordum, ama son zamanlarda vampirlerin ve çaylakların tuhaf dövmelerime gözlerini dikmelerine alışmaya başlamıştım.

"Stark, güneşin bir saate kadar batacak olmasına ve gün boyunca aralıklı olarak kar yağmış olmasına rağmen, teknemizin perdelerinin sıkı sıkı kapalı, pencerelerinin karartılmış olmasını sağladım."

Sesi müzikal ve dinlemesi hoştu. Hatta o kadar hoştu ki ne dediğini anlamam biraz zamanımı aldı.

"Tekne mi?" dedim. "Tekneye nasıl gidecek?"

Merdivenlerden elleri soğuk ve kaygan trabzanlarda, ayakları havada, kayarak inen Heath çenesiyle hangarın yan tarafını işaret ederek, "Tekne hemen şurada," dedi. Binanın bir köşesindeki zeminden, bana bir ucu kapalı bir garajı anımsatan büyük dikdörtgen biçimli bir iskele kesilmişti. İskelenin diğer ucunda, siyah, ahşap bir tekne bağlıydı. Ön, üst tarafı camla kaplıydı ve girişin iki yanında iki uzun boylu vampir dikiliyordu. Arkalarında kalan parlak, ahşap merdivenler yolcu salonu olduğunu tahmin ettiğim bir yere iniyor olmalıydı. Olmalıydı diyorum çünkü teknenin iki tarafını boydan boya kaplayan camlar tamamen örtülmüştü.

"Güneş bulutların arkasındaysa, dayanabilirim," dedi Stark.

"Demek, güneş ışığının senin için sadece rahatsız edici olmadığı doğru? Yani seni gerçekten yakabiliyor, öyle mi?" Erce'nin

sesine yansıyan merakı duyabiliyordum ama ısrarcı ya da "amantanrım-sen-gerçek-bir-ucubesin" tavrı yoktu. Samimi anlamda endişelenmiş gibi görünüyordu.

"Direkt gün ışığı beni öldürebilir," dedi Stark rahat bir tavırla. "Ancak batmakta olan ya da endirekt güneş ışığı ancak tehlikeli ya da rahatsız edici olabilir."

"İlginç," dedi Erce.

"Sanırım ilginç, farklı bir yaklaşım. Ben daha çok rahatsız edici ve uygunsuz diye nitelerdim," dedi Stark.

Afrodit "Yüksek Konsey toplantısından önce alışveriş için zamanımız olacak mı?" diye sordu.

"Ah, sen Afrodit olmalısın."

"Evet, benim. Uğurlar olsun. Eee, alışveriş yapabilecek miyiz?"

"Korkarım vaktiniz olmayacak. Adaya gitmek yarım saat sürüyor, sonra sizleri yerlerinize yerleştireceğim ve daha önemlisi Konsey kuralları hakkında bilgi vereceğim. Aslında, bir an önce yola çıksak iyi olur."

"Huzurlarında konuşmama izin verecekler mi yoksa beni *sadece* bir insan olduğum için *yeterince iyi* bulmuyorlar mı?"

"İnsanlarla ilgili kuralların, onların Konsey huzurunda konuşacak kadar iyi bulunmamalarıyla ilgisi yok." Hep birlikte hangarın rıhtımımsı kısmına doğru ilerleyip tekneye binerken ve karanlık, lüks kamaraya inerken Erce açıklamalarına devam etti. "Refakatçilerin çok uzun zamandır, Konsey Salonu'na kabul ediliyor olmalarının nedeni, vampirler için önem teşkil etmeleridir." Durup, insan olduğu her halinden belli olan Heath'e gülümsedi. "Yüksek Konsey önünde konuşmalarına izin verilmez; çünkü insanların hassas vampir politikaları ve meselelerinde söz hakkı yoktur."

Heath abartılı bir iç geçirdi ve yanıma sokuldu. Diğer tarafımda oturan Stark'ı yok sayarak, sahiplenici bir tavırla kolunu omzuma doladı.

"O kolunu derhal indirmezsen, sana öyle bir dirsek atacağım ki feleğin şaşacak," diye söylendim.

Heath suçlu suçlu sırıtarak kolunu çektiyse de yanımdan uzaklaşmadı.

Afrodit "Yani bu Ulu Konsey Toplantısı'na girebileceğim ama şuradaki kan bağışçısı gibi çenemi açmadan oturmam gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Senin için bir istisna yaptılar. Katılabilirsin, konuşabilirsin ama Konsey'in diğer kurallarına uyman gerekecek."

"Ve bu, şu anda alışveriş yok demek," dedi Afrodit.

"Aynen öyle," dedi Erce.

Sabrına hayran kalmıştım. Lenobia olsa, büyük ihtimalle, bu ukala tavrından dolayı, çoktan Afrodit'in suratına okkalı bir tokat indirmişti.

"Hepimiz Konsey toplantısına gelebilecek miyiz? Ah bu arada, uğurlar olsun ve benim adım Jack."

"Hepiniz Konsey'le tanışmaya davetlisiniz."

"Ya Neferet ve Kalona? Onlar da olacaklar mı?" diye sordum.

"Evet. Gerçi Neferet artık kendini Nyx'in Beden Bulmuş Hali olarak adlandırıyor. Kalona ise gerçek isminin Erebus olduğunu iddia ediyor."

"Bu bir yalan," dedim.

Erce'nin gülümsemesi çok ciddiydi. "Genç ve sıradışı çaylağım, zaten senin burada olma nedenin de bu..."

Seyahatin kalan kısmında pek fazla konuşmadık. Teknenin motoru tam gaz çalışmaya başlamıştı ve çepeçevre örtülü tekne-

nin içi fazlasıyla gürültülü ve dikkat dağıtıcıydı. Tekne çok sarsılıyordu ve bütün konsantrasyonumu kusmamaya odaklamıştım.

Teknenin hızı yavaşladı ve sarsıntının ve gürültünün azalmasıyla, adaya vardığımızı anladık. Darius motorun gürültüsünü bastıran bir sesle "Zoey!" diye seslendi.

O ve Afrodit, iki sıra arkamda oturdukları için, arkama dönmek zorunda kaldım. Stark da benimle birlikte dönmüştü; bu yüzden aynı anda ayaklandık.

"Afrodit! Sorun ne?" diye haykırarak yanına koştum. Patlamasından korkuyormuş gibi, kafasını ellerinin arasına almıştı. Darius çaresizlik içindeydi. Omzuna dokunuyor ve duyamadığım bir şeyler fısıldayarak, kendisine bakmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Ah, Tanrıçam. Bu baş ağrısı beni öldürecek. Bu da ne böyle?"

Erce hemen yanımızda bitmişti. "Yoksa görüş mü geldi?"

"Bilmiyorum," dedim. "Büyük olasılıkla öyledir." Afrodit'in önüne çöktüm ve göz göze gelmeye çalışarak "Afrodit, benim Zoey," dedim. "Bana ne gördüğünü söyle."

"Çok sıcağım. Fazla sıcak!" diyordu. Teknenin içi bir hayli serindi ama yüzü kan ter içinde kalmıştı. İri iri açılmış, panik dolu gözlerle çevresine bakınıyordu ama ben onun bu pahalı teknenin hiçbir şeyini görmediğini tahmin ediyordum.

"Afrodit, konuş benimle! Görüşün sana ne anlatıyor?"

İşte o zaman bana baktı. Gözleri berraktı; son zamanda her görüşünde olduğu gibi, kan çanağına dönüşmemişlerdi.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi. Eliyle ter içindeki yüzünü yelpazelerken, derin derin, kesik kesik nefes alıyordu. "Bu bir görüş değil, Stevie Rae'yle lanet olası Damgalanmamız. Ona bir şeyler oluyor. Gerçekten çok kötü bir şeyler..."

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Stevie Rae

Stevie Rae öleceğini ve bu defakinin dönüşsüz bir ölüm olacağını biliyordu. Korkuyordu; Zoey'nin kolları arasında, dostlarının ortasında kan kaybından öldüğü zaman korkmadığı kadar korkuyordu. Bu defaki farklıydı. Bu defaki biyolojik bir olay değil, bir ihanetti.

Başındaki ağrı korkunçtu. Uzandı ve dikkatle kafasının arka tarafını yokladı. Eli kan içinde kaldı. Düşünceleri puslanmıştı. Ne olmuştu böyle? Doğrulup oturmaya çalıştı ama korkunç bir sersemlik çekiyordu. İnleyerek, midesinde ne var ne yok çıkardı. Hareketlerinin neden olduğu acıyla ağlamaya başladı. Ve sonra yana yıkılıp kusmuğundan öteye yuvarlandı. İşte o zaman, gözyaşlarının bulanıklaştırdığı bakışları, üstündeki metal kafesle ve ötesindeki gökyüzüyle –gittikçe griliğini kaybeden ve mavileşen gökyüzüyle– buluştu.

Hafızası canlandı ve panik duygusuyla kesik kesik, hızlı hızlı nefes almaya başladı. Onu kapana kıstırmışlardı ve güneş yükseliyordu. Üstündeki kafese ve ihanetlerinin anısının tazeliğine rağmen, olanlara inanmak istemiyordu.

Midesi bir kez daha ayaklandı. Dengesini geri kazanmak için gözlerini yumdu. Gözleri kapalı olduğu sürece, bu berbat baş

dönmesini kontrol edebiliyor ve daha net düşünebiliyordu.

Bu kırmızı çaylakların işiydi. Nicole randevularına geç kalmıştı. Bu hiç şaşırtıcı değildi ama Stevie Rae sinirlenmiş ve beklemekten sıkılmıştı. Tam Gece Evi'ne dönmek üzere tünelden ayrılacakken, Nicole ve Starr nihayet bodruma gelmişlerdi. Gülüp konuşuyorlardı. Pembeleşmiş yanaklarına ve taze kanın etkisiyle kıpkırmızı parlayan gözlerine bakılırsa, karınlarını yeni doyurmuşlardı. Stevie Rae onlarla konuşmaya çalışmıştı. Aslında onları birlikte Gece Evi'ne dönmeye ikna etmeye çalışmıştı demek daha doğru olurdu.

İki kırmızı çaylak küçümseyici tavırlarla karşılık vermiş ve onunla gitmemek için sayısız bahane sıralamışlardı: "Hayır, vampirler abur cubur yememize izin vermiyorlar; oysa biz abur cubura bayılırız." Ve "Will Rogers Lisesi Beşinci Cadde'nin hemen köşesinde. Okula gitmek istesem, hava kararınca, öğle yemeği için oraya giderim."

Stevie Rae buna rağmen ciddiyetini korumaya ve okula dönmeleri için iyi nedenler sunmaya devam etmişti. Okul sadece yuvaları değildi, vampir olmak konusunda, onların da Stevie Rae'nin de bilmedikleri çok şey vardı. Gece Evi'ne ihtiyaçları vardı.

Ona gülmüş, yaşlı bir kadından farksız olduğunu söylemişlerdi. Hele artık sadece onlara kaldığı için, depodan ayrılmaya hiç niyetleri yoktu.

Ve sonra Kurtis, nefes nefese ve heyecan içinde bodrumda belirmişti. Stevie Rae onu gördüğü anda çok kötü bir hisse kapıldığını hatırlıyordu. İşin aslı, bu çocuktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Kurtis, Kuzeydoğu Oklakoma'dan gelme, iri yarı, aptal bir domuz çiftçisinden başka bir şey değildi. Ve Ne-Kadar-Edersin ölçeğinde kadınların yaban domuzlarından bir basamak altta olduğuna inanırdı.

"Onu buldum ve ısırdım!" demişti adeta havlar gibi.

"O şeyi mi? Şaka yapıyor olmalısın. Pis kokuyordu," demişti Nicole.

"Evet," demişti Starr. "Hem ısırırken sabit durmasını nasıl sağladın?"

Kurtis ağzını tişörtünün koluna silmişti. Tişörtüne kırmızı bir leke yayıldı ve salınan koku Stevie Rae üstünde şok etkisi yaratmıştı. *Rephaim! Bu Rephaim'in kanıydı.*

"Önce bayılttım. O kırık kanadıyla falan hiç zor olmadı."

"Sen neden bahsediyorsun?" demişti Stevie Rae, Kurtis'e.

Kurtis, tam bir öküz gibi gözlerini kırpıştırmıştı. Stevie Rae onu kollarından tutup sarsmaya ve belki de toprağın açılıp onun o koca, aptal kıçını içine çekmesini istemeye hazırlanırken, Kurtis nihayet, "Şu kuş çocuktan bahsediyorum," demişti. Adları neydi? Alaycı Kuzgunlar mı? Birisi buraya kadar geldi. Depoda izini sürüyorduk. Nikki ve Starr uğraşmaktan sıkılıp gece geç saatlerde Taco Bell'de beslenen birilerini dişlemeye gittiler ama benim canım tavuk çekiyordu. Bu yüzden izini sürmeye devam ettim. Onu şu kulelerden birinde köşeye sıkıştırdım... Hani şu ağaçtan uzak köşedeki kulede." Kurtis eliyle yukarıyı, kendi solunu işaret ediyordu. "Ama onu yakaladım."

"Tadı da kokusu kadar kötü müydü?" Nicole sadece meraklı değil, şaşkın ve tiksinmiş gibi görünüyordu.

Kurtis etli omuzlarını silkmişti. "Hey, ben ne olsa yerim. Ya da kimi olsa."

Hepsi gülmeye başlamışlardı. Stevie Rae dışında hepsi.

"Çatıda bir Alaycı Kuzgun mu var?"

"Evet. Zaten aşağıya neden indiğini de anlamadık ya. Hele o canına okunmuş, kırık dökük haliyle..." Nicole tek kaşını kaldırmıştı. "Neferet ve Kalona artık orada olmadıkları için, Gece Evi'ne gitmekte bir sakınca olmadığını söylediğini sanıyordum.

Görünüşe bakılırsa, arkalarında bir pislik bırakmışlar, ha? Belki de gerçekten gitmemişlerdir."

"Gittiler." Stevie Rae bodrum katının kapısına doğru hareket geçmişti bile. "Yani hiçbiriniz benimle okula dönmek istemiyorsunuz, öyle mi?"

Kırmızı gözler her hamlesini pürdikkat izlerken, üç kafa sağa sola sallanıyordu.

"Ya diğerleri? Neredeler?

Nicole omuz silkmişti. "Her nerede olmak istiyorlarsa orada. Onları gördüğüm zaman, okula dönmeleri gerektiğini söylediğini iletirim."

Kurtis bir kahkaha koyvermişti. "Hey, bu harika. Haydi, hep birlikte okula dönelim. Sanki bunu yapmayı istiyoruz da!"

"Bakın, benim gitmem gerek. Gün doğmak üzere. Ama bu konuşma burada bitmedi. Ayrıca, her ne kadar resmen Gece Evi'nin bir parçası olsak da, diğer kırmızı çaylakları buraya geri getirmek istediğimi de bilmelisiniz. İşte o zaman, ya bizim gibi doğru dürüst davranırsınız ya da buradan gidersiniz."

"Şuna ne dersin? Sen o sümsük çaylaklarını okulda tut, biz de burada kalalım. Ne de olsa, burada artık biz yaşıyoruz," demişti Kurtis.

Stevie Rae kapıya yaklaşırken durmuştu. Sanki ikinci doğası buymuş gibi, kendini kökleri aşağı, daha aşağı, müthiş ve inanılmaz bir toprağın derinliklerine doğru büyüyen bir ağaç gibi hayal etmişti. *Toprak, lütfen bana gel.* Bodrum katında, yerin altında ve elementinin bu kadar yakınında, güç toplamak çocuk oyuncağıydı. O konuşurken, hissettiği büyük öfkenin etkisiyle, yer sarsılıyor ve adeta gümbürdüyordu. "Bunu son bir kez daha söyleyeceğim. Diğer kırmızı çaylakları buraya geri getirirsem, burası bizim evimiz olacak. Adam gibi davranırsanız kalırsınız. Yok davranmazsanız, gidersiniz." Ayağına yere vurmasıyla, deponun

tamamının sarsılması ve bodrum katın tavanından sıva parçalarının dökülmesi bir oldu. Sonra derin bir nefes almış ve kendini sakinleşmeye zorlayarak çağırdığı bütün enerjinin vücudundan toprağa döndüğünü hayal etmişti. Yeniden konuşmaya başladığında, sesi normale dönmüştü ve toprak artık sarsılmıyordu: "Karar sizin. Yarın gece yine geleceğim. Görüşürüz."

Ve onlardan tarafa bakmadan, hızlı adımlarla bodrum katından çıkmıştı. Deponun dört bir yanına rasgele saçılmış moloz ve metal ızgara labirentlerinin arasından geçip, tren raylarının olduğu seviyedeki park alanından, bir zamanlar hareketli bir tren istasyonunun olduğu sokak seviyesine çıkan merdivenlere koşmuştu. Kaymamak için çok dikkat etmesi gerekiyordu. Sulu kar dinmiş ve bir gün önce güneş yüzünü göstermişti ama ancak geceyle birlikte ısı düşmüş ve erimeye yüz tutan her şey yeniden donmuştu.

Daire biçimindeki araç yoluna ve tren yolcularını Oklahoma'nın hava şartlarından koruyan üstü kapalı girişe ulaşmıştı. Başını kaldırıp yukarı, daha yukarı, en yukarı bakmıştı.

Binanın ürkütücü bir görüntüsü vardı. Hepsi bundan ibaretti. Z, burayı Gotham Şehri'nden çıkıp gelmiş bir şey gibi tarif etmeyi severdi. Stevie Rae ise *Bıçak Sırtı*'nın *Amityville Dehşeti*'yle buluşma noktası olduğunu düşünüyordu. Binanın altında kalan tünelleri sevmiyor değildi ancak binanın art-deco ve makine tasarımı karışımı taş dış cephesinde tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı.

Tabii ki, bu tüyler ürpertici hislerin bir kısmının nedeni, yaklaşan şafak vaktiyle, gökyüzünün siyahtan griye kaymaya başlamasıydı. Normal şartlarda, bunun Stevie Rae'yi durdurması gerekirdi. Arkasına dönmeli ve merdivenleri bir çırpıda inip, okuldan ödünç aldığı arabaya atladığı gibi Gece Evi'ne doğru yola çıkmalıydı.

Oysa o, kaderinin üstüne üstüne yürüyüp Z'in tabiriyle "kakaya basmıştı."

Deponun içinde, iki kule odasına tırmanan döner merdivenler olduğunu biliyordu. Orada yaşadığı süre boyunca bayağı bir keşif yapmıştı. Ancak o binaya girmesi ve yatağında olmayan rasgele bir kırmızı çaylağın onu görüp sorgulamasına ve gerçeği öğrenmesine imkan yaratması söz konusu olamazdı.

B Planı onu, bir zamanlar dekoratif görünen ama uzun zamandır bakımsız bir şekilde büyüdüğü için kökleri çevresindeki beton zemini kırıp, bolca donmuş toprağın ortaya çıkmasına ve kendisinin gereğinden fazla büyümesine olanak yaratan ağaca yönlendirmişti. Yaprakları olmadığı için, Stevie Rae'nin ne ağacı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği dallarının deponun çatısına değecek kadar uzun olduğu ve binanın ön cephesine bakan iki kuleye ulaşabildiğiydi ki, bu kadarı Stevie Rae için kafiydi.

Çevik hareketlerle ağacın yanına gitmiş ve kafasına en yakın duran dalı kavramıştı. Kaygan, çıplak dala tutunmuş ve ağacın ana gövdesine ulaşana kadar sağa sola sallanarak tırmanmıştı. Oradan kendini yukarı çekerken Nyx'in ona bahşettiği ekstra güce şükretmişti. Normal bir çaylak ya da bir vampir olsa, bu zorlu tırmanışı asla tamamlayamazdı.

Çıkabileceği kadar yukarı tırmanınca, bütün gücünü toplayıp binanın çatısına atlamıştı. Kulelerin birincisine bakmakla zaman kaybetmemişti. Ne de olsa domuz çocuk, Rephaim'in ağaçtan uzakta kalan kulede olduğunu söylemişti. Çatıda binanın diğer tarafına koşmuş ve kısa mesafeyi tırmanıp, aşağıya, yuvarlak boşluğa bakmıştı.

Oradaydı. Kulenin bir köşesine iki büklüm kıvrılmış halde, hareket etmeden yatıyor ve kan kaybediyordu.

Hiç tereddüt etmeden bacaklarını taş çatı kenarlığından aşa-

ğı uzatmış ve yaklaşık bir buçuk metrelik mesafeye, odanın içine atlamıştı.

Rephaim top gibi kıvrılmış halde yerde yatıyor, sağlam koluyla askısı kir pas içinde kalmış yaralı kolunu tutuyordu. Kolunun dış tarafına bir kesik atılmıştı. Kurtis'in oradan beslendiği belli oluyordu. Kurtis kesiği kapatma zahmetine girmediği için, insanlıktan uzak kanının tuhaf ve sıradışı kokusu küçük odacığın dört bir yanını kaplamıştı. Rephaim'in kanadını sabitleyen bandaj çözülmüş, vücudundan aşağı sarkan kanlı bir havlu tomarına dönüşmüştü. Gözleri kapalıydı.

"Rephaim, beni duyabiliyor musun?"

Rephaim, Stevie Rae'nin sesini duyunca gözlerini derhal açmıştı. "Hayır!" demişti kalkıp oturmaya çabalarken. "Hemen buradan git! Seni tuzağa..."

Ve sonra Stevie Rae kafasının arka tarafında korkunç bir acı hissetmiş ve simsiyah bir boşluğa yuvarlanmıştı.

"Stevie Rae, uyanmalısın. Hareket etmelisin."

Nihayet omzunu sarsan eli hissetmiş ve Rephaim'in sesini tanımıştı. Büyük bir dikkatle gözlerini açtı, dünya bu defa sallanıp yuvarlanmıyordu. Başı feci zonkluyordu.

"Rephaim," dedi nefes nefese. "Ne oldu?"

"Seni tuzağa düşürmek için beni kullandılar."

"Sen beni tuzağa düşürmek mi istedin?" Mide bulantısı biraz daha iyiceydi ama zihni ağır çekim çalışıyordu.

"Hayır. Ben sadece iyileşmek için yalnız kalmak ve babamın yanına dönmek istiyordum. Bana seçme şansı bırakmadılar." Rephaim ayağa kalktı ve alçak bir tavan gibi üzerlerine inen metal ızgara yüzünden iki büklüm olarak, kaskatı hareketlerle yürümeye başladı. "Kalk. Çok az zamanın var. Güneş doğmak üzere."

Stevie Rae göğe baktı ve bir zamanlar çok hoş bulduğu şafak vaktinin pembemsi ışıklarını gördü. Aydınlanan gökyüzü ona mutlak bir dehşetten başka bir duygu vermiyordu artık. "Ah! Tanrıçam! Kalkmama yardım et!"

Rephaim, genç kızın elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Stevie Rae de, tıpkı onun gibi iki büklüm halde, güçlükle ayakta duruyordu. Derin bir nefes aldı ve ellerini havaya kaldırıp ızgaranın soğuk metalini tutup itti. Izgara yerinden oynamıştı ama gerçekten hareket ettiği söylenemezdi.

"Nasıl böyle sıkışmış olabilir?" diye sordu.

"Zincirli. Metalin kenarlarından zincirler geçirip, çatıdaki çekilemeyecek bir şeye asma kilitle tutturdular."

Stevie Rae ızgarayı bir kez daha itti. Izgara yerinden oynar gibi olduysa da, bu kadarı yeterli değildi. Stevie Rae bir çatıda kapana kısılmıştı ve gün doğuyordu. Bütün gücünü toplayıp tekrar itti, çekti. Metali sımsıkı kavrayıp, yerinden oynatabilme umuduyla bir o tarafa, bir bu tarafa çekiştirdi. Gökyüzü her saniye biraz daha aydınlanıyordu. Stevie Rae'nin teni, bir sineği başından atmaya çalışan bir atınki gibi karıncalanıyordu.

Rephaim telaşla "Metali kır," dedi. "Gücün buna yeter."

Stevie Rae, metal kafesle boş yere debelenirken, kesik kesik nefeslerinin arasında, "Yerin altında olsaydım ya da en azından toprağın üstünde olsaydım, kırabilirdim," dedi. "Ama burada, bu koca binanın tepesinde elementimden çok uzakta, yeterince güçlü değilim." Bakışlarını gökyüzünden, Rephaim'in kan kırmızısı gözlerine çevirdi. "Belki de benden uzak dursan iyi olacak. Yanacağım ve alevlerin ne kadar büyük olacağını bilmiyorum ama burası bir hayli ısınabilir."

Rephaim'in geri çekildiğini gördü ve gittikçe artan bir çaresizlikle, yerinden bir türlü oynamayan metalle mücadelesine döndü. Parmakları sızlamaya başlamıştı ve çığlık atmamak için dudaklarını kemiriyordu.

"Bu tarafa. Metalin o kısmı paslı ve daha ince, daha cılız."

Stevie Rae ellerini indirdi ve otomatik olarak koltuk altlarına soktu. Sonra iki büklüm halde, Rephaim'in yanına gitti. Paslı metali gördü ve iki eliyle sımsıkı kavrayıp vargücüyle çekti. Metal biraz oynamıştı oynamasına ama Stevie Rae'nin elleri, tıpkı bilekleri gibi tütmeye başlamıştı.

"Ah, Tanrıçam!" diye inledi. "Asla başaramayacağım. Uzak dur benden, Rephaim. Daha şimdiden..."

Oysa Rephaim ondan kaçmak yerine, ona iyice sokuldu ve biraz olsun gölge sağlamak için sağlam kanadını açtı. Sonra sağlam kolunu kaldırıp paslı ızgarayı tuttu. "Toprağı düşün! Konsantre ol. Güneşi ve gökyüzünü düşünme. Benimle birlikte çek. Şimdi."

Stevie Rae, onun kanadının gölgesinde, metal ızgarayı, Rephaim'in elinin iki tarafından kavradı. Gözlerini yumdu ve parmaklarının yanmasını, teninin, kaçması için yalvaran hassaslığını duymazdan gelmeye çalıştı. *Kaç*, diyordu teni. *Nereye olursa! Yeter ki güneşten uzaklaş!* Onu sevgi dolu bir anne kucağı gibi aşağıda bekleyen, serin ve karanlık toprağı düşündü. Ve çekti.

Izgara metalik bir gürültüyle kırıldı ve sadece bir kişinin geçebileceği bir delik açıldı.

Rephaim geri çekildi. "Git!" dedi. "Çabuk!"

Kanadının koruyuculuğundan çıktığı anda, Stevie Rae'nin teni kıpkırmızı kesildi ve tütmeye başladı. İçgüdüsel olarak, derhal yere çöktü ve top gibi büzüşerek, kollarıyla yüzünü kapatmaya çalıştı. "Yapamam!" diye haykırdı. Acı ve panikle donakalmıştı. "Yanarım."

"Burada kalırsan da yanacaksın," dedi.

Rephaim, kendini ızgarada açılan boşluktan yukarı çekip gitti. Onu bırakmıştı. Stevie Rae onun haklı olduğunu biliyordu. Oradan bir an önce gitmeliydi ama onu felç eden bu korkuyu aşa-

mıyordu. Çok fazla acı çekiyordu. Sanki vücudundaki bütün kan kaynıyordu. Daha fazla dayanamayacağını sandığı bir anda, üzerine küçük ama serin bir gölge düştü.

"Elimi tut!"

Stevie Rae acımasız güneş karşısında gözlerini kısarak yukarı baktı. Rephaim, ızgaranın üstüne çökmüş, güneşi olabildiğince bloke edebilmek için, sağlam kanadını bir kez daha Stevie Rae'nin üstüne açmış, sağlam kolunu ona uzatmıştı.

"Şimdi, Stevie Rae! Haydi!"

Stevie Rae, sesini ve koyu renk kanadının serinliğini takip ederek, Rephaim'in elini sımsıkı tuttu. Rephaim onu kendi başına çekemezdi. Stevie Rae çok ağırdı ve Rephaim'in kullanabileceği tek bir kolu vardı. Bu yüzden Stevie Rae diğer kolunu da uzatıp metali tuttu ve kendini yukarı çekti.

"Bana gel, sana siper olacağım." Rephaim kanadını açmıştı.

Stevie Rae bir an bile tereddüt etmeden ona sokuldu ve yüzünü göğsündeki tüylere gömerken, kollarını bedenine sardı. Rephaim onu kanadıyla sarıp kaldırdı.

"Beni ağaca götür!"

Ve sonra Rephaim kah hoplayarak, kah sarsılarak, kah topallayarak çatıda koşmaya başladı. Stevie Rae'nin kollarının arka tarafı, tıpkı ensesi ve omuzları gibi açıkta kalmıştı. Rephaim koşarken, o yanıyordu. Artık kendi bedeninde değilmiş gibi kopmuş hissederek, kulaklarında çınlayan o korkunç sesin kaynağını sorguladı ve kendi sesi olduğunu fark etti. Acı, dehşet ve öfkeyle çığlıklar atıyordu.

Çatının kenarına gelince, Rephaim "Sıkı tutun," diye bağırdı. "Ağaca atlıyorum." Alaycı Kuzgun sıçradı. Bedeni sarsıldı ve dengesini kuramadığı için helezon çizerek uçtu. Birlikte ağaca çarptılar.

Adrenalin, Stevie Rae'nin ona sımsıkı tutunmasına yardım etmişti. Kuzgunun hafifliğine şükrederek onu kaldırdı ve ağaçla arasına girdi. Ağacın kabuğunu sırtında hissederek, "Bizi aşağıya kaydıracağım," dedi. "Bana sıkı tutun."

Ağacın sert kabuğu Stevie Rae'nin berelenmiş durumdaki kanayan sırtını paramparça ederken, yeniden düşmeye başladılar. Stevie Rae gözlerini yumdu ve toprağı hissetti.

"Toprak! Bana gel! Açıl ve bana kalkan ol."

Ağacın dibindeki toprak, müthiş bir yırtılma sesi eşliğinde, tam zamanında yarıldı ve Stevie Rae'yle Rephaim'i toprağın içindeki, serin ve karanlık bir cebin içine çekti.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Zoey

Afrodit çığlık atmaya başlayınca, Zoey yapabileceği tek bir şeyin olduğuna karar verdi. "Ruh bana gel," diye emretti. Ruh onu daha o anda dingin varlığıyla doldurdu. "Afrodit'in sakinleşmesine yardım et." Elementin ondan ayrıldığını hissetmesiyle, Afrodit'in haykırışlarının kesik nefeslere ve hıçkırıklara dönüşmesi bir oldu.

"Darius, Lenobia'nın cep telefonu numarasına ihtiyacım var. Hemen!"

Darius, Afrodit'i kollarının arasında tutuyordu ama Zoey'nin isteğini derhal yerine getirip elini kot pantolonunun cebine soktu ve çıkardığı telefonu ona attı. "Rehberde kayıtlı."

Zoey, ellerinin titremesine mani olmaya çalışarak rehberden Lenobia'nın numarasını buldu ve tuşa bastı. Lenobia telefonu daha ilk çalışında açtı.

"Darius?"

"Benim, Zoey. Acil bir durum var. Stevie Rae nerede?"

"Depoya, diğer kırmızı çaylakları ikna etmeye gitti. Şu ana kadar dönmüş olmasını bekliyordum; şafak sökmek üzere."

"Başı ciddi belada."

"Yanıyor!" diye hıçkırdı Afrodit. "Yanıyor."

"Dışarıda bir yerde," dedi Stevie Rae. "Afrodit yandığını söylüyor."

"Ah, Tanrıçam! Başka bir şey söyleyebiliyor mu?"

Lenobia'nın sesindeki değişikliğe bakılırsa, harekete geçmişti. "Afrodit, Stevie Rae'nin nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ha-Hayır. Sadece dışarıda."

"Ben onu bulurum," dedi Lenobia. "Afrodit başka bir şey söyleyebilirse, beni hemen arayın."

Başka hiçbir ihtimali aklımdan dahi geçirmek istemeyerek "Siz de Stevie Rae'nin güvende olduğundan emin olunca beni arayın," dedim. Lenobia telefonu kapatmıştı bile.

"Afrodit'i içeri alalım. Orada bu meseleyi daha rahat halledebiliriz," dedi Erce. Tekneden çıkıp bitişikteki binaya girerken bize öncülük etti. Bu bina, havaalanındaki hangardan bir hayli farklıydı. Eski ve taş bir yapıydı. Ben Stark'ın güneşten korunabileceğine sevinirken, Darius da Afrodit'i tekneden aldı ve hep birlikte Erce'nin peşinden kemerli kapıya yürüdük.

Erce'ye yetişebilmek için hızlı hızlı yürürken, Stark hep yanımdaydı. "Afrodit, Stevie Rae'yle, yani diğer kırmızı vampirle Damgalı," dedim.

Erce, Darius ve Afrodit'in geçebilmeleri için büyük, ahşap kapıyı açık tutarken kafasını salladı. "Lenobia bana Damgalandıklarını söylemişti."

"Ona yardım etmek için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Büyük bir hole girdik. İnanılmaz yükseklikte tavanlar, avizeler, avizeler, avizelerle müthiş bir ihtişam bizi bekliyordu. Erce bizi holden yandaki bir salona geçirdi. "Onu şuradaki kanepeye oturtun."

Kanepenin çevresine toplanıp sessizce Afrodit'i izledik. Erce

bana döndü ve alçak sesle, "Damgalandığı vampir acı çekerken, söz konusu insan için yapılabilecek bir şey yoktur. Afrodit, bu kriz sona erene ya da o ölene dek, Stevie Rae'nin acısını hissedecek," dedi.

Çatlak bir sesle "O derken?" diye sordum. "Stevie Rae mi, Afrodit mi?"

"İçlerinden biri ya da ikisi birden. Vampirler, refakatçilerinin ölümüyle sonuçlanan olayları sağ salim atlatabilirler."

Heath "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı.

"Ellerim!" diye hıçkırdı Afrodit. "Yanıyorlar!"

Daha fazla dayanamayarak yanına gittim. Büyük ölçüde Darius'un kolları arasındaydı. Savaşçı, kanepeye yanına oturmuş ve ona sımsıkı sarılmıştı. Usul usul bir şeyler söylüyordu. Yüzü solgun, ifadesi ciddiydi. Gözleriyle yardım etmem için yalvarıyordu. Afrodit'in tek elini tuttum. Anormal derecede ılıktı. "Yandığın falan yok. Bana bak, Afrodit. Bu sana olmuyor. Stevie Rae'ye oluyor."

"Evet, nasıl hissettiğini biliyorum." Heath de yanımdaydı ve tek dizinin üstüne çökmüştü. Afrodit'in diğer elini tuttu. "Damgalanmak ve vampirinin başına kötü bir şey geldiğine şahit olmak, berbat bir şey. Ama bunu yaşayan sen değilsin. Öyle gibi geliyor ama aslında değil."

"Bu Stevie Rae'nin birileriyle halt karıştırması gibi bir şey değil," dedi Afrodit. Sesi titrek ve cılızdı.

Heath sükunetini koruyarak, "Ne olduğunun bir önemi yok," dedi. "Önemli olan bunun senin canını yakması. Ve yakıyor da. Her ne kadar, bir parçasıymışsın gibi ona bağlı hissetsen de, sen gerçekten o değilsin."

Afrodit'e ulaşmayı başarmıştı sanki. Afrodit kafasını kaldırıp ona baktı. "Ama bunu ben istemedim." Hıçkırdı. "Stevie Rae'ye bağlanmak istemedim ama sen Zoey'le bu şeyi istiyorsun."

Heath, Afrodit'in elini daha bir sıkı tuttu. Afrodit'in de can havliyle ona tutunduğunu görebiliyordum. Herkes onları izliyordu ama sanırım içlerinde bir tek ben kendimi dışlanmış gibi hissediyordum.

"İster inan, ister inanma. Bazen çok ağır geliyor. Bazı şeyleri kendine saklamayı öğrenmek zorundasın. Damgalanma ne derse desin, gerçekten bir ruhu paylaşmadığınızı anlamalısın."

"İşte bu!" Afrodit elini elimden çekti ve Heath'in elinin üstüne koydu. "Ruhumu paylaşıyor gibi hissediyorum ve buna tahammül edemiyorum."

"Evet, edebilirsin. Bunun sadece bir duygu olduğunu unutma, yeter. Gerçek değil."

Arkaya doğru birkaç adım attım.

"Afrodit, güvendesin. Hepimiz yanındayız." Damien, Afrodit'in omzuna dokundu.

"Evet, her şey yolunda. Üstelik saçların da hâlâ çok güzel," dedi Jack.

Afrodit'in güldüğünü duydum. İnanılmaz bir hengamenin ortasında, dudaklarının arasından normal bir ses çıkmıştı. Sonra "Durun," dedi. "Birden çok daha iyi hissetmeye başladım."

"İyi. Çünkü ölüp bizi yüz üstü bırakamazsın," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Erin. "Alışveriş uzmanlığına ihtiyacımız var." İkizler, olup bitenden etkilenmemişler gibi, umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorlardı ama Afrodit için ne kadar endişelendikleri her hallerinden belli oluyordu.

"Afrodit iyi olacak. Bu işi atlatacak," dedi Stark. Her zamanki gibi yanımdaydı. Varlığı, fırtınanın orta yerinde, sükunetin sesi gibiydi.

"Peki ya Stevie Rae'ye ne olacak?" diye fısıldadım.

Kolunu omzuma atıp sıktı.

Parlak kızıl saçlı, güzel bir vampir, üzerinde bir sürahi buzlu su, bir bardak ve katlı, ıslak havluların olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Doğruca kanepenin yanıbaşında duran Erce'ye gitti. Erce tepsiyi en yakındaki sehpaya bırakmasını işaret etti. Yeni vampirin elini cebine attığını ve odadan ayrılmadan önce, çıkardığı hap şişesini Erce'ye uzattığını gördüm.

Erce şişeden bir hap çıkardı ve Afrodit'e yaklaştı. Daha ne yaptığımı anlamadan harekete geçtim ve bileğine yapıştım.

"Ona ne veriyorsunuz?"

Erce gözlerime baktı. "Sakinleştirici ve kaygılarını azaltıcı bir şey."

"Ama ya bu yüzden Stevie Rae'yle kontağını kaybederse?"

"İki ölü arkadaşı mı yoksa bir ölü arkadaşı mı tercih edersin. Kararı sen ver, Rahibem."

Öfke dolu bir çığlık atma isteğimi güçlükle bastırdım. Arkadaşlarımın ikisini de kaybetmek istemiyordum. Ancak zihnim en yakın arkadaşımın bir okyanus ve yarım kıta ötede olduğunu ve Afrodit'in onunla ölmesinin gereksiz olduğunu anlıyordu. Erce'nin bileğini bıraktım.

"Al bakalım, çocuğum." Erce, hapı Afrodit'e verdi ve Darius'un su bardağını tutmasına yardım etti. Afrodit hapı ağzına attı ve suyu, bir maratondan yeni çıkmış gibi kana kana içti.

Titrek bir sesle "Tanrıçam, umarım Xanax'tır," dedi.

Durumun daha iyiye gitmeye başladığını düşündüm. Afrodit ağlamayı kesmişti. Çetenin diğer üyeleri odadaki şık döşemeli koltuklara yayılmışlardı. Heath ve Stark dışında. Stark benim yanımdaydı. Heath ise Afrodit'in elini tutmaya devam ediyordu. O ve Darius, Afrodit'e bir şeyler söylüyorlardı. Sonra Afrodit bir çığlık koyverdi ve kendini hem Heath'in elinden, hem de Stark'ın kollarından kurtarıp cenin pozisyonu aldı.

"Yanıyorum."

Heath bana baktı. "Ona yardım edemez misin?"

"Ruhu yönlendiriyorum. Elimden başka bir şey gelmiyor. Stevie Rae, ta Oklahoma'da. Ona hiç yardım edemem!" Sıkıntımı öfkeye dönüştürüp adeta bağırmıştım.

Stark elini omzuma attı. "Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Nasıl olacak hiç bilmiyorum. İkisi birden bu işi nasıl atlatabilirler?"

"Kötü bir adam nasıl bir Yüksek Rahibe'nin Savaşçısına dönüşebilir?" diye sorarken gülümsüyordu. "Nyx'in eli ikisinin de üstünde. Tanrıçana güven."

Öylece durup, ruhu yönlendirip Tanrıçama dualar ederken, Afrodit'in sıkıntısını seyrettim.

Afrodit bir çığlık daha koyverdi ve sırtını tutarak "Açıl ve bana kalkan ol!" diye bağırdı. Ve sonra, rahatlamış gibi hıçkırarak Darius'ın kollarının arasına yığıldı.

Tereddüt ederek yanına sokuldum ve yüzünü görebilmek için eğildim. "Hey, sen iyi misin? Stevie Rae hayatta mı?"

Afrodit bana bakabilmek için yaşlarla ıslanmış yüzünü çevirdi. "Bitti. Toprakla temasa geçti. Hayatta."

"Ah, Tanrıçama şükürler olsun," dedim. Omzuna hafifçe dokundum. "Sen iyi misin?"

"Sanırım. Dur. Bilmem. Tuhaf hissediyorum. Tenimde bir sorun var gibi."

Erce zor duyulur bir sesle "Vampiri zarar gördü," dedi. "Stevie Rae şu anda güvende olabilir ama ciddi bir sorunu var."

Darius, Erce'den yeni bir bardak su alıp Afrodit'in dudaklarına uzattı. "İç şunu, aşkım. İyi gelir."

Afrodit suyu içti. Darius'un bardağı tutmasına yardım etmesi iyi oluyordu. Afrodit'in elleri öyle kötü titriyordu ki, onu yardımı

olmasa suyu üstüne başına dökerdi. Sonra arkaya, Darius'un kollarının arasına uzandı. Nefes alırken canı çok yanıyormuş gibi, kesik kesik, sık sık soluyordu.

Darius'a "Her yanım acıyor," dediğini duydum.

Erce'nin yanına gidip bileğini tuttum ve onu Afrodit'in duyamayacağı bir mesafeye çektim. "Çağırabileceğiniz bir şifacı var mı?"

Erce kibar bir sesle, "O bir vampir değil, Rahibem," dedi. "Şifacımızın ona faydası dokunmaz."

"Ama bu hale gelmesinin nedeni bir vampir."

"Bu her refakatçinin başına gelebilecek bir durum. Kaderleri, vampirlerine bağlı. Genelde refakatçi, vampirden çok önce ölür ve bu yeterince kötüdür. Bu durum daha nadir yaşanır."

"Stevie Rae ölmedi," diye fısıldadım.

"Henüz ölmedi ama refakatçisine baktığım zaman, ciddi bir tehlikede olduğunu düşünüyorum."

"Afrodit kaza sonucu refakatçisi oldu," diye mırıldandım. "Bunu istemezdi. Aynı şey Stevie Rae için de geçerli."

"İstemli ya da istem dışı, Damgalanma bağlayıcıdır."

"Ah, Tanrıçam!" Afrodit oturduğu yerde doğrulmuş, Darius'un kolları arasından sıyrılmıştı. Yüzünde, yerini önce acı, sonra inkara bırakan bir şok maskesi belirdi. Sonra, dişleri birbirine vuracak kadar şiddetli ürperdi ve nihayet yüzünü ellerine gömüp, iç parçalayıcı gözyaşlarına boğuldu.

Darius bana yardım ister gibi bakıyordu. Kendimi Stevie Rae'nin ölüm haberini almaya hazırlayarak Afrodit'in yanına gittim ve kanepeye oturdum.

"Afrodit?" Gözyaşlarımın sesime yansımasına mani olmamıştım. *Stevie Rae nasıl ölebilirdi? Şimdi ondan bir dünya uzakta ve kafam böyle allak bullak, ne yapacaktım?* "Stevie Rae

öldü mü?"

İkizlerin ağladıklarını duyabiliyordum. Damien'in Jack'i kollarının arasına çektiğini gördüm. Afrodit yüzünü kaldırdı. Gözyaşlarının arasında eski, alaycı sırıtışını görünce şok oldum.

"Öldü mü? Ah, hayır. Ölmedi. Sadece bir başkasıyla Damgalandı!"

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Stevie Rae

Toprak onu adeta yutmuştu. Bir an için, her şey yoluna girmiş gibi hissetti. Serin karanlık yanık tenine ilaç gibi gelmişti. Hafifçe inledi.

"Kırmızı? Stevie Rae?"

Rephaim konuşana kadar, hâlâ onun kolları arasında olduğunun farkında bile değildi. Kollarının arasından sıyrılıp kenara çekildi ve sırtı elementinin ona kalkan olmak için açtığı ve sonra üzerine kapandığı çukurun toprak duvarına sürtününce, acıyla inledi.

"İyi misin? Seni göremiyorum," dedi Rephaim.

"İyiyim. Sanırım." Sesi onu şaşırtmıştı. O kadar cılız, o kadar normal dışı geliyordu ki, ilk defa, güneşten kaçmış olsa bile, etkilerinden kaçamamış olabileceğini düşündü.

"Buraya hapis mi olduk?" Rephaim'in sesi panikli değildi ama tam anlamıyla sakin olduğu da söylenemezdi.

"Hayır, bizi istediğim zaman buradan çıkarabilirim," dedi Stevie Rae. Sonra şöyle bir düşündü. "Üstümüzdeki toprak çok kalın değil. Ben ölsem bile, sen kazıp kurtulabilirsin. Sen nasılsın? Kanadın çok acıyor olmalı."

"Ölecek gibi mi hissediyorsun?" Rephaim kanadıyla ilgili sorusunu duymazdan gelmişti.

"Sanmıyorum. Pekâlâ, aslında, bilmiyorum. Biraz tuhaf hissediyorum."

"Tuhaf? Ne demek bu?"

"Gerçekten vücuduma bağlı değilmişim gibi."

"Vücudun acıyor mu?"

Stevie Rae bu sorunun cevabını düşündü ve vardığı sonuca şaşırdı. "Hayır. Aslında, canım hiç yanmıyor." Yine de sesinin gittikçe cılızlaşması çok tuhaftı.

Birden Rephaim'in elini yüzünde hissetti. Sonra el, boynundan aşağı koluna kaydı.

"Ah, canımı yakıyorsun!"

"Kötü yanmışsın. Hissedebiliyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gidemem. Yoksa yanıp kül olurum." Stevie Rae bunu söylerken, toprağın neden çevresinde dönüp durduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Beni şehir merkezindeki kan bankasına götürürken içine sarmak için büyük bir muşamba örtü bulabilirsin mesela. Şu anda kulağa çok iyi geliyor." Stevie Rae yere uzanırken hayatında hiç o kadar susamadığını düşünüyordu. Bağımsız bir merak duygusuyla, gerçekten ölüp ölmeyeceğini sorguluyordu. Rephaim'in ona yardım etmek için girdiği onca zahmetten sonra, çok yazık olurdu.

"Kana mı ihtiyacın var?"

"Tek ihtiyacım kan. Çok iğrenç biliyorum ama beni toparlayacak tek şey kan. Gerçek bu. Yemin ederim." İsterik bir kahkahanın ardından ciddileşti. "Hey, aslında o kadar da komik değil."

"Kan içmezsen ölecek misin?"

"Sanırım bu mümkün." Stevie Rae bunu söylerken, duruma aldırmakta güçlük çekiyordu.

"Kan seni iyileştirecekse benimkini iç. Sana can borcum var. Seni çatıdan kurtarmam da bu yüzdendi. Ama şimdi ölürsen, ben borcumu ödeyememiş olurum. Bu yüzden, ihtiyacın kansa, benimkini al."

Stevie Rae "Ama sende yanlış bir koku var," deyiverdi.

Karanlığın içinde, Rephaim'in sesi sıkıntılı ve alınmış gibiydi. "Kırmızı çaylaklar da aynı şeyi söylediler. Kanımın kokusu sizlere doğru gelmiyor; çünkü size yem olmak için yaratılmadım. Ben bir ölümsüzüm. Sizin kurbanınız değil."

Stevie Rae cılız bir sesle "Hey, artık benim kurbanım falan yok," diye itiraz etti.

"Bu, gerçeği değiştirmez. Sizlere tuhaf kokuyorum; çünkü ben farklıyım. Size öğle yemeği olmak için yaratılmadım."

"Hiçbir zaman öyle olduğunu söylemedim." Stevie Rae bunu kendini korumak ve Rephaim'e biraz olsun çıkışmak amacıyla söylemişti ama sesi fazlasıyla cılızdı. Kafasının, her an kopup yere ya da devasa bulutların arasına yuvarlanacakmış gibi, kocaman olduğunu hissediyordu.

"İyi koksa da kokmasa da, kan kandır. Sana can borcum var. İçecek ve hayatta kalacaksın."

Rephaim'in eli bir kez daha onu bulup kendine doğru çekerken, Stevie Rae bir çığlık koyverdi. Yanık kol ve omuzlarının derisinin yırtılıp toprağa karıştığını hissediyordu. Sonra kendini, Rephaim'in tüylerinin yumuşaklığında yatarken buldu. Derin bir iç çekti. Burada toprağın ve tüylerin arasında ölmek o kadar da kötü bir şey olmazdı. Üstelik hareket etmediği zaman, canı pek yanmıyordu.

Ama Rephaim'in hareket ettiğini hissedebiliyordu. Gagasını, Kurtis'in kolunun alt tarafına açtığı kesiğin üstünden geçirdi. Kanaması durmuştu ama bu yeni kesik, yeniden kanamasına ve ölümsüz kanının yoğun kırmızı kokusunun içinde bulundukları küçük deliği kaplamasına neden oldu.

Sonra bir kez daha kıpırdandı ve kanayan kolunu Stevie Rae'nin ağzına bastırdı.

"İç," dedi sert bir sesle. "Bu borçtan kurtulmama yardım et."

Stevie Rae, başlangıçta otomatik olarak içmeye başladı. Ne de olsa Rephaim'in kanının pis bir kokusu vardı. Yanlış, çok yanlış kokuyordu.

Ve sonra kan diline temas etti. Tadı, Stevie Rae'nin hayal ettiği gibi değildi. Rephaim'in kokusuna da benzemiyordu. Hatta kokusuyla alakası yoktu. Aksine, inanılmaz bir sürprizdi. Ağzını ve ruhunu zengin karmaşıklığı ve Stevie Rae'nin o güne tecrübe ettiği şeylerden farklılığıyla dolduruvermişti.

Stevie Rae onun tısladığını duydu. Onu koluna yönlendirmek için boynunu tutan elini daha bir sıkmıştı. Stevie Rae inledi. Bir Alaycı Kuzgunun kanını emmek, cinsel bir tecrübe olamazdı ama diğer taraftan cinsellikle hiç ilgisi olmayan bir tecrübe de değildi. Stevie Rae erkeklerle daha çok tecrübe –Dallas'la karanlıkta oynaşmak dışında– edinmiş olmayı diledi çünkü o anda zihninden geçen ve bütün vücudunu dolaşan şeylerin ne olduğu konusunda bir fikri yoktu. Bu çok hoş, sıcacık ve insanın içini titreten, güçlü bir duyguydu ama Dallas'ın hissettirdikleriyle alakası yoktu.

Yine de hoşuna gitmişti. Ve bir kalp atımlık zamanda, Rephaim'in şiddet ve şehvetten yaratılmış, ölümsüz ve canavar karışımı bir varlık olduğunu unutuverdi. Ve o an, sadece dokunuşunun zevkini ve kanının gücünü hisseder oldu.

Afrodit'le Damgalanmasının tuzla buz olduğu ve Nyx'in ilk

kırmızı vampir Yüksek Rahibesi Stevie Rae'nin, yoldan çıkmış bir ölümsüzün gözde oğlu Rephaim'le Damgalandığı an, işte bu andı.

Ve Stevie Rae'nin Rephaim'in elinden kurtulup geri çekilmesi de aynı ana denk düştü. İkisi de hiçbir şey söylemediler. Küçük, toprak odacıkları, her ikisinin hızlı hızlı, kesik kesik nefes sesleriyle dolmuştu.

Stevie Rae karanlığa doğru "Toprak, sana ihtiyacım var," dedi. Sesi yine normal çıkmaya başlamıştı. Vücudu acıyordu. Yanıklarını ve soyulmuş tenini hissediyordu ama Rephaim'in kanı, iyileşmeye başlamasına yardım etmişti ve şimdi ölümüne ramak kaldığını daha iyi anlıyordu.

Toprak ona geldi ve boşluklarını bahar çayırlarının mis kokusuyla doldurdu. Stevie Rae kendisinden olabildiğince uzağı, yukarıda bir noktayı işaret etti. "Şurada bir çatlak aç, ışığı içeri alacak ama yanmama izin vermeyecek büyüklükte bir çatlak."

Elementi derhal itaat etti. Üstlerindeki toprak sarsıldı ve yarık açılıp incecik bir gün ışığı hüzmesini içeri alırken, üzerlerine toprak parçaları döküldü.

Stevie Rae'nin gözleri ışığa daha ilk anda adapte oluvermişti. Rephaim'in ise şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdığını görebiliyordu. Çok yakınındaydı. Berbat görünüyordu. Kan ve yara bere içindeydi. Kırık kanadı, Stevie Rae'nin sardığı havlu bandajdan tamamen kurtulmuş, öylece sırtında sallanıyordu. Stevie Rae, Rephaim'in görüşünün netleştiği anı bizzat yaşadı. Kırmızı renge bulanmış insan gözleri, onunkileri buldu.

"Kanadın yine berbat durumda," dedi Stevie Rae.

Rephaim homurdandı. Stevie Rae onun bu erkeksi sesle, hemfikir olduğunu ifade etmeye çalıştığını anlamıştı.

"Yeniden sarsam iyi olacak." Doğrulmaya yeltendi ama Rephaim elini havaya kaldırıp onu durdurdu.

"Hareket etmemelisin. Toprağına yaslanıp dinlenmeli ve gücünü geri kazanmalısın."

"Hayır, sorun değil. Yüzde yüz düzelmiş sayılmam ama çok daha iyiyim." Stevie Rae kısa bir tereddüdün ardından ekledi. "Belli olmuyor mu?"

"Neden bunu..." Alaycı Kuzgun cümlesini tamamlamadan sustu. Stevie Rae, Rephaim'in gözlerinin iri iri açılmasını izledi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum." Stevie Rae kalktı ve Rephaim'in sırtındaki karman çorman haldeki havluları çözmeye başladı. "Mümkün olacağını düşünmezdim ama işte buradayız ve durum budur."

"Damgalanma," dedi Rephaim.

"İkimizin arasında," dedi Stevie Rae.

Sonra ikisi de sustular.

Stevie Rae birbirine dolanmış havlu şeritlerini bir düzene koyunca "Pekâlâ," dedi. "Kanadını daha önce yaptığım gibi, sırtına sabitleyeceğim ve yeniden saracağım. Canın yine yanacak. Üzgünüm. Tabii bu defa benim canım da yanacak."

"Gerçekten mi?"

"Şey, daha önce bir insanla birlikte Damgalandığım için, bu Damgalanma işlerinin nasıl yürüdüğünü az çok biliyorum. O, hakkımda her şeyi biliyor. Şimdi de seninle Damgalandım ve bu, seninle ilgili bazı şeyleri bileceğim anlamına geliyor. Ki buna acı çektiğin anlar da dahil."

"Hâlâ Damgalı mısınız?"

Stevie Rae kafasını salladı. "Hayır, gitti. Ve eminim, zevkten dört köşe olmuştur."

"Zevkten dört köşe olmak mı?"

"Annemin sık sık kullandığı bir deyim. Damgalanmamız sona erdiği için sevinecektir demek..."

"Ya sen? Sen ne hissediyorsun?"

Stevie Rae, Rephaim'in gözlerinin içine baktı ve dürüstçe "Kafam çok karışık," dedi. "Bizim durumumuz hakkında bir şey söyleyemem ama Afrodit'le Damgalanmamızın sona ermesine üzüldüğümü söyleyemem. Şimdi kıpırdama da şu işi bitireyim." Stevie Rae kanadını sabitlerken, Rephaim hiç kıpırdamadan durdu. Nefesi kesilen ve acı dolu sesler çıkaran Stevie Rae oldu. Ve her şey bittiğinde eli ayağı titreyip, beti benzi atan da yine oydu. "Lanet olsun. Bu kanatlar çok acıyor. Kötü."

Rephaim ona kafasını sallayarak baktı. "Hissettin değil mi?"

"Ne yazık ki, evet. Neredeyse ölmeme ramak kalmasından daha kötüydü diyeceğim." Gözlerinin içine baktı. "İyileşecek mi dersin?"

"İyileşecek."

"Ama?" Stevie Rae cümlenin devamı olduğunu hissetmişti.

"Ama bir daha uçabileceğimi sanmıyorum."

Stevie Rae gözlerini onun gözlerinden ayırmadan "Bu kötü bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Öyle."

"Belki de sandığından daha çok iyileşir. Benimle Gece Evi'ne gelirsen, orada..."

"Oraya gelemem." Rephaim sesini yükseltmemişti ama ses tonu kararlı olduğunu açıkça belli ediyordu.

Stevie Rae şansını bir kez daha denedi. "Ben de öyle düşünüyordum ama oraya döndüm ve beni kabullendiler. Yani en azından bir kısmı kabullendi."

"Benim için öyle olmazdı, biliyorsun."

Stevie Rae önüne baktı. Omuzları düşmüştü. "Profesör Anastasia'yı öldürdün. O gerçekten iyi biriydi. Eşi, Ejderha, onsuz kaybolmuş gibi."

"Babam için yapmam gerekeni yaptım."

"Ve o seni terk etti."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Az kalsın ölüyordun!"

"Yine de o benim babam," dedi Rephaim sakin bir sesle.

"Rephaim, bu Damgalanma. Sana bir şey hissettiriyor mu? Yoksa değişim yaşayan sadece ben miyim?"

"Değişim mi?"

"Şey, evet. Daha önce acını hissedemiyordum ama şimdi hissediyorum. Ne düşündüğünü bilemem ama seninle ilgili bazı şeyleri hissedebiliyorum. Yani benden çok uzakta bile olsan, nerede olduğunu ve neler yaşadığını bilebilecekmişim gibi. Çok tuhaf. Afrodit'le yaşadığımdan çok farklı ama kesinlikle orada. Sende bir farklılık var mı?"

Rephaim cevap vermeden önce tereddüt etti. Nihayet konuştuğunda, kafası karışmış gibi bir hali vardı. "Seni korumam gerektiğini hissediyorum."

Stevie Rae gülümsedi. "Az önce yeterince korudun zaten."

"O borcumu ödemekti. Ama bunda daha fazlası var."

"Ne gibi?"

"Ölüme ne kadar yaklaştığını düşününce içimin bir tuhaf olması gibi." Rephaim'in sesi sıkıntılıydı.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Buna alışık değilim." Rephaim yumruğunu göğsüne vurdu.

"Buna derken?"

"Sana duyduğum bu hisse. Nasıl adlandıracağımı bilmiyorum."

"Belki arkadaşlık diyebiliriz."

"İmkansız."

Stevie Rae sırıttı. "Ben de Zoey'e bir zamanlar imkansız olduğunu düşündüğümüz şeylerin illa o kadar siyah-beyaz olması gerekmediğini söylüyordum."

"Siyah-beyaz değil ama iyi ve kötü. İkimiz iyi kötü dengesinin zıt uçlarındayız."

"Bunun değişmez bir durum olduğunu sanmıyorum."

"Ben hâlâ babamın oğluyum."

"Eee, bu durumda biz ne oluyoruz?"

Rephaim cevap verme fırsatı bulamadan, toprakta küçük çatlaktan içeri endişeli bir haykırış doldu:

"Stevie Rae? Orada mısın?"

"Bu Lenobia," dedi Stevie Rae.

"Stevie Rae!" Atların Efendisi yalnız değildi.

"Ah, lanet olsun. Bu da Erik. Tünellerin yolunu biliyor. Buraya ulaşırlarsa, ortalık birbirine girer."

"Seni güneşten koruyabilirler mi?"

"Şey, evet, sanırım. Yanmamı istemezler."

"O zaman çağır onları. Onlarla gitmelisin."

Stevie Rae konsantre oldu ve elini salladı. Saklanma yerlerinin tavanının uzak ucunda kalan çatlak sarsılarak genişledi. Stevie Rae sırtını ham toprağa iyice yasladı. Sonra elleriyle ağzını kapattı ve seslendi. "Lenobia! Erik! Burada, aşağıdayım!"

Hızla öne doğru eğildi ve avuçlarını, Rephaim'in iki yanına toprağa yasladı. "Onu benim için sakla, toprak. Bulunmasına izin verme." Sonra geri çekildi. Ve tıpkı suyun bir lavabo giderinden döne döne akıp gitmesi gibi, Rephaim'in arkasındaki toprak dalgalandı ve bir Alaycı Kuzgun boyutunda bir odacık açıldı. Rephaim istemeye istemeye odacığın içine kıvrıldı.

"Stevie Rae?" Lenobia'nın sesi, üstlerinden, çatlağın hemen yanından gelmişti.

"Evet, buradayım ama toprağın bu kısmını bir çadır ya da onun gibi bir şeyle örtmediğiniz sürece dışarı çıkamam."

"Çaresine bakarız. Sen orada, güvende olduğun yerde kal."

"İyi misin? Sana getirmemizi istediğin bir şey var mı?"

Stevie Rae, Erik'in bahsettiği "şey"in tünellerdeki dolaplarda bekleyen kan torbalarından bir ya da on tanesi olduğunu anlamıştı ama Erik'in oraya girmesine asla izin veremezdi.

"Hayır! Ben iyiyim. Beni güneşten saklayacak bir şey getirin, yeter."

"Hiç sorun değil, hemen döneceğiz," dedi Erik.

Stevie Rae "Hiçbir yere gitmiyorum," diye seslendi. Sonra Rephaim'e döndü. "Ya sen ne yapacaksın?"

"Burada, bu köşede gizleneceğim. Burada olduğumu söylemezsen asla bilemezler."

Stevie Rae kafasını salladı. "Şu andan bahsetmiyorum. Tabii ki burada olduğunu onlara söyleyecek değilim. Ama nereye gideceksin?"

"O tünellere gitmeyeceğim kesin."

"Evet, bu kesinlikle iyi bir fikir olmaz. Dur, bir düşüneyim. Lenobia ve Erik uzaklaşınca, buradan kolayca çıkabilirsin. Kırmızı çaylaklar gün içinde peşine düşemezler. Ayrıca saat süper erken olduğu için insanların büyük kısmı hâlâ uykudalar." Stevie Rae seçenekleri gözden geçiriyordu. Onu, yakınında tutmak istiyordu. Sadece yiyecek bulmasına yardım etmesi gerekeceği ve bandajları çok kirlendiği ve yaralarına bakılması gerekeceği için değil. Gözünü ondan ayırmaması gerektiğini biliyordu. İyileşecek ve güçlenecekti. Ya sonra? Sonrasında ne yapacaktı?

Ayrıca, bir de onunla Damgalanmış olması gerçeği vardı. On-

dan çok uzakta olma fikrinden hoşlanmıyordu. İşin tuhaf yanı, Afrodit'le böyle bir şey hissetmemişti.

"Stevie Rae, döndüklerini duyabiliyorum," dedi Rephaim. "Nereye gitmeliyim?"

"Ah, lanet olsun. Immm... Şey... Yakın ve saklanılabilecek bir yer bulmalısın. İnsanların uzak duracakları ya da gece pat diye karşılarına çıkacak olursan sıradışı bulmayacakları, biraz ürkütücü bir üne sahip bir yer olması hiç fena olmaz." Gözleri iri iri açıldı ve sırıtarak "Buldum!" dedi. "Cadılar Bayramı'ndan sonra, Z, çete ve ben Tulsa'da hayalet turuna çıktık. Hani şu eski zamandan kalma yük arabalarından birinde."

Erik "Stevie Rae? Hâlâ iyi misin?" diye seslendi.

"Evet, iyiyim!"

"Çatlağın üstüne ve ağacın çevresine çadır gibi bir şey koyacağız. Çıkman için yeterli olur mu?"

"Siz benim için bir koruma ayarlayın yeter. Ben çıkma kısmını hallederim."

"Tamam. Hazır olunca haber veririm," dedi Erik.

Stevie Rae yeniden Rephaim'e döndü. "Söylemeye çalıştığım şuydu. Yük arabasının son durağı Gilcrease Müzesi'ydi. Kuzey Tulsa'da. Orada tamamen boş, eski bir ev var. Hep yenileneceğinden bahsedilir ama parayı bir türlü denkleştiremezler. Orada saklanabilirsin."

"İnsanlar beni görmezler mi?"

"Ah, hayır! Gün boyunca evde kalırsan hayır. Berbat bir durumda, kapı ve pencerelerine tahtalar çakılı olduğu için turistler de girmezler. En iyi tarafı da şu: Süper-perili bir evdir. Zaten hayalet turuna dahil edilmesi de bu yüzden. Görünüşe bakılırsa, Bay Gilcrease, ikinci karısı ve hatta hayalet çocukları orada sık sık takılıyorlar. Bu yüzden insanlar tuhaf bir şey görür ya da duyarlarsa –senden bahsediyorum– korkarlar ama her zamanki

hayalet hikayesi olduğunu düşünürler."

"Ölülerin ruhları."

Stevie Rae kaşlarını kaldırdı. "Onlardan korkmuyorsun ya?"

"Hayır. Onları çok iyi anlıyorum. Yüzyıllar boyunca varlığımı bir ruh olarak sürdürdüm."

"Lanet olsun! Çok üzgünüm. Ben bunu tamamen..."

"Tamam, Stevie Rae... Biz hazırız," dedi Lenobia.

"Tamam, ben de çıkıyorum. Geri çekilin ki, çatlağı büyüttüğüm zaman düşmeyeyim." Ayağa kalktı ve topraktaki artık pek fazla ışık geçirmeyen çatlağa yaklaştı. "Onları buradan hemen uzaklaştıracağım. Sonra sen doğruca tren raylarına koş. Doğuda 244 numaralı otobanı göreceksin, onu takip et. Sonra OK 51'e sapıyor. Gilcrease Müzesi çıkış işaretini görene kadar kuzeye devam et. Sağ tarafında kalacak. Sonra o yolu takip et, doğruca müzeye çıkarsın. O zamana kadar işin en zor kısmını atlatmış olacaksın; çünkü o yolun üstünde saklanmaya müsait bir yığın ağaç var. Asıl sorunu otobanda yaşayacaksın. Olabildiğince hızlı hareket et ve kuytuda kalmaya çalış. Çömelirsen seni görenler devasa bir kuş olduğunu sanırlar."

Rephaim tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. Stevie Rae duymazdan gelerek "Ev, müze arazisinin ortasında. Oraya saklan. Ben yarın akşam yiyecek falan getiririm," dedi.

Rephaim tereddüt etti ve "Beni görmeye gelmen hiç akıllıca değil," dedi.

"Şöyle bir düşünürsen, yaptığım hiçbir şey akıllıca değildi."

"İkimiz de birbirimiz hakkında pek akıllıca davranamadığımıza göre, sanırım yarın akşam görüşeceğiz."

"Bu durumda, yarın akşama kadar hoşçakal."

"Kendine dikkat et," dedi Rephaim. "Sana bir şey olursa... Sanırım, belki de bunu hissederim." Kendini tam olarak nasıl ifa-

de edeceğini bilemiyormuş gibi kesik kesik konuşmuştu.

"Aynı şey senin için de geçerli." Stevie Rae toprağı açmak için kolunu kaldırmadan önce "Hayatımı kurtardığın için sağ ol," dedi. "Borcunu tamamen ödedin."

"Tuhaf ama bu borçtan tamamen kurtulmuşum gibi hissetmiyorum," dedi Rephaim.

"Evet," dedi Stevie Rae. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

Ve sonra, Rephaim toprağın içine çekilirken, Stevie Rae elementine seslendi ve odacığın tavanını açıp Lenobia ve Erik'in onu yukarı çekmelerine izin verdi.

Hiç kimsenin aklına arkasına bakmak gelmemişti. Hiç kimse şüphe etmemişti. Ve hiç kimse, yarı insan, yarı kuzgun bir yaratığın topallayarak Gilcrease Müzesi'ne, geçmişten gelen ruhların arasına saklanmaya gittiğini görmedi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Zoey

"Stevie Rae? Gerçekten iyi misin?" Kendimi Tulsa'ya ışınlayıp en yakın arkadaşımın canlı ve sapasağlam olduğunu görme isteğiyle, cep telefonunu sımsıkı tutuyordum.

"Z! Çok endişelenmiş gibisin. Buna gerek yok. Ben iyiyim. Gerçekten. Sadece aptalca, büyük bir kazaydı. Tanrıçam! Tam bir şapşalım..."

"Ne oldu?"

"Gece Evi'nden geç ayrıldım. Çok aptalım. Orada kalmalı ve tünellere dönmek için yarını beklemeliydim. Ama gittim işte. Ve sonra da, inanabiliyor musun, çatıda biri varmış gibi geldi. Şafak sökmek üzereydi ve kırmızı çaylaklardan birinin çatıda mahsur kalmış olabileceğini düşünerek yukarı koştum. Tanrıçam! Kulaklarıma baktırsam iyi olacak. Sadece bir kediymiş. Büyük, şişko bir tekir çatıda miyavlıyormuş. Tam gitmeye hazırlanırken, amigo kız olmaktan fersah fersah uzak, koordinasyonu sıfır bir kız olarak, düştüm ve kafamı öyle sert vurmuşum ki bayılıverdim. Ne kadar kan aktığına inanamazsın. Çok korkunçtu."

"Çatıda mı bayıldın? Tam şafak sökmeden?" Telefondan uzanıp onu boğmak istiyordum.

"Evet, biliyorum. Bugüne kadar yaptığım en akıllıca şey değildi. Özellikle de üstümde güneşle uyanmak..."

"Yandın mı?" Midem kasılmıştı. "Yani, demek istediğim, hâlâ kötü durumda mısın?"

"Şey, evet, yanmaya başladım ve sanırım beni uyandıran da bu oldu. Ve hâlâ biraz yanığım. Gerçi daha kötü de olabilirdi. Neyse ki, çatının yakınındaki ağaca koşacak zamanım oldu. O ağacı hatırlıyor musun?"

Ağacı çok iyi hatırlıyordum. Beni az kalsın öldüren bir şeyi içinde saklamıştı. "Evet, hatırlıyorum."

"Ağaca atladım, aşağı kaydım ve topraktan bana sığınacak bir çukur açmasını istedim. Hani sanki bir kasırga patlamak üzereymiş ve ben de bir karavan parkında yaşıyormuşum gibi."

"Lenobia seni orada mı buldu?"

"Evet, Lenobia ve Erik beni orada buldular. Bu arada, Erik gerçekten çok şekerdi. Yeniden bir araya gelmeniz için söylemiyorum ama bunu bilmek istersin diye düşündüm."

"Şey, iyi. İyi olmana sevindim." Bir sonraki kısmı nasıl dile getireceğimi bilemediğim için duraksadım. "Şey, Stevie Rae. Bu olayın Afrodit üzerindeki etkisi de fenaydı. Yani aranızdaki Damgalanma'nın kırılması falan."

"Canı yandıysa çok üzgünüm."

"Canı yandıysa mı? Şaka mı yapıyorsun? Ölecek sandık. O da seninle birlikte yanıyordu, Stevie Rae."

"Aman Tanrıçam! Bilmiyordum."

"Stevie Rae, bir dakika dur." Konuşmamı dinlemeye çalışan herkese arkamı döndüm ve muhteşem güzellikteki hole çıktım. Gerçek mumlarla bezenmiş beyaz cam avizeler, döşemelere krem ve altın rengi ışıklar saçıyor ve kendimi bir tavşan deliğinden bambaşka bir dünyaya, Alis Harikalar Ülkesi'ne adım atmışım gibi hissetmeme neden oluyorlardı. "Pekâlâ. Şimdi daha iyi. Bu-

rada daha az kulak var," diye devam ettim. "Afrodit tuzağa düştüğünü söyledi. Çok emindi."

"Z, ayağım kaydı, kafamı vurdum. Afrodit'in paniğimi hissettiğinden eminim. Yani, demek istediğim, uyandığımda yanıyordum. Ayrıca, çatıda metal bir zımbırtının üstüne düşüp takılmışım. Sana ne diyorum, ödüm koptu. O da bunu hissetmiş olsa gerek."

"Yani seni tutan kimse olmadı mı? Bir yerde kafese falan tıkılmadın?"

"Hayır, Z." Güldü. "Bu delilik. Ama sanırım ayağım takılıp düşmemden daha iyi bir hikaye olurdu."

Olup bitenleri algılamakta hâlâ zorlandığım için, kafamı salladım. "Çok korkutucuydu, Stevie Rae. Bir an ikinizi de kaybedeceğimi sandım."

"Her şey yolunda. Ne beni, ne de o baş belası Afrodit'i kaybetmiyorsun. Gerçi onunla Damgalanmamız bozuldu diye üzüldüğümü söyleyemem."

"Pekâlâ, bu da işin diğer bir boyutu. Bu nasıl oldu? Damgalanmanız Darius onun kanını içtiği zaman bile bozulmamıştı ve biliyorsun aralarında ciddi ciddi bir şeyler var."

"Aklıma gelen tek ihtimal ölüme hiç olmadığım kadar yaklaştığım. Sanırım Damgalanmamızı bu bozdu. Ayrıca birlikte olmak istediğimiz de söylenemez. Belki de Darius'la aralarındaki şey bağımızı zayıflatmıştır."

"Aranızdaki Damgalanma pek zayıf görünmüyordu," dedim.

"Artık Damgalanmamız diye bir şey yok. Demek ki kırılması bayağı kolay bir şeymiş."

"Ama benim izlediğim yerden kolay durmuyordu."

"Güneşin altında alev alev yanan bir çocuğun bakış açısından, burada da pek kolay olmadığını söyleyebilirim," dedi.

Ve o anda, onu soru yağmuruna tuttuğum için kendimi berbat hissettim. Az kalsın (sonsuza dek) ölüyordu ve ben burada durmuş detayları deşiyordum. "Hey, özür dilerim. Senin için deli gibi endişelendim o kadar. Afrodit'i senin acını tecrübe ederken izlemek de berbattı."

"Onunla konuşmalı mıyım?" diye sordu.

"Ah, hayır. En azından şu anda değil. Onu son görüşümde, Darius, onu, vampirlerin verdiği sakinleştiricinin etkisiyle rahat rahat uyuyabilmesi için, acayip geniş bir merdivenden, kulağa acayip pahalı gelen bir daireye taşıyordu."

"Ah, iyi. İlaç verdiler demek. Afrodit'in hoşuna gitmiştir."

Güldük. Yeniden normale dönmek ikimize de iyi gelmişti.

"Zoey?" Koridorda Erce'nin sesi duyuldu. "Yüksek Konsey oturumu başlatmak üzere. Gelmelisin."

"Gidip işleri halletmeliyim," dedim.

"Evet, duydum. Hey, sana söylemem gereken ve unutmamanı istediğim bir şey var. Yüreğinin peşinden git, Z. Herkes sana karşıymış gibi gelse de... Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını sansan da... İç sesinin söylediklerini dinle. Bu sayede olanlar seni bir hayli şaşırtabilir."

Kısa bir tereddütten sonra zihnimde ön plana çıkan şeyi söyledim: "Hayatını da kurtarabilir mi?"

"Evet," dedi. "Kurtarabilir."

"Döndüğüm zaman mutlaka konuşmalıyız."

"Burada olacağım," dedi. "Canlarına oku, Z."

"Elimden geleni yapacağım. Hoşçakal, Stevie Rae. Ölmediğin için çok mutluyum. Yine."

"Ben de. Yine."

Telefonu kapattık. Derin bir nefes aldım. Omuzlarımı dikleştirdim ve Yüksek Konsey'le yüzleşmeye hazırlandım.

Yüksek Konsey, süper-güzellikteki San Clemente Sarayı'nın hemen bitişiğindeki bir hayli eski katedralde toplanıyordu. Bir zamanlar bir Katolik kilisesi olduğu her halinden belliydi. Rahibe Mary Angela görse, vampirlerin yaptıkları değişiklikler hakkında kim bilir neler düşünürdü. Tavandan, kalın bronz zincirlerle sallandırılmış, Hogwarts'taki masaların üstüne sihirle asılı durması gereken şeyleri anımsatan kocaman avizeler dışında, her şeyi baştan ayağa değiştirmişlerdi. *Medea*'yı okurken bahsettiğimizi hatırladığım tarzda üçlü dairesel oturma grupları düzenlemişlerdi. Aşağıda, granit zeminde, yedi oymalı mermer koltuk yan yana sıralanmıştı. Çok hoş olduklarını düşündüm, evet, ama aynı zamanda kıçınızı uyutacak ya da donduracak gibi görünüyorlardı.

Orijinal katedralin vitraylarındaki desenler, çarmıha gerilmiş kan revan içindeki bir İsa ve bir avuç Katolik azizden, hemen yanında parlak bir beş köşeli yıldızın durduğu, havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir hilal tutan temsili bir Nyx resmine dönüştürülmüştü. Diğer pencerelerde, çaylakların Gece Evi'nde eğitim gördükleri dört senenin amblemlerinin vitraya dönüştürülmüş versiyonlarını gördüm. Katedralde çevreme bakınıp pencerelerin ne kadar güzel olduğunu düşünürken, Nyx'in resminin tam karşısındaki camda canlandırılan sahneyi fark ettim ve içimin buz kestiğini hissettim.

Bu, Kalona'ydı! Kanatları iki yana açık; çıplak vücudu kaslı, bronz ve güçlü. Titremeye başlamıştım.

Stark, anfitiyatro tarzı yapının taş merdivenlerinden zemine yakın koltuklarımıza inerken leydisine rehberlik eden bir centilmen gibi kolumu tutunca, itiraz etmeden koluna girdim. Dokunuşu güçlü ve istikrarlıydı ve ancak benim kulaklarımın duyabileceği bir fısıltıyla "O değil," diyordu. "Bu, tıpkı Nyx'in şuradaki sembolü gibi, Erebus'un eski zamandan kalma bir resminden başka bir şey değil."

Telaş içinde "Ama ona, Kalona'nın gerçekten Erebus olduğuna inanmalarını sağlayacak kadar çok benziyor," diye fısıldadım.

"İnanabilirler de. Bu yüzden buradasın ya..."

"Zoey ve Stark. Bu koltuklar sizin." Erce yedi sandalyenin çaprazında kalan üçlü sırayı işaret ediyordu. "Siz diğerleri, arkadaki sıraya yerleşebilirsiniz." Damien, Jack ve İkizleri bizden birkaç sıra gerideki koltuklara yönlendirirken, "Sakın unutmayın, sadece Konsey izin verirse konuşabilirsiniz," diye hatırlattı.

"Evet, evet, hatırlıyorum," dedim. Erce'de canımı sıkan bir şey vardı. Tamam, Lenobia'nın arkadaşıydı ve bu yüzden ondan hoşlanmak istiyordum ama Afrodit'in yaşadığı krizden sonra öne çıkmış ve hem benim, hem arkadaşlarımın patronuymuş gibi bir tavır takınmıştı. Darius'un Afrodit'le kalması için ısrar ettiğim için, Erce'nin Yüksek Konsey ve Yapılmaması Gerekenler konusundaki sonu gelmeyen vaazını dinlemekle yetinmiştim.

Pekâlâ, yoldan çıkmış bir ölümsüz ve kötü niyetli bir eski Rahibe, Vampir Yüksek Konseyi'ni ellerinde oynatmaya çalışıyorlardı. Onları kendilerine getirmek, biraz kibar olmaktan daha önemli değil miydi?

Tabii ki, Damien, Jack ve İkizler masum ve sinik "Tamam"larla karşılık veriyorlardı.

"Ben burada, arkada, Damien ve Jack'le birlikte oturacağım," dedi Heath. "Burada insan sevgisi hissedemiyorum; bu yüzden göze batmamaya gayret edeceğim."

Stark'ın ona baktığını gördüm. "Arkasını kolla."

Heath kafasını salladı. "Her zaman."

"İyi. Ben de başka şeylere odaklanırım," dedi Stark.

"Anlaştık," dedi Stark.

Şaka yapmıyorlardı. Alaycı, testosteron yüklü ya da fazla sahiplenici erkekler gibi davranmak için değil, gerçekten endişelendikleri için, birlikte hareket ediyorlardı.

Beni gerçekten ama gerçekten paranoyaklaştırıyorlardı.

Saçma ve çocukça olduğunu biliyordum ama Büyükannemi feci özlemiştim. Bütün kalbimle, Oklahoma'daki lavanta çiftliğindeki kulübesinin bir köşesine kıvrılıp, fazla yağlı patlamış mısırlarımı yerken, Rodgers ve Hammerstein müzikallerini peşpeşe izliyor olmayı diliyordum.

"Vampir Yüksek Konseyi!"

Erce omzumun üstünden "Ayağa kalkmayı unutmayın," diye fısıldadı.

Gözlerimi çevirmemek için kendimi zor tutuyordum. Salon derin bir sessizliğe gömülmüştü. Herkesle birlikte ayağa kalktım ve gördüğüm en muhteşem yedi yaratığın içeri girişlerini ağzım bir karış açık halde izledim.

Yüksek Konsey üyelerinin tamamı kadındı ama zaten bu kadarını biliyordum. Bizim toplumumuz anaerkil bir toplumdur ve yönetici konseyinin kadınlardan oluşması son derece mantıklı. Hepsinin, vampirler için bile, çok yaşlı olduklarını da biliyordum. Tabii ki onlara bakarak yaşlarını kestirmek imkansızdı. Tek görebildiğiniz, inanılmaz derece güzel ve akıl almayacak kadar güçlü olduklarıydı. Vampirlerin de yaşlanmalarına, hatta zaman içinde ölmelerine rağmen, iğrenç Shar-Pei köpekleri gibi kırış buruş olmadıklarının kanıtını görmek, bana bir taraftan az da olsa keyif veriyordu. Diğer taraftan buram buram yaydıkları güç duygusu tamamen sinir bozucuydu. Katedraldeki diğer asık suratlı vampirler bir yana, sadece onların önünde konuştuğumu düşünmek bile midemin tepe taklak olması için yeterliydi.

Stark elini elimin üstüne koyup sıktı. Elini sımsıkı tuttum ve keşke daha büyük, daha zeki ve samimi olmak gerekirse, daha iyi bir konuşmacı olsaydım diye düşündüm.

Birilerinin daha salona girdiğini duyunca kafamı çevirdim ve Neferet'le Kalona'nın müthiş bir özgüvenle merdivenleri inip

bizimle aynı seviyedeki başka bir sıraya oturduklarını gördüm. Aramızdaki en büyük fark, onların sırasının Yüksek Konsey'in tam karşısında kalıyor olmasıydı. Konsey üyeleri, onların gelmesini beklermiş gibi, yerlerini aldılar ve bize de oturabileceğimizi işaret ettiler.

Neferet ve Kalona'ya bakmadan durmak imkansız gibi bir şeydi. Neferet her zaman çok güzeldi ama onu görmediğim son birkaç gün içinde bir hayli değişmişti. Çevresini saran hava, güçle titreşiyor gibiydi. Bana eski Roma'yı anımsatan, toga gibi uçuşan bir elbise giymişti. Tam bir kraliçeye benzemişti. Yanındaki Kalona da görülmeye değerdi. Sadece yarı giyinik olduğunu söylemek kulağa aptalca geliyor, biliyorum. Üstünde sadece siyah bir pantolon vardı. Gömleği ve ayakkabıları yoktu ama hiç aptalca görünmüyordu. Yeryüzüne inmeye karar vermiş bir tanrıya benziyordu. Kanatları çevresini bir pelerin gibi sarıyordu. Herkesin gözünün onun üstünde olduğunu biliyordum ama bana baktığı ve göz göze geldiğimiz anda, dünya alt üst oldu ve sadece Kalona ve ben kaldık.

Son rüyamızın anıları aramızda ışıl ışıl parlıyordu. Onda Nyx'in Savaşçısını, yanında duran ve sonra onu çok sevdiği için aleminden kovulan inanılmaz varlığı görüyordum. Bakışlarında ise kırılganlık ve çok net bir soru vardı. Ona inanıp inanmadığımı bilmek istiyordu. Zihnimde kelimelerini duyabiliyordum: *Ya sadece Neferet'in yanındayken kötüysem? Ya senin yanında olabilmem halinde iyiliği seçebilirsem?*

Zihnim bu kelimeleri duydu ve bir kez daha reddetti. Kalbim ise bambaşka bir alemdi. Kalbime dokunmuştu ve her ne kadar onu inkar etmek –ve beni etkileyememiş gibi rol yapmak– zorunda kalacak olsam da, o an için gözlerimde gerçeği görmesini istedim. Bu yüzden ona kalbimi gösterdim ve gözlerimin asla yapamayacağımı bildiğim şeyi anlatmasına izin verdim.

Kalona'nın cevabı öyle yumuşak bir gülümseme oldu ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Stark "Zoey?" diye fısıldadı.

"İyiyim," dedim otomatik olarak.

"Güçlü dur. Seni etkilemesine izin verme."

Kafamı salladım. İnsanların, bana sonradan eklenen dövmelerime duydukları merakın çok ötesinde bir ilgiyle baktıklarını hissedebiliyordum. Omzumun üstünden arkaya bakınca, Damien, Jack ve İkizlerin, Kalona'ya hayran hayran baktıklarını gördüm. Sonra Heath'le göz göze geldim. O Kalona'ya bakmıyordu. Bana bakıyordu ve bariz bir endişe içindeydi. Ona gülümsemeye çalıştım ama bana bile suçlu suçlu suratımı ekşitiyormuşum gibi geldi.

Sonra bir Konsey üyesi konuşmaya başladı. Dikkatimi ona yönlendirmek iyi gelmişti doğrusu.

"Yüksek Konsey özel bir oturum için toplandı. Ben, Duantia, hepimizi düzene davet ediyorum. Nyx'in bilgeliği ve rehberliği bizimle olsun."

Salonu dolduranlar da "Nyx'in bilgeliği ve rehberliği bizimle olsun," diye tekrar ettiler.

Erce brifingi sırasında Konsey üyelerinin adlarından ve özelliklerinden bahsetmişti. Duantia'nın kıdemli bir üye olduğunu ve toplantıya katılanları düzene çağırma ve oturumun ne zaman kapanacağına karar verme görevinin ona ait olduğunu öğrenmiştim. Ona dikkatle baktım. Yüzlerce yaşında olduğuna inanmak güçtü. Yaydığı yoğun özgüven ve güç dışında, yaşının tek göstergesi, gür kahverengi saçlarının arasındaki gümüşi tutamlardı.

"Neferet ve kendini Erebus olarak adlandıran varlığa birkaç sorumuz daha olacak." Duantia'ya zarif bir tavırla kafasını sallamasına rağmen, Neferet'in yeşil gözlerinin kısıldığını fark etmiştim.

Kalona ayağa kalktı ve Konsey'in önünde saygıyla eğildi. "Bir kez daha, uğurlar olsun," diyerek Duantia ve diğer altı üyeyi selamladı. Birkaç tanesi selamına karşılık verdiler.

Duantia "Kökeninizle ilgili bazı sorularımız olacak," dedi.

"Çok doğal," dedi Kalona.

Sesi derin ve dolgundu. Son derece mütevazı, sağ duyulu ve çok ama çok dürüst bir duruşu vardı. Sanırım ben de, oradaki herkes gibi, inansak da inanmasak da, onu dinlemek istiyordum.

Sonra çok saçma ve çocukça bir şey yaptım. Küçük bir kız gibi gözlerimi yumdum ve Nyx'e, hayatımda hiç etmediğim kadar gönülden bir dua gönderdim. Lütfen, sadece gerçekleri konuşsun. Gerçeği söylerse, belki onun için bir umut olurdu.

Duantia, "Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğunu söylüyorsun," dedi.

Gözlerimi açınca, Kalona'nın gülümsediğini gördüm. "Gerçekten de ölümsüz bir varlığım," dedi.

"Nyx'in refakatçisi Erebus musun?"

İçimden *Gerçeği söyle*, diye haykırdım. *Gerçeği söyle*!

Bir zamanlar Nyx'in yanındaydım. Sonra yeryüzüne düştüm ve şimdi burada..."

Neferet, Kalona'nın yanında ayağa kalkarak, "Tanrıça'nın Beden Bulmuş Hali'nin yanında," dedi.

"Neferet, bu ölümsüzün kimliği konusunda bakış açını zaten biliyoruz," dedi Duantia. Sesini yükseltmemişti ama sesi keskin, barındırdığı uyarı açıktı. "Ölümsüzün kendisinden daha fazlasını duymak istiyoruz."

"Her refakatçi gibi, vampir efendimin önünde saygıyla eğiliyorum," dedi Kalona ve ona dişlerimi sıkmama neden olacak zafer dolu bir gülümsemeyle bakan Neferet'e doğru eğildi.

"Erebus'un yeryüzüne inmiş halinin kendi iradesi olmadığına inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Yeryüzünde ya da Tanrıçamızın Aleminde Nyx'in yanında, Erebus kendini efendisine adamıştır ve arzuları efendisinin arzularını yansıtır. Bu kelimelerin gerçekliğini şahsi tecrübelerimden bildiğimi rahatça söyleyebilirim," dedi Kalona.

Ve gerçeği söylüyordu. Nyx'in Savaşçısı olarak Erebus'un kendini Tanrıçasına nasıl adadığına şahit olmuştu. Tabii ki, cevabını dillendiriş şekli, *gerçek olmayan* kelimeler telaffuz etmesine gerek kalmadan, onun Erebus olduğunu iddia ettiğini düşündürüyordu.

Ama ben zaten bunu yapması için dua etmedim mi? Sadece gerçeği söylemesi için?

Konseyin bir başka üyesi –onu selamlamayan üyelerden biri– "Neden Nyx'in Alemi'nden ayrıldın?" diye sordu.

"Düştüm." Kalona bakışlarını bana çevirdi ve cevabının geri kalan kısmını, sanki salonda bir o, bir de ben varmışım gibi, bana bakarak verdi. "Gitmeyi tercih ettim, çünkü artık Tanrıçama yeterince iyi hizmet veremediğimi düşünüyordum. Başlangıçta korkunç bir hata yapmışım gibi geldi, sonra topraktan uyandım ve yeni bir alem ve yeni bir efendi buldum. Son zamanlarda, Tanrıçama yeniden hizmet edebileceğimi düşünür oldum. Tek fark bu defa, bunu yeryüzündeki temsilcisi üzerinden yapacak olmam."

Kalona'nın bakışlarını takip eden Duantia'nın zarif kaşları havaya kalkmıştı. Bana bakınca gözleri hafifçe irileşti. "Zoey Kızılkuş. Konsey seni tanıyor."

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Zoey

Aynı zamanda hem sıcaklayarak, hem üşüyerek bakışlarımı Kalona'dan kopardım ve Konsey'le yüzleşmek üzere ayağa kalktım. "Teşekkürler. Uğurlar olsun," dedim.

Duantia da "Uğurlar olsun," dedi ve pürüzsüz bir sesle "Kardeşimiz Lenobia, Neferet'in yokluğunda, Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olduğunu ve dolayısıyla onların iradesini senin temsil edeceğini bildirdi."

"Bir çaylağın Yüksek Rahibe olarak atanması tamamen uygunsuz bir durum," dedi Neferet. Çok kızdığını biliyordum ama öfkesini belli etmek yerine, bana, annesinin kıyafetleriyle oynarken yakalanmış bir çocukmuşum gibi, hoşgörüyle gülümsüyordu. "Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi hâlâ benim."

Duantia "Evi'nizin Konseyi seni görevden aldıysa, artık Yüksek Rahibe olamazsın," dedi.

"Erebus'un ortaya çıkması ve Shekinah'ın ölümü, Tulsa Gece Evi'ni derinden sarstı. Özellikle bütün bunlar iki profesörümüzün oranın insanları tarafından hunharca katledilişlerinden hemen sonra yaşandığı için. Çok üzülüyorum elbette ama, Evi'min Konsey üyeleri artık doğru dürüst düşünemiyorlar."

"Tulsa Gece Evi'nde bir çalkantının yaşanıyor olması inkar edilemez. Bununla birlikte, her ne kadar bir çaylağın Yüksek Rahibelik mertebesine çıkması sıradışı bir durum olsa da, kendileri için yeni bir Yüksek Rahibe atamalarının hakları olduğunu düşünüyoruz," dedi Duantia.

Kalona "O üst düzeyde sıradışı bir çaylaktır," dedi.

Sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibiydim.

Ondan tarafa bakamıyordum.

Sözü başka bir üye aldı. Koyu renk gözleri çakmak çakmak, sesi keskin, neredeyse küçümseyiciydi. Thanatos –Yunanca ölüm anlamına gelen bir isim almış olan vampir– olabileceğini düşündüm. "Onu destekliyormuşsun gibi konuşman çok ilginç, Erebus. Ne de olsa, Lenobia'nın da dediği gibi, Zoey senin başka biri olduğuna inanıyor."

"Ben onun sıradışı olduğunu söyledim, yanılmaz olduğunu değil," dedi Kalona. Konsey üyelerinin bazıları, tıpkı seyirciler arasındaki diğer vampirler gibi kıkırdadılar ama Thanatos hiç de eğlenir gibi görünmüyordu. Stark'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

"Söyle bakalım, sıradışı ve çok genç Zoey Kızılkuş. Bu kanatlı ölümsüzümüzün kim olduğuna inanıyorsun?"

Ağzım öylesine kurumuştu ki, konuşmadan önce tam iki kez yutkunmak zorunda kaldım. Ve sonra, kelimeler dudaklarımdan –nihayet– dökülürken, kalbim, zihnimden izin almadan konuşmuş gibi, şaşkına döndüm.

"Çok farklı şeyler olduğuna inanıyorum. Eskiden Nyx'e yakınmış, evet, ama Erebus değil."

"Erebus değilse, kim o zaman?"

Duantia'nın gözlerindeki bilgeliğe odaklandım ve sadece gerçeği dile getirirken, başka her şeye zihinimi kapattım. "Büyükannemin halkı Cherokee'lerin onunla ilgili eski bir efsaneleri

var. Onlar ona Kalona diyorlarmış. Nyx'in Alemi'nden düştükten sonra, Cherokee'lerle birlikte yaşamaya başlamış. O zaman kendisinde olduğunu sanmıyorum. Kabiledeki kadınlara korkunç şeyler yapmış. Canavarlar peydahlamış. Büyükannem onu nasıl tuzağa düşürdüklerini anlattı. Hatta, tutsaklığından nasıl kurtulabileceğini anlatan bir şarkı bile varmış. Neferet o şarkıdaki direktifleri yerine getirdi ve Kalona bu yüzden burada. Bir Tanrıçanın refakatçisi olmak istediği için Neferet'in yanında olduğuna inanıyorum. Ve bence kötü bir tercih yapmış. Neferet bir tanrıça değil. Hatta o artık Tanrıça'nın Yüksek Rahibelerinden biri bile değil."

Bu açıklamam, öfke ve hayret nidalarıyla karşılanmıştı ve en yüksek itiraz Neferet'in kendisinden geldi.

"Bu ne cüret! Senin gibi bir çaylak çocuk, Nyx'in gözündeki yerimi nasıl bilebilir?"

"Hayır, Neferet." Yüzümü ona çevirdim. "Nyx'in gözünde ne olduğun konusunda hiçbir fikrim yok. Ve neye dönüştüğünü de anlayamıyorum. Ama kim olmadığını biliyorum. Sen Nyx'in Yüksek Rahibesi değilsin."

"Çünkü sen yerimi aldığını sanıyorsun!"

"Hayır. Tanrıçana yüz çevirdin. Bunun benimle en ufak bir ilgisi yok," dedim.

Neferet beni duymazdan gelerek Konsey'e döndü. "Erebus'a delice aşık. Neden bu kıskanç çocuğun iftiralarına maruz kalayım?"

"Neferet, sıradaki Vampir Yüksek Rahibesi olmak isteğini açıkça beyan ettin. Eğer bu ünvanı ele geçirmek istiyorsan, seninle ilgili olanlar da dahil olmak üzere, her tür anlaşmazlıkla bilgelikle baş etmeyi öğrenmelisin." Duantia bakışlarını Neferet'ten Kalona'ya çevirdi. "Zoey'nin konuşması hakkında sen ne diyeceksin?"

Kalona'nın bana baktığını hissedebiliyordum. Ama gözlerimi Duantia'dan ayırmadım.

"Gerçeği söylediğine inandığını söyleyebilirim. Ve geçmişimin şiddetle dolu olduğunu itiraf ediyorum. Kendimin de yanılmaz olmadığımı iddia edecek değilim. Ancak yakın zamanda yolumu buldum ve bu yolun içinde Nyx de var."

Kelimelerinin arasında çınlayan gerçeği duymamam imkansızdı. Kendimi tutamayarak ona baktım.

"Vampirlerin ve Savaşçılarının, okul köşelerinde saklanmak ve çocuklarını, sanki Tanrıçanın hilali utanç duyulması gereken bir şeymiş gibi, ancak İşaretlerini örtmeleri halinde dışarı gönderebilmek yerine, yeryüzünde gurur ve güçle yürüdükleri eski usulleri geri getirmeyi bu kadar çok istemem, tecrübelerimden kaynaklanıyor. Vampirler Nyx'in çocuklarıdır ve Tanrıça hiçbir zaman karanlığa saklanmalarını istememiştir. Bırakın hepimiz ışığa çıkalım."

Büyüleyiciydi. O konuşurken kanatları açılmaya başlamıştı. Sesi tutkuyla doluydu. Herkes ona bakıyordu. Güzelliği ve tutkusundan büyülenmiş halde, hepimiz onun dünyasına inanmak istiyorduk.

"Nyx'in Beden Bulmuş Hali ve onun refakatçisinin liderliğine hazır olduğunuzda, eski usulleri yeniden hayata geçireceğiz. Ki böylece, hepimiz, onurlu ve güçlü durabilelim ve insanların esaretine ve önyargılarına boyun eğmek zorunda kalmayalım." Neferet, sahiplenici bir tavırla kolunu Kalona'nın koluna geçirirken, son derece gösterişliydi. "O zamana kadar, Erebus ve ben, Kapri'yi, eski yuvamızı uzun zamandır istila edenlerden geri alırken, sizler burada bu çocukların mızmızlanmalarını dinleyin."

"Neferet, Konsey, insanlara savaş açılmasına asla izin vermeyecektir. Onları adadaki evlerinden zorla koparamazsınız," dedi Duantia.

"Savaş mı?" Neferet bunu komik bulmuş ve şaşırmış gibi güldü. "Duantia, ben Nyx'in şatosunu onu harabeye mahkum eden yaşlı sahibinden satın aldım. Siz Konsey üyelerinden biri bu işe el atmış olsaydınız, esk yuvamızı son yirmi yıl içinde çoktan geri almış olurduk." Neferet'in yeşil gözleri salonu tarıyordu. Tutkusunun yoğunluğu ve cazibesiyle, konuşurken, bütün dinleyicileri kolayca etkisi altına almıştı. "Vampirlerin, Pompei'nin güzelliğini kurdukları yer, orasıydı. Vampirlerin Amalfi Sahilini yönettikleri, iyilikleri ve bilgelikleriyle, refah dolu yüzyıllar boyunca öncülük ettikleri yer... Nyx'in ruhunu ve kalbini ve halkı için dilediği hayat zenginliğini orada bulacaksınız. Ve tabii, Erebus ve beni de orada bulacaksınız. Yeniden yaşama cüretiniz varsa, bize katılın!"

Döndü ve ipeklerini savurarak salondan dışarı çıktı. Kalona, onun peşinden gitmeden önce, elini kalbinin üstüne koyup Konsey üyelerinin önünde saygıyla eğildi. Sonra bana baktı ve "Uğurlar olsun," dedi.

Onlar salondan ayrılınca müthiş bir kargaşa patlak verdi. Herkes aynı anda konuşuyor, bazıları Neferet ve Kalona'yı geri çağırmayı açıkça isterken, diğerleri gittikleri için içerliyordu. Ancak hiç kimse –tek bir vampir dahi– aleyhlerinde konuşmuyordu. Ve Kalona'dan bahsederken, hep Erebus ismini kullanıyorlardı.

Stark, "Ona inanıyorlar," dedi.

Başımı salladım.

Bana keskin bir bakış attı. "Sen de inanıyor musun?"

Ağzımı açtım, Savaşçıma aslında Kalona'ya değil, eskiden olduğu ve yeniden olabileceği şeye inandığımı nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

Duantia'nın salonda yankılanan sesi, herkesi sessizliğe davet etti. "Yeter! Salon derhal boşaltılacak. Kaotik bir moloz yığını gibi ufalanacak değiliz!" Kalabalığın arasında savaşçılar belirdi ve hararetlerini koruyan vampirler salonu boşaltmaya başladılar.

"Zoey Kızılkuş, seninle yarın konuşacağız. Akşamın alacakaranlığında çemberini buraya getir. Çaylaktan-insana-dönüşen kahinin bugün bozulan bir Damgalanmanın travmasını yaşadığını biliyoruz. Toparlanmış olması halinde, onu da aramızda görmek isteriz."

"Evet, efendim," dedim.

Stark ve ben hızlı bir çıkış yaptık. Damien bizleri, ana yolun biraz dışında kalan ve diğer çocukların bekledikleri yan bahçeye götürdü.

"İçeride ne oldu öyle?" Damien konuya doğrudan girmişti. "Kalona'nın Nyx'in yanından düştüğüne inanmış gibiydin."

"Onlara gerçeği söylemek zorundaydım." Derin bir nefes aldım ve arkadaşlarıma konunun tamamını anlattım. "Kalona bana geçmişten kalma bir görüş gösterdi. Ve o görüşte, Nyx'in Savaşçısı olduğunu gördüm."

Stark "Ne?" diye patladı. "Tanrıçanın Savaşçısı mı? Ama bu delilik! Ben onunla zaman geçirdim. Çevremde olduğu gibi davrandığı bir zaman diliminden bahsediyorum. Kim olduğunu gördüm ve o kesinlikle Tanrıçamızın Savaşçısı falan değil."

"Artık değil." Sakin olmaya çalışıyor ama aslında Stark'a bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Görüşümü görmemişti. Gerçek olup olmadığına nasıl karar verebilirdi ki? "O Nyx'i terk etmeyi seçti. Ve, evet, bu bir hataydı. Ve evet, korkunç şeyler yaptı. Hepsini söyledim zaten."

"Ama ona inanıyorsun." Stark'ın dudakları bir çizgi gibi gerilmişti.

"Hayır! Erebus olduğuna inanmıyorum. Bunu hiç söylemedim."

"Hayır, Zo ama söylediklerin onun tarafında olabileceğini düşündürdü. Tabii eğer Neferet'i yüz üstü bırakırsa," dedi Heath.

Artık canıma tak etmişti. Her zamanki gibi, bu adamlar başımı ağrıtıyorlardı. "Şu olaya erkek arkadaşımmış gibi bakmaktan vazgeçebilir misiniz, acaba? Şu kıskançlık ve sahiplenme zımbırtısını bir yana bırakıp objektif olabilir misiniz?"

"Ben seni ne kıskanıyorum ne de sahipleniyorum ve eğer Kalona'nın iyi olduğuna inanıyorsan, yanılıyorsun diyorum," dedi Damien.

"Adam seni etkisi altına almış, Z," dedi Shaunee.

"Büyüsüyle seni çarpmış işte," dedi Erin.

"Hayır, çarpmadı. Kalona Takımı'na zıplamış falan de değilim. Tek yaptığım gerçeği görmeye çalışmak. Ya eskiden doğru tarafta olduğu gerçekse? Belki yeniden doğruyu bulabilir," dedim.

Stark kafasını sallıyordu. Ona döndüm. "Sana olmadı mı? Bunun ona da olamayacağından nasıl bu kadar eminsin?"

"Kafanı karıştırmak için, A-ya'yla olan bağını kullanıyor. Aklını başına topla, Zoey." Bakışlarıyla onu dinlemem için yalvarıyordu.

"Yapmaya çalıştığım da bu ya zaten. Aklımı başıma toplayıp, A-ya ya da başkalarının tavırlarının araya girmesine izin vermeden, gerçeği bulmak. Tıpkı senin için yaptığım gibi."

"Aynı şey değil. Ben yüzyıllardır kötü değildim. Koca bir kabileyi kendime köle edip kadınlarına tecavüz etmedim," dedi Stark.

"Darius ve ben seni durdurmasaydık, Becca'ya tecavüz edecektin." Sağduyum devreye giremeden, kelimeler dudaklarımdan sökün etmişlerdi.

Stark ona tokat atmışım gibi, bir adım geri çekildi. "Başarmış. Aklına girmiş ve o oradayken, Savaşçı'na yer yok." Döndü ve gölgelerin içinde kayboldu.

Çenemden tişörtüme akan ıslaklığı hissedene kadar ağladığımı anlamadım. Titreyen elimle, yüzümü sildim. Sonra diğer arkadaşlarıma baktım. "Stevie Rae ilk geri döndüğünde, o kadar korkunç durumdaydı ki, az kalsın onu tanıyamayacaktım. Korkutucuydu; kötü ve acımasızdı. Gerçek anlamda kötü. Ama ona da sırt çevirmedim. İnsanlığına güvendim ve ben ondan vazgeçmediğim için sonunda insanlığını geri kazandı," dedim.

"Ama Zoey, Stevie Rae ölümünden önce de iyiydi ve öyle geri geldi. Hepimiz bunu biliyoruz. Ya Kalona'nın hiçbir zaman kaybedecek iyiliği ya da insanlığı olmamışsa? Ya tercihi her zaman kötüden yana olmuşsa?" Damien sakin bir sesle konuşuyordu. "Bütün bunları söylemen için gösterdiklerinin sana doğru gelmiş olması gerek. Fakat şunu da unutmamalısın ki o görüş duman ve aynadan ibaret de olabilir. Sana 'gerçeği' göstermiştir, evet, ama sadece süslenmiş ve kısmi gerçeği..."

"Bunu da düşündüm," dedim.

Erin, "Stark'ın dediği gibi, A-ya'yla ruh bağın ve onunla ilgili anıların yargılarını gölgeliyor olamaz mı?" diye sordu.

Daha güçlü bir ağlama tutturarak kafamı salladım.

Heath elimi tuttu. "Zo, en sevdiği oğlu, Anastasia'yı öldürdü ve az kalsın ona karşı koyan diğer çocukları da öldürecekti."

"Biliyorum," diye hıçkırdım. *Ama ya bunu Neferet istediği için yaptırmışsa?* Bu kelimeleri yüksek sesle söylememiştim ama Heath aklımdan geçenleri okumuşa benziyordu.

"Kalona seni etkilemeye çalışıyor çünkü sen onu Tulsa'dan defetmek üzere, herkesi bir araya toplama gücüne sahip olan tek insandın," dedi Heath.

"Ve Afrodit'in görüşleri, onu kalıcı olarak yenecek tek kişinin sen olduğunu gösteriyor," dedi Damien.

"Sen kısmen onu yok etmek için yaratılmışsın," dedi Shaunee.

"Ve aynı kısmın onu sevmek için de yaratılmış," dedi Erin.

"Bunu unutmamalısın, Zo," dedi Heath.

"Bence Afrodit'le konuşmalısın," dedi Damien. "Onu uyandıracağım ve Darius'u da getireceğim. Bu meseleyi etraflıca konuşacağız. Kalona'nın o görüşte sana ne gösterdiğini tam olarak anlatmalısın."

Kafamı salladım ama benden istedikleri şeyi yapamayacağımı biliyordum. Afrodit ve Darius'la konuşamazdım. Hele bu kadar kötü hissederken.

"Pekâlâ. Ama önce bana birkaç dakika verin." Yüzümü koluma kuruladım. Olup bitenleri iri iri açılmış, endişeli gözlerle izleyen Jack, çantasını açtı ve küçük bir kağıt mendil uzattı. "Teşekkürler," diyerek sümkürdüm.

"Paket sende kalsın. Daha çok ağlayacağa benziyorsun," dedi omzumu sıvazlayarak.

"Neden sizler Afrodit'in dairesine çıkmıyorsunuz. Ben toparlanınca hemen gelirim."

"Fazla oyalanma, olur mu?" dedi Damien.

Kafamı salladım ve arkadaşlarımın ağır ağır uzaklaşmalarını seyrettim. Heath'e baktım. "Yalnız kalmalıyım."

"Evet, bunu anladım ama sana söylemem gereken birşey var." Omuzlarımı tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Kalona'ya beslediğin duygulara direnmek zorundasın. Bunu kıskandığım için söylemiyorum. Seni çocukluğumuzdan beri seviyorum. Ve seni terk edecek değilim. Ne dersen de, ne yaparsan yap sana sırt çevirmem. Ama Kalona, Stark ve Stevie Rae gibi değil. O bir ölümsüz. Bambaşka bir dünyadan geliyor ve Zo, ondan buram buram yayılan 'bu dünyaya hükmetmek istiyorum' titreşimini alabiliyorum. Onu sadece sen durdurabilirsin; bu yüzden seni kendi tarafına çekmeye mecbur. Rüyalarına giriyor. Zihnine giriyor. Hatta

ruhuna bağlı olan bir yanı bile var. Bunu anlıyorum, çünkü benim de senin ruhunla bağlantım var."

Heath'le başbaşa kalmak beni gerçekten de sakinleştirmişti. O kadar tanıdıktı ki. O benim insan dayanağımdı ve her zaman yanımdaydı ve benim için en iyi olanı savunuyordu.

"Kıskanç ve sahiplenici olduğunu söylediğim için üzgünüm," dedikten sonra burnumu gürültüyle temizledim.

Sırıttı. "Aslında bir anlamda öyleyim. Ama aramızdaki şeyin özel olduğunu hep biliyorum." Çenesiyle Stark'ın gittiği tarafı işaret etti. "Savaşçı erkek arkadaşında bendeki güven yok."

"Evet ama senin kadar Zoey tecrübesi de yok."

Sırıtışı iyice genişledi. "O hiç kimsede yok bebeğim."

İç geçirdim ve kollarının arasına girip ona sıkıca sarıldım. "Sen benim için evim gibisin, Heath."

"Her zaman da öyle olacağım, Zo." Geri çekildi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Tamam, şimdi seni yalnız bırakacağım çünkü burnunu ve gözyaşlarını temizlemen gerek. Bu arada sen yüzünü gözünü temizlerken, Stark'ı bulup kıskanç ahmağın teki olduğunu söylememe ve sıkı bir yumruk atmama ne dersin?"

"Yumruk atmak mı?"

Omuz silkti. "Sıkı bir yumruk bazen iyi gelebilir."

"Sanırım bu, yumruğu yiyen değil, atan kişi olduğun zaman geçerli."

"Pekâlâ, o zaman ben de gidip yumruklayabileceği başka birini bulurum." Kaşlarını oynattı. "Çünkü senin bu güzel yüzümün dağılmasını istemeyeceğinden eminim."

"Onu bulursan, Afrodit'in odasına getirir misin?"

"Planım buydu zaten," dedi ve saçlarımı karıştırdı. "Seni seviyorum, Zo."

"Ben de seni ama saçlarımı dağıtmandan cidden nefret ediyorum," dedim.

Omzunun üstünden bana bakıp sırıttı, göz kırptı ve Stark'ı aramaya gitti.

Aslında kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Bir banka çöktüm, sümkürdüm, gözlerimi kuruladım ve uzaklara baktım. Sonra nereye baktığımı ve nerede oturduğumu fark ettim.

İlk Kalona rüyalarımdan birinde gördüğüm banktaydım. Bir çıkıntının üstüne yerleştirilmişti. Bu sayede, adayı çevreleyen duvarın ötesini ve uzakta, kış gecesinde sihirli bir harikalar diyarı gibi parlayan ışıklandırılmış St. Mark Meydanı'nı görebiliyordum. Arkamda baştan ayağa ışıklandırılmış, ışıl ışıl San Clemente sarayı vardı. Sarayın çevresinde, sağ tarafımda, Yüksek Konsey Salonu'na dönüştürülmüş eski katedral duruyordu. Beni çevreleyen, bütün bu güzellikler, bu güç ve ihtişama rağmen, kendime öylesine dalmıştım ki, hiçbirini görememiştim.

Belki de, kendi kendime, Kalona'yı da göremeyecek kadar kapılmıştım.

Afrodit'in ne diyeceğini biliyordum. Kötü bir görüşün gerçekleşmesine neden olduğumu söyleyecekti. Belki de haklıydı.

Kafamı kaldırdım ve bulut katmanlarının ötesini görmeye çalışarak gökyüzüne baktım. Ve dua ettim.

"Nyx sana ihtiyacım var. Sanırım kayboldum. Lütfen bana yardım et. Lütfen bana her şeyi daha netleştirecek bir şeyler göster. Bir kez daha saçmalamak, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmak istemiyorum."

BÖLÜM KIRK

Heath

Acaba Zoey kalbini nasıl kırdığının farkında mıydı? Heath'in ondan uzaklaşmak istediği falan yoktu. Aslında ondan daha fazlasını istiyordu. Sorun, onun için en iyiyi istemesiydi. Her zaman da istemişti. İlkokuldan beri. Ona aşık olduğu günü dün gibi hatırlıyordu. Annesi Zoey'e feci sinirlenmiş ve onu kızlara yönelik güzellik salonlarından birinde çalışan bir kız arkadaşına götürmüştü. Birlikte –Zo'nun annesi ve arkadaşı– Zo'nun uzun koyu renk saçlarını kısacık kesmenin en iyi olacağına karar vermişlerdi. Bu yüzden, Zoey üçüncü sınıfın kapısından içeri süper-kısa, yer yer dikilen, biraz tuhaf görünüşlü saçlarla girmişti.

Bütün çocuklar ona bakıp fısıldaşmış, aralarında gülüşmüşlerdi. O iri, kahverengi gözleri korkuyla daha da büyümüştü. Heath hayatında hiç bu kadar güzel birini görmediğini düşünmüştü. Öğle yemeğinde, bütün kafeteryanın gözü önünde saçlarını çok beğendiğini söylemişti. Zoey ağlayacak gibi olunca, tepsisini Heath taşımış ve her ne kadar bir kızla birlikte oturmak hiç havalı bir şey olmasa da, onunla oturmuştu. O gün, Zoey Heath'in kalbine bir şey yapmıştı. Ve o zamandan beri de bir şeyler yapmaya devam ediyordu.

Ve şimdi de, Zoey için en iyisi olduğunu bildiği için, kalbinin bir parçasına sahip olan erkeği aramaya çıkmıştı. Heath elini saçlarının arasından geçirdi. Bir gün, bütün bunlar sona erecekti. Bir gün Zoey, Tulsa'ya geri dönecek ve her ne kadar vaktinin büyük kısmını Gece Evi'ne ayırsa da, fırsat bulabildiği zamanlarda Heath'le olacaktı. Yine sinemalara gideceklerdi. Zoey onun üniversitedeki maçlarını seyretmeye gelecekti. Her şey yeniden normale dönecekti. Olabildiğince normale.

O zamana kadar dayanabilirdi. Heath çok emindi ki, bu Kalona saçmalığı yola koyulunca –ki Zoey'nin bunu başaracağından emindi– her şey daha iyi olacaktı. Zo'sunu geri alacaktı. Ya da en azından Heath'e verebileceği kadarını. Ve o kadarı yetecekti.

Heath, Stark'ın tuttuğu yönü takip ederek, saraydan gittikçe uzaklaşan patikada yürümeye devam etti. Çevresine bakındı; sol tarafındaki taş duvar ve sağ tarafındaki neredeyse baş hizasına kadar yükselen çitlerle çevrili parkımsı alan dışında pek bir şey göremiyordu. Yürürken, bir taraftan da parkı inceliyordu. Çitlerin birbirine geçmiş, dairesel bir desen oluşturduğunu fark etti. Şu büyük labirentlerden biri olsa gerekti. Nihayet, Yunan mitolojisinde, adını bir türlü çıkaramadığı zengin bir kralın adasında bulunan Minator'u anımsadı.

Sarayın ışıklarından uzaklaşana kadar, havanın ne kadar karanlık olduğunu anlamamıştı. Burası da bir hayli sakindi. Hatta o kadar sessizdi ki duvarın diğer tarafında kıpırdaşan dalgaların seslerini duyabiliyordu. Stark'a seslensem mi, diye düşündü ama, hayır, Zo gibi, onun da biraz yalnız kalması fena olmazdı.

Bütün bu vampir hikayesini hazmetmek güçtü ve her şeyi sindirebilmesi için zamana ihtiyaç duyması kadar doğal bir şey olamazdı. Stark ve diğer vampirlerle baş edemiyor değildi elbette. Hatta bazı vampirleri ve çaylakları seviyordu da. Dürüst olmak gerekirse, Stark'ın iyi biri olduğunu da düşünüyordu. Ona göre her şeyi allak bullak eden Kalona denen heriften başkası değildi.

Ve sonra, düşünceleri, bahsi geçen ölümsüzü ona doğru çekmiş gibi, bomboş gecede Kalona'nın sesini duydu ve patika yoldaki taşları tıkırdatmamak için azami özen göstererek yavaşladı.

"Planlandığı gibi gidiyor," diyordu Kalona.

"Dalavereden nefret ediyorum. Onun için aslında olmadığın bir şeymişsin gibi davranmandan da!"

Heath, Neferet'in sesini tanımıştı. Gölgelerin en kuytusuna sığınarak, duvara iyice yapıştı ve tamamen sessizliğe büründü. Sesler parktan, karşı sağ tarafından geliyordu ve biraz ilerleyince, çitin arasında, bir çıkış olduğunu tahmin ettiği bir kesinti fark etti. Labirentin içinde Kalona ve Neferet'i görebiliyordu. Bir çeşmenin yanında duruyorlardı. Heath derin bir oh çekti. Büyük ihtimalle akan suyun şırıltısı, ayak seslerini bastırmıştı. Soğuk duvara yaslanarak, izledi ve dinledi.

"Sen buna rol diyorsun; bense farklı bir bakış açısı olduğunu söylüyorum," dedi Kalona.

"Zaten bu yüzden ona yalan söyleyip, gerçeği söylüyormuşsun gibi görünebiliyorsun ya!" Neferet çıkışır gibi konuşmuştu.

Kalona omuzlarını silkti. "Zoey gerçeği istiyor. Bu yüzden ona gerçeği sunuyorum."

"Seçerek."

"Tabii ki. Ama bütün ölümlüler, vampirler, insanlar ya da çaylaklar kendi gerçeklerini seçmezler mi?"

"Ölümlüler. Sanki kendini bizden çok ayrı bir yere koyuyormuşsun gibi konuştun."

"Ben bir ölümsüzüm ve tabii ki bu beni farklı kılıyor. Hatta, her ne kadar Tsi Sgili güçlerin seni ölümsüze yakın bir şey dönüştürseler de, senden bile ayırıyor."

"Evet ama Zoey'nin ölümsüzlükle bir ilgisi yok. Ben hâlâ onu öldürmem gerektiğini düşünüyorum."

"Sen kana susamış bir yaratıksın," dedi Kalona gülerek. "Ne yapacaksın, kafasını kesip, yoluna çıkan diğer ikisi gibi kazığa mı oturtacaksın?"

"Saçmalama. Onu aynı şekilde öldürmem. Çok bariz olur. Bir iki gün içinde, Venedik'i ziyaret ederken, talihsiz bir kazaya kurban gidebilir mesela."

Heath'in kalbi öylesine güçlü çarpıyordu ki, onu duymalarından korktu. Neferet, Zoey'nin iki profesörünü öldürmüştü. Ve Kalona da bunu biliyor ve komik buluyordu. Bunu duyduktan sonra, Zoey onun iyi olabileceğini düşünemezdi.

"Hayır," diyordu Kalona. "Zoey'i öldürmemize gerek kalmayacak. Yakında bana kendi rızasıyla gelecek. Tohumları attım bile. Tek yapmamız gereken tohumların çiçek açmasını beklemek, sonra ölümlü olmasına rağmen, son derece kapsamlı olan güçleri benim hizmetimde olacak."

Neferet "Bizim hizmetimizde," diye düzeltti.

Kalona'nın koyu renk kanatlarından biri öne doğru sallandı ve Neferet'in vücudunu okşadı. Onu öpmeden önce "Elbette, Kraliçem," diye fısıldadı.

Heath kendini porno seyreder gibi hissediyordu ama orada kısılıp kalmıştı. Hareket edemiyordu. Büyük ihtimalle, onlar o işi tam olarak yapmaya başlayana kadar orada kalması gerekecekti. Sonra sıvışıp, Zoey'e gider ve kulak misafiri olduklarını anlatırdı.

Ama Neferet, Kalona'dan uzaklaşarak onu şaşırttı. "Hayır. Zoey'le rüyalarında ya da herkesin önünde gözlerinle sevişip, benden sana bedenimi açmamı bekleyemezsin. Bu gece senin olmayacağım. Zoey fazlasıyla aramızda." Neferet, Kalona'dan geri geri uzaklaştı. Güzelliği Heath'i bile esir almıştı. Koyu kestane saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerindeki elbise, bedenini ikinci bir ten gibi sarıyordu ve hızlı hızlı nefes alıp ve-

rirken memeleri büyük ölçüde ortadaydı. "Ölümsüz ya da Zoey Kızılkuş olmadığımı biliyorum ama benim de çok kapsamlı güçlerim var ve şunu sakın unutma ki aynı anda hem bana hem ona sahip olmaya çalışan son erkeği ellerimle öldürdüm." Neferet hızla döndü. Elini savurarak, çiti araladı ve Kalona'yı orada tek başına bırakarak aradan geçip gitti.

Heath yavaş yavaş uzaklaşmaya hazırlanırken, Kalona'nın kafası ona doğru döndü ve kehribar gözleri doğruca onun olduğu yere sabitlendi.

"İşte böyle, küçük insan. Artık Zoey'ime anlatacak bir hikayen var," dedi.

Heath ölümsüzün gözlerinin içine baktı ve iki şeyi, şüpheye yer kalmayacak şekilde, anladı. Birincisi, bu ölümsüz onu öldürecekti. İkincisi, ölmeden önce Zoey'e gerçeği göstermenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Yaratığın bakışları altında sinmedi. Aksine, bambaşka bir savaş alanında –futbol sahasında– kuşanmayı fazlasıyla öğrendiği irade gücünü topladı ve onu Damgalanmalarının kan bağına kanalize ederken, Zoey'nin en güçlü özelliği olan ruhu bulmaya çalıştı. Kalbi ve ruhu geceye doğru haykırıyorlardı: Ruh, *bana gel. Mesajımı Zo'ya ulaştırmama yardım et! Ona beni bulması gerektiğini söyle!* Bu sırada dış sesi, son derece sakin bir tonlamayla Kalona'ya "O senin Zoey'in değil," diyordu.

"Ah, ama öyle," dedi Kalona.

Heath'in ruhu *Zo! Bana gel!* diye haykırıyordu. "Hayır, sen benim kızımı hiç tanımıyorsun."

"Senin kızının ruhu bana ait ve ne Neferet'in, ne senin, ne de hiçkimsenin bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim." Kalona, Heath'e doğru yürümeye başlamıştı.

Zo! Sen ve ben, bebeğim. Bana gel!

Kalona, "Vampirlerin kullandığı şu tabir neydi?" diye sordu.

"Galiba merak kediyi öldürür gibi bir şeydi. Sanırım bu duruma müthiş uygun düşüyor."

Stark

"Ben aptalın tekiyim!" Stark sarayın ana giriş kapısından içeri girerken, kendi kendine söyleniyordu.

İçeride bekleyen bir Savaşçı "Efendim, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Evet. Afrodit'in odasının nerede olduğunu öğrenmeliyim. Hani, bugün bizimle gelen insan kahin var ya. Ah, bu arada adım Stark. Yüksek Rahibe Zoey Kızılkuş'un Savaşçısıyım."

"Kim olduğunuzu biliyoruz," dedi Vampir. Bakışları Stark'ın kırmızı dövmelerine kaydı. "Gerçekten büyüleyici."

"Evet ama benim seçeceğim kelime büyüleyici olmazdı."

Savaşçı gülümsedi. "Ona bağlanalı uzun zaman olmadı, değil mi?"

"Hayır. Sadece birkaç gün."

"Daha iyiye gidiyor. Ve daha kötüye."

"Teşekkürler. Sanırım." Stark nefesini koyverdi. Zoey onu delirtse de, ona asla sırt çeviremeyeceğini çok iyi biliyordu. Onun Savaşçısıydı. Durum ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, yeri, onun yanıydı.

Savaşçı güldü. "Aradığınız daire, sarayın kuzey kanadında. Buradan sola dönün, sağ taraftaki ilk merdivenleri çıkın. İkinci kattaki dairelerin tamamı grubunuza tahsis edildi. Arkadaşlarınızı orada bulabilirsiniz."

"Tekrar teşekkürler." Stark, Savaşçının onu gönderdiği yönde, hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ensesinde tuhaf bir karıncalanma vardı. Bu duygudan nefret ediyordu. Bir şeylerin yolun-

da gitmediğini gösterirdi. Zoey'e sinirlenmek içi yanlış zamanı seçmişti.

O kadar zordu ki. Zoey'nin Kalona'ya hissettiği çekimi algılamıştı. Adamın kötülüğünü nasıl olur da göremezdi? Onda kurtarılacak bir şey kalmamıştı ve hatta, büyük ihtimalle, hiçbir zaman kurtarılmaya değer bir şeyi olmamıştı.

Stark'ın onu haklılığına ikna etmesi şarttı. Bunu yapmak için duygularının aklını karıştırmasına mani olmak zorundaydı. Zoey zeki bir kızdı. Onunla konuşabilirdi. Sakin sakin. Zoey onu dinlerdi. Tanıştıkları ilk andan itibaren, daha aralarında hiçbir bağ yokken bile, onu dinlemişti. Stark, onu kendisini dinlemeye ikna edebileceğini biliyordu.

Basamakları üçer üçer tırmandı. Sol taraftaki ilk kapı yarı açıktı. Zengin görünüşlü, baştan ayağa krem ve altın renkleriyle döşenmiş odanın içinde, o küçücük kanepeler ve rahatsız sandalyelerden bolca vardı. Bu açık renkler hiç kirlenmez miydi? Mırıldanmalar duydu ve tam kapıyı itecekken Zoey'nin duyguları büyük bir dalga gibi zihnine doluverdi.

Korku! Öfke! Karmaşa!

Zoey'nin kafasını, Stark'ın en temel duygular dışında hiçbir şeyi ayırt edemeyeceği kadar karman çorman hale getiren şey ne olabilirdi?

"Stark? Sorun ne?" Darius karşısındaydı.

"Zoey!" diyebildi. "Başı belada." Hissettiği şeyin gücü onu sendeletecek kadar sarsmıştı. Darius kolunu tutmasa, kendini yerde bulması an meselesiydi.

"Kendini topla. Nerede o?" Darius onu omuzlarından tutmuş, sarsıyordu.

Stark kafasını kaldırdı ve Zoey'nin arkadaşlarının ona bakan endişeli yüzlerini gördü. Zihnini kuşatan dehşetin arasında düşünmeye çalışarak kafasını salladı. "Yapamıyorum, ben!"

"Bunu yapmak zorundasın. Düşünmeye çalışma. Bırak içgüdülerin öne çıksın. Bir Savaşçı leydisini her zaman bulabilir. Her zaman."

Bütün vücudu titriyordu ama Stark kafasını salladı, arkasına döndü ve üç derin nefes aldıktan sonra tek bir kelime söyledi: "Zoey!"

Adı havada yankılanmıştı sanki. Zihnindeki kaosa değil, bu yankıya odaklandı. Tek düşündüğü, *Zoey Kızılkuş, leydim*'di.

Ve bu kelimeler bir cankurtaran haladına dönüşüp onu ileri doğru çekmeye başladılar.

Stark koşmaya başladı.

Darius ve diğerlerinin arkasında olduklarını hissedebiliyordu. Az önce konuştuğu savaşçının yüzündeki şaşkınlığı hayal meyal gördüyse de, her şeyi yoksaydı. Sadece Zoey'i düşünerek, yemininin gücünün onu kendine doğru çekmesine izin verdi.

Uçuyor gibiydi. Labirent boyunca uzanan patikayı nasıl bulduğunu hatırlamıyordu ama daha sonra, yemininin şahlandırdığı güçle, Darius'u bile çok arkada bırakarak koşarken ayaklarının altında ezilen çakıl taşlarının seslerini hatırlayacaktı.

Yine de çok geç kalmıştı.

Beş yüz yıl bile yaşasa, patikanın köşesini döndüğü ve küçük açıklığa çıktığı anda gördüğü şeyi, asla unutamazdı. O görüntü ruhunda sonsuza dek yanmaya devam edecekti.

Kalona ve Heath ondan çok uzaktaydılar. İkisi, adayı çevreleyen ve onu Venedikli insanların gözlerinden sakınan duvarın hemen yanındaydılar.

Zoey ona daha yakındı. Sadece birkaç metre ötesindeydi ama tıpkı Stark gibi, o da koşuyordu. Stark onun ellerini kaldırmasını izledi. Ve aynı anda "Ruh! Bana gel!" diye haykırdığını duydu. Kalona da ellerini kaldırdı ve Heath'in yüzünü, okşar gibi, ellerinin arasına aldı.

Yoldan çıkmış ölümsüz, hızlı ve durdurulamaz bir hareketle, Heath'in kafasını çevirdi ve boynunu kırarak onu oracıkta öldürüverdi.

Zoey, ruhundan kopup gelen ve Stark'ın ondan çıkabileceğine ihtimal vermediği acı dolu bir çığlıkla "Hayır!" diye haykırdı ve ışık saçan ruh topunu Kalona'ya fırlattı.

Kalona, Heath'i yere bırakıp hızla Zoey'e döndü. Yüzünde müthiş bir şok vardı. Elementin gücü ona çarptı ve onu havaya fırlatıp, duvardan aşağı, okyanusa doğru savurdu. Kalona'nın devasa kanatları, umutsuz bir haykırış eşliğinde, onu sudan kaldırıp yukarı, soğuk geceye taşıdılar.

Ama ne Kalona, hatta ne de Heath, Stark'ın umrunda değildiler. O, Zoey'e koştu. Heath'in bedeninden az ötede, yere kapaklanmıştı. Yüzü yere dönüktü ve Stark daha ona ulaşmadan acı gerçeği anladı. Yine de dizlerinin üstüne inip usul usul yanına yaklaştı. Zoey'nin gözleri açık ama bomboştu.

Safir renkli, içi boş çaylak hilalinin dışındaki bütün dövmeleri yok olmuştu.

Yanlarına ilk ulaşan, Darius oldu. Zoey'nin yanına çöktü ve nabzına baktı.

"Yaşıyor," dedi. Sonra gördüklerinin ne anlama geldiğini fark edip "Tanrıçam," dedi. "Dövmeleri." Zoey'nin yüzüne dokundu. "Anlamıyorum." Afallamış gözlerle Heath'e baktı. "Çocuk..."

Stark içinde çığlıklar koparken bu kadar sakin durabilmesine kendisi de şaşarak "Öldü," dedi.

Afrodit ve Damien da yanlarına ulaştılar.

"Ah, Tanrıçam," dedi Afrodit, Zoey'nin başının yanına dizlerinin üstüne inerken. "Dövmeleri...."

Damien "Zoey!" diye haykırdı.

Stark, Jack ve İkizler'in de geldiklerini duydu. Ağlıyorlardı. Ancak onun tek yapabildiği, Zoey'i kollarının arasına çekip sım-

sıkı sarılmak oldu. Onu korumak zorundaydı. Buna mecburdu.

Sesi, derin acısını delip ona ilk ulaşan, Afrodit oldu.

"Stark! Zoey'i saraya götürmeliyiz. Orada biri ona yardım edebilir. Hâlâ yaşıyor."

Stark, Afrodit'in gözlerine baktı. "Vücudu nefes alıyor ama hepsi bu."

"Sen neden bahsediyorsun. O yaşıyor," dedi Afrodit inatçı bir sesle.

"Zoey, Kalona'nın Heath'i öldürdüğünü gördü ve onu durdurması için ruhu çağırdı ama onu kurtarmak için geç kalmıştı." Zihni, tıpkı benim de onu kurtarmak için geç kaldığım gibi, diye haykırıyordu. Ancak bir yabancınınkini andıran tuhaf bir sesle "Ruhu Kalona'ya fırlattığında çok geç kaldığını biliyordu ve ruhu paramparça oldu. Bunu ruhuna bağlı olduğum için biliyorum, parçalandığını hissettim. Zoey artık burada değil. Bu sadece içi boş bir kabuk."

Ve James Stark, Zoey Kızılkuş'un Savaşçısı, başını öne eğdi ve ağlamaya başladı.

SON BÖLÜM

Zoey

Uzun, hoşnut bir iç geçirdim. Huzur... Cidden, stresten bu kadar arınmış bir duygu daha yaşadığımı hatırlamıyorum. Tanrıçam, muhteşem bir gündü. Güneş müthişti; doğum günü pastalarının şeker kremasını anımsatan mavilikteki gökte, altın misali, öylesine parlaktı ki gözlerimi acıtması gerekirdi. Ama acıtmadı.

Çok tuhaftı. Parlak güneşin, gözlerimi acıtması gerekirdi.

Hah..

Her neyse...

Çayır çok güzeldi. Bana bir şeyi hatırlatıyordu. Hatırlamayı denedim ama kendimi çok zorlamak istemediğime karar verdim. Gün, düşünmeyecek kadar güzeldi. Tatlı havasını içime çekmekten ve bedenimin içinde tenime sımsıkı oturan bir kıyafet gibi yapışan o aptal gerilimin tamamını dışarı atmaktan başka bir isteğim yoktu.

Otlar, yumuşacık tüyler gibi, bacaklarımın çevresinde usul usul dalgalanıyorlardı.

Tüyler mi?

Tüyler de nereden çıkmıştı şimdi?

"Hayır. Düşünmek yok." Kelimelerim görünürlük kazanıp

havada ışıltılı mor desenler çizerken, kendi kendime gülümsedim.

Önümde, bana kar tanelerini anımsatan çiçeklerle bezeli bir dizi ağaç vardı. Rüzgâr dallarını usul usul okşuyor ve korunun içinde, çiçeklerin tatlı kokusunu içime çekerken, zıplayıp, parmaklarımın üstünde yükselerek dans edeceğim bir müzik yaratıyorlardı.

Bir an nerede olduğumu merak ettim ama o kadar da önemli değildi sanki. Ya da en azından huzur, müzik ve dans kadar değildi.

Sonra oraya nasıl gittiğimi merak ettim. Bu merak beni durdurdu. Pekâlâ, aslında tam olarak durdurmadı. Sadece yavaşlattı diyelim.

Ve işte onu o zaman duydum. Bir *zınk, plop!* sesi. Bana o kadar tanıdık ve rahatlatıcı gelmişti ki, korunun içinde sesin peşine düştüm. Ağaçların arasında biraz daha mavilik buldum. Bu defaki daha çok topazı ve camgöbeği maviyi anımsatan bir renkti. Suyun rengi.

Mutlu bir çığlık koyvererek ağaçların arasından inanılmaz derecede berrak bir gölün kıyısına koştum.

Zınk, plop!

Ses, gölün kıyısındaki bir bükün arkasında geliyordu. Hairspray'den en sevdiğim şarkıyı mırıldanarak, sesi takip ettim.

Gölün üstünde doğru, balık tutmak için mükemmel bir iskele uzanıyordu. Ve tabii ki iskelenin ucunda bir adam oturuyor, suya savurduğu oltası, bir zınk ve plop sesiyle suya çarpıyordu.

Tuhaftı. Kim olduğunu bilmiyordum ama bu harika günüm, korkunç bir panikle darmaduman oldu. Hayır! Onu görmek istemiyordum. Kafamı sallayarak geri geri kaçarken, bir dal parçasına bastım ve çıkardığım gürültü, dönüp bana bakmasına neden oldu.

Yakışıklı yüzündeki gülümseme, beni gördüğü anda kayboldu.

"Zoey!"

Heath'in sesi her şeyi çözdü. Hafızam geri geldi. Hüznüm, dizlerimin bağını çözdü. Ayağa kalkıp bana doğru koştuğu için, beni düşmeden, son anda yakaladı.

"Ama sen buraya ait değilsin! Sen öldün!" Kafamı göğsüne bastırıp hıçkırmaya başladım.

"Zo, bebeğim, burası Diğer Dünya. Buraya ait olmayan ben değilim, sensin."

Hafızam üstüme çullandı ve beni çaresizlik, karanlık ve gerçekle boğarken, dünyam paramparça oldu. Ve her şey siyaha boyandı.

ŞİMDİLİK SON

Gece Evi'nin bir sonraki bölümü için bizden ayrılmayın.

Yanmış